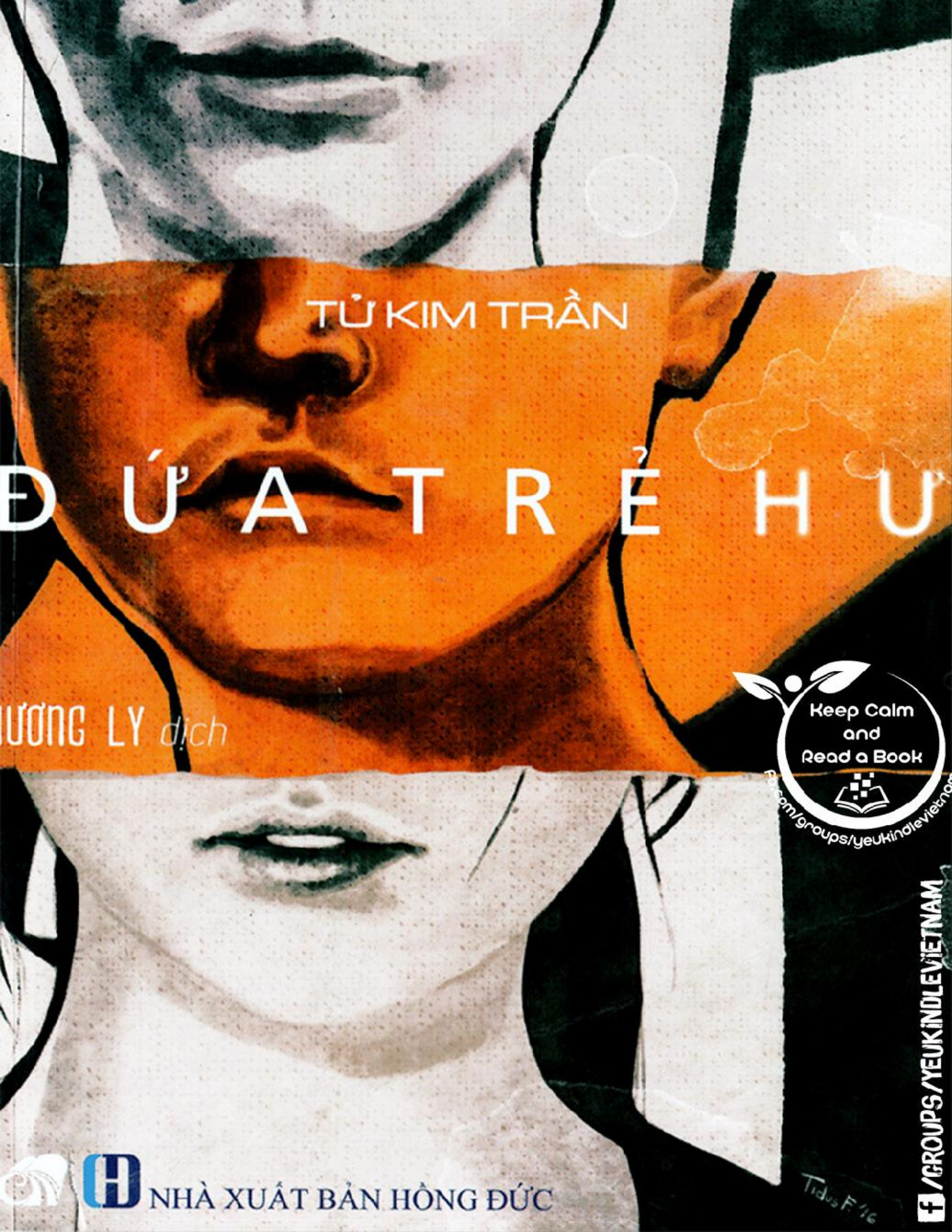
TỬ KIM TRẦN
ĐỨA TRẺ HƯ
ƯƠNG LY dịch
Keep Calm and Read a Book
/GROUPS/YEUKINDLEVIETNAM
NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC

Chu Triều Dương, cậu học sinh có thành tích học tập xuất sắc nhất toàn trường cấp 2. Phổ Phổ và Đinh Hạo bỏ trốn khỏi cô nhi viện và đến tìm cậu để ở nhờ. Ba đứa trẻ tình cờ quay được đoan video Trương Đống Thăng giết bố mẹ vợ anh ta và tiến hành tống tiến. Chu Triều Dương vô tình ngộ sát đứa em gái cùng cha khác mẹ, lúc đó chí éo Phổ Phổ và Đinh Hạo chứng kiến. Bà mẹ kế nghi ngờ cậu chính là hung thủ nên dã tìm mọi cách trả thù cậu. Cảnh sát hoàn toàn không nghi ngờ gì Chu Triều Dương nhưng vẫn luôn tìm kiếm tung tích của kẻ giết chết Chu Tinh Tinh và đã dần điêu tra được một số manh mối. Liệu Chu Triều Dương sẽ xử trí ra sao? Mối quan hệ giữa ba đứa trẻ và Trương Đống Thăng sẽ diễn biến như thế nào? Liệu Trương Đống Thăng có thể thực hiện được kế hoạch của anh ta một cách thuận lợi? Số phận của ba đứa trẻ sẽ ra sao? Và sau cùng, mọi hành vi của Chu Triều Dương có bị phát giác hay không? Cậu sẽ có một cuộc sống hoàn toàn mới hay phải chịu sụ trừng phạt của pháp luật?

Phần dẫn

Năm thứ tư sau khi kết hôn, Từ Tịnh ngoại tình, đề nghị ly hôn với Trương Đông Thăng.

Trương Đông Thăng vốn là người đàn ông ở rể, trước khi cưới đã làm giấy chứng minh tài sản, nếu ly hôn, gần như là ra đi tay trắng. Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, anh ta quyết định làm vài việc để thay đổi kết cục này.

Sau khi lên kế hoạch gần một năm, anh ta giả vờ đưa bố mẹ vợ đi du lịch, đi lên ngắm cảnh núi ở vùng ngoại ô thành phố, rồi đột ngột đẩy ngã hai người từ trên núi xuống mất mạng. Đây vốn là kế hoạch phạm tội hoàn mỹ mà anh ta đã dày công dàn dựng, nào ngờ, màn biểu diễn này lại bị ba học sinh đang nô đùa ở gần đó vô tình dùng máy ảnh quay lại, anh ta càng không thể nào biết được rằng, ba đứa trẻ này không hề lương thiện chút nào.

Chương 1

Đứng từ vị trí này nhìn lên, bậc đá rộng khoảng sáu, bảy mét đi thẳng lên đến đỉnh núi. Suốt dọc một bên đường là dãy tường thành nặng nề to bản, nghe nói được xây dựng từ nhà Nam Minh, vốn dĩ rất cao, trải qua nhiều năm mưa gió gột rửa, phần lớn đều đã bị hủy hoại, mấy năm trước công ty khai thác đã tu sửa, nên giờ càng rộng rãi chắc chắn, độ cao chỉ đến phần thắt lưng người, trở thành tay vịn cho các du khách muốn leo lên núi.

Cả vùng này có tên gọi là Tam Danh Sơn, là ngọn núi nổi tiếng nhất trong thành phố Ninh, thời xưa được coi là cứ điểm quân sự quan trọng, bây giờ được lấy tên là khu du lịch Tam Danh Sơn.

Hôm nay là thứ tư đầu tiên của tháng bảy, vừa không phải là ngày nghỉ, lại là mùa vắng khách du lịch, khách du lịch rất vắng vẻ, đếm trên đầu ngón tay. Trương Đông Thăng đặc biệt chọn ngày hôm nay để dẫn bố mẹ vợ lên núi chơi.

“Bố, mẹ, chúng ta hãy đến trạm dừng chân ở lưng chừng núi nghỉ ngơi chút đi!” Trương Đông Thăng khoác ba lô, trên cổ đeo máy ảnh, tận tụy chăm sóc bố mẹ vợ đang ở phía sau mình, trong mắt tất cả mọi người, anh ta chính là một chàng rể chuẩn mực.

Họ nhanh chóng đến được trạm dừng chân. Diện tích rộng bằng năm, sáu sân bóng rổ ở lưng chừng núi. Ba người đứng ở dưới bóng râm của một cây lớn chếch phía ngoài trạm dừng chân, phóng tầm mắt ra xa nhìn lên bầu trời rộng lớn.

Bố mẹ vợ hít hà bầu không khí trong trẻo, rõ ràng là rất hài lòng đối với chuyến du lịch ngày hôm nay: “Từ lâu tôi đã muốn đến Tam

Danh Sơn rồi, lần trước tôi nghe người ta nói, vào đợt nghỉ lễ ở đây đông người lắm, ngày 1/5, ngày Quốc khánh, chen lấn không nổi, may mà Đông Thăng làm giáo viên, có đợt nghỉ hè, đến đây chơi cũng không cần phải vào đúng ngày lễ, nhìn kìa, hôm nay ở đây chẳng có ai cả!"

Trương Đông Thăng nhìn xung quanh khắp một lượt, hôm nay là ngày làm việc, rất vắng khách, cả trạm dừng chỉ có ba người bọn họ đang đứng, ở mấy cửa hàng bán đồ lưu niệm ở phía sau trạm thì có lẻ tẻ vài vị du khách đang ăn và hóng mát, ở vị trí cách bọn họ chừng ba mươi mét có một chòi nghỉ, lúc này đây ở đó có ba đứa trẻ có vẻ như là học sinh cấp hai đang nô đùa.

Không ai chú ý đến bọn họ cả.

"Bố mẹ hãy uống chút nước đi!" Trương Đông Thăng đặt ba lô xuống dưới đất, lấy ra hai bình nước, đưa cho hai người, sau đó liền nói: "Ở đây cảnh khá đẹp, bố và mẹ cùng đứng chụp một tấm ảnh nhé."

Vợ chồng ông lão nghe lời đề nghị của con rể, đứng dậy, bày ra tư thế hình chữ V bằng ngón tay.

Trương Đông Thăng cầm máy ảnh chụp một kiểu, rồi lại đặt máy xuống, chỉ về phía trước nói: "Phía sau bố mẹ có một dãy tường chặn mất không gian hay là bố mẹ ngồi lên bờ bức tường, con đổi hướng khác, chụp phong cảnh bầu trời, như vậy thì bức ảnh sẽ đẹp hơn."

Ông lão thấy hơi phiền phức bèn nói: "Cứ thế mà chụp là được rồi, bố cũng không thích chụp ảnh lắm." Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng ông cũng không nỡ làm trái lại tấm thịnh tình của

con rể, nhìn thấy bộ dạng hào hứng của vợ, ông vẫn nghe lời đi đến bức tường ở phía sau mấy mét.

Độ cao của bức tường gần đến thắt lưng người nhưng rất rộng, khách du lịch hầu hết đều thích ngồi lên trên đó để chụp ảnh, ông lão giơ hai tay ra nhảy bật lên ngồi lên trên, bà lão cũng ngồi lên theo, khoác tay ông.

Trương Đông Thăng mỉm cười nhìn hai người, lấy máy ảnh ra chụp mấy kiểu, rồi lại đặt xuống, đi về phía hai ông bà, cười nói: “Bố mẹ ngồi xích gần nhau thêm nữa, thân mật thêm chút nữa.”

Ông lão ngại ngùng nói qua loa: “Cứ thế mà chụp là được rồi.”

Bà lão thì lại tươi cười làm theo lời của con rể, khoác cánh tay ông lão chặt thêm chút nữa.

Vào thời khắc cuối cùng, Trương Đông Thăng lại một lần nữa quét ánh mắt xung quanh một lượt, trên trạm dừng chân không có ai khác nữa cả, ở đằng xa mấy vị khách cũng không ai nhìn bọn họ, trên chòi nghỉ cách ba mươi mét, ba đứa trẻ cũng đang nô đùa cùng nhau.

Kế hoạch được trù bị gần một năm qua, chính là lúc này đây!

Anh ta vừa cười vừa nói, giơ tay ra để giúp hai ông bà chỉnh lại tư thế, rồi đột nhiên, hai tay anh ta chợt túm lấy đôi chân của cả hai người, dồn hết toàn bộ sức lực nâng lên, vừa kéo vừa đẩy, trong khoảnh khắc, ông lão và bà lão giống như hai con rối gỗ bị lật nhào ra bên ngoài bức tường, kèm theo đó là tiếng “a” thảm thiết kéo dài mãi của hai người, tiếp ngay sau đó thì đã trở thành hồi âm từ xa vọng lại.

Tiếp đến Trương Đông Thăng ngẩn người mấy giây, vội vàng nhoài người ra phía ngoài bức tường và nhìn xuống dưới, miệng đờ

đẫn hét to: “Bố! Mẹ! Bố! Mẹ!”

Không có bất kỳ âm thanh nào trả lời anh ta cả.

Với độ cao này chắc chắn mất mạng rồi.

Anh ta vội vàng quay đầu chạy về phía những cửa hàng trong khu du lịch ở đằng xa, lúc này đây, những người ở xa nghe thấy động tĩnh cũng chạy tới vội vàng hỏi đã xảy ra chuyện gì. Anh ta tỏ ra bộ dạng kinh hoàng thất sắc, kêu cứu thảm thiết: “Mau cứu người! Mau cứu người đi! Bố mẹ tôi rơi xuống dưới rồi!”

Chính khoảnh khắc này, không ai có thể ngờ được, đây không phải sự cố, mà là mưu sát.

Trong lòng Trương Đông Thăng dâng lên một nụ cười khẩy độc ác, anh ta đã phải trù bị gần suốt một năm cho động tác xảy ra một giây của ngày hôm nay.

Đây mới là phạm tội một cách hoàn mỹ, bất cứ cách thức giết người ly kỳ cổ quái nào cũng phải mờ nhạt trước “sự cố ngoài mong muốn” thế này.

Hàng năm, trong hàng nghìn hàng vạn sự cố, có thể có một số vụ cũng không phải là sự cố, mà là mưu sát, chỉ có điều, mọi người vĩnh viễn không thể nào biết được chân tướng thực sự mà thôi.

Chương 2

Đại học Chiết Giang đã cho sinh viên nghỉ hè, tuần trước, cả ngôi trường vẫn còn đông đúc nhộn nhịp, lúc này đây đã vô cùng quạnh quẽ vắng vẻ.

Hôm nay, thầy giáo Nghiêm Lương phụ trách hướng dẫn tiến sĩ của khoa Toán vừa mới tham gia xong một hội nghị về học thuật, khi quay trở lại văn phòng thì đã giữa trưa, ông gọi hai tiến sĩ một nam một nữ giúp ông chấm bài thi, dẫn họ đi ăn cơm.

Sau khi bước ra khỏi cổng trường, ông lôi chiếc di động ra khỏi cặp đựng tài liệu, vừa rồi trên buổi hội nghị học thuật, ông đã tắt máy, bây giờ muốn xem có tin nhắn gì không.

Khi vừa mới mở di động, thấy tiếng chuông vang lên liên hồi, ông giơ di động lên, ngược với ánh sáng giữa buổi trưa, nheo mắt lên nhìn, có ba tin nhắn báo cuộc gọi nhỡ, đều là Từ Tịnh gọi tới, cuối cùng còn có một tin nhắn của Từ Tịnh: “Chú Nghiêm, nếu như chú đọc được tin nhắn, hãy nhanh chóng gọi điện lại cho cháu!”

Nghiêm Lương chau mày, ông không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng theo tin nhắn có vẻ rất nôn nóng.

Bố Từ Tịnh là anh họ của Nghiêm Lương, từng là Chủ nhiệm Ban quản lý Thuốc lá của thành phố Ninh, bây giờ đã nghỉ hưu. Từ Tịnh là cháu họ ông.

Mối quan hệ này vốn dĩ không thực sự quá thân thiết, nhưng Từ Tịnh lúc đầu khi đỗ được vào trường Đại học Chiết Giang, Nghiêm Lương với vai trò là chú, thường ngày cũng quan tâm nhiều hơn, nên hai gia đình trở nên thân thiết hơn. Ngoài ra, chồng của Từ Tịnh

là Trương Đông Thăng lại từng là sinh viên của Nghiêm Lương, hơn nữa lại là cậu học sinh mà ông yêu quý, trước đây Từ Tịnh khi tìm ông thì đã quen biết với Trương Đông Thăng, hai người nhanh chóng rơi vào dòng sông tình yêu, đồng thời sau khi tốt nghiệp đại học không lâu đã kết hôn.

Có thể nói, Nghiêm Lương không chỉ là chú họ của Từ Tịnh, mà còn là người mai mối cho cuộc hôn nhân của họ.

Mỗi lần nhớ đến Trương Đông Thăng, Nghiêm Lương không nén nổi thở dài tiếc nuối.

Nghiêm Lương đã dạy rất nhiều sinh viên đại học, Trương Đông Thăng là một trong số ít người khiến cho ông ghi nhớ.

Trương Đông Thăng rất có thiên phú về phương diện logic Toán học, Nghiêm Lương rất đề cao anh ta.

Trước khi tốt nghiệp, Trương Đông Thăng đã có đủ tư cách để học lên thẳng tiến sĩ, Nghiêm Lương cũng rất muốn hướng dẫn anh ta, nhưng thật không ngờ anh ta lại từ bỏ cơ hội được học lên thẳng tiến sĩ, để đi tìm việc.

Đã nhiều lần Nghiêm Lương tìm anh ta nói chuyện, đề nghị anh ta học nghiên cứu thêm.

Nhưng Trương Đông Thăng lại tiết lộ, anh ta xuất thân từ nông thôn, điều kiện gia đình kém, mấy năm nay đều là vay tiền để đi học, anh ta muốn sớm kiếm được tiền để giảm bớt gánh nặng, đồng thời anh ta đang chuẩn bị kết hôn với Từ Tịnh, không tiện tiếp tục học tập nữa.

Sau đó không lâu, Từ Tịnh quay trở về thành phố Ninh, nhờ vào mối quan hệ của gia đình đã đi làm ở công ty Thuốc lá, còn Trương

Đông Thăng tìm được công việc là giáo viên Toán trong trường cấp ba ở thành phố Ninh.

Tư duy quay trở về tin nhắn trên di động, Nghiêm Lương chuẩn bị gọi điện lại cho Từ Tịnh, cậu tiến sĩ chợt kêu lên: “Ôi, ở đằng kia có một bà lão bị ngã rồi!”

Nghiêm Lương dừng việc bấm điện thoại, vội vàng chạy tới đó.

Có một bà lão nằm ở trên đường dành cho người đi bộ vị trí quành rẽ ở ngã tư, trên tay và trên đầu gối của bà đều dính máu, hai tay đang ôm lấy cổ chân, miệng kêu rên: “Ôi da, ôi da!”

Nghiêm Lương không hề suy nghĩ, đang định đi đến dìu đỡ, cậu sinh viên bên cạnh vội kéo ông lại: “Thầy Lương, xin đợi một lát!”

“Đợi gì chứ?”

Cậu sinh viên cảnh giác thầm thì bên tai ông: “Bây giờ người già giả vờ ngã để ăn vạ rất nhiều, trong các bản tin đã thông báo rất nhiều, nếu như thầy đi đến đó đỡ, bà lão lúc đứng lên nói chính thầy đã làm bà bị thương, đòi thầy bồi thường tiền, đến lúc đó thì không nói cho rõ được nữa.”

Một sinh viên nữ cũng nói: “Phải rồi, thời buổi này, việc dìu đỡ người già tốt nhất là không nên tham gia vào.”

Bà lão nghe thấy lời của bọn họ, nhìn về phía họ, tiếp đó liền run rẩy giơ một bàn tay ra: “Giúp tôi với... hãy giúp dìu tôi đứng lên, là do tôi tự ngã.”

Cậu sinh viên nam cũng không hề xúc động, vẫn giữ Nghiêm Lương. Nghiêm Lương chau mày, do dự chưa biết quyết định ra sao. Dù sao thì gần đây ông cũng có nghe thấy rất nhiều bản tin về việc người già ngã để ăn vạ người khác.

Lúc này đây có một người đàn ông trung niên thô lỗ đi một chiếc xe máy điện qua đó, nhìn thấy cảnh tượng này, bèn dừng xe, chạy đến định đỡ bà lão dậy, rồi chợt dừng lại quay sang trừng mắt nhìn ba người: “Các người làm cho bà lão thành ra thế này, sao lại còn đứng đó chứ! Mau dìu đến bệnh viện đi thôi!”

Bỗng chốc, hai người sinh viên theo bản năng lùi lại một bước, rời cách bà lão xa thêm một chút, dị khẩu đồng thanh biện hộ: “Không phải là chúng tôi va vào đâu, chúng tôi vừa đi đến thì đã thế này rồi!” Người đàn ông chau mày, giọng nói có vẻ hòa nhã một chút: “Không phải là các người va vào, vậy thì các người cũng nên dìu đưa đến bệnh viện chứ!”

Cậu nam sinh lập tức hỏi ngược lại: “Ông chú này, sao ông lại không đỡ dậy?”

“Tôi á?” Người đàn ông ngẩn người, rồi rướn mày, nói vẻ hùng hổ: “Tôi còn cần phải đi làm việc, nếu tôi rảnh thì đã giúp từ lâu rồi!” Ông ta nhìn vào huy hiệu trên ngực Nghiêm Lương, chẹp chẹp miệng: “Các vị là giáo viên trường Đại học Chiết Giang à?”

“Tôi là giáo viên, họ là sinh viên của tôi.”

Người đàn ông thở dài: “Ngay cả giáo viên và sinh viên của trường Đại học Chiết Giang cũng không dám làm việc tốt, ôi ôi, bây giờ mọi người đều thế nào không biết nữa, làm một việc tốt lại khó khăn như vậy sao? Còn dám tự xưng là phần tử trí thức cao cơ đấy.”

Nghiêm Lương trong lòng bực bội, tôi tự xưng là “phần tử trí thức cao” lúc nào chứ? Nhưng nghe người đàn ông đó nói vậy, trên mặt ông cũng thể hiện ra sự hổ thẹn.

Người đàn ông thô lỗ nhìn bộ dạng áy náy của họ bèn nói: “Tôi vẫn còn phải đi làm việc, không có thời gian, thế này đi, thầy giáo này, nếu ông làm việc tốt mà không yên tâm, tôi có thể làm chứng cho ông, tôi sẽ giúp ông quay video trên di động của ông, chứng minh bà lão này tự ngã, không liên quan gì tới các vị.”

Ông ta cầm lấy chiếc di động từ trong tay Nghiêm Lương, đi lên phía trước ấn màn hình nói: “Thầy giáo, quay video thế này là được chứ, thầy nhìn xem, quay vào trong đây, rõ ràng có thể chứng minh là do bà ấy tự ngã, không liên quan gì tới các vị cả.”

Nghiêm Lương suy ngẫm một lát, cảm thấy anh ta nói cũng có lý, có người làm chứng, có vật chứng là đoạn video, vậy thì ổn thỏa rồi, lúc này mới cùng với hai người sinh viên đỡ bà lão đứng dậy.

“Cảm ơn, thực sự cảm ơn các vị quá, các vị đều là người tốt!” Bà lão nắm chặt lấy tay Nghiêm Lương run rẩy đi mấy bước, Nghiêm Lương mỉm cười thân thiện: “Bà không sao chứ, có cần chúng tôi gọi xe để đưa bà đến bệnh viện không?”

Nhưng bà lão vừa nghe đến bệnh viện, vội vàng từ chối: “Không cần đâu, tôi có thể đi được, không cần phiền phức, cảm ơn, cảm ơn các vị nhé!”

Nói xong, vội vàng giằng ra khỏi sự dìu đỡ của bọn họ, một mình bước về phía trước, bước được mấy bước, bước càng lúc càng nhanh, thật không ngờ gần như chạy bước nhỏ.

Cậu sinh viên tròn mắt nhìn theo bóng lưng bà lão nhanh chóng rời xa, biểu hiện trên nét mặt dần dần chuyển từ sự kinh ngạc sang phẫn nộ: “Em nói rồi, bà lão này chắc chắn là kẻ lừa đảo, thầy nhìn xem, bước đi nhanh nhẹn như bay vậy. Nếu không phải thấy chúng ta đông người, hôm nay bà ta sẽ ăn vạ mấy trăm tệ thầy Nghiêm

đấy, bây giờ việc ăn vạ thất bại, nghe nói đưa đến bệnh viện, vội vàng chạy mất! Bà già này đúng là một kẻ lừa đảo!”

Sinh viên nữ liên tục gật đầu phụ họa.

Nghiêm Lương chau mày đứng nguyên tại chỗ, gãi gãi đầu, trong lòng cũng có cảm giác gì đó kỳ lạ, nói vẻ khó hiểu: “Nhưng tôi cứ cảm thấy đã xảy ra chuyện gì đó rồi”. Ông đặt tay lên trán, một giây sau, ông chợt kêu lên: “Không đúng! Di động của tôi đâu? Di động của tôi đâu?”

Quay đầu nhìn xung quanh, người đàn ông trung niên thô lỗ giúp quay video đã biến mất tăm mất dạng, còn bà lão đó nhìn thấy từ xa đã ngồi lên một chiếc xe máy điện, chạy nhanh như bay.

Thế là, không có cách nào để gọi điện lại cho Từ Tịnh được nữa rồi.

Chương 3

Trong phòng học lớp 7D, trên chiếc bàn học ở mé bên phải hàng đầu tiên khắc dòng chữ “Cần cù chịu khó, đứng trên vạn người”. Sau khi hết tiết học đầu tiên của buổi tự học buổi tối, Chu Triều Dương đang phủ phục trên bàn, chuyên tâm làm bài tập trong sách tham khảo môn Toán, để chuẩn bị cho đợt thi cuối kỳ ngày mai.

Thực ra môn Toán của cậu đã đủ giỏi lắm rồi, gần như đều đạt được điểm tuyệt đối, nhưng cậu đặc biệt thích môn Toán, giải những bài toán khó không đơn thuần chỉ vì thi cử, mà là một thứ cảm giác vui sướng, cho nên cậu vẫn dành thời gian cuối cùng trước kỳ thi cho môn Toán.

Còn về mấy môn khác như Lý, Hóa, Sinh, cậu đều khá tin tưởng sẽ lấy được điểm tuyệt đối. Ba môn Ngữ văn, Anh và Chính trị thì cũng không thi được nhiều điểm hơn nữa, đối với kỳ thi diễn ra trong ngày mai và ngày kia, cậu vốn đã rất tự tin.

Đột nhiên, một bàn tay đập “bốp” xuống bàn của cậu, khiến cho Chu Triều Dương đang chăm chú giải toán giật nảy mình. Ngẩng đầu lên nhìn, một bạn nữ tóc ngắn mắt một mí đang lạnh lùng trợn trừng mắt nhìn cậu.

Chu Triều Dương cũng bực bội lườm lại cô bạn một cái: “Diệp Trì Mẫn, cậu uống nhầm thuốc gì chứ?”

“Cô Lục tìm cậu”, trong ánh mắt của đối phương mang theo thần sắc khiêu khích, lạnh lùng nói ra câu này.

Chu Triều Dương đứng dậy, cũng dùng ánh mắt tương tự nhìn lại cô bạn, nhưng rồi nhanh chóng từ bỏ, bởi vì cậu là nam sinh thấp nhất ở trong lớp, ngay cả Diệp Trì Mẫn là nữ sinh cũng vẫn cao hơn cậu, cậu trừng mắt nhìn lại đối phương vẫn cần phải hơi ngước lên, như vậy thì thật là bẽ mặt.

Chu Triều Dương bực bội "hừ" một tiếng, nhân lúc đường ruột hơi lợn cợn bèn hướng về cô bạn lén đánh trung tiện, mấy giây sau, cậu bịt mũi và kêu lên vẻ khoa trương: "Diệp Trì Mẫn, cậu đánh rắm mà cũng không báo trước một tiếng à?"

Diệp Trì Mẫn khẽ nhíu lông mày, bật ra hai chữ: "Đồ khùng!"

Chu Triều Dương cười ha ha rồi làm mặt quỷ trêu chọc Diệp Trì Mẫn, sau đó đứng thẳng người, ung dung bước về phía văn phòng làm việc của thầy cô. Nhưng vừa mới bước vào văn phòng thì cậu đã ủ dột ngay.

Cô Lục giáo viên chủ nhiệm hơn 40 tuổi, vừa cao vừa gầy, rất nghiêm khắc, ít khi nói cười, gần như tất cả mọi học sinh đều sợ cô.

Chu Triều Dương cũng không ngoại lệ, mặc dù thành tích của cậu rất tốt, nhưng môn tiếng Anh của cậu hơi kém, cô giáo Lục vừa vặn lại dạy đúng môn tiếng Anh. Điều quan trọng hơn nữa là trên mặt cô Lục lúc này đây hiện rõ dấu hiệu bực bội bất mãn của chứng tiền mãn kinh.

Chu Triều Dương vừa nhìn thấy nét mặt của cô liền cảm thấy bầu không khí có vẻ không ổn, khí thế vừa mới đối diện với Diệp Trì Mẫn đã hoàn toàn biến mất, cậu co rụt cổ lại theo bản năng, giống như một con rùa, hỏi vẻ thấp thỏm: "Cô Lục, cô tìm em ạ?"

Cô Lục khóe mép cong lên, vẫn tiếp tục công việc sửa bài tập, bộ dạng chẳng buồn để tâm.

Hai tay Chu Triều Dương vân vê quần, bắt đầu cảm thấy căng thẳng bất an, sau khi suy nghĩ một lượt, mình dạo này không hề gây ra chuyện gì cả, không hiểu sao cô Lục lại như vậy? Miệng cô có vấn đề gì sao? Thừa hơi rỗi việc sao? Hay là ly hôn sao?

Chờ đợi năm, sáu phút, cô Lục cuối cùng đã chấm hết một chồng vở bài tập, lúc này mới ngẩng đầu lên, lườm cậu một cái, giọng nói bình thản: “Tại sao em lại đập vỡ máy ảnh kỹ thuật số của Diệp Trì Mẫn?”

Diệp Trì Mẫn là cô phóng viên nhỏ của Đài Phát thanh của trường học, cho nên thường xuyên đem máy ảnh đến trường.

Chu Triều Dương chau mày, mặt ngơ ngác: “Cái gì... cái gì mà ống kính máy ảnh ạ?”

“Có phải là em cố tình đập vỡ ống kính máy ảnh của em ấy không?”

Chu Triều Dương không hiểu gì cả, lên tiếng: “Em động vào máy ảnh của cậu ấy khi nào chứ? Em chưa bao giờ động vào mà!”

“Em vẫn còn không chịu thừa nhận sao?”

“Em... không động vào mà.”

Chu Triều Dương đặc biệt nhăn nhúm khuôn mặt, thể hiện ra sự vô tội của mình.

“Còn nói không à?” Cô Lục mặt biến sắc: “Diệp Trì Mẫn nhìn thấy em lấy máy ảnh ở trên bàn của em ấy, đập vào tường, em ấy giành lại chiếc máy nhưng ống kính đã bị nứt rồi.”

“Không thể nào, sao có thể như vậy được chứ. Em sao lại phải động vào máy ảnh của cậu ấy chứ, em chưa bao giờ động vào mà.” Chu Triều Dương chỉ cảm thấy cuộc nói chuyện này thực quá kỳ lạ, tại sao bỗng dưng lại mọc đâu ra ống kính máy ảnh chứ?

Cô Lục nhìn cậu với vẻ phẫn nộ: “Em không được chối, Diệp Trì Mẫn đã nói rồi, em ấy không cần em phải đền, em ấy rộng lượng như vậy mà em lại vẫn cứ nói dối!”

“Em... em...”, Chu Triều Dương vô duyên vô cớ bị nghi oan, cuống đến độ nước mắt chực trào ra, đây hoàn toàn là một việc tự bịa đặt, suốt cả một ngày cậu đều làm bài tập, chưa bao giờ động đến cái máy ảnh khỉ gió của Diệp Trì Mẫn, chuyện này là thế nào chứ?

Cô Lục nhìn cậu một lúc, sắc mặt dần mềm mỏng hơn: “Em quay về tự ôn bài đi, ngày mai và ngày kia thi cuối kỳ, sự việc này tạm thời dừng ở đây, sau này em đừng có đụng vào đồ của những bạn khác nữa!”

Chu Triều Dương vẫn còn muốn minh oan cho mình nhưng rồi lại từ bỏ, vô duyên vô cớ xảy ra sự việc này, cậu hoàn toàn không hiểu ra sao cả, tranh luận với cô Lục thì có tác dụng gì chứ? Chỉ có thể quay về hỏi con bé tác ta Diệp Trì Mẫn đã.

Chương 4

Tiếng chuông của giờ tự học buổi tối đã vang lên, Chu Triều Dương quay trở về phòng học, hằn học trừng mắt nhìn Diệp Trì Mẫn một cái, trên khóe miệng cô bạn hiện lên nụ cười khinh mạn, rồi lại cúi đầu đọc sách.

Chu Triều Dương bất lực, ngồi trở lại vị trí bàn học đầu tiên, cô bạn cùng bàn thấy bạn trở về, lén lấy bút huých vào khuỷu tay cậu một cái, cậu vừa mới quay đầu sang, cô bạn liền hạ giọng nói: "Đừng quay sang để cho bọn họ nhìn thấy, mình nói với cậu một việc."

Chu Triều Dương cúi đầu nhìn cuốn sách tham khảo, hỏi nhỏ: "Chuyện gì vậy?"

Cô bạn vẫn giữ nguyên tư thế cúi xuống nhìn vào cuốn sách của mình, lén lút nói: "Có phải là cậu bị cô Lục gọi đến, hỏi cậu về việc chiếc máy ảnh của Diệp Trì Mẫn phải không?"

"Đúng vậy!"

"Ừ, cậu bị bọn họ nghi oan rồi!"

"A!"

"Tối nay khi mình ăn xong quay trở lại trường học, nhìn thấy Diệp Trì Mẫn và lớp trưởng đang cầm máy ảnh, nói là rơi xuống đất làm nứt ống kính rồi. Sau đó mình nghe thấy bọn họ nói chuẩn bị nói với cô Lục, đổ oan cho cậu làm hỏng."

"Thế mà cũng được à?"

Chu Triều Dương kinh ngạc trợn trừng mắt: "Mình biết ngay mà, chính là bọn họ dàn dựng để hãm hại mình! Cả ngày hôm nay mình

làm bài tập, đâu có đụng đến cái máy ảnh khỉ gió của nó chứ! Đúng là đồ cầm thú! Tan học, mình sẽ tìm cô Lục để nói cho rõ!”

Cô bạn gái vội vàng nói: “Xin cậu đấy, đừng, mình chỉ lén lút nói cho cậu biết thôi, cậu đừng có nói cho ai là mình nói với cậu, nếu không mình sẽ trở thành kẻ thù chung của tất cả các bạn nữ.”

Chu Triều Dương nhíu mày, bộ dạng rất băn khoăn, suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cậu vẫn đồng ý với vẻ bất lực: “Ừm.”

“Cậu biết là được rồi, nhất định không được nói ra!”

“Mình sẽ không nói đâu!”

“Ừm.”

“Lần này họ đổ oan cho cậu đúng là hơi quá đáng!”

“Tại sao bọn họ lại đổ oan cho mình?”

Cô bạn trả lời: “Cũng không biết, mình đoán là Diệp Trì Mẫn sợ làm hỏng máy ảnh sẽ bị bố cậu ấy mắng. Bố cậu ấy là đội trưởng của đồn công an, lúc trước từng đi lính, quản lý cậu ấy nghiêm khắc lắm, cậu ấy chỉ cần xảy ra chút sai sót gì là sẽ đánh cậu ấy. Cậu ấy nói bạn học làm vỡ thì bố cậu ấy sẽ không mắng cậu ấy nữa, hơn nữa bố cậu ấy là một người cảnh sát chắc cũng không tiện đến trường để bắt bạn học của con gái đền ống kính đâu.”

“Đáng ghét!” Chu Triều Dương nắm chặt tay, nói: “Thật không ngờ vì lý do này mà giá họa cho mình! Hừ, nó lớn như thế rồi, lẽ nào bố nó vẫn còn đánh nó!”

“Bố cậu ấy từng đi lính mà, nghe nói cậu ấy bị quản hung dữ hơn cả con trai, có lần mình nhìn thấy tai cậu ấy đỏ lựng, cậu ấy nói là bị bố đánh.”

Chu Triều Dương cười vẻ vui mừng trước tai họa của người khác: “Thảo nào, bố nó nuôi dưỡng nó như con trai, thảo nào tóc nó

cắt ngắn như thế, trông giống như một ni cô biến thái vậy, ngày nào cũng trợn trừng đôi mắt cá chết, chắc là bị bố đánh cho thành ra như thế đấy!"

Cô bạn cùng bàn nghe cậu nói vậy, không kìm được bật cười thành tiếng "ha ha", đúng lúc đó, cả hai đột nhiên cảm nhận thấy bầu không khí xung quanh chợt lạnh ngắt, không biết cô Lục đã lặng lẽ bước vào từ cửa sau từ lúc nào, đứng ngay phía sau hai đứa, lạnh lùng chất vấn: "Nói chuyện vui vẻ quá nhỉ!"

Cô bạn thè lưỡi, vội cúi đầu, không dám thở ra.

Chu Triều Dương ngồi sượng sùng, mấy giây sau, lấy hết dũng khí nói: "Là do em chọc cho bạn Phương Lệ Na cười đấy ạ!"

"Ngày mai thi cử rồi, vẫn còn rảnh rỗi quá nhỉ!"

Chu Triều Dương nghĩ, phần phổi của cô Lục chắc chắn là có thêm một chiếc tủ lạnh, bởi vì cậu thoáng nhìn thấy ở mũi cô thở ra luồng khí lạnh.

Chờ được đến lúc tan học, Chu Triều Dương vào nhà vệ sinh, đi đến bên lavabo ở phía bên ngoài nhà vệ sinh nhìn thấy Diệp Trì Mẫn đang rửa cốc đựng trà, cậu đập vào bồn rửa, hét lên: "Sao mày lại đổ oan cho tao?"

Diệp Trì Mẫn nhìn cậu một lúc, cười khẩy, không thèm trả lời, tiếp tục cúi đầu rửa cốc trà.

"Đồ tiện nhân!" Chu Triều Dương chửi một câu, đang định bước vào trong nhà vệ sinh. Đột nhiên Diệp Trì Mẫn "òa" một tiếng bật khóc, Chu Triều Dương nhìn cô bạn đầy kinh ngạc, không sao hiểu nổi, mình chỉ chửi nó có một câu mà nó đã khóc rồi sao? Lâm Đại Ngọc à!

Điều khiến cậu càng kinh ngạc hơn là liền ngay sau đó, Diệp Trì Mẫn cầm cốc trà, giội nguyên cả cốc nước lên đầu cô ta. Sau đó quay người vừa chạy vừa khóc. Chu Triều Dương không biết xảy ra chuyện gì, thấp thỏm đi vệ sinh xong, bước về phía lớp học. Khi đi qua cửa văn phòng giáo viên, liền liếc nhìn thấy Diệp Trì Mẫn đang khóc lóc với cô Lục ở trong văn phòng, bên cạnh còn có hai cô giáo đang khuyên nhủ.

Đúng lúc này, cô Lục cũng nhìn thấy cậu, lập tức đứng dậy, nói giọng nghiêm khắc: “Chu Triều Dương, em vào đây cho tôi!”

Chu Triều Dương rùng mình một cái, nhìn thấy ánh mắt nổi giận bừng bừng của cô Lục, đành phải lo lắng bước vào trong văn phòng.

“Em đã hất cả cốc nước vào đầu Diệp Trì Mẫn, sao em lại có thể cư xử như vậy được chứ!”

“Gì cơ ạ?” Chu Triều Dương mở to mắt: “Em... em không hề, rõ ràng là tự cậu ấy hất vào mà!”

Trong khoảnh khắc này, Chu Triều Dương cuối cùng cũng hiểu ra chuyện gì, nhưng bây giờ mặc cho cậu phản bác như thế nào, rõ ràng đều trở nên vô ích. Diệp Trì Mẫn khóc thảm thiết như vậy, đầu tóc ướt nhèm, hơn nữa vừa mới mách tội cậu. Tất cả giáo viên đương nhiên đều tin rằng Chu Triều Dương vì căm hận cậu ta đã mách tội, cho nên mới hất nước vào cậu ta.

“Ngày mai hãy mời mẹ của em đến đây!”

Chu Triều Dương chợt co giật khuôn mặt: “Em... thực sự không phải là em hất đâu, cậu ấy tự làm ướt đấy, em... ngày mai em còn phải thi!”

“Không được chối! Em thế này không cần thi nữa!” Thái độ của cô Lục vô cùng kiên quyết.

“Em... em thực sự không hất nước vào cậu ấy, thực sự là chính cậu ấy tự làm mà.” Miệng cậu không ngừng run rẩy.

“Em vẫn còn muốn chối phải không? Tôi chưa bao giờ thấy một học sinh nào giống như em! Thành tích tốt không có nghĩa là phẩm chất đạo đức tốt, ngày mai nhất định phải mời mẹ em đến, nếu không em không cần đến trường nữa!”

Móng tay Chu Triều Dương ấn sâu vào trong thịt, hai bên quai hàm run rẩy, chưa bao giờ có ngày nào tồi tệ đến như thế này, sau khi chuông vào lớp vang lên, cô Lục bảo Diệp Trì Mẫn quay trở về lớp ôn bài, rồi lại dịu giọng an ủi cậu ta mấy câu, để cậu ta giữ được tâm lý ổn định, chớ nên ảnh hưởng tới kỳ thi ngày mai.

Đợi sau khi Diệp Trì Mẫn đi khỏi, cô Lục nhìn Chu Triều Dương một cái, tiếp đó lại nói giọng nhẹ nhàng hơn: “Ừm, mẹ em đã nói với cô tình hình gia đình em, sau khi bố mẹ em ly hôn, bố em cũng không để ý nhiều đến em, mẹ em làm việc ở khu du lịch, thường ngày cũng không ở nhà. Mẹ em nói phần lớn thời gian em đều ở nhà một mình, nhờ giáo viên chúng tôi quản giáo em. Nhưng tại sao em lại gây ra sự việc như thế này chứ?”

“Không có, em thực sự không làm như vậy!” Chu Triều Dương nói giọng nghẹn ngào.

“Thật không ngờ em vẫn cứ chối.” Cô Lục chau mày quắc mắt, lạnh lùng nhìn cậu: “Mấy hôm trước em còn đánh Diệp Trì Mẫn...”

“Không phải đâu ạ, lần đó cũng là cậu ấy đổ oan cho em.”

Cô Lục hít thở một hơi thật sâu, như thể cô đã hoàn toàn từ bỏ hy vọng đối với cậu học sinh đang đứng trước mặt đây: “Nếu em cứ

tiếp tục như thế này chắc chắn là không được rồi, ngày mai em hãy nói mẹ em đến trường, tôi cần phải nói chuyện với mẹ em."

"Mẹ... mẹ em ngày mai phải đi làm."

"Dù có phải xin nghỉ cũng phải đến. Buổi tự học tối nay em không cần phải học tiếp nữa, hãy về nhà gọi điện thoại cho mẹ em, bảo mẹ em ngày mai đến trường, nếu không đến thì ngày mai em cũng không cần đến thi nữa."

Chu Triều Dương mím môi, đứng im không nhúc nhích.

"Đi đi, bây giờ em về luôn đi!" Cô Lục kéo cánh tay cậu, muốn dắt cậu ra khỏi văn phòng.

Khi sắp bị kéo đến cửa, Chu Triều Dương không thể kìm chế được nữa: "Em xin lỗi, em sai rồi, em sau này sẽ không bao giờ làm như vậy nữa, cô Lục, cô để ngày mai em thi xong đi, cô hãy để em được thi ngày mai đi, em thực sự sai rồi, em không nên bắt nạt Diệp Trì Mẫn, em thực sự sai rồi!"

Hai cô giáo khác ở trong văn phòng thường ngày cũng rất quý mến Chu Triều Dương, lúc này đây cũng đến nói đỡ cho cậu: "Cô Lục, thôi bỏ đi, em ấy đã nhận lỗi rồi, bảo em ấy viết bản kiểm điểm, vẫn cứ nên để cho em ấy được dự thi."

Cô Lục hít thở thật sâu, cuối cùng dưới sự khuyên nhủ của hai người đồng nghiệp, rồi lại thấy thái độ khóc lóc thảm thiết nhận lỗi của Chu Triều Dương, bèn bảo cậu ngồi ở văn phòng viết bản kiểm điểm, rồi mới cho cậu trở về lớp học.

Sau khi trở về, cậu vẫn luôn cúi đầu, cô bạn ngồi cùng bàn lén hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, cậu chỉ lắc đầu, không nói gì cả. Cho đến tận khi kết thúc buổi tự học buổi tối, cậu mệt mỏi thu dọn cặp sách để trở về nhà, vừa bước ra khỏi lớp học, vừa vặn lại gặp Diệp

Trì Mẫn, Diệp Trì Mẫn cười khẩy, nói: “Ai bảo mày luôn thi tốt thế, làm cho tao cứ bị bố tao chửi, tao cứ muốn cho mày phải khó chịu đấy, để cho ngày mai mày không làm bài tốt được! Xem xem lần này mày còn có thể thi đứng thứ nhất được hay không!”

Chu Triều Dương kinh ngạc, giờ đây cậu mới hiểu rõ động cơ vì sao Diệp Trì Mẫn lại liên tục diễn kịch đổ oan cho cậu trước mặt cô giáo, thật không ngờ là vì đố kỵ điểm thi của cậu, nên mới dàn dựng đủ mọi cách để hãm hại cậu!

Cậu ngước nhìn cô bạn bằng đôi mắt vô cùng phẫn nộ, nhưng ngay sau đó lại cúi xuống, không nói gì cả, lặng lẽ khoác ba lô bước đi.

Cậu thực sự hy vọng học kỳ này nhanh chóng kết thúc.

Chương 5

Đã được nghỉ hè rồi, Chu Triều Dương cảm thấy cuối cùng cũng đã có thể nói lời tạm biệt với sự xui xẻo.

Đây là căn hộ chung cư kiểu cũ từ những năm 90, diện tích 60 mét vuông, hai phòng ngủ, một phòng khách. Dưới nền nhà vẫn là tấm thảm nhựa thịnh hành năm đó, tường quét vôi, rất nhiều chỗ đã trở nên đen bóng, lộ rõ vết hằn thời gian.

Trong căn phòng ở phía tay phải, có chiếc quạt treo bằng sắt ở phía trên đầu đang quay, tốc độ quay vừa phải, Chu Triều Dương cởi trần, chỉ mặc chiếc quần đùi nằm trên chiếu giải dưới đất, tay cầm một cuốn sách, cuốn sách chỉ khoảng năm mươi, sáu mươi trang in ấn cẩu thả, phía ngoài bìa có mấy chữ lớn: “Bí quyết tăng chiều cao”.

Đây là một quảng cáo cậu đọc được trên tờ tạp chí nào đó, chuyển khoản cho đối phương hai mươi tệ, quả nhiên được gửi đến cuốn “Bí quyết” này.

Trong cuốn sách bí quyết này viết đủ các cách thức để có thể cao lớn, cậu dùng bút khoanh từng ô tròn vào những chỗ trọng điểm, ngoài ra có một điều khiến cậu đặc biệt coi trọng, muốn cao lớn thì không được uống nước ngọt có ga, nước ngọt có ga sẽ ảnh hưởng tới sự hấp thu canxi, xem ra sau này không được uống Coca rồi, cậu đánh dấu hình ngôi sao vào phần mục này để tăng thêm sự chú ý.

Đúng lúc cậu đang đọc rất say sưa, bên ngoài chợt vang lên những tiếng gõ cửa rất dồn dập.

Cậu nhét cuốn sách vào giá sách, đứng dậy mở cánh cổng sắt, ở phía ngoài cánh cửa chống trộm kiểu cũ, có hai đứa trẻ một trai một gái đang đứng, độ tuổi tương tự như mình, đứa con trai cao khoảng 1m65, cao hơn cậu một cái đầu, đứa con gái thì vẫn thấp hơn cậu một chút, nét mặt hai đứa có vẻ rất kinh hãi.

Cậu hỏi vẻ nghi ngại: “Các cậu tìm ai?”

“Chu Triều Dương, quả nhiên cậu vẫn sống ở đây!” Đứa con trai mắt sáng rực, kích động chỉ thẳng vào cậu ta: “Có còn nhận ra mình nữa không?”

“Cậu?” Chu Triều Dương nhìn cậu ta, mấy giây sau liền buột miệng: “Đinh Hạo! Cậu... sao cậu lại ở đây?”

“Đến nhờ vả cậu đây, đừng nói nữa, mau mở cửa ra!”

Sau khi mở cửa ra, Đinh Hạo dắt bé gái ở phía sau bước nhanh vào phòng, rồi vội vàng đóng cửa lại, hỏi gấp: “Có nước không? Khát chết mất!”

Chu Triều Dương rót nước cho hai người, Đinh Hạo uống ừng ực, bé gái thì lại hơi nghiêng đầu, uống rất thong thả.

Trên mặt cô bé đó từ đầu đến cuối không hề lộ ra nét biểu cảm gì, giống như được đúc từ tảng băng vậy.

“Em này là?” Chu Triều Dương chỉ vào bé gái.

“Phổ Phổ, cậu gọi là Phổ Phổ được rồi, nó là em kết nghĩa của tớ. Phổ Phổ, đây là cậu bạn Chu Triều Dương mà anh vẫn hay kể với em, hồi học tiểu học bọn anh là đôi bạn thân thiết nhất đấy, ừm, từ bắt đầu vào năm lớp 4 đến bây giờ, đã bốn năm rồi chưa gặp.”

“Chào anh!” Phổ Phổ mặt lạnh tanh gật đầu với cậu, coi như chào hỏi.

Do có mặt con gái, Chu Triều Dương chỉ mặc mỗi chiếc quần đùi, có vẻ không phù hợp lắm, bèn mặc thêm chiếc áo cộc tay, dẫn họ vào phòng mình ngồi, nói: “Hạo Tử, mấy năm không gặp, sao cậu có thể cao như vậy chứ?”

“Ha ha, cao à? Tớ cũng không biết.” Đinh Hạo gãi đầu tỏ vẻ ngại ngùng.

“Ồ... Vừa rồi trông bộ dạng các cậu rất vội vàng, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ôi khó mà nói cho hết được!” Đinh Hạo hất hất tay, “Có người muốn bắt bọn tớ đi, bọn tớ nhảy từ trên xe xuống.”

Chu Triều Dương kinh hoàng, nói: “Bọn bắt cóc buôn người à? Có cần báo cảnh sát không?”

“Không không, không phải bọn bắt cóc buôn người đâu, bọn chúng làm gì bắt trẻ em lớn như bọn tớ chứ? Mà là...”, Đinh Hạo định nói nhưng chợt ngưng lại cười ha ha, tiếp đó lại thở hắt ra: “Thực sự là khó nói cho hết được.”

Chu Triều Dương càng cảm thấy khó hiểu: “Rốt cuộc là xảy là chuyện gì? Sao cậu lại quay về? Mấy năm qua, cậu đi học ở đâu? Khai giảng năm lớp 4, thấy cô giáo nói nhà cậu chuyển nhà đi ra vùng khác, tớ cứ tưởng không bao giờ gặp lại cậu nữa kia, lúc đó cậu đi vội quá, còn chẳng chào tớ lấy một tiếng, bây giờ lại chuyển về rồi à?”

Đinh Hạo thoáng thay đổi nét mặt, nhìn Phổ Phổ một cái, Phổ Phổ như thể con rối gỗ, vốn không để ý đến cuộc nói chuyện của hai người, trên nét mặt không có chút thay đổi nào.

“Sao vậy?” Chu Triều Dương càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ.

Đinh Hạo thở hắt ra, hạ giọng nói: “Cậu thực sự không biết vì sao tớ lại đi đến vùng khác à?”

“Cậu có nói với tớ đâu, sao mà tớ biết được chứ.”

“Đó là vì bố mẹ tớ lúc đó bị bắt.”

“Là ý gì vậy?”

Đinh Hạo mím môi: “Bố mẹ tớ phạm tội giết người, sau đó bị bắt, bị xử bắn rồi.”

“Gì cơ?”Chu Triều Dương mở to mắt, tiếp đến liền dùng ánh mắt cảnh giác để nhìn hai người một lượt, đặc biệt là Đinh Hạo có thân hình cao lớn hơn cậu một cái đầu, khẽ hắng giọng hỏi: “Bọn tớ... bọn tớ sao chưa bao giờ biết được chứ?”

“Ừm, chắc là cô giáo muốn giữ bí mật, không muốn để cho các cậu biết, các cậu có một bạn học là con trai của kẻ giết người.” Đinh Hạo khẽ nhếch mép lộ ra nụ cười mang đầy sự tự trào.

“Cậu đừng nói như vậy, bố mẹ cậu giết người, không liên quan gì tới cậu cả. À... bố mẹ cậu vì sao lại giết người vậy?” Thực ra cậu không hề muốn biết, chỉ muốn nghĩ ra được chút nội dung để trò chuyện, nhanh chóng nghĩ cách đuổi hai người này đi.

Cậu vừa nghe thấy bố mẹ Đinh Hạo giết người, lập tức đề phòng, cậu chưa bao giờ tiếp xúc với con của kẻ giết người, chia tay nhau đã bốn năm, tình bạn thân thiết khi xưa cũng đã phai nhạt nhiều, đột nhiên chạy đến nhà cậu, một mình cậu ở nhà, không dễ ứng phó chút nào.

Đinh Hạo hơi đỏ mặt, cúi đầu nói: “Tớ cũng không rõ, nghe bọn họ nói, mẹ tớ từng ngoại tình, bố tớ căm hận, nên bắt mẹ tìm đàn bà cho ông, sau đó... sau đó mẹ tớ giả vờ ngất xỉu trên đường, lừa được một sinh viên đại học tốt bụng đưa về nhà... ừm... sau đó bố

tớ cưỡng bức, sau đó... cả hai người giết người diệt khẩu nhưng nhanh chóng bị bắt được, cuối cùng bị bắn chết.”

“Là như vậy à...”, Chu Triều Dương nghe mấy câu tường thuật đơn giản của cậu bạn, giật mình hoảng sợ, trong lòng càng thấp thỏm không yên, càng muốn đuổi hai người bọn họ đi. Một lúc lâu sau mới hỏi: “Vậy mấy năm qua cậu đi đâu?”

“Một cô nhi viện ở Bắc Kinh, những đứa trẻ con của kẻ giết người giống như mình đây, họ hàng thân thích chẳng ai chịu nuôi dưỡng, chỉ có thể đưa đến cô nhi viện. Phổ Phổ cũng giống mình, bọn mình đều là không có người giám hộ, người giám hộ thứ nhất không còn nữa, người giám hộ thứ hai không đồng ý nuôi dưỡng là bị đưa đến cô nhi viện đó.”

Phổ Phổ ngước nhìn Chu Triều Dương một cái, rồi lại quay đi ngay.

Bầu không khí bỗng chốc rơi vào tình trạng vô cùng sượng sùng.

Hai đứa đều là con của kẻ giết người! Chu Triều Dương lại một lần nữa kinh hoàng, sửng sốt. Cậu thực sự hối hận vì vừa rồi đã mở cửa, nếu sớm biết như vậy, cậu cần phải trốn ở trong phòng, giả vờ trong nhà không có người, bây giờ bọn họ đến tìm mình làm gì chứ?

Một lúc lâu sau, Chu Triều Dương ho hắng phá vỡ sự yên lặng, nói: “Phải rồi, các cậu ở Bắc Kinh, sao lại trở về đây?”

Nét mặt Đinh Hạo có vẻ hơi cổ quái, bĩu môi: “Chạy trốn ra đấy, dù sao bọn tớ cũng không muốn ở đấy nữa, mất khoảng thời gian mấy tháng liền mới đi được từ Bắc Kinh đến Chiết Giang, Phổ Phổ quê ở Giang Tô, nó không muốn về quê, tớ thì cũng chẳng biết chỗ nào khác, chỉ có thể quay trở về đây mà thôi, tớ không dám tìm gặp họ hàng, bọn họ biết bọn tớ trốn ra ngoài chắc chắn sẽ gọi cảnh sát

để đưa chúng tớ trở về. Vốn dĩ chúng tớ muốn ở thành phố Ninh mấy hôm, rồi sẽ nghĩ xem sau này đi đến đâu, nhưng hôm nay thực sự xui xẻo, bọn tớ đang ở bên đường...", nói đến đây, cậu ta đột nhiên im bặt, không nói nữa.

"Ở bên đường làm gì?"

Đinh Hạo do dự giây lát, cười ha ha: "Bọn tớ trên người chẳng còn mấy đồng, chỉ có thể đi ăn xin ở bên đường thôi."

"Gì cơ?" Chu Triều Dương vốn không thể nào tưởng tượng, người bạn học thân thiết nhất hồi tiểu học của mình bây giờ thật không ngờ lại rơi vào hoàn cảnh đi ăn xin ở bên đường".

"Tớ biết tớ nói ra thì cậu sẽ khinh thường tớ, nhưng tớ cũng chẳng có cách nào khác cả." Cậu ta cúi đầu.

"Không không đâu, tớ không có chút gì coi thường cậu đâu."

"Ơ, thật à?" Đinh Hạo lại ngước đầu lên: "Sau đó, có một chiếc xe dừng lại, trên xe viết... Phổ Phổ, viết gì nhỉ?"

"Chấp pháp quản lý thành phố", Phổ Phổ lạnh lùng thốt ra mấy chữ.

"Phải rồi, Chấp pháp quản lý thành phố, nói ở đây không được xin ăn, bắt bọn tớ đi đến nơi khác. Bọn tớ bèn đứng dậy, lúc đó bụng đói quá rồi, bọn tớ bèn ăn chút đồ ở một quán nhỏ gần đó. Còn chưa kịp ăn, thì lại có một chiếc xe ô tô đi đến, người xuống xe nói bọn họ là người ở sở Dân chính, nói rằng có người gọi điện đến báo có hai đứa trẻ ăn xin, họ muốn đưa bọn mình trở về trạm thu nạp, liên hệ với phụ huynh. Không có cách nào cả, mấy người lớn muốn dẫn bọn tớ đi, bọn tớ cũng không dám làm gì cả. Nhưng nếu như thực sự quay trở về, bọn họ biết bọn tớ chạy trốn từ cô nhi viện ra, chẳng phải lại đưa bọn tớ về sao. Cho nên được nửa đường, tớ và

Phổ Phổ nói là muốn đi tiểu, họ dừng xe đợi bọn tớ, bọn tớ nhân cơ hội vội vàng trốn thoát. Vừa vặn chạy đến gần nhà cậu, tớ nhớ địa chỉ nhà cậu, cứ gõ cửa bừa xem có gặp may hay không, thật không ngờ đúng là cậu vẫn ở đây!"

Nghe xong lời kể của cậu ta, trong lòng Chu Triều Dương càng thấp thỏm không yên, mặc dù Đinh Hạo là người bạn thân thiết nhất hồi học tiểu học của cậu, nhưng mấy năm không gặp, tình cảm cũng đã nhạt phai, bây giờ hai đứa "thiếu niên có vấn đề" ở trong nhà mình, cần phải giải quyết thế nào được đây?

Trực tiếp đuổi đi, liệu có xảy ra một số vấn đề nguy hiểm hay không?

Nếu như giữ họ lại trong nhà, tiếp theo sẽ như thế nào đây?

Cậu hơi nhíu mày, nói ấp úng: "Vậy các cậu... các cậu có dự định gì?"

Đinh Hạo xòe hai tay ra: "Vẫn còn chưa nghĩ ra được, có lẽ tớ sẽ đi tìm việc, nhưng Phổ Phổ còn nhỏ quá, cậu thấy đấy, dáng vẻ nó cũng nhỏ bé, nó ít hơn bọn mình hai tuổi, tính cả tuổi mụ mới được 12 tuổi thôi. Tốt nhất là nó có thể có một nơi nào đó để đi học."

"Còn cậu thì sao? Cậu không đi học à?"

"Ở cô nhi viện, tớ không thích đi học nhất, ha ha, từ lâu tớ đã muốn ra ngoài đi làm rồi."

"Nhưng ở độ tuổi này của cậu, là trẻ vị thành niên, không ai dám thuê cậu đâu."

Đinh Hạo cười tỉnh bơ: "Tớ không nói thì ai biết chứ, cậu nhìn tớ này, cao lớn thế, đâu có giống trẻ vị thành niên chứ?"

Chu Triều Dương nghĩ một lát, hỏi hơi ngượng ngùng: "Vậy… vậy các cậu có dự định gì? Ý tớ là… các cậu dự định ở đâu? Ồ…

nhà tớ chỉ rộng ngần này, ừm… các cậu cũng nhìn thấy rồi đấy.”

Đinh Hạo như thể nhìn thấu được tâm tư của cậu, cười nói: “Cậu yên tâm đi, bọn tớ sẽ không ở lì nhà cậu đâu, nhưng nếu như có thể, liệu có thể để cho bọn tớ tạm thời ở một hai hôm, nghỉ ngơi chút rồi sẽ đi ngay.”

“Việc này…”, Chu Triều Dương lộ ra nét mặt khó xử, giữ hai đứa thiếu niên có vấn đề lại ở trong nhà, đây là việc vô cùng nguy hiểm.

Phổ Phổ ngẩng đầu lên, nói: “Hạo Tử, thôi đi, chúng ta đi thôi!”

Đinh Hạo ghé vào nói thầm với Phổ Phổ: “Hôm nay để mất túi ở trên chiếc xe đó rồi, trong người không còn bao nhiêu tiền, anh sợ… sợ không có chỗ ở.”

“Không sao đâu, kiểu gì cũng sẽ có cách.” Phổ Phổ bình thản nói.

Đinh Hạo nhìn Phổ Phổ, rồi lại nhìn Chu Triều Dương, đứng dậy, cười ha ha: “Được rồi, vậy bọn mình đi trước đây. Triều Dương, tạm biệt nhé, đợi sau khi tìm được việc, tớ sẽ lại đến thăm cậu.”

Chu Triều Dương chau mày, tiễn hai người ra đến cửa.

“Đợi lần sau tớ đi làm có tiền, sẽ đến mời cậu ăn KFC, hihi. Triều Dương, tạm biệt nhé!” Đinh Hạo vẫy vẫy tay với cậu, quay người dẫn theo Phổ Phổ, đi được mấy bước, quay người lại nói: “Suýt chút nữa quên mất, Triều Dương, trong túi của tớ có một túi hồ lô bọc đường, mua ở Bắc Kinh, bọc từng viên một, chắc chắn cậu chưa từng ăn, tớ vốn nói, nếu như còn có thể gặp được cậu, những viên còn lại sẽ để cậu thưởng thức.”

Phổ Phổ lườm Đinh Hạo một cái: “Túi chẳng phải đã bị rơi lại trên xe ô tô rồi sao?”

Đinh Hạo “à” một tiếng, sau đó sượng sùng gãi đầu, nhún vai: “Vậy thì chỉ có thể sau này có cơ hội đem đến cho cậu sau vậy. Được rồi, cậu bảo trọng nhé, bye bye!”

“Này… ưm… đợi đã…”, Chu Triều Dương thấy cậu ta nói vậy, trong lòng chợt trào dâng cảm giác áy náy, dù sao thì Đinh Hạo đã từng là người bạn tốt nhất hồi học tiểu học của cậu, hai đứa cùng nhau đi học và tan học, dính với nhau như hình với bóng suốt mấy năm liền. Thậm chí có lần Chu Triều Dương bị một học sinh lớp trên một lớp bắt nạt, Đinh Hạo còn đánh nhau giúp cậu, kết quả là Đinh Hạo bị đánh một trận, còn chính bản thân cậu thì lại bỏ chạy. Sau sự việc đó, Đinh Hạo không hề trách móc cậu dù chỉ nửa lời, ngược lại còn nói, nếu như cậu không chạy, thì cả hai đứa đều bị đánh, một đứa bị đánh dù sao vẫn tốt hơn là cả hai cùng bị đánh. Nghĩ đến mối thâm tình năm xưa, Chu Triều Dương không nén được cảm động, nhất thời quên mất hai đứa đó là con của kẻ giết người, lấy hết dũng khí, nói: “Nếu hôm nay các cậu không có nơi ở, tạm thời các cậu cứ ở nhà mình cũng được.”

“Thật sao?” Đinh Hạo rõ ràng là quá đỗi vui mừng.

“Ừm, phòng của mẹ tớ không tiện vào ở, hay là Phổ Phổ ngủ trên giường, tớ và cậu nằm dưới đất, có được không?”

Đinh Hạo nhìn Chu Triều Dương, rồi lại quay sang Phổ Phổ: “Em thấy sao?”

Phổ Phổ mặt vẫn lạnh tanh, im lặng mấy giây, lắc đầu: “Làm phiền người khác không hay.”

Chu Triều Dương vội nói: “Thực sự không sao cả mà!”

Phổ Phổ lại trầm mặc một lúc, cuối cùng gật đầu: “Thế thì lại làm phiền anh Triều Dương rồi, nếu như anh thay đổi ý kiến, cứ nói với

bọn em, bọn em không trách anh đâu, bọn em sẽ không ở lì nhà anh đâu.”

Mặt Chu Triều Dương chợt đỏ ửng.

Chương 6

"Mì tôm Phổ Phổ nấu ngon thật đấy, ngon hơn tớ nấu nhiều." Chu Triều Dương bê một bát mì tôm trên tay.

"Đúng vậy, trước đây khi ở cô nhi viện, nó thường xuyên giúp các cô nấu nướng." Đinh Hạo nói.

Phổ Phổ mặt lạnh tanh ngồi xuống bên cạnh, khẽ khàng ăn mì tôm, nhai rất kỹ, từ đầu đến cuối chỉ nói vài câu, hình như không hề để ý đến suy nghĩ của người khác.

Thấy bộ mặt lạnh giá của nó, Chu Triều Dương muốn lấy lòng nó: "Phổ Phổ, em ăn chút mì như vậy có đủ không?"

"Ừm, đủ rồi!" Phổ Phổ bình tĩnh đáp lời.

Đinh Hạo nhìn nó một cái, giải thích hộ: "Nó vốn vẫn luôn ăn rất ít, bây giờ lại là buổi trưa, trời nóng quá, đến tớ còn chẳng muốn ăn nữa."

Miệng cậu ta nói là không muốn ăn, nhưng Chu Triều Dương rõ ràng nhìn thấy cậu ta ăn đến bát thứ ba rồi.

"Vậy thì... Phổ Phổ, nhà em cũng là nguyên nhân tương tự mới đến cô nhi viện à?"

Đinh Hạo trả lời giúp nó: "Đương nhiên rồi, cô nhi viện này của bọn tớ đều là do không còn người giám hộ thứ nhất, những người giám hộ khác đều không chịu nuôi ha ha, trẻ em giống như bọn tớ đây hiện có hơn 100 đứa."

"Ồ", nhìn nét mặt tươi tắn của Đinh Hạo, Chu Triều Dương thật khó có thể tưởng tượng nếu như mình cũng trải qua hoàn cảnh như vậy, liệu có thể nói cười được như vậy không, như thể là đang nói

chuyện của một người khác không hề liên quan đến mình. Bây giờ cậu đã tiếp xúc với hai người này một khoảng thời gian rồi, đã không còn quá để tâm đến thân phận là con của kẻ giết người của bọn họ nữa, “Ừm... vậy thì bố mẹ của Phổ Phổ là vì nguyên nhân gì thế?”

“Bộp bộp”, câu nói vừa dứt, đũa của Phổ Phổ chợt rơi xuống bàn, khuôn mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bát mì trước mặt.

Chu Triều Dương vội vàng hoảng hốt nói: “Xin lỗi xin lỗi, anh không nên hỏi.”

Phổ Phổ không nói gì, lại nhặt đũa lên, ăn một miếng mì.

Đinh Hạo cố tình cười ha ha, xua tay nói: “Không sao đâu, đều là người nhà cả, nói cho cậu biết cũng không sao. Có phải vậy không Phổ Phổ?”

Nét mặt Phổ Phổ vẫn đờ đẫn, không trả lời.

Đinh Hạo coi như nó đã mặc nhận, giọng nó trầm xuống, thở dài: “Bố nó giết chết mẹ nó và em trai nó, sau đó bố nó bị bắt, bị xử tử hình.”

“Không, bố em không giết người!” Phổ Phổ chợt ngước mắt lên, chăm chú nhìn Đinh Hạo, “Em đã nói với anh, thật đấy, bố em không giết người.”

“Nhưng những người giáo dưỡng đều nói như vậy.”

“Không, bọn họ đều không biết. Một giờ đồng hồ trước khi bố em bị bắn, em đã gặp bố, chính miệng bố nói cho em, muốn em tin bố, bố thực sự không giết mẹ em. Mặc dù bố và mẹ không hợp nhau, hay cãi cọ nhưng bố rất yêu em, vì em, bố không thể nào giết mẹ được.”

Chu Triều Dương hỏi vẻ khó hiểu: “Vậy thì tại sao cảnh sát lại bắt bố em? Cảnh sát không bắt nhầm người đâu.”

“Có đấy, họ chính là đã bắt nhầm người rồi, họ đã nghi oan cho bố em, bố em nói với em, cảnh sát không cho bố ngủ, ép cung hỏi rất nhiều ngày, bố không có cách nào khác mới phải thừa nhận giết người. Nhưng bố thực sự không giết người! Lúc đó em mới 7 tuổi, nhưng em nhớ rất rõ, hôm đó bố nói với em, bây giờ có nói gì cũng không kịp nữa rồi, bố chỉ hy vọng em biết rằng bố thực sự không hề giết mẹ, bố mãi mãi yêu em, cho dù bố có chết đi, cũng sẽ vẫn luôn yêu em.” Nét mặt Phổ Phổ hết sức nghiêm túc nhưng nó lại không nhỏ lấy nửa giọt nước mắt, thậm chí khoang mắt cũng không ửng đỏ.

Chu Triều Dương im lặng không nói gì, đúng lúc này, Phổ Phổ lại nói: “Anh Triều Dương, anh có máy ảnh không?”

“Máy ảnh? Để làm gì vậy?”

“Bố em nói sau này khi nào em rảnh thì chụp ảnh của em đốt cho bố để bố nhìn thấy em đang lớn khôn. Hàng năm vào ngày giỗ bố, em đều chụp ảnh, còn viết một bức thư cho bố nữa. Tháng sau đến ngày giỗ của bố em, nhưng năm nay em không có tấm ảnh nào cả.”

“Thế à”, Chu Triều Dương mím môi, “Anh không có máy ảnh, xem ra chỉ có thể đi đến cửa hàng chụp ảnh chụp một tấm rồi.”

“Chụp ảnh mất bao nhiêu tiền?” Đinh Hạo vội hỏi, túi xách của cậu ta đã bị rơi mất trên xe của sở Dân chính rồi, bây giờ cậu ta bắt buộc phải chuẩn bị tính toán kỹ lưỡng cho số tiền ít ỏi còn lại trên người.

“Có lẽ... mười mấy tệ thì phải.” Chu Triều Dương cũng không xác định chắc chắn được.

“Mười mấy tệ á...”, Đinh Hạo nhíu mày sờ vào túi, một lúc sau lại cười nói: “Ừm, ảnh thì chắc chắn phải chụp rồi, mười mấy tệ cũng không đắt khà khà, Phổ Phổ, anh có tiền đấy.”

“Ừ.” Phổ Phổ gật đầu với cậu ta.

Ăn xong mì, ba đứa lại bắt đầu trò chuyện.

Dù sao cũng đều là trẻ con, rất dễ trở nên thân thiết với nhau, không giống như người lớn luôn đề phòng.

Ba đứa kể lại hết những gì đã trải qua trong mấy năm nay, biết được thành tích của Chu Triều Dương luôn đứng thứ nhất của cả khối, khiến cho hai đứa kia vô cùng ngưỡng mộ. Sau đó lại kể đến những sự việc mà Đinh Hạo và Phổ Phổ trải qua trong mấy tháng từ Bắc Kinh quay trở về Chiết Giang, có thể thấy rõ hai đứa đều không muốn kể tới những sự việc trong mấy tháng gần đây. Tổng kết lại có rất nhiều cảnh ngộ mà Chu Triều Dương không thể nào tưởng tượng nổi, chúng đã lừa lấy tiền của những người tốt bụng, cũng thỉnh thoảng ăn trộm đồ ở trong siêu thị. Nói đến đã từng ăn trộm đồ, tâm lý vốn đã thả lỏng của Chu Triều Dương chợt căng lên, lại một lần nữa hối hận đã giữ hai đứa ở lại.

Ánh mắt cậu bất giác nhìn vào trong phòng của mẹ cậu, trong tủ ở trong phòng có mấy nghìn tệ tiền mặt, lát nữa phải đi đóng cửa phòng lại, nhất định không được để bị phát hiện.

Cậu nhìn Đinh Hạo và Phổ Phổ, cả hai người hình như đều không phát hiện được ra suy nghĩ này của cậu, nên cũng dần yên tâm.

Khi đang trò chuyện vui vẻ, điện thoại bàn vang lên, cậu chạy vào trong phòng mẹ để nghe điện thoại, sau khi gác máy, cậu suy nghĩ mấy giây, vội rút tiền mặt từ trong ngăn kéo ra, nhét ra phía sau

đầu giường, rồi lại tìm thấy được một sợi len, sau khi bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại, đồng thời nhét sợi len vào khe cửa. Như vậy thì nếu như cửa bị mở ra thì sợi len đó sẽ rơi xuống dưới đất. Cậu đã có tâm ý đề phòng.

Sau khi bước ra, Chu Triều Dương nói: “Bố tớ vừa gọi điện thoại tới bảo tớ bây giờ hãy đến chỗ ông một chuyến, vậy thì chiều nay... các cậu ở đâu được nhỉ?”

Đinh Hạo ngẩn người, tiếp đó liền hiểu ngay ra, cười nói: “Không sao đâu, tớ và Phổ Phổ xuống dưới lầu đi dạo, đợi cậu quay trở về.”

Nghe thấy câu trả lời này, Chu Triều Dương như trút được gánh nặng ngàn cân, xem ra hai người bọn họ không hề có suy nghĩ xấu nào cả, ngược lại, chính là mình đã lấy bụng tiểu nhân mà đo lòng quân tử thì phải.

Chương 7

Từ khu vực hành chính nhà nước, đi 5 ki-lô-mét về phía đông có một khu công nghiệp, trong đó có một loạt xưởng cá đông lạnh quy mô lớn nhỏ khác nhau.

Trong khu có một nhà xưởng quy mô trung bình, tên là "Thủy sản Vĩnh Bình", lúc này đây, trong văn phòng nghi ngút khói thuốc lá, trên bàn đặt đầy bao thuốc lá, Chu Vĩnh Bình đang đánh bài với năm, sáu ông chủ các công xưởng lân cận.

Sau khi ngửa bài ra, Chu Vĩnh Bình nhìn một lượt, kêu to: "Ăn cả!", rồi tươi cười lùa hết ba bốn nghìn tệ trên mặt bàn vào tay mình.

"Vĩnh Bình hôm nay đỏ thật đấy, ăn đậm không biết bao nhiêu ván rồi?" ông chủ tên Dương Căn Trường nói.

"Hôm trước thua nhiều rồi mà, hôm nay cũng phải thắng lại chứ!" Chu Vĩnh Bình cười ha ha và bắt đầu nháo bài.

"Thắng nhiều như vậy, cho con trai anh một chút chứ!" Một ông chủ khác tên Phương Kiến Bình nói.

"Tôi vẫn cho mà!"

"Cho không khí thì có!" Phương Kiến Bình lắc đầu cười khẩy, "Hôm qua tôi dẫn Lệ Na nhà tôi đến hiệu sách Tân Hoa, gặp con trai anh ngồi dưới đất đọc sách, tôi hỏi nó sao lại ngồi đọc sách ở đây, nó nói trời nóng quá, ở hiệu sách Tân Hoa có điều hòa. Anh xem anh kìa, bố làm ông chủ lớn, mà để cho con trai mình như một đứa ăn xin, phải chạy đến hiệu sách Tân Hoa để hưởng điều hòa."

Chu Vĩnh Bình mặt hơi ửng đỏ, cố chống chế: "Tôi cũng vẫn đưa tiền mà, mẹ Triều Dương khá tiết kiệm, không nỡ chi tiêu."

Phương Kiến Bình cầm tập bài đã được chia xong, vừa thao tác vừa nói tiếp: “Chắc chắn là anh cho ít. Lệ Na và con trai anh ngồi cùng bàn, nó nói quần áo của con trai anh rất ít, mặc đi mặc lại cũng chỉ có mấy bộ, anh làm bố, bản thân mình mặc toàn đồ hiệu hàng nghìn vạn tệ, vợ và con gái anh cũng ăn mặc xúng xính đẹp đẽ, còn con trai thì lại giống như đứa ăn mày. Tôi nói câu thực lòng, con trai dù sao vẫn là con trai, cho dù ly hôn, đó vẫn là con trai ruột của anh, kiểu gì cũng phải chăm sóc chu đáo.”

Dương Căn Trường cũng nói: “Đúng vậy đấy, tôi nghe con gái của Kiến Bình nói, con trai anh học giỏi nhất trường, đúng là đứa bé giỏi giang, trong số tất cả con cái của chúng ta, chỉ có con trai anh là có thành tích học tập tốt nhất.”

“Nó học giỏi đứng nhất trường ư?” Chu Vĩnh Bình tiện miệng hỏi một câu.

“Anh làm bố mà còn không biết con trai mình đứng nhất trường sao?” Phương Kiến Bình cười khẩy, “Đứa con gái bảo bối không biết học hành của anh, mới học lớp hai mà đã thi không đạt điểm trung bình, đúng là vô dụng, thế mà ngày nào anh cũng cưng chiều như báu vật, còn đứa con trai thông minh học giỏi thì lại vứt sang một bên không thèm hỏi han ngó ngàng đến. Trong số bọn tôi ngồi đây, có đứa con nào chỉ cần thông minh bằng một nửa con trai anh, thì có nằm mơ cũng mỉm cười mãn nguyện rồi.”

Những người bạn khác cũng lần lượt trách móc Chu Vĩnh Bình.

Chu Vĩnh Bình xấu hổ, ngượng ngùng nói: “Mấy hôm nữa tôi sẽ gọi nó đến, cho nó chút tiền.”

Phương Kiến Bình nói: “Không cần mấy hôm nữa, hôm nay vợ anh không phải là dẫn cô con gái ngọc ngà của anh đi sở thú sao?

Dù sao cô ta cũng không có mặt ở đây, anh gọi con trai anh đến đây chơi đi, tôi cũng muốn nhờ nó dạy bảo thêm cho Lệ Na nhà tôi, để cho thành tích của nó khá lên chút, nghỉ hè xong là đã lên lớp 8 rồi đấy."

Dương Căn Trường nói: "Đúng vậy, vợ anh không cho anh liên hệ với con trai, bọn tôi cũng biết, thường ngày vợ anh và con gái anh có mặt ở đây, cũng hiểu anh không tiện gặp con trai. Hôm nay bọn họ đi chơi rồi, không phải là vừa vặn sao? Bảo con trai anh dạy cho con gái Kiến Bình, biết đâu chừng, cứ dạy nhau học lại nảy sinh tình cảm, Kiến Bình tương lai lại trở thành bố vợ của con trai anh. Chiếc xe Bentley của Kiến Bình sẽ để cho con trai lái, nhà xưởng rộng lớn của Kiến Bình rồi sẽ đến lúc chuyển sang họ Chu, anh được hưởng lợi quá còn gì!"

Mọi người bật cười ha ha.

Chu Vĩnh Bình không chịu được sự chế giễu của bạn bè, nét mặt mang theo sự hổ thẹn, lấy di động gọi cho con trai.

Chương 8

"Con chào bố, cháu chào chú Phương, chú Dương, cháu chào các chú các bác!" Chu Triều Dương bước vào văn phòng làm việc của bố cậu, lễ phép lần lượt chào từng người.

Dương Căn Trường cười nói: "Nhìn con trai anh kìa, thật ngoan ngoãn, không giống như thằng con ngỗ nghịch của tôi."

Chu Vĩnh Bình xoa đầu con trai, vẻ đắc ý: "Con trai, rót cho các chú các bác nước lại đây."

Chu Triều Dương ngoan ngoãn nghe lời.

Phương Kiến Bình vừa cầm bài trong tay vừa nhìn cậu: "Triều Dương, Lệ Na nhà chú lần này thi xếp thứ hai mươi mấy ở trong lớp, với thành tích này thì còn chưa chắc đã vào được trường cấp ba loại 2, cháu ngồi cùng bàn với nó, cố gắng giúp đỡ dạy thêm cho nó nhé."

Chu Triều Dương gật đầu: "Vâng, cháu sẽ cố gắng!"

"Thế thì chú Phương cảm ơn cháu trước nhé."

"Chú Phương khách sáo quá rồi."

Mấy ông chủ đều liên tục gật đầu, cảm thấy một đứa trẻ mới lên cấp hai mà đã ngoan ngoãn lễ phép như vậy, thực sự rất hiếm có.

Phương Kiến Bình nói tiếp: "Thường ngày bố cháu có cho cháu tiền không?"

"Dạ... có ạ."

"Lần này cho cháu bao nhiêu tiền?"

"Lần này?" Chu Triều Dương nhìn bố cậu vẻ khó hiểu.

Chu Vĩnh Bình vội giải thích: “Chẳng phải mới bắt đầu nghỉ hè sao, tôi còn chưa cho tiền, bố còn chưa đưa tiền, đợi lát nữa sẽ cho con.”

Phương Kiến Bình nói: “Lần trước bố cháu cho cháu tiền là vào lúc nào vậy?”

Chu Triều Dương cúi đầu nói: “Là vào dịp Tết.”

“Cho cháu bao nhiêu?”

Chu Triều Dương thật thà trả lời: “Hai nghìn tệ ạ.”

Mọi người đều cười ồ lên.

Mặt Chu Vĩnh Bình đỏ bừng, nhìn bài đang cầm trong tay, giải thích: “Hồi Tết tôi cũng không được dư dả cho lắm, nên đã đưa ít.”

Phương Kiến Bình nói: “Hôm nay bố cháu thắng hơn một vạn tệ, để lát nữa số tiền bố cháu thắng được đều cho cháu hết, có phải vậy không hả Vĩnh Bình? Dù sao thì vợ anh cũng không ở đây, số tiền anh thắng được cô ấy cũng không biết, chúng tôi cũng sẽ không nói với cô ấy là anh thắng được bao nhiêu, anh cứ nói anh đánh thua là được rồi.”

Những ông chủ khác cũng đều lần lượt gật đầu, nói là: “Hãy cứ làm như thế đi!”

Chu Vĩnh Bình đành phải nói rằng: “Chắc chắn phải thế rồi, con trai, đến chỗ bố nào, xem hôm nay bố có thể thắng được bao nhiêu.”

Vừa đánh xong ván này, đến lượt Dương Căn Trường làm chủ cái, anh ta đang nháo bài, đột nhiên có hai người bước vào văn phòng làm việc.

Người phụ nữ đi đằng trước ngoài 30 tuổi, trang điểm rực rỡ, ăn mặc thời trang, nhìn trông rất trẻ, trên tay đeo vòng ngọc phỉ thúy, trên cổ đeo dây chuyền bạch kim khảm đá quý, khoác một chiếc túi

da, ở ngón tay đang ngoắc chìa khóa của xe BMW, có một bé gái 9 tuổi đi theo sau cô ta, bộ mặt có vẻ không vui.

“Ôi dào, mệt chết đi được!” Người phụ nữ ném chiếc chìa khóa xuống bàn, xoa bóp cánh tay.

“Hai mẹ con sao về sớm thế?” Chu Vĩnh Bình vừa nhìn thấy hai người bọn họ, hoảng hốt đứng dậy, đứng chắn trước mặt Chu Triều Dương, bộ mặt rất sượng sùng.

“Máy ảnh cũ quá rồi, sạc pin không được nữa rồi, mới chụp có mấy tấm mà đã hết pin tắt máy, chỉ có thể về sớm thôi. Chiếc máy ảnh có thể ném đi được rồi, dùng bốn, năm năm rồi, ngày mai đi mua một cái mới.” Cô ta ném chiếc máy ảnh kỹ thuật số xuống một mé bàn, bộ dạng rất chán ghét món đồ đó.

“Hay là hai mẹ con em về nhà trước đi, bọn anh còn phải chơi rất lâu nữa cơ.”

Người phụ nữ vốn dĩ không hề hào hứng đối với việc chồng đánh bài, nhưng cảm thấy hôm nay biểu hiện của chồng hơi khác thường, nhìn kỹ một chút, lập tức chú ý thấy phía sau anh có một đứa bé trai đang ngồi, cô ta vừa nhìn đã nhận ngay ra Chu Triều Dương - con trai riêng của chồng, trên mặt thoáng hiện ra nụ cười khẩy, trừng mắt với Chu Vĩnh Bình một cái.

Chu Triều Dương đương nhiên biết người phụ nữ này chính là người đã dụ dỗ lôi kéo bố cậu, đứa bé gái đó chính là con của bố cậu với người phụ nữ này. Cậu mím môi, nghiêng đầu, không biết phải làm sao, giả vờ như không nhìn thấy hai mẹ con họ.

Dương Căn Trường dừng chia bài, mấy người bạn đều tỏ vẻ đắc ý nhìn cảnh tượng này.

Đứa bé gái cũng nhìn thấy Chu Triều Dương, chạy đến hỏi vẻ hiếu kỳ: “Bố ơi, anh này là ai vậy?”

“Là...”, Chu Vĩnh Bình sắc mặt sượng sùng, do dự giây lát, nói: “Đây là cháu trai của chú Phương hôm nay đến đây chơi.”

“Ha ha!” Những người đánh bài ở đó lần lượt cười phá lên.

Dương Căn Trường không kìm được hét lên: “Quá là có tài, thực sự quá là có tài!”

“Này này, các anh đừng cười!” Phương Kiến Bình nói vẻ nghiêm túc, “Anh ấy nói đúng lắm, Triều Dương gọi tôi là chú, đương nhiên là cháu của tôi rồi!”

Người phụ nữ thoáng ngẩn người, tiếp đến trên mặt lại lộ ra nét cười khinh mạn.

Dương Căn Trường cười hi ha nhìn đứa bé gái nói: ”Chu Tinh Tinh, nghe nói đợt thi cuối kỳ lần này cháu không đạt phải không?”

Đứa bé gái trốn phía sau Chu Vĩnh Bình vẻ xấu hổ, kéo tay bố nó làm nũng: “Không phải đâu, không phải đâu, con chủ quan không thi tốt.”

Dương Căn Trường chỉ vào Chu Triều Dương nói: “Cháu phải học theo anh đây này, anh ấy đứng thứ nhất toàn trường đấy!”

Trên mặt người phụ nữ thoáng hiện ra sự khó chịu, nhưng chỉ xuất hiện một lát rồi biến mất, kéo tay con gái, cũng nói phụ họa: “Phải rồi, con phải học thật tốt, phải thi còn tốt hơn cả anh này nữa, có biết không?” Cô ta đặc biệt nhấn mạnh ngữ khí ba chữ “còn tốt hơn”.

“Con biết rồi, con biết rồi!” Đứa bé gái tỏ ra không vui.

Phương Kiến Bình lại nói: “Nhìn cháu trai tôi này, quần áo cũ nhợt ra rồi, anh Vĩnh Bình, giúp tôi dẫn cháu đi mua mấy bộ quần áo

chắc không vấn đề gì chứ. Lát nữa tiêu mất bao nhiêu tiền, khi trở về cứ tính với tôi là được.”

Anh ta nhìn Chu Triều Dương chớp mắt, Chu Triều Dương mơ màng vẫn ngồi im không biết xử trí ra sao.

“Việc này...”, Chu Vĩnh Bình càng sượng sùng hơn.

“Đi đi, chỗ của anh để A Kiệt chơi”, Dương Căn Trường nói, “Quần áo cháu Kiến Bình cũ như vậy, mua vài bộ cũng là rất đáng. Chị dâu thấy có phải vậy không?” Anh ta nhìn về phía vợ Chu Vĩnh Bình.

Người phụ nữ không tiện làm mất mặt chồng trước mặt bạn bè, đành phải nói: “Ừ, vừa vặn chúng tôi cũng định đi mua quần áo, Vĩnh Bình, anh hãy dẫn Triều Dương cùng đi đi. Tinh Tinh, chúng ta hãy lên xe trước, đợi lát nữa bố dẫn chúng ta đi mua quần áo.”

Đứa bé gái nói vui vẻ: “Vâng, con muốn đến Bách hóa Kim Quang!”

Người phụ nữ lại lướt nhìn Chu Triều Dương một cái, mỉm cười, kéo tay con gái bước ra ngoài trước.

Đợi sau khi hai người bọn họ đi, Chu Vĩnh Bình dưới sự khích lệ của cả nhóm người, đành phải nói: “Con trai, bố đưa con đi mua quần áo.”

“Ồ”, Chu Triều Dương đứng dậy, nghĩ một lát, lại lắc đầu, “Bố à, con không đi đâu, con muốn về nhà sớm.”

Mấy ông chủ khác đều cổ vũ cậu: “Đã nói là đi rồi, sao có thể không đi được chứ? Cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian, lát nữa bố cháu sẽ lái xe đưa cháu về nhà, cháu đi đi!”

Chu Triều Dương đành phải từ từ gật đầu.

Chu Vĩnh Bình dẫn con trai bước ra ngoài mấy bước rồi dừng lại, cúi đầu dặn dò nho nhỏ: “Em gái con từ trước đến giờ không biết rằng nó còn có một người anh, bây giờ nó còn quá nhỏ, nói với nó là bố đã từng ly hôn, thì sẽ ảnh hưởng tâm lý không tốt đối với nó, ừm... cho nên bố nói con là cháu trai của chú Phương, đợi đến khi nó lớn lên bố sẽ nói cho nó biết. Lát nữa con... con... con... tạm thời gọi bố là chú có được không?”

“Vâng!” Chu Triều Dương cúi đầu nói khẽ.

Chu Vĩnh Bình áy náy vỗ vai cậu con trai, mím môi, quay đầu chào mấy người bạn. Để tỏ ra thần thái tự nhiên, anh ta lại cầm lấy chiếc máy ảnh để trên bàn, nói: “Chiếc máy ảnh này đúng là dùng cũng khá lâu rồi, thảo nào chụp không được nữa, cần phải vứt đi rồi.”

Chu Triều Dương đột nhiên nhớ đến Phổ Phổ muốn chụp ảnh, vội nói: “Bố à, bố thực sự không cần đến chiếc máy ảnh này nữa ạ?”

“Ừ, đúng vậy, thứ này vô dụng rồi.”

“Ồ, vậy thì bố có thể cho con được không?”

“Con muốn máy ảnh à, lần sau bố sẽ mua cái mới cho con.”

Chu Triều Dương chẳng hề có mong ước xa xỉ là bố sẽ mua máy ảnh cho cậu: “Ôi, nếu như bố không cần nữa thì cho con đi, thỉnh thoảng con lấy ra chụp chơi.”

Chu Vĩnh Bình gật đầu thoải mái đồng ý: “Được rồi, dù sao con cũng vẫn đang đi học, không cần dùng đến chiếc máy ảnh chuyên dụng, con thích thì cứ cầm chụp chơi đi. Bố lấy cho con cái hộp để đựng.”

Bắt đầu từ khi ngồi lên chiếc xe BMW, Chu Triều Dương luôn thấp thỏm không yên, cậu ngồi ở ghế lái phụ, lúc nào cũng cúi đầu,

không dám lên tiếng, thỉnh thoảng mấy lần ngẩng đầu lên nhìn thấy trong gương phản chiếu ở trong xe, người phụ nữ cũng đang nhìn cậu, trên mặt mang theo ý cười, cậu lại vội vàng cúi xuống. Tiếng nói cười vui vẻ của ba người bên cạnh như là đến từ một thế giới khác, cậu hoàn toàn thừa thãi.

Họ nhanh chóng đến được khu trung tâm thương mại Bách hóa Kim Quang tốt nhất trong thành phố, không biết là cố tình hay vô tình, Chu Vĩnh Bình và Chu Triều Dương đi cạnh nhau, người phụ nữ dắt con gái thì đi ở phía sau, không đi lên cùng, hai mẹ con họ hình như đang thì thầm.

Chu Triều Dương đi đến trước một cửa hàng bán đồ thể thao, dừng bước.

Chu Vĩnh Bình nhìn con trai, nói: “Cháu muốn mua đồ thể thao à?”

“Cháu... cháu muốn xem giày thể thao.”

Học sinh cấp hai hiện nay đã có ý thức so bì, đi giày thể thao hàng hiệu đang rất lưu hành. Nhưng Chu Triều Dương chưa bao giờ đi cả, cậu vẫn luôn đi đôi giày đế kếp thông thường.

Cậu rất thích một kiểu giày mà nhiều bạn học đều thảo luận, không kìm được nói đầy hưng phấn: “Bố ơi...”

Cậu đột nhiên tỉnh ngộ, đồng thời phát hiện ra Chu Vĩnh Bình ho hắng một tiếng, nháy mắt ra hiệu với cậu, vội đổi cách xưng hô: “Chú ơi, cháu muốn xem đôi giày này.”

Nhân viên phục vụ vội vàng nhiệt tình hỏi số giày, lấy giày ra cho cậu thử.

Chu Vĩnh Bình đứng đợi ở bên cạnh, cậu vừa mới thử được nửa chừng, cô con gái đứng ở ngoài cửa hàng gọi to: “Bố ơi, mau đến

đây, con muốn mua bộ váy đó!”

“Đợi một chút, đợi anh Triều Dương thử giày xong đã.”

“Không, không đâu, con muốn bố đến ngay đây! Con muốn bố đến ngay!” Cô con gái nói giọng nũng nịu như chực khóc.

“Ôi, thật phiền quá, được rồi, bố đến ngay đây!”

Chu Triều Dương ngẩng đầu nhìn thấy người phụ nữ đứng cạnh con gái, đang thì thầm to nhỏ với con gái, trên mặt nở ra nụ cười của kẻ chiến thắng, cậu liền vội cúi đầu buộc giày.

“Bố ơi, bố mau đến đây, mau đến đây!” Cô con gái kéo dài giọng nũng nịu.

“Được được, bố đến đây! Đã thử xong chưa?” Chu Vĩnh Bình nhìn con trai thử giày, hỏi vẻ sốt ruột, “Có vừa không?”

“Vâng, vừa rồi ạ.”

“Ừ, vậy thì không cần thử nữa, chú thấy đôi giày này rất đẹp, cứ mua nó thôi. Cô bán hàng, bao nhiêu tiền?” Anh ta vội lôi tiền ra.

Chu Triều Dương đứng dậy nhìn thần sắc cuống quýt của bố vì bị cô con gái nhỏ làm nũng, mím chặt môi, sau đó liền nói: “Cháu đã mua giày rồi, quần áo để lần sau mua, cháu về trước đây!”

“Ồ... đợi lát nữa chú đưa cháu về nhé.”

“Không cần đâu ạ, cháu tự ngồi xe buýt về là được rồi.”

“Thế à... vậy cũng được!” Chu Vĩnh Bình cũng hy vọng sớm kết thúc sự sượng sùng trong ngày hôm nay của mình.

Chu Triều Dương đứng dậy, xách chiếc túi đựng đôi giày cũ, cầm chiếc máy ảnh cũ đựng trong hộp lặng lẽ đi về phía cửa khu trung tâm thương mại. Chu Vĩnh Bình thì lại đi đến trước mặt vợ và con gái giải thích: “Chu Triều Dương có việc bận, nên đi trước, chúng ta tiếp tục mua sắm.”

Khi Chu Triều Dương bước nhanh đến cửa, quay đầu nhìn lại, người phụ nữ đó cũng đang nhìn cậu với vẻ mặt hớn hở, đứa bé gái thì lại trợn trừng mắt nhìn cậu với bộ dạng tức giận, tiếp đến nó lại làm mặt quỷ, phì nước bọt về phía cậu.

Chu Triều Dương nắm chặt bàn tay, nghiến chặt răng, bước ra khỏi trung tâm mua sắm.

Chương 9

Vừa xuống đường cái ở phía bên ngoài khu nhà, Chu Triều Dương nhìn thấy Đinh Hạo và Phổ Phổ đang dựa vào tường nói chuyện, Đinh Hạo chau mày bộ dạng vô cùng rầu rĩ, Phổ Phổ thì vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng băng giá vốn có. Hai người sau khi nhìn thấy cậu, Đinh Hạo lập tức chuyển sang khuôn mặt tươi cười, dẫn Phổ Phổ chạy về phía cậu.

"Sao cậu lại về nhanh như thế?" Đinh Hạo hỏi.

"Ồ... không có việc gì, nên về sớm."

Phổ Phổ nhìn cậu, một lúc sau, nói một câu: "Hình như anh không được vui?"

"Ừm... vậy sao? Anh rất ổn mà." Chu Triều Dương cố ý bật cười, che giấu tâm trạng của mình.

"Cậu ấy không vui sao? Sao anh không nhận ra chứ?" Đinh Hạo nhìn cậu vẻ hiếu kỳ.

Phổ Phổ không thèm đáp lời Đinh Hạo, chỉ nhìn chăm chăm vào mắt Chu Triều Dương: "Có phải là anh vừa mới khóc không?"

"Sao có thể như vậy được chứ! Anh sao phải khóc chứ!"

Đinh Hạo nhìn vào mắt cậu, cũng phát hiện ra: "Ơ, Triều Dương, cậu thực sự vừa khóc à?"

Phổ Phổ dùng ngữ khí vô cùng bình tĩnh: "Nếu như bởi vì bọn em đột ngột đến tìm, khiến anh không vui, anh có thể nói thẳng với bọn em, bọn em không trách anh đâu."

Đinh Hạo ngẩn người, cúi đầu: "Ôi, tớ xin lỗi, là tớ quá ích kỷ rồi, không hề thông báo mà đột nhiên đến nhà tìm cậu. Những đứa trẻ

như bọn tớ đây tìm đến ai, thì đều mang lại sự phiền phức, ôi, Triều Dương, bọn tớ đi trước đây, không làm phiền cậu nữa, sau này gặp lại sau."

Hai người chuẩn bị bước đi, Chu Triều Dương bỗng chốc cảm thấy hụt hẫng trống trải, đột nhiên, cậu rất muốn có người để tâm sự. Sau khi bọn họ bước đi mấy bước, vội vàng gọi lại: "Nhầm rồi, các cậu hiểu nhầm rồi, không liên quan tới các cậu."

Phổ Phổ thoáng chau mày, nhìn cậu với vẻ bán tín bán nghi: "Không phải vì bọn em, nếu như là người khác, nếu như có ai bắt nạt anh, anh nói cho Hạo Tử, anh ấy rất giỏi đánh nhau, cả cô nhi viện không có ai là đối thủ của anh ấy, anh không phải sợ."

"Đúng rồi, tớ đánh nhau giỏi lắm, Triều Dương, cậu yên tâm đi, nếu ai bắt nạt cậu, tớ sẽ ra tay giúp cậu!" Đinh Hạo nói vẻ vô cùng đắc ý, lập tức dùng chất giọng Bắc Kinh khoác lác về kinh nghiệm đánh nhau lừng lẫy của cậu ta lúc trước, ý tứ chính là, bất luận ai ức hiếp Chu Triều Dương chính là ức hiếp Đinh Hạo cậu, Đinh Hạo không phải là kẻ dễ dàng để kẻ khác bắt nạt đâu.

Chu Triều Dương thường ngày ở trường, dốc lòng dốc sức học tập, tính cách hướng nội, gần như không có bạn bè, càng không có người nào để dốc bầu tâm sự, thấy hai người bọn họ nhiệt tình quan tâm tới mình như vậy, bỗng chốc cảm thấy trào dâng nhiệt huyết, bèn kể lể toàn bộ sự việc vừa mới xảy ra, chỉ duy nhất lược bỏ đi việc trong túi áo cậu có năm nghìn tệ, bởi vì cậu vẫn không yên tâm đối với hai người bọn họ, nếu như bọn họ đối diện với sự mê hoặc của năm nghìn tệ, không biết là có lấy trộm không.

Nghe xong, Đinh Hạo nói: "Cậu dù sao cũng vẫn là con trai của bố cậu, sao chú ấy có thể không hề quan tâm đến cậu, mà lại chỉ

quan tâm đến con gái cơ chứ?”

Cậu ta nhìn Phổ Phổ, vội bổ sung thêm một câu: “Nam nữ bình đẳng. Tớ biết là, thường thì người lớn đều cưng chiều con trai hơn, sao bố cậu lại ngược lại chứ?”

Phổ Phổ phản bác lại: “Cũng chưa chắc, đầy người thiên vị, cùng là hai đứa con, có một số người chẳng buồn quan tâm gì đến một đứa, nhưng lại rất mực quan tâm đến đứa kia.”

Chu Triều Dương ủ ê lắc đầu: “Mẹ tớ nói bố tớ sợ “con đĩ” đó, vừa nhìn thấy bà ta là đã hồn bay phách lạc, đã bị dụ dỗ, bà ta nói gì đều nghe theo. Bố tớ cũng đặc biệt chiều chuộng con ôn con đó, con ôn đó rất giỏi làm nũng. Mấy năm trước bố tớ vẫn thường xuyên lén lút liên hệ với tớ, cho tớ tiền, sau đó nghe bà nội tớ nói, chính vì sự việc này nên “con đĩ” đã cãi nhau với bố tớ rất nhiều lần, còn đòi kiểm tra điện thoại của bố, mấy năm nay bố tớ cũng rất ít liên hệ với tớ.”

Đinh Hạo nắm chặt tay nói vẻ phẫn nộ: bà ta và đứa con của bà ta đối xử với cậu như vậy, thực sự quá tồi tệ xấu xa, nếu như không có bọn họ, bố cậu chắc chắn vẫn cứ sống yên ổn cùng với mẹ cậu, ừm... nhưng bây giờ hai mẹ con đó ức hiếp cậu, tớ... tớ cũng không biết cần phải giúp cậu như thế nào.”

Chu Triều Dương vỗ vai cậu ta, cười khổ não: “Không sao đâu, chẳng ai có thể giúp được. Ồ, phải rồi, Phổ Phổ, đây là máy ảnh, bố anh nói sạc điện không vào mấy, sạc đầy cũng chỉ dùng được một khoảng thời gian ngắn, nhưng anh nghĩ muốn chụp vài tấm ảnh chắc là cũng đủ rồi, đến lúc đó tự chúng ta chụp rồi đưa đến cửa hàng in ấn để in ra, em thấy có được không?”

Phổ Phổ hơi đỏ mặt, cúi đầu nói: “Cảm ơn anh Triều Dương!”

Đinh Hạo nói: “Triều Dương đúng là một người rất tốt, phải không Phổ Phổ?”

“Ừm.”

Chu Triều Dương nghe vậy cảm thấy rất ngại ngùng.

Phổ Phổ nói: “Anh Triều Dương, bà ta là người lớn, chúng ta cũng không có cách nào khác, nhưng anh biết con nhóc đó học ở trường nào không?”

“Không biết, chỉ biết là học lớp 2 thôi.”

“Nếu như biết được học trường nào thì hay rồi, lần sau chúng ta đến trường đánh cho nó một trận, để cho anh hả giận.”

Đinh Hạo nói: “Cách hay đấy, tớ nghĩ rồi, đến lúc đó cậu đừng lộ mặt, chỉ cần nói cho tớ biết nó là đứa nào, tớ sẽ ôm nó ném vào trong thùng rác, rồi đóng nắp lại, ha ha, đến lúc đó nó tha hồ mà khóc nhỉ?”

Chu Triều Dương nghe thấy “mưu kế” của cậu ta, dường như trước mắt đã xuất hiện bộ dạng con nhóc đó bị ném vào trong thùng rác khóc hu hu, bỗng chốc bật cười vui vẻ.

Phổ Phổ cười khẩy một tiếng: “Thế là đủ rồi sao? Tốt nhất là lột quần áo của nó, ném vào trong bãi phân trong nhà xí.” Trên khuôn mặt nó lộ ra sự hiểm ác.

Chu Triều Dương nhìn nó với vẻ kinh ngạc, thật không ngờ một đứa con gái còn nhỏ hơn cậu hai tuổi lại có suy nghĩ cay độc đến thế, nhưng nếu như thực sự có thể như vậy, chắc chắn là sẽ rất thú vị.

Phổ Phổ nói vẻ rất nghiêm túc: “Lúc trước em có một đứa em trai, mẹ em sau khi sinh em trai em ra, đối xử với nó rất tốt, nhưng lại không hề quan tâm đến em, em hận bọn họ lắm, chỉ có bố em đối

xử với em tốt nhất. Anh Triều Dương, anh vừa vặn ngược lại với em, bố anh lạnh nhạt với anh mà lại đối tốt với con nhóc đó, mẹ anh thì lại đối tốt với anh."

"Thế bây giờ em có còn liên hệ với em trai không?"

"Hừ", Phổ Phổ bĩu môi: "Đã chết rồi, cùng chết với mẹ em, nghe nói em trai em là đứa con hoang mẹ em lén lút với người đàn ông khác, không phải là con đẻ của bố em. Cho nên người ta đổ oan rằng bố em giết chết hai người bọn họ, kết quả khiến cho bố em bị tử hình, em thực sự vô cùng căm hận bọn họ! Em hận một nỗi không khiến cho hai người bọn họ chết thêm lần nữa!"

Chu Triều Dương gật đầu vẻ đồng cảm, bây giờ cậu đã hiểu Phổ Phổ bỗng chốc lại nói nhiều so với sự lạnh lùng lúc trước, thì ra những gì Phổ Phổ trải qua rất giống với cậu, cũng khó trách Phổ Phổ lại nghĩ cách hiểm độc giúp cậu báo thù con nhóc đó.

Nhưng cụ thể thì có thể báo thù như thế nào được đây?

E rằng cũng chỉ nói đùa ở sau lưng thế này thôi, để trút giận thôi nhỉ.

Chương 10

Sau khi ăn xong bữa tối, Đinh Hạo và Phổ Phổ đều vội vàng vào nhà vệ sinh tắm rửa, trong mấy tháng trời lưu lạc, bọn họ không phải ngày nào cũng có điều kiện được tắm gội.

Một lúc sau, ba đứa cùng ngồi trò chuyện, Chu Triều Dương và Đinh Hạo đều ngồi dưới đất, mình Phổ Phổ lại dựa vào ban công, hình như cố ý giữ khoảng cách với hai người kia. Chu Triều Dương thoáng cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không hỏi thêm.

“Hạo Tử, tại sao các cậu lại phải chạy trốn khỏi cô nhi viện?”

“Việc này à”, Đinh Hạo nhìn Phổ Phổ, nói: “Người ở đó quá xấu xa, thực sự không thể nào sống ở đó được nữa.”

“Xấu xa như thế nào?”

“Thực ra không phải lúc nào cũng xấu xa, Viện trưởng hồi xưa là một bà luống tuổi, bà ấy đối xử với mọi người đều rất tốt, coi chúng tớ như cháu của bà vậy. Năm kia bà nghỉ hưu, Viện trưởng mới bây giờ, là một người đàn ông, lão mập khốn kiếp.”

Phổ Phổ hừ một tiếng, nói thêm: “Còn là một tên quỷ háo sắc ghê tởm.”

“Quỷ háo sắc?”

Đinh Hạo gật đầu vẻ nghiêm túc: “Phải rồi, ông ta còn động chạm vào Phổ Phổ nữa.”

“Động chạm cái gì?” Mặc dù phần lớn học sinh đầu cấp hai hiểu rất nhiều kiến thức về giới tính, nhưng Chu Triều Dương thường ngày rất ít trò chuyện giao lưu với bạn học, nên cậu không hiểu rõ lắm những kiến thức về giới tính, chỉ giới hạn trong hành động nắm

tay và ôm hôn thường nhìn thấy trên tivi. Mặc dù đôi khi cậu cũng có nghe thấy một vài bạn nam cùng lớp nhắc đến tình dục, cậu cũng chỉ hiểu lơ mơ.

Phổ Phổ cũng vừa mới bắt đầu phát triển nên cũng không mấy e thẹn đối với việc nam nữ, nói thẳng luôn: “Ông ta dẫn em đến một phòng riêng, muốn cởi quần áo của em.”

“Việc này... sao có thể như thế được!”

“Nhiều lần rồi cơ, ông ta còn nhét cái đó của ông ta vào miệng em, cái đó của ông ta còn mọc rất nhiều lông, mấy lần dính vào trong miệng em, kinh tởm lắm, lần nào em cũng buồn nôn.” Phổ Phổ không kìm được nôn khan.

“Tại sao ông ta lại làm thế?”

“Em không biết!”

Chu Triều Dương nhìn Đinh Hạo hỏi: “Cậu có biết không?”

“Tớ? Ừm...”, Mặt Đinh Hạo hiện ra nét mặt khác lạ, nhìn thấy bộ dạng hai người kia hoàn toàn không hay biết gì, cười hi hi lắc đầu: “Dù sao cũng không phải là việc gì hay ho. Sau đó có một lần, lão mập khốn kiếp đó lại tìm Phổ Phổ. Trước khi đi Phổ Phổ đã nói với tớ, muốn tớ đi cứu nó, lão mập khốn kiếp còn chưa kịp làm gì, tớ đã lao vào, lão ta rất tức giận, nhốt tớ trong căn phòng nhỏ suốt cả một ngày một đêm, còn bỏ đói tớ. Lão mập khốn kiếp này, đợi sau khi tớ lớn lên rồi, nhất định tớ sẽ quay trở lại cho ông ta một trận, cắt thứ đó của ông ta!” Cậu ta lướt hai tay làm ra vẻ như đang mài dao.

Phổ Phổ nói thêm: “Không chỉ có mình em, ông ta còn cưỡng chế những nữ sinh khác nữa.”

Đinh Hạo phản bác: “Lý Hồng là tự nguyện đi đấy! Nó nói lão mập khốn kiếp mua đồ ăn vặt cho nó, đối xử với nó rất tốt, nó muốn

làm vợ của lão mập khốn kiếp.”

“Hừ, mặc kệ nó, dù sao em cũng không chịu nổi, em không thể ở đó thêm được nữa!”

“Anh cũng thế, lần trước anh lén đi ra ngoài chơi, khi trở về bị ông ta phát hiện ra, bị ông ta đánh một trận, cứ nhất định nói là anh đã ăn trộm tiền.”

Chu Triều Dương băn khoăn: “Tại sao ông ta lại nói cậu ăn trộm tiền?”

“Tớ đi ra ngoài chơi game, ông ta đổ oan cho tớ ăn trộm tiền của giáo dưỡng, nói là nếu không thì sao tớ lại có tiền.”

“Ừm... vậy tại sao cậu lại có tiền?”

“Do một số người tốt bụng ở xã hội lúc trước cho bọn tớ, tớ không giao nộp, những người khác đều giao nộp, lão mập khốn kiếp đó nói lấy số tiền đó để mua đồ ăn vặt cho bọn tớ. Nhưng lần nào nộp lên cũng tới mấy trăm đến hàng nghìn tệ, mà cũng chẳng thấy ông ta mua đồ gì cho chúng tớ ăn cả, cho nên tớ không nộp, lén cất giữ rồi trốn ra ngoài để chơi game. Lão mập khốn kiếp liền đổ oan cho tớ ăn trộm tiền. Sớm muộn gì tớ cũng sẽ làm cho ông ta biến thành thái giám.”

Chu Triều Dương nói: “Vậy thì lần này các cậu chạy trốn ra ngoài, cô nhi viện có đi tìm các cậu không?”

Hai người đồng thời gật đầu, Đinh Hạo nói: “Chắc chắn là có đi tìm, trước đây tớ nghe bà hiệu trưởng nói, từng đứa trẻ trong cô nhi viện đều được đăng ký, cấp trên sẽ đến để điều tra dân số. Sau khi bọn tớ chạy trốn ra ngoài, lúc ở trong một nhà nghỉ nhỏ ở Bắc Kinh, xem tivi có một bản tin tìm hai đứa bọn tớ, còn có cả ảnh của hai bọn tớ nữa, lão mập khốn kiếp ở trên tivi còn giả vờ khóc lóc gọi

chúng tớ quay trở về. Chúng tớ sợ bị bọn họ bắt trở lại. Nếu như quay trở về, lão mập khốn kiếp đó không biết sẽ đối phó với bọn tớ như thế nào? Hơn nữa, ha ha, trước khi bọn tớ chạy trốn, tớ đã lẻn vào văn phòng làm việc của lão mập khốn kiếp, ăn trộm ví tiền của ông ta, trong đó có hơn bốn nghìn tệ, nếu không có số tiền này, bọn tớ chạy trốn chẳng được mấy ngày đã không thể tiếp tục được nữa rồi, chính là nhờ vào số tiền này bọn tớ mới dám chạy trốn, mới sống sót được qua nhiều ngày thế này, cho nên bất luận thế nào đều không thể quay về được, bọn tớ tự ý chạy trốn, cộng thêm việc tớ ăn trộm ví tiền của ông ta, lão mập khốn kiếp chắc chắn sẽ đánh tớ thừa sống thiếu chết."

"Nếu như các cậu không chạy trốn ra ngoài, lẽ nào cả đời phải sống ở trong cô nhi viện sao?"

Đinh Hạo nói: "Cũng không phải như vậy, đến khi được 18 tuổi, đến lúc đó, dù cậu không đi thì cũng bị đuổi đi. Nhưng chờ đến năm 18 tuổi vẫn còn khá nhiều năm nữa, tớ và Phổ Phổ đều không ở đó thêm được nữa rồi. Sống ở đó giống như ngồi tù vậy, thường ngày cũng không được đi chơi, nghe nói cô nhi viện của bọn tớ quản lý vô cùng nghiêm ngặt, không cho phép trẻ con tự ý ra ngoài chơi."

Phổ Phổ nói: "Đó là bởi vì bố mẹ bọn em đều là kẻ giết người, nên họ cũng đối đãi với bọn em như vậy, cảm thấy bọn em đi ra ngoài thì sẽ gây nguy hại!"

Lúc này, Chu Triều Dương nghe thấy mấy tiếng "phì phì", tiếp đó liền ngửi thấy mùi thối, cậu chau mày nói: "Hạo Tử, cậu đánh rắm cũng không thông báo trước một tiếng à?"

Đinh Hạo nhìn Phổ Phổ, Phổ Phổ khẽ nghiêng đầu, nét mặt tỏ ra ủ dột, Đinh Hạo méo miệng cười nói: "Được rồi, lần sau tớ chắc

chắn sẽ thông báo trước cho cậu ba phút.”

Ba đứa cùng bật cười nghiêng ngả.

Sau khi cười xong, nét mặt Đinh Hạo lại quay trở lại sự ủ dột thở dài: “Thật ngưỡng mộ cậu, mặc dù bố mẹ cậu ly hôn rồi, nhưng ít nhất cậu vẫn có nhà, có trường học, có nhiều bạn bè như vậy, không giống như bọn tớ chẳng ai cần cả, sau này đi đâu cũng không biết nữa.”

Bầu không khí của cuộc nói chuyện bỗng chốc trở nên ảm đạm, Chu Triều Dương nhìn thần sắc của Đinh Hạo và Phổ Phổ, miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “Đừng ngưỡng mộ tớ, tớ cũng không ổn đâu, ở trường toàn bị người khác ức hiếp.”

“Ai bắt nạt cậu? Để tớ xử lý nó!” Đinh Hạo lại thể hiện khả năng đánh đấm của mình.

“Là con gái, cậu có dám đánh con gái không?”

“Là con gái?” Đinh Hạo cười sượng sùng, “Con trai không đấu với con gái, là con gái thì tớ không tiện đánh, để Phổ Phổ đánh ha ha, nhưng Phổ Phổ còn nhỏ hơn bọn mình hai tuổi, sợ rằng nó không đánh lại được bạn nữ học cùng lớp cậu.”

Phổ Phổ bĩu môi.

Chu Triều Dương thở dài, nói: “Đánh nó cũng không có tác dụng đâu, bố nó là công an, ai dám đánh nó chứ, hơn nữa sự việc này cũng không thể giải quyết bằng đánh đấm được.”

Chu Triều Dương rầu rĩ kể lại một lượt việc Diệp Trì Mẫn mấy lần hãm hại cậu trước mặt cô giáo.

Đinh Hạo chau mày nói: “Rõ ràng là nó đổ oan cho cậu, sao cô giáo lại không chịu tin cậu chứ?”

Chu Triều Dương lạnh lùng hừ một tiếng: “Người lớn đều thường nghe lời từ một phía, đặc biệt là từ phía nữ sinh, ngu ngốc như heo ý”, cậu phẫn uất nắm chặt bàn tay, “Trong con mắt của người lớn, trẻ con luôn đơn giản, cho dù trẻ con có nói dối, thì lời nói dối đó nhanh chóng bị lật tẩy. Họ vốn không thể tưởng tượng được quỷ kế của lũ trẻ con lại phong phú như vậy, cho dù chính bọn họ cũng đã từng là trẻ con.”

Đinh Hạo và Phổ Phổ đều gật đầu tán đồng.

Chu Triều Dương nói: “Trong con mắt của người lớn, đứa trẻ từ khi mới sinh ra cho đến học sinh mười mấy tuổi, họ đều nhất loạt coi là trẻ con. Đứa trẻ mới mấy tuổi đương nhiên rất giản đơn, những lời nói dối cũng rất dễ bị lộ tẩy, nhưng đến mười mấy tuổi, trẻ con đã không còn đơn thuần nữa, nhưng họ lại vẫn hình dung trẻ con vô cùng đơn giản.”

Phổ Phổ nói: “Người lớn càng xấu xa hơn khiến cho anh bị bạn học vu cáo đổ oan, em và anh Hạo Tử đều bị người lớn nhiều lần đổ oan.”

“Thật thế à?”

Đinh Hạo hừ mũi, gật đầu.

Phổ Phổ nói: “Sau khi bố em bị tử hình, hồi đó gia đình chú em vẫn đồng ý nuôi dưỡng em. Nhưng mới được có mấy tuần, có một bạn nữ cùng lớp trên đường đi học về cãi nhau với em, nó chửi em là con của kẻ sát nhân nên em đã đánh nhau với nó, nó kêu khóc, nó bỏ chạy. Tối hôm đó, người nhà tìm thấy nó ở trong bồn chứa nước, nó bị chết đuối, sau đó nói là em đẩy nó xuống, đến nhà chú tìm em, muốn đánh em. Cảnh sát cũng đến, họ đưa em đến đồn công an, nhốt em hai ngày liền, em nói em không đẩy nó, em không

biết tại sao nó lại rơi vào bồn chứa nước, mọi người đều không tin. Cuối cùng, cảnh sát cũng nói là không có chứng cứ, nên đã thả em ra, nhưng người nhà nó lại đến làm phiền, thím em không đồng ý tiếp tục nuôi dưỡng em nữa, cuối cùng đưa em đến cô nhi viện."

"Thế thì...", Chu Triều Dương hỏi vẻ thận trọng: "Cô bạn học đó, đúng là em đẩy xuống à?"

Phổ Phổ nhìn cậu với vẻ thất vọng, bĩu môi: "Đương nhiên không phải rồi, em chỉ đánh nó mấy cái rồi về nhà. Em cũng không biết sao nó lại rơi xuống đó được."

Đinh Hạo nói: "Lúc bố mẹ tớ bị bắt vào cũng như vậy, khi tớ trở về quê, họ hàng chẳng có ai chịu nhận nuôi tớ, khi một mình tớ ở bên ngoài chơi đùa, ông chủ cửa hàng nói tớ ăn trộm đồ, rõ ràng không phải là tớ, cũng không lục tìm ra được thứ gì trên người tớ, nhưng vẫn cứ đổ oan là tớ ăn trộm, con trai ông chủ cửa hàng đánh tớ một trận, tối hôm đó tớ lấy đá ném vỡ kính cửa nhà nó, kết quả là bị bắt, sau đó cũng bị đưa vào cô nhi viện."

Trên mặt ba đứa trẻ hiện rõ sự phẫn uất và bất lực, như thể sự bất công trong cả xã hội đều dồn lên người bọn chúng.

Một lúc sau Chu Triều Dương cố ý bật cười để phá vỡ bầu không khí ảo não này: "Không nhắc đến những chuyện này nữa, chúng ta hãy xem chiếc máy ảnh, tối nay sạc đầy pin, ngày mai chụp ảnh cho Phổ Phổ nhé."

"Anh có biết sử dụng chiếc máy ảnh này không?" Phổ Phổ nhìn cậu với vẻ chờ đợi.

"Không biết, phải nghiên cứu một chút, anh nhìn thấy người khác đều liên kết máy ảnh kỹ thuật số vào máy vi tính, ở dưới gầm giường của anh có một chiếc máy vi tính cũ. Trước đây, lúc mẹ anh

được bồi dưỡng thất nghiệp, chính phủ đã tặng cho, giúp việc luyện đánh chữ, không biết còn có thể sử dụng được không?"

Bọn chúng lôi chiếc máy tính ra, vần vò hồi lâu, vẫn không xong, cuối cùng tìm được một anh nhà hàng xóm đến giúp thì mới lắp ghép xong máy tính, rồi lại kết nối với máy ảnh, hướng dẫn sơ qua một số thao tác, Chu Triều Dương vốn rất thông minh nên đã học được ngay.

Thông qua máy tính, cậu mở được file trong máy ảnh, hiện ra rất nhiều bức ảnh, toàn là ảnh chụp chung của bố cậu và bà ta, con ôn con, cả gia đình họ rất thân mật, bố thì luôn ôm lấy con ôn con và thơm nó, trong con mắt của Chu Triều Dương, nét mặt của con ranh đó thật gian giảo.

Chu Triều Dương đang định xóa hết toàn bộ các bức ảnh, Phổ Phổ vội nói: "Đừng xóa hết, để lại mấy bức, chúng ta ghi nhớ khuôn mặt của con ranh đó, lần tới nếu như có cơ hội chắc chắn sẽ giúp anh xả giận."

Chu Triều Dương nhìn những bức ảnh thân mật của cả gia đình nhà họ, lại nghĩ đến ký ức chiều nay vốn không thể nào quên đi được, cắn chặt răng ngừng động tác xóa ảnh lại.

Một lúc sau, cậu mới điều chỉnh lại được tâm trạng, hỏi Phổ Phổ: "Ngày mai em muốn đi đâu để chụp ảnh?"

"Ừm... tốt nhất là tìm một nơi nào có thể coi là cảnh đẹp."

"Nơi nào có thể được coi là cảnh đẹp?"

"Em cũng không biết, anh Triều Dương, anh cảm thấy thế nào?"

Chu Triều Dương nghĩ một lát, nói: "Hay là đi tới Tam Danh Sơn nhé, mẹ anh làm kiểm soát vé ở Tam Danh Sơn, chúng ta vào đó không mất tiền, ở đó phong cảnh đẹp lắm, ngày mai cùng đi nhé?"

“Hay quá, tớ cũng chưa leo núi bao giờ.” Đinh Hạo kêu lên vẻ hưng phấn.

Phổ Phổ nhìn ra bên ngoài cửa sổ: “Bố em nhìn thấy bức ảnh em lên núi chơi chắc chắn sẽ rất vui.”

Chương 11

Ở trong thị trấn không có xe đi thẳng tới Tam Danh Sơn, ba đứa bé dậy thật sớm, trước tiên bắt xe đến khu vực thành phố, sau đó lại ngồi hai giờ đồng hồ trên xe ô tô mới đến được khu du lịch Tam Danh Sơn.

Từ xa, Chu Triều Dương đã chỉ vào một người phụ nữ thấp béo đứng ở cửa soát vé, giới thiệu: “Đấy là mẹ tớ, các cậu đợi chút, tớ đến đó nói chuyện với mẹ một lát".

Cậu chạy đến bên cạnh Châu Xuân Hồng.

“Ơ, sao con lại đến đây?”

“Con dẫn hai người bạn đến đây chơi.” Cậu chỉ về phía Đinh Hạo và Phổ Phổ đứng ở đằng xa, “Một người là bạn học với con thời tiểu học, sau đó chuyển đến Hàm Châu học, mấy hôm nay đến chơi, còn một người là em gái cậu ấy. Phải rồi, mẹ ơi,” cậu vội lấy ra năm nghìn tệ ở trong túi lén đưa cho mẹ, “Hôm qua bố gọi con đến cho con năm nghìn tệ, mẹ giữ cẩn thận nhé!”

“Chu Vĩnh Bình lần này sao lại tốt bụng, đưa cho con nhiều như vậy?” Châu Xuân Hồng nhét tiền vào trong túi áo.

Chu Triều Dương khẽ cúi đầu: “Hôm qua lúc con tới, mấy chú cùng đánh bài với bố bảo bố đưa nhiều cho con một chút. Nhưng... hôm qua lúc con đến, bị vợ và con gái của bố bắt gặp.”

Châu Xuân Hồng hỏi vẻ quan tâm: “Bọn họ nói gì?”

“Không nói gì cả, con gái của bà ta không biết con, còn hỏi con là ai. Bố... bố nói con là cháu của chú Phương Kiến Bình.” Giọng cậu rất khẽ.

Châu Xuân Hồng nhìn bộ dạng của con trai, khoang mắt đỏ hoe, cố gắng kìm nén, lạnh lùng nói: “Câu nói này mà Chu Vĩnh Bình cũng có thể nói ra được! Người làm bố mà lại cư xử như vậy, chẳng thà chết đi cho xong!”

Chu Triều Dương mím môi, không nói gì.

Châu Xuân Hồng chuyển đề tài, kéo áo con trai: “Quần áo bẩn quá, con không giặt à? Vốn dĩ ngày mai mẹ được nghỉ, hôm qua bố cô Lý lại bị nhập viện, mẹ và cô Vương phải ở lại để thay ca, mấy hôm nay sẽ không về nhà được rồi, hôm nay con tự về nhà giặt giũ quần áo, biết chưa?”

“Con biết rồi, con sẽ giặt, ừm, thế con dẫn bạn lên núi chơi nhé?”

“Đi chơi đi, sau khi trở về, con mời bạn ra ngoài ăn, bạn bè đến chơi, con phải đối xử tốt một chút, đừng để người ta cảm thấy con keo kiệt. Con có tiền không?”

“Con vẫn còn mấy trăm tệ, đủ tiêu rồi ạ. Mẹ ơi, mấy hôm nay nếu mẹ không về, con giữ bạn con ở lại nhà mình mấy hôm, cùng chơi đùa được không ạ?”

“Ừm, các con cứ vui chơi đi!” Châu Xuân Hồng thường ngày cũng ít quản lý khắt khe đối với con trai, cô vẫn luôn rất yên tâm về con trai, hơn nữa con trai cô cũng đặc biệt cố gắng, từ khi học tiểu học, việc học hành cũng không cần cô phải thúc giục, thành tích vẫn luôn đứng nhất nhì, đây chính là niềm kiêu hãnh của cô.

Chu Triều Dương vẫy tay về phía hai người bạn, hai đứa bước đến ngoan ngoãn chào cô. Cô Vương làm cùng ca với Châu Xuân Hồng thì thầm khen Phổ Phổ trông thật xinh đẹp, giống như là búp bê, sau này làm vợ Triều Dương thì tốt quá, Châu Xuân Hồng tươi cười vỗ vai cô bạn đồng nghiệp một cái.

Đồng thời, Phổ Phổ cũng nghe được câu nói này, nó cười nhếch miệng, làm mặt quỷ, không nói gì.

Ba đứa cùng leo lên núi chơi, nhanh chóng quên đi sự phiền não của mình. Hôm nay là ngày thứ tư tuần đầu tiên của tháng bảy, không phải là ngày nghỉ, lại vào mùa vắng khách du lịch, trên núi chỉ có vài khách tham quan.

Ba đứa nô đùa dọc đường đi lên, nhanh chóng đến được một chòi nghỉ ở lưng chừng núi.

“Nếu ngày nào cũng có thể vui chơi như thế này thì tốt quá!” Đinh Hạo phát biểu một câu, rướn thẳng người, hướng về bầu trời bao la rộng lớn phía bên ngoài cái chòi.

Phổ Phổ nhìn mảng phong cảnh rộng lớn ở phía dưới núi, cũng bất giác bật cười vui sướng: “Anh Triều Dương, anh thấy phong cảnh ở đây thế nào?”

“Đẹp lắm!”

“Em muốn đứng ở đây chụp mấy tấm ảnh.”

“Không vấn đề, em hãy đứng trước đi, anh thử chụp mấy bức xem sao.”

Phổ Phổ lập tức đứng nghiêm, hai tay giơ hình chữ V giơ lên đầu, tươi cười rạng rỡ.

“Trông thật giống con thỏ, ha ha.” Chu Triều Dương mở máy ảnh, Đinh Hạo đứng phía sau cậu nhìn cậu thao tác. Sau khi chụp mấy tấm ảnh, Chu Triều Dương bật chế độ xem lại ảnh, phong cảnh phía sau rất đẹp, Phổ Phổ cũng rất đáng yêu, ba người đều khen đẹp. Tiếp đó lại đổi góc chụp.

Lần này, chiếc máy ảnh hướng về phía trạm dừng chân trước mặt, lúc này ở trên đó chỉ có một người nam giới trẻ và một đôi vợ

chồng già chừng 50, 60 tuổi, Chu Triều Dương chụp liền mấy tấm, khi mở ra xem thấy ảnh rất đẹp.

“Trông thế nào?”

Phổ Phổ liên tục gật đầu: “Chụp đẹp lắm! Em rất thích.”

“Hạo Tử, cậu cũng chụp mấy tấm nhé?”

“Tớ không cần chụp đâu, tớ không hứng thú với việc chụp ảnh.”

“Ừm... vậy thì tớ quay video cho các cậu nhé?”

“Máy ảnh còn có thể quay video à?” Phổ Phổ hỏi vẻ hiếu kỳ.

“Đúng vậy, còn thể ghi âm, nhanh lên, tớ đã bắt đầu rồi, hai người các cậu hãy nhìn thẳng vào ống kính nói mấy câu đi”.

“Nói gì bây giờ nhỉ?” Phổ Phổ nói.

“Ha ha, nhìn tớ này!” Đinh Hạo bắt đầu làm ra vẻ, “Xin chào tất cả các vị, tiết mục các vị đang xem chính là truyền hình trực tiếp bản tin do phát thanh viên nổi tiếng Đinh Hạo hướng dẫn chương trình. Trước tiên chúng ta hãy xem một bản tin nóng hổi ngày hôm nay, ba thiếu niên thiên tài đang vui chơi ở Tam Danh Sơn, sau đó...”.

“Sau đó xảy ra chuyện gì?” Chu Triều Dương cười hỏi.

Phổ Phổ nói: “MC Đinh, sau đó thì sao? Hết rồi à? ”

“Sau đó... sau đó... ” Đinh Hạo xấu hổ gãi đầu, không bịa ra được câu nói phía sau.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, hai tiếng kêu xé gan xé phổi “a” đồng thời truyền tới khiến cho ba đứa giật mình sợ hãi.

Ba đứa đồng thời nhìn về phía trạm dừng chân, lúc này trên đó chỉ còn lại một mình người nam giới trẻ tuổi vừa rồi, không thấy đôi vợ chồng già đó đâu nữa cả.

Mấy giây sau, ở phía dưới núi truyền tới những âm thanh va đập rộn rạo, người nam giới đó nhoài người bên bức tường thành, hét

lớn mấy tiếng xuống phía dưới: “Bố! Mẹ! Bố! Mẹ!”, rồi quay người lao về phía mấy gian hàng ở phía sau trạm dừng chân, hét lớn: “Mau cứu người, bố mẹ tôi rơi xuống dưới rồi, mọi người mau đến giúp đỡ với!”

Chu Triều Dương vội vàng cất máy ảnh, cả ba đứa cùng chạy tới đó.

Chương 12

Chỉ loáng cái tất cả mọi người ở gần đó đều chạy tới, nhân viên quản lý khu du lịch vừa gọi điện thoại vừa vội vàng xuống núi để cứu người.

Ba đứa trẻ cũng làm theo mọi người, cùng nhoài người ở trên tường thành nhìn dáo dác xuống dưới.

“Cao thế này! Chẳng thấy bóng người đâu cả, còn có thể sống được không?” Đinh Hạo hít vào một hơi thật sâu.

“Chắc chắn là chết rồi!” Chu Triều Dương thoáng rụt người trở lại, ở độ cao này nhìn xuống phía dưới, bản năng của con người thường nảy sinh cảm giác sợ hãi.

Phổ Phổ sờ vào bức tường thành, nói: “Kỳ lạ, bức tường thành rộng thế này sao có thể ngã được chứ?”

Tường thành ở chỗ này rộng hơn nửa mét, người ngồi trên đó rất vững, cho nên thường xuyên có du khách ngồi trên tường thành để chụp ảnh. Đương nhiên, bên cạnh vẫn có tấm biển “Chú ý an toàn” nhắc nhở của khu du lịch, nhưng từ trước tới nay chưa có ai ngồi trên tường thành mà ngã xuống núi.

Đinh Hạo nói: “Có thể là ngồi lệch về phía bên ngoài, khi muốn bò trở lại thì không may trượt xuống phía dưới.”

Phổ Phổ lắc đầu nói: “Sao có thể được chứ? Ai dám ngồi hướng ra ngoài, hơn nữa còn là người già cả.”

Chu Triều Dương nghĩ ra lời giải thích có khả năng xảy ra: “Có lẽ là một trong hai người già đột nhiên phát bệnh gì đó, ngã về phía

sau, thuận đà kéo theo cả người kia xuống, ồ... dù sao thì cũng là xấu số rồi."

Đúng lúc này, từ xa bọn chúng nhìn thấy ở phía dưới núi có mấy nhân viên công tác ở khu du lịch đi xuống dưới đám cây cối um tùm để tìm người, Đinh Hạo vội vàng nói với hai bạn: "Đi nào, bọn mình cũng xuống dưới xem xem."

Phổ Phổ bĩu môi: "Có gì đáng để xem chứ?"

"Anh chưa bao giờ nhìn thấy ai rơi từ trên cao xuống trông như thế nào."

Chu Triều Dương nhìn cậu ta với vẻ khinh bỉ: "Chắc chắn là một đống nát bét, trông kinh lắm."

"Đúng vậy, chắc chắn là đầm đìa máu me." Phổ Phổ cũng không cảm thấy hào hứng.

Đinh Hạo là người vô cùng hiếu kỳ: "Đi xuống xem đi, đến lúc đó các cậu đứng xa một chút, tớ đến xem là được rồi."

Hai đứa nghe cậu ta nói cũng thấy phiền, Chu Triều Dương đành phải nói: "Được rồi, tớ đi xem mẹ tớ có cần giúp đỡ gì không, xảy ra chuyện lớn thế này, khu du lịch của họ chắc chắn là bận rộn lắm."

Ba đứa trẻ đi xuống dưới núi, vừa đến cửa soát vé, Châu Xuân Hồng đang đứng bàn luận với mấy người đồng nghiệp trong khu du lịch về việc chết người.

"Mẹ ơi, đã tìm thấy người rơi xuống dưới chưa ạ?"

"Các con xuống rồi đấy à, các con mau về sớm đi, lát nữa bọn mẹ phải quét dọn, còn phải làm rất nhiều việc nữa."

"Đã tìm thấy người chưa ạ?"

Châu Xuân Hồng chép miệng: "Vừa mới tìm thấy, bảo vệ đang khiêng ra."

“Cô ơi, người sao rồi ạ?” Đinh Hạo hỏi.

Một chú đồng nghiệp đứng bên cạnh nở nụ cười kỳ quái dọa dẫm ba đứa: “Hai người đều ngã nát bét, ôi chao, hai người bảo vệ vừa mới đi vào đều chạy ra ngoài nôn.”

Đang lúc nói, mấy người bảo vệ và cảnh sát kịp đến khu du lịch bước từ trong rừng ở chân núi ra, họ cùng khiêng hai cuộn được khoanh bằng chất liệu nhựa, trên đó dính đầy máu, sắc mặt những người này đều rất khó coi, rõ ràng là đang cố gắng kìm nén cảm giác trào ngược dạ dày, cố gắng nhanh chóng đưa thi thể ra ngoài.

Người đi theo sau chính là người nam giới mà ba đứa Chu Triều Dương nhìn thấy ở trên núi, mặt anh ta đầm đìa nước mắt, khóc lóc vô cùng thảm thiết, suốt cả dọc đường chạy theo phía sau bảo vệ và cảnh sát, miệng luôn thét gọi, hướng về phía tấm nhựa: “Bố! Mẹ! Bố! Mẹ!”

Tất cả mọi người nhìn thấy đều bị lây nhiễm thứ tâm trạng của anh ta, vô cùng cảm động, đều than thở đúng là hai người xấu số.

Ba đứa trẻ chưa trải qua nhiều sinh ly tử biệt không hề suy nghĩ cảm tưởng về số phận vô thường, chỉ có sự hiếu kỳ mà thôi.

Qua một khoảng thời gian, ba đứa tạm biệt Châu Xuân Hồng để về nhà. Khi đi qua trạm quản lý khu du lịch ở phía bên ngoài, lại gặp người đàn ông đó và mấy người cảnh sát, bảo vệ, người quản lý đang đứng cùng một chỗ, họ đang thương lượng cách xử lý, là trực tiếp đưa nạn nhân đi hỏa thiêu, hay là đưa về nhà để lo liệu tang lễ. Người nam giới sau khi gọi vài cuộc điện thoại, khóc lóc nói hãy đưa đến nhà tang lễ trước.

Sau khi bàn bạc ổn thỏa, nhóm người đặt hai khoanh nhựa lên xe của khu du lịch, xe cảnh sát đi ở phía sau, người nam giới thì đi

về phía chiếc xe ô tô anh ta đỗ ở cạnh đó.

“Là xe BMW, người này giàu thật đấy!” Chu Triều Dương chép miệng.

Thực ra, chiếc xe Trương Đông Thăng đi là BMW sản xuất trong nước, không hề đắt tiền, nhưng Chu Triều Dương không phân biệt được đồ sản xuất trong nước và đồ nhập khẩu, dù sao cũng chỉ nhìn thấy logo của BMW, liền cho rằng người này giàu có.

Phổ Phổ đứng im tại chỗ, nhìn chiếc xe BMW một lúc cho đến khi chiếc xe đó biến mất khỏi tầm nhìn của bọn chúng.

Ba đứa trẻ vốn cho rằng đây chẳng qua chỉ là khúc nhạc xen ngang vào cuộc vui chơi của bọn chúng, lúc này đây chúng không hề biết rằng sự việc hôm nay đã thực sự thay đổi số phận của bọn chúng.

Chương 13

Từ Tịnh đôi mắt đỏ hoe bước vào phòng hòa giải, đi hụt một bước xém chút nữa ngã nhào.

Trương Đông Thăng đi phía sau cô vội vàng dìu đỡ, Từ Tịnh ngay lập tức vặn cổ tay, thoát ra khỏi vòng tay của Trương Đông Thăng, hình như không muốn chạm vào anh ta.

Trương Đông Thăng thoáng ngẩn người, nhíu mày nhìn cô một cái, tiếp đó liền hạ giọng nghẹn ngào: “Anh xin lỗi, là do anh. Anh không chăm lo tốt cho bố mẹ, thực sự rất xin lỗi!” Đôi mắt anh ta đỏ hoe, lăn ra hai hàng nước mắt nóng hổi.

Từ Tịnh lạnh lùng hừ một tiếng, quay mặt đi không hề nể nang chút nào, cắn chặt môi, ngẩng đầu lên, ầng ậc nước mắt.

Nhìn thấy cảnh tượng này, những người cảnh sát ở trong văn phòng đều bảo hai người ngồi xuống, rồi rót nước cho họ, đưa khăn ướt đến để lau mặt.

“Cảm ơn các anh!” Trương Đông Thăng nhận lấy khăn, gật đầu cảm ơn những người cảnh sát, lau mắt.

Một người cảnh sát trung niên phụ trách vụ việc lần này thở dài nói: “Xảy ra chuyện như vậy, chúng tôi cũng rất đau lòng, hai ông bà đã được đưa đến nhà tang lễ rồi chứ? Chúng tôi làm theo yêu cầu công việc, cần phải đăng ký về sự việc lần này trong khu du lịch, sau khi làm hết mọi việc ngày hôm nay, ngày mai, ngày kia, hoặc khi nào các vị có thời gian, chúng tôi gọi người ở khu du lịch đến, cùng bàn bạc việc lo liệu hậu sự, các vị cảm thấy thế nào?”

Trương Đông Thăng nhìn người phụ nữ, khẽ trưng cầu ý kiến: “Từ Tịnh, em thấy thế nào?”

Từ Tịnh vẫn chìm đắm trong nỗi đau thương, không có bất cứ phản ứng nào.

Người cảnh sát chỉ có thể quay sang Trương Đông Thăng: “Anh Trương, sự cố ngày hôm nay xảy ra như thế nào?”

Trương Đông Thăng nấc nghẹn, nói: “Vốn đang rất yên ổn, tôi là giáo viên, vừa mới được nghỉ hè, bố mẹ từ lâu đã nói muốn đi chơi, mấy hôm trước tôi lên mạng tìm kiếm thấy rằng Tam Danh Sơn cảnh đẹp, lại khá gần nhà, buổi sáng đi chơi, buổi chiều có thể trở về nhà được, liền nói với bố mẹ. Bố mẹ cũng đều nói muốn đi tới Tam Danh Sơn chơi, Từ Tịnh hôm qua còn bảo tôi chăm sóc bố mẹ cẩn thận, bố có bệnh tam cao[1], leo núi sợ không leo nổi núi, nhưng bố lại nói không sao cả, rèn luyện một chút cũng được, ai ngờ... ai ngờ... đều là tại tôi cả.”

Anh ta đau khổ vùi đầu vào lòng bàn tay.

“Có bệnh tam cao?” Người cảnh sát chú ý đến thông tin này, chau mày vội hỏi: “Ông bị huyết áp cao có nghiêm trọng không?”

Trương Đông Thăng lại ngẩng đầu lên, trả lời: “Chỉ có bố là bị cao huyết áp, sức khỏe của mẹ vẫn đều rất tốt, hơn nữa huyết áp của bố ở độ tuổi này cũng không tính là cao, bình thường cũng ít khi phải uống thuốc.”

“Ừm.” Một vị cảnh sát khác nhanh chóng ghi lại vào cuốn sổ, hỏi tiếp: “Sau đó họ trên núi ngã xuống như thế nào?”

“Sau khi chúng tôi đi đến trạm dừng chân ở giữa để chuẩn bị nghỉ ngơi, mẹ bảo tôi chụp cho hai người mấy tấm ảnh, vốn dĩ muốn chụp phong cảnh phía bên ngoài, kết quả là bị bức thành chắn lại,

bố liền kéo mẹ ngồi lên trên bức tường, nói chụp như vậy sẽ đẹp hơn. Lúc đó tôi vừa cúi đầu để chuẩn bị máy ảnh, chỉ có thời gian mấy giây thôi thì tôi nghe thấy tiếng bố mẹ tôi kêu thất thanh, ngẩng đầu lên nhìn thấy hai người ngửa người ra bên ngoài rồi, tôi... đều tại tôi... tôi...” Anh ta đau khổ đến độ không thốt nên lời.

Cô vợ Từ Tịnh khóc nói: “Sao anh lại để cho bố mẹ trèo lên bức tường thành? Bọn họ... bọn họ ở độ tuổi đó, sao có thể trèo lên đó được? Là anh, chắc chắn là anh...”.

Trương Đông Thăng lập tức cắt ngang lời cô: “Đúng vậy, tại anh... đều tại anh... Anh vốn không thể nào ngờ được lại có thể rơi xuống. Bức tường thành đó trông rất rộng, vốn không thể nào rơi xuống được mà. Anh không thể nào nghĩ được tại sao bố mẹ lại rơi xuống.” Anh ta hướng ánh mắt về người cảnh sát.

Người cảnh sát liền giải vây cho anh ta, nói: “Là thế này, cô Từ, ở Tam Danh Sơn có bức tường thành cổ, tường thành rất rộng rãi, cũng rất thấp, bình thường rất nhiều người ngồi ở trên đó để chụp ảnh, chưa bao giờ xảy ra sự việc này, bức tường này nhìn thì rất an toàn, không có ai nghĩ được rằng ngồi trên đó sẽ bị rơi xuống dưới, điều này cũng không thể trách chồng cô được, dù sao thì anh ấy cũng không mong muốn như thế.”

Từ Tịnh run rẩy nói: “Vậy tại sao bố mẹ tôi lại rơi xuống dưới được?”

Trương Đông Thăng khóc lóc nói: “Anh cũng không biết, chỉ có mấy giây ngắn ngủi, anh vốn không thể nào nghĩ được lại xảy ra chuyện như vậy.”

Cảnh sát đưa ra lời giải thích có khả năng nhất: “Chúng tôi đã lên núi kiểm tra rồi, bức tường thành rất rộng, theo lý mà nói, ngồi lên

trên đó sẽ không bị rơi xuống, tôi nghĩ khả năng là bố cô sau khi trèo lên núi, bị phát bệnh cao huyết áp, sau khi ngồi lên bức tường thành, nhất thời choáng váng ngã ngửa về sau, theo bản năng sẽ nắm lấy mẹ cô, cả hai người vì thế mà cùng rơi xuống. Vừa rồi chúng tôi cũng tìm thấy thuốc cao huyết áp trong túi áo của bố cô. Bố cô dạo này có uống thuốc hạ huyết áp không?"

"Tôi... tôi không biết, việc này cần phải hỏi Trương Đông Thăng."

Trương Đông Thăng giải thích: "Từ Tịnh công việc bận rộn, thường ngày chủ yếu là do tôi chăm sóc nhiều hơn một chút."

Người cảnh sát lập tức tăng thêm ấn tượng tốt đẹp về Trương Đông Thăng, con rể mà còn chăm sóc chu đáo hơn cả con gái, thời đại này người như vậy cũng không có nhiều.

Trương Đông Thăng nói tiếp: "Tôi thường xuyên nhắc nhở bố, bảo ông uống thuốc hạ huyết áp, bố lại thường nói là không cảm thấy khó chịu, thuốc có thể không uống thì đừng uống, uống thuốc kiểu gì cũng không tốt, ôi, nếu như dạo này vẫn luôn uống thuốc hạ huyết áp, tôi nghĩ... tôi nghĩ bất luận như thế nào cũng không xảy ra việc như thế này đâu!"

Người cảnh sát gật đầu, trong lòng càng có ấn tượng tốt với Trương Đông Thăng.

Sự cố tai nạn này nhanh chóng được đăng ký xong. Trên báo cáo điều tra sự cố của cảnh sát ghi hai người già sau khi trèo lên núi ngồi nghỉ đột ngột, sau khi vận động mạnh mà trực tiếp ngồi nghỉ rất dễ gây nên chứng cao huyết áp, tiếp đến ngất lịm xỉu ngã ngửa ra phía sau, lúc này theo bản năng nắm lấy người còn lại, hai người cùng ngã xuống núi. Tiếp theo đó người cảnh sát nhẹ nhàng an ủi hai người, khuyên bọn họ không nên quá đau lòng, về nhà lo liệu

hậu sự, dù sao sự việc cũng đã xảy ra rồi, cũng không thể nào cứu vãn được gì nữa, chú ý sức khỏe. Trong sự việc này, khu du lịch gần như không có trách nhiệm gì, dù sao thì bên cạnh vị trí xảy ra tai nạn ở khu du lịch còn dựng một tấm biển nhắc nhở chú ý an toàn. Nhưng xét từ góc độ nhân đạo, khu du lịch có thể bồi thường năm nghìn tệ coi như an ủi, tình hình cụ thể thế nào thì đồn công an vẫn cần phải nói chuyện lại với ban quản lý khu du lịch.

Tất cả mọi người đều không thể ngờ được người con rể chăm sóc cho bố mẹ vợ còn hơn cả con gái lại chính là hung thủ giết người.

Nhưng tất cả những sự việc này đều nằm trong kế hoạch của Trương Đông Thăng, đối với việc mưu sát này, anh ta đã lên kế hoạch gần một năm, anh ta biết rõ rằng kết thúc sinh mạng của bố mẹ vợ theo hình thức này, sẽ không có bất cứ nguy hiểm nào cả, người cảnh sát có tài giỏi hơn nữa cũng không có tác dụng, bởi vì, không có cách nào để có thể chứng minh đây là vụ mưu sát, là do anh ta đẩy bố mẹ vợ xuống.

Huống hồ, kỹ thuật diễn xuất của anh ta hôm nay quá xuất sắc, khiến cho tất cả mọi người đều đồng tình. Có lẽ ngoại trừ Từ Tịnh, nhưng, việc này giờ đã không còn quan trọng nữa rồi.

Bởi vì, Từ Tịnh cũng sắp ra đi rồi.

Chương 14

"Các cậu nói xem, não người thì có màu gì? Tớ nhìn thấy trong sách viết là màu vàng, có chỗ thì nói là màu trắng." Sau khi trở về nhà Chu Triều Dương, Đinh Hạo vẫn hào hứng kể chuyện ngày hôm nay.

Chu Triều Dương và Phổ Phổ đều cảm thấy rất bực bội, nói cậu ta thật là quá lắm điều.

Cả ba đứa cùng nhìn thấy sự cố ngày hôm nay, những thông tin mà Đinh Hạo nắm được chẳng khác biệt gì với hai đứa kia, nhưng cậu ta vẫn cứ coi đó là một tin tức vô cùng đặc biệt, luôn miệng kể lại với hai đứa kia. Nếu như sự việc này chỉ có mình Đinh Hạo nhìn thấy, e rằng cậu ta nhất định phải phát bản tin này tận mấy chục lần cho đến nửa đêm mới chịu dừng.

Hai đứa đặt cho Đinh Hạo hai biệt hiệu mới, một là Miệng Rộng, hai là Hóng Tin, nói là sau này nếu có bất cứ bí mật nào quyết không được để cho cậu ta biết, nếu để cậu ta biết thì cả khu phố này đều sẽ biết.

Mặc dù cuộc dạo chơi ngày hôm nay gặp phải sự cố nghiêm trọng, nhưng việc này cũng không hề ảnh hưởng tới tâm trạng của ba đứa trẻ. Chúng đã chụp được ảnh, khi quay trở về nhà, bèn vội vàng lôi máy tính ra, kết nối với máy ảnh kỹ thuật số để cùng xem.

Những bức ảnh chụp khá đẹp, chúng rất hài lòng, nhìn thấy bộ dạng bọn chúng, cái thì tỏ ra người lớn, cái thì cố tình làm trò, cả lũ cười ngặt nghẽo. Phổ Phổ trước nay vốn rất lạnh lùng, hôm nay cũng cười vô cùng vui vẻ.

Sau khi xem xong ảnh, bọn chúng lại mở đoạn video quay cuối cùng, lúc bắt đầu quay, Đinh Hạo đang tập nói giống như người hướng dẫn chương trình bản tin, Chu Triều Dương cười nói: “Cậu ở Bắc Kinh mấy năm, tiếng phổ thông nói chuẩn lắm!”

“Đương nhiên rồi, lớn lên tớ muốn làm phóng viên mà.”

Chu Triều Dương trêu chọc: “Cái miệng rộng này của cậu đúng là rất thích hợp làm tin thời sự.”

Phổ Phổ nói: “Làm phóng viên thì phải học thật giỏi, anh chắc chắn không được rồi, anh Triều Dương thì được.”

Đinh Hạo ngẩn người, nụ cười trên mặt lập tức biến mất: “Đúng vậy, thành tích của tớ kém lắm, hơn nữa... sau này cũng không đi học nữa rồi.”

Trong khoảnh khắc, bầu không khí vui vẻ dường như bị một cái chổi vô hình quét sạch.

Chu Triều Dương lập tức chuyển đề tài, nói: “Mẹ tớ nói, hôm nay tớ mời các cậu ăn KFC.”

“Thật à?” Đinh Hạo lập tức cười ha ha, cười rất lớn tiếng, để bù đắp lời nói vừa rồi ảnh hưởng đến tâm trạng của mọi người, “Tớ và Phổ Phổ chưa bao giờ được ăn cả, nhưng bọn tớ đã ở trong KFC mấy tối liền, họ kinh doanh 24/24, không đuổi người đi.”

“Được rồi, vậy bây giờ chúng ta đi luôn nhé!”

Chu Triều Dương đang chuẩn bị tắt đoạn video, thì lại chú ý thấy nét mặt khác thường của Phổ Phổ.

“Đợi đã...”, Phổ Phổ chợt chau mày, cơ thể cứng ngắc, hết sức chăm chú nhìn chằm chằm vào màn hình vi tính.

“Sao vậy?” Chu Triều Dương lấy làm lạ.

Phổ Phổ vẫn chăm chăm vào màn hình vi tính: “Có thể tua lại đằng trước đoạn video này một chút được không?”

“Đương nhiên có thể”, cậu thực hiện thao tác, “Kéo đến đâu? Đây à?”

“Phải rồi, bắt đầu từ chỗ này.” Phổ Phổ nghiêm túc một cách lạ thường, mắt vẫn hết sức chăm chú nhìn vào hình ảnh trước mặt.

Cả hai đứa đều nhìn nó với vẻ khó hiểu: “Sao thế?”

Phổ Phổ nuốt nước bọt, mặt không chút biểu cảm, cho đến khi đoạn video chiếu hết và dừng lại, hồi lâu sau, nó mới lạnh lùng thốt ra mấy chữ: “Ông ta giết người rồi.”

“Gì cơ?” Hai đứa đều không hiểu lắm.

Phổ Phổ cầm lấy chuột từ trong tay Triều Dương, lại một lần nữa kéo trở lại vị trí vừa rồi, sau đó ấn nút tạm dừng, lạnh lùng nói: “Hai người ở phía trước trạm dừng chân không phải tự rơi xuống dưới, mà là bị người đàn ông lái xe BMW đẩy xuống.”

“Gì cơ?” Nghe hiểu rõ lời của nó, hai đứa đều há to miệng.

Phổ Phổ liền ấn nút Play, hình ảnh bắt đầu chuyển động.

Chu Triều Dương và Đinh Hạo lần này nhìn rất rõ, ở phía sau lưng bọn chúng không xa, người đàn ông đó đã nắm lấy chân của hai người ngồi trên bức tường thành, trong khoảnh khắc đã thực hiện một động tác lật mạnh về phía sau, hai người đang ngồi theo bản năng giơ tay ra để túm, nhưng người nam giới đã né tránh, không để họ túm được, hơn nữa còn thực hiện một động tác càng mạnh mẽ hơn để đẩy ra phía ngoài, lật nhào hai người ra bên ngoài.

Cả quá trình này chỉ diễn ra trong vòng một, hai giây.

Nhưng cho đến tận khi đoạn video này chiếu hết, Chu Triều Dương và Đinh Hạo vẫn ngồi nguyên tại chỗ, mắt trợn tròn, miệng

há hốc ra và nhìn vào màn hình đã đứng yên.

“Ông ta đã giết người!” Trên khuôn mặt lạnh giá của Phổ Phổ lại một lần nữa thốt ra câu nói này.

Chu Triều Dương như thể vừa mới chợt bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, tim đập rộn ràng: “Sao... sao có thể như vậy được?”

Đinh Hạo trước nay vẫn luôn nhiều chuyện, lúc này cũng trở nên đờ đẫn, há to miệng, không phát ra âm thanh nào cả.

Chu Triều Dương cảm thấy rất căng thẳng, cũng có cảm giác sợ hãi từ trước nay chưa từng có, cậu chưa bao giờ trải qua một việc lớn như thế này, càng chưa bao giờ nhìn thấy người khác giết người. Trong bản tin thời sự nghe thấy giết người và tận mắt chứng kiến người ta giết người là việc hoàn toàn khác nhau. Đặc biệt là vừa nhìn thấy người đàn ông đó ở trong đoạn video, chỉ trong khoảng thời gian một, hai giây đã đẩy hai người ngã xuống dưới núi, thực sự đã làm cho cậu ngẩn người sợ hãi.

Cậu nắm chặt tay, lắp bắp: “Thế... bây giờ làm thế nào? Theo như tình hình thì mọi người ở trong khu du lịch đều không biết đây là vụ giết người, đều cho rằng không may bị ngã xuống dưới, chỉ có chúng ta biết, phải làm thế nào, phải làm thế nào? Chúng ta hãy đi báo cảnh sát thôi.”

Đinh Hạo hoảng loạn gật đầu: “Được được, chúng ta mau đi báo cảnh sát, đây là việc lớn, là việc vô cùng to lớn.”

Chu Triều Dương vội vàng mở phòng của mẹ cậu, chạy đến chiếc máy điện thoại bàn, run rẩy cầm ống nghe lên: “Bọn mình... bọn mình trực tiếp gọi 110 à? Cần... cần phải nói thế nào?” Cậu nhất thời không biết cần phải tường thuật với cảnh sát về cả sự việc này như thế nào. Cậu lại nghĩ đến ba đứa bé báo cảnh sát nói có người

giết người, cảnh sát liệu có tin không? Liệu có cho là thật không? Hay là lại tưởng rằng đây là trò đùa tinh nghịch của trẻ con, trách mắng bọn chúng một trận?

Hai đứa kia chẳng đưa ra lời đề nghị nào cho cậu cả.

Chu Triều Dương nghĩ một lát, đưa ống nghe cho Đinh Hạo: "Hạo Tử, cậu biết ăn nói, cậu nói đi!"

Đinh Hạo lùi lại phía sau một bước: "Tớ không nói được, hay là Phổ Phổ, em nói nhé?"

Phổ Phổ tỉnh bơ lắc đầu.

Chu Triều Dương nói: "Vậy tớ... tớ nói đúng như sự thực, liệu cảnh sát có không tin lời báo án của bọn trẻ con chúng mình không nhỉ?"

Đinh Hạo nói: "Nếu không tin thì bọn mình trực tiếp đến đồn công an báo án đi!"

"Ừm, cũng được, vậy thì tớ gọi nhé, tớ gọi thật đấy."

Chu Triều Dương lấy hết dũng khí, ấn nút 110, điện thoại đổ mấy hồi chuông, lập tức vang lên tiếng nữ giới: "A lô!"

"Ưm... cháu là...". Chu Triều Dương vừa mới lắp bắp nói nửa câu, đột nhiên có một bàn tay đưa ra trước mặt, trực tiếp ấn nút ngắt điện thoại.

Phổ Phổ nhìn cậu, lắc đầu, nói: "Tạm thời đừng báo cảnh sát vội, hãy nghĩ thêm đã."

"Nghĩ gì chứ?" Chu Triều Dương nhìn nó với vẻ khó hiểu, cuống quýt nói: "Việc này... việc này là việc lớn, liên quan đến mạng người đấy!"

Phổ Phổ mặt lạnh tanh nói: "Nếu báo cảnh sát, anh chuẩn bị giao máy ảnh cho cảnh sát phải không?"

“Đương nhiên rồi!”

“Thế còn em và Hạo Tử thì sao?”

“Các cậu thì sao?”

“Cảnh sát chắc chắn sẽ thẩm vấn những người xuất hiện ở trong video, em và Hạo Tử cũng sẽ bị cảnh sát gọi đến, họ chỉ cần điều tra thân phận của bọn em, là biết được bọn em chạy trốn khỏi cô nhi viện, sau đó bọn em sẽ bị quay trở về cô nhi viện, vậy là bọn em sống không bằng chết.”

Đinh Hạo hít một hơi thở lạnh, hoảng hốt nói: “Phải rồi, Triều Dương, đợi một lát, hãy nghĩ thêm đã, nghĩ thêm đã. Bọn tớ đã nói rồi, bất luận thế nào cũng không thể nào quay về. Không thể... không thể trực tiếp báo cảnh sát được.”

“Thế thì... thế thì phải làm thế nào?”

Lúc này, tiếng điện thoại lại một lần nữa vang lên, Chu Triều Dương định nghe máy nhưng nhìn Đinh Hạo và Phổ Phổ, lại không dám giơ tay ra nhấc máy, băn khoăn do dự.

Tiếng chuông điện thoại tiếp tục vang lên, vang vọng trong căn phòng, từng giây trôi qua dài dằng dặc, Chu Triều Dương xoa xoa ngón tay, không biết phải làm sao.

Đúng lúc này, Phổ Phổ nhấc ống nghe lên, nói dịu dàng với nhân viên trực điện thoại: “Cô ơi, cháu xin lỗi, vừa rồi cháu không may ấn nhầm.”

Trong điện thoại vang lên một trận giáo huấn, nói trẻ con nghỉ hè không được nghịch ngợm điện thoại, điện thoại 110 báo cảnh sát không phải để đùa nghịch. Phổ Phổ cuống quýt xin lỗi.

Sau khi gác điện thoại, Phổ Phổ nhìn hai người bạn một lượt, nói: “Chúng ta hãy suy nghĩ thêm đi, em đói bụng rồi, có thể đi ăn

cơm trước được không?”

Chương 15

Ba đứa ngồi ở một góc trong cửa hàng ăn, vây quanh một suất combo gia đình, Chu Triều Dương lấy từ trong đó ra một cái bắp ngô, cắn mấy miếng, không hề có cảm giác mùi vị gì, rầu rĩ mặt mày, nhìn hai đứa kia: “Nếu không báo cảnh sát thì chẳng có ai biết được ông ta là kẻ giết người, ông ta sẽ được ung dung ngoài vòng pháp luật.”

Phổ Phổ nói: “Nhưng em và Hạo Tử đều bị quay vào trong video rồi, cảnh sát một khi biết được thân phận của bọn em, chắc chắn sẽ thông báo cho cô nhi viện, đưa bọn em trở lại Bắc Kinh.”

“Nhưng chúng ta không thể nào trơ mắt nhìn kẻ tội phạm giết người không phải chịu hình phạt gì chứ.”

“Có thể người ông ta giết là kẻ xấu.”

“Ông lão và bà lão đó, trông không giống kẻ xấu.”

“Kẻ xấu thì anh cũng có nhìn ra được đâu.”

Cuộc nói chuyện ở thế cân bằng, Chu Triều Dương đành quay sang Đinh Hạo: “Cậu nói xem thế nào?”

Đinh Hạo tỏ ra khó xử, nhét một miếng thịt vào miệng, làu bàu nói: “Cậu nói phải, kẻ sát nhân không thể nào ung dung ngoài vòng pháp luật, Phổ Phổ nói cũng phải, báo cảnh sát thì bọn tớ sẽ bị đưa trở về. Ừm... hay đợi vài năm nữa hãy báo cảnh sát nhé? Đến lúc đó bọn tớ đã đủ 18 tuổi rồi, không cần lo lắng sẽ bị đưa trở lại cô nhi viện, kẻ sát nhân cũng có thể bị bắt giữ.”

“Đây cũng là một cách!” Chu Triều Dương chau mày, lập tức lại lắc đầu: “Nhưng, để đoạn video này mấy năm liền, tớ... tớ thấy hơi

sợ.”

Phổ Phổ lại không cho là như vậy, nói: “Sợ gì chứ, ngoài ba đứa bọn mình, không có ai biết được sự việc này. Đến khi cảnh sát hỏi anh tại sao năm đó không báo cảnh sát, thì anh cứ nói năm đó khi xem đoạn video không chú ý cảnh phía sau, khi bật xem lại mới vô tình phát hiện ra.”

“Ồ... nhưng để một đoạn video như thế này mấy năm liền, đêm dài lắm mộng!” Chu Triều Dương nói vẻ thấp thỏm.

Ba đứa trầm mặc một lúc, mỗi đứa tự ăn đồ của mình, Phổ Phổ sau khi ăn xong một miếng bánh mì nhỏ, đột nhiên trịnh trọng nhìn hai đứa, nói: “Em có một cách xử lý mới.”

Chu Triều Dương vội hỏi: “Cách gì?”

Phổ Phổ do dự một lát, nói: “Bọn mình có thể lợi dụng đoạn video này.”

“Lợi dụng thế nào?” Chu Triều Dương lấy làm khó hiểu.

Khóe mắt Phổ Phổ hơi nheo lại, trầm giọng nói: “Chúng ta sẽ trả lại đoạn video này cho người đàn ông đó, nhưng trước khi đó bọn mình phải lấy của ông ta một số tiền.”

“A! Ý em là muốn bán đoạn video này cho ông ta?” Chu Triều Dương há miệng.

Phổ Phổ gật đầu, tỏ ra bộ dạng giống như người đã trưởng thành: “Người đó đi xe BMW, chắc chắn rất giàu có. Bây giờ cuộc sống của em và Hạo Tử chưa được ổn định, rất cần một khoản tiền, cho nên, cách tốt nhất là bán đoạn video này cho người đàn ông đó, đòi ông ta một số tiền để cho bọn em có tiền sinh hoạt phí dùng trong mấy năm. Bọn em kiểu gì cũng cần có chút tiền để sinh sống. Hạo Tử, anh nói có phải không?”

“Đúng... nhưng như vậy...”.

“Anh Triều Dương, số tiền mà chúng ta đòi được thì chúng ta sẽ chia đều cho cả ba, đây chính là bí mật của ba người chúng ta, chỉ cần chúng ta không nói, sẽ không có ai biết được. Đương nhiên, sau khi nhận được tiền, anh phải cẩn thận gửi vào ngân hàng, không được để cho cô phát hiện ra anh có số tiền lớn nhường này, như vậy thì không nói cho rõ ràng được.”

Nghe thấy chủ ý của nó, Chu Triều Dương giật mình sợ hãi trợn tròn mắt, hồi lâu sau mới khôi phục lại khả năng nói: “Chúng ta làm như vậy là lừa đảo tống tiền đấy, hơn nữa là lừa đảo tống tiền của một phạm nhân giết người, chúng ta như vậy là phạm tội đấy.”

“Hạo Tử, anh cảm thấy thế nào?”

Đinh Hạo xoa đầu gãi tai, nói: “Nếu như thực sự có thể thuận lợi đòi được tiền của ông ta thì là một ý rất hay, tớ chỉ lo lắng chúng ta làm một cuộc giao dịch trao đổi với kẻ giết người liệu có gặp nguy hiểm không?”

Phổ Phổ mím môi: “Đoạn video này có thể lấy mạng của người đó, chắc chắn người đó chịu bỏ tiền ra mua đoạn video. Nhưng... em nghĩ như thế này, thì ích kỷ quá rồi”, nó nhìn Chu Triều Dương, “Hai đứa bọn em thực sự rất cần tiền, nhưng anh Triều Dương thì không cần tiền lắm, thậm chí... thậm chí số tiền anh lấy được, anh còn phải nghĩ cách để cất giữ, giữ tận khi anh lớn không để người khác biết mới được.”

Chu Triều Dương trầm mặc không nói, cậu chẳng hề muốn một cuộc giao dịch đáng sợ với kẻ sát nhân, nếu như tên sát nhân đó cũng giết luôn cả ba đứa thì sao?

Cho dù là kẻ sát nhân không làm như vậy, nhưng thứ hành vi này của bọn chúng, một mặt là biết rõ tình hình mà không báo án, mặt khác lại là tống tiền, thậm chí ở trên một tầng nấc nào đó cũng đã trở thành đồng lõa với kẻ sát nhân.

Từ tiểu học đến đầu cấp hai, cậu vẫn luôn là học sinh ngoan, ở trường chỉ có bị bạn đánh, chứ chưa bao giờ chủ đánh nhau, có thể nói là một cậu học sinh thật thà ngoan ngoãn, đột nhiên trong khoảnh khắc lại phải cấu kết với phần tử phạm tội, hơn nữa lại là kẻ giết người, cho dù sự việc này rơi vào những đứa lưu manh ở trong hay ngoài trường học, thì bọn chúng cũng chưa chắc đã làm như vậy, cậu thực sự không thể nào chấp nhận nổi.

Cậu vô cùng hối hận hôm qua đã giữ Đinh Hạo và Phổ Phổ ở lại, đây chính là một sai lầm lớn. Hai đứa nó là con của kẻ giết người, chạy trốn ra khỏi cô nhi viện, hoàn toàn không cùng một loại người với cậu. Bọn chúng không có nhà, cũng không cần để ý đến suy nghĩ của người khác đối với chúng. Trong mắt mọi người, hai đứa đó lại còn tồi tệ hơn cả những bọn ranh con lưu manh trong xã hội, trong mấy tháng lưu lạc, bọn chúng đều đã làm hết những việc trộm cắp lừa đảo, có thêm một việc phạm tội nữa đương nhiên cũng chẳng sao cả. Nhưng cậu từ trước tới giờ luôn là học sinh ngoan ngoãn mà!

Từ hôm qua cho đến bây giờ, bởi vì sự xuất hiện của hai đứa, cậu đã tiêu mất hơn một trăm tệ, đối với một đứa học sinh đầu cấp hai rất hạn chế về tiền tiêu vặt, mỗi tháng tất tần tật chỉ tiêu hết mấy trăm tệ thì đây không phải là một con số nhỏ. Cậu thấy rằng nếu tiếp tục ở bên cạnh hai đứa nó, hậu quả sẽ khó có thể giải quyết được,

cách tốt nhất là cần phải tìm cơ hội để nói cho cảnh sát biết, nói bọn chúng trốn từ cô nhi viện ra, để đưa bọn chúng trở về.

Nhưng như vậy, Hạo Tử và Phổ Phổ chắc chắn sẽ ôm hận với mình, đến lúc đó sẽ không bao giờ coi mình là bạn nữa, sẽ đánh mình, thậm chí còn có thể có những thủ đoạn báo thù ghê gớm hơn. Cho dù chúng bị đưa đi, cũng khó có thể đảm bảo sau này không trốn ra ngoài. Cho dù không trốn được ra ngoài, thì đến năm 18 tuổi bọn chúng được rời khỏi cô nhi viện, không chừng sẽ ôm hận mà đến báo thù mình. Cần phải biết rằng, Đinh Hạo đã nói đợi nó lớn lên nhất định sẽ xử lý tên mập khốn kiếp ở cô nhi viện, hơn nữa cậu ta toàn nhắc đến việc đánh đấm, có thể nhận ra cậu ta là người ghi thù.

Đối với sự việc này, cậu cũng rất sợ hãi.

Nhất thời cậu rơi vào trong tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Sự xuất hiện của hai người bạn này đem lại cho cậu sự phiền não bất tận.

Chương 16

Bữa tối này diễn ra trong cuộc trò chuyện cho nên kéo dài rất lâu mới kết thúc.

Ba đứa mỗi đứa có tâm sự riêng bước ra khỏi KFC, lúc này đây, vẫn còn sớm, trên đường rất náo nhiệt, Chu Triều Dương không còn hứng thú với việc chơi đùa ở bên ngoài nữa, chỉ muốn về nhà sớm.

Nhưng bọn chúng mới đi được mấy bước, Phổ Phổ đột nhiên căng thẳng dừng bước, mặt cứng đờ, nói: “Các anh về trước đi, em lát nữa sẽ quay về.”

Đinh Hạo vội nói: “Trong túi em có tiền không?”

“Có mười mấy tệ, lát nữa em sẽ bắt xe buýt trở về.”

Đinh Hạo nói: “Em có nhớ được đường không?”

Phổ Phổ quay sang Chu Triều Dương: “Ưm, anh Triều Dương, ngồi xe buýt số mấy để về?”

Chu Triều Dương nhìn nó đầy vẻ nghi ngờ: “Em định làm gì đấy?”

Đinh Hạo cắt ngang nói: “Mặc kệ nó, để nó đi dạo một mình, Triều Dương, hay là chúng ta cũng ở bên ngoài đợi thêm một lát, chúng ta đi đến hiệu sách Tân Hoa ở phía đối diện, bọn mình vào đó đọc sách một lát, đợi Phổ Phổ xong sẽ đến tìm chúng ta nhé?”

“Nhưng... một mình Phổ Phổ đi đâu vậy?” Cậu vô cùng lo lắng, không biết Phổ Phổ đi đâu đó một mình và làm việc gì đáng sợ không.

“Nó không sao đâu, chúng ta đi thôi!” Đinh Hạo kéo tay cậu, rồi lại nói với Phổ Phổ: “Em xong thì đến tìm bọn anh nhé, bọn anh đợi

em ở trong hiệu sách.”

Phổ Phổ gật đầu, nhanh chóng rời khỏi đó.

Đợi sau khi nó đi khỏi, tâm trạng của Chu Triều Dương lại trở nên kích động: “Phổ Phổ rốt cuộc là đi đâu thế?”

“Ừm, việc này...”, Đinh Hạo lắp bắp.

Chu Triều Dương càng cuống, hét lên: “Mau nói đi!”

“Được rồi, được rồi, tớ nói cho cậu biết, nhưng cậu không được nói với nó là tớ nói cho cậu.”

“Đúng là thừa thãi, tớ đảm bảo không nói với nó.”

Đinh Hạo gật đầu vẻ yên tâm: “Cậu biết tại sao gọi nó là Phổ Phổ không?”

“Phổ Phổ chẳng phải là tên của nó sao?”

Đinh Hạo bật cười vẹo cả miệng: “Có tên của ai lại là Phổ Phổ chứ?”

“Thế thì vì sao?”

“Ưm...”, Đinh Hạo mở miệng nói có vẻ hơi ngại ngùng, “Bởi vì hồi nhỏ nó bị một trận ốm, sau đó thì đường ruột vẫn luôn không được tốt, sau khi nó ăn xong khoảng nửa tiếng đồng hồ, thì sẽ bắt đầu “phì phì”, sau đó tất cả mọi người đều đặt cho nó cái biệt hiệu này, Phổ Phổ. Cậu thấy đấy, tối hôm qua, nó ăn mì, nó ăn rất ít phải không, bởi vì càng ăn nhiều thì lại càng hay đánh rắm.”

“Thì ra là như vậy!”, Chu Triều Dương bừng tỉnh, “Thảo nào tối qua lúc nói chuyện, nó đứng cách xa bọn mình thế, một mình dựa vào ban công, sau đó mấy lần tớ ngửi thấy mùi thối, tớ tưởng là cậu.”

Đinh Hạo cười ha ha: “Chẳng có cách nào khác cả, nó là em kết nghĩa của tớ, tớ làm anh chỉ có thể gánh đỡ thay nó, thừa nhận là tớ

đánh. Phải rồi, cậu nhất định không được nói với nó, nó là con gái, da mặt không dày giống như tớ đâu.”

“Cậu cũng biết là da mặt cậu dày cơ à?”

Biết được Phổ Phổ một mình rời khỏi đó không liên quan gì đến đoạn băng video, Chu Triều Dương cũng cảm thấy yên tâm.

Đinh Hạo thân mật khoác vai Chu Triều Dương thấp hơn cậu ta một cái đầu: “Ban đầu, khi tớ biết sau khi nó ăn xong sẽ như vậy, tớ cười ngặt nghẽo, sau đó thấy nó không vui, lại thấy nó thật đáng thương.”

Chu Triều Dương gật đầu: “Đúng vậy, như thế này chắc chắn bị các bạn học khác chế nhạo, nó thực sự quá đáng thương. Nhưng cậu làm anh, sao lại cũng gọi nó là Phổ Phổ giống như những người khác, đây chính là biệt hiệu chế nhạo.” Chu Triều Dương ở trong trường học bị một số nam sinh gọi là “Quả trứng lùn”, cậu vẫn luôn vô cùng phản cảm với biệt hiệu này.

“Cái này thì không sao, nó cũng quen rồi, nó nói với tớ thế.”

“Ồ, thế cũng được, bọn mình đến hiệu sách đợi nó.”

Chương 17

Hiệu sách Tân Hoa là hiệu sách lớn nhất trong khu, là cả một siêu thị sách, có tất cả ba tầng, quy mô rất rộng lớn. Bên trong có bật điều hòa, trong thời tiết này khiến cho mọi người cảm thấy đặc biệt thoải mái.

Sau khi tiến vào hiệu sách, Đinh Hạo nhanh chóng chạy đến khu vực truyện thiếu nhi để đọc, Chu Triều Dương thì lại không hề hứng thú đối với những loại sách truyện này, cậu thích nhất là sách tham khảo.

Cậu đi thẳng đến giá sách bày các loại sách tham khảo dành cho học sinh cấp hai, liền có cảm giác vô cùng vui vẻ, thư thái, dễ chịu, giống như cảm giác phụ nữ đi đến siêu thị.

Trên chiếc bàn lớn trước giá sách, đặt rất nhiều các cuốn sách có các đề bài kiểm tra, cậu thực sự muốn mua hết tất cả số đó để làm một lượt.

Cậu xem hết mục lục của những cuốn sách này đã mất nửa tiếng đồng hồ, cậu không hề cảm thấy thời gian đang trôi chảy, chọn lựa hồi lâu, cuối cùng cầm một cuốn tập hợp các đề toán thi Olympic, chọn một vị trí trống bên cạnh giá sách và ngồi xuống để xem.

Lại trôi qua nửa giờ đồng hồ, trong tay Phổ Phổ cầm một cuốn sách tập làm văn, cũng ngồi xuống bên cạnh cậu, trong miệng lẩm bẩm: “Em về rồi, Hạo Tử đang mê mẩn đọc một cuốn truyện ma, bây giờ không chịu đi kìa.”

Chu Triều Dương cũng không muốn đi, ở đây đọc sách còn thú vị hơn nhiều ở nhà xem tivi, điều càng quan trọng hơn là, cậu thực sự

không muốn nghe bọn chúng nói về việc tống tiền tên sát nhân, có thể kéo dài được chừng nào hay chừng ấy, bèn nói: “Chúng ta cứ xem thêm một lúc đi, hiệu sách 9 giờ mới đóng cửa, đến lúc đó cũng vẫn có xe buýt, trước đây anh nghỉ hè một mình không có việc gì làm, thường xuyên đến đây suốt cả ngày.”

“Ưm, cuộc sống như vậy thật tuyệt.” Phổ Phổ nhìn cậu với ánh mắt ngưỡng mộ.

Cứ như vậy, cả ba đứa đều đọc sách ở trong hiệu sách.

Được một lúc, phía trước truyền tới một âm thanh quen thuộc lọt vào tai Chu Triều Dương.

“Tinh Tinh, cuốn sách mà cô giáo chủ nhiệm lớp con nói bày ở đâu? Hay là đi hỏi nhân viên bán sách nhé?”

“Bố ơi, Tứ đại danh tác, Tây Du ký, truyện... truyện Thủy gì đó, còn nữa...”.

“Truyện Thủy hử, Hồng Lâu mộng, Tam quốc diễn nghĩa. Ôi chao, cô giáo chủ nhiệm của các con bắt học sinh tiểu học lớp hai đã mua gì mà Tứ đại danh tác chứ, bố còn chưa đọc.”

“Không phải đâu, cô giáo nói bây giờ chúng con xem chưa hiểu nhưng sau này chắc chắn phải xem, con muốn xem xem Tứ đại danh tác rốt cuộc như thế nào.”

“Ha ha, được, bố mua cho con, đừng nói là Tứ đại danh tác, bốn mươi đại danh tác cũng sẽ mua cho con, con chịu học hành như vậy, sau này thành tích học tập chắc chắn sẽ rất tốt.”

Nghe nói giọng nói quen thuộc, Chu Triều Dương chợt ngước đầu lên, theo bản năng hướng về người phía trước mặt: “Bố ơi...”, nhưng cậu lập tức ngậm miệng lại.

Phổ Phổ cũng ngước đầu lên nhìn cậu vẻ hiếu kỳ.

Chu Vĩnh Bình nhìn thấy con trai, vội vàng nháy mắt, tiếp đến liền đưa một ngón tay đặt lên miệng làm ra động tác không nên lên tiếng.

Trong khoảnh khắc đó, Chu Triều Dương nuốt nước bọt, không nói gì được nữa cả.

Chu Vĩnh Bình kéo cô con gái đang đi về phía trước, kéo ngược nó lại, nói: “Tứ đại danh tác ở trên lầu, Tinh Tinh, bố đưa con lên lầu lấy nhé.”

“Vâng, phải rồi, con còn muốn mua cả tấm dán viết chữ, ngày mai ở tiết Thư pháp cô giáo nói cần dùng tới, lần trước con quên mua.”

“Được, lát nữa cùng mua.”

Hai người quay lưng bước đi, Chu Vĩnh Bình dắt tay con gái đi thẳng đến bậc cầu thang đi lên tầng, không quay đầu lại, cho đến tận khi đi đến chỗ quành của bậc cầu thang, anh ta mới nghiêng đầu liếc nhìn con trai một cái, phát hiện ra con trai ở đằng xa vẫn chăm chú nhìn theo anh ta, anh ta ho hắng một tiếng, lặng lẽ quay đầu, kéo con gái tiếp tục bước lên trên lầu.

Chu Triều Dương như thể rơi vào trong một thế giới khác, không thể nào nhúc nhích được, không thể nào vùng thoát ra được.

“Người đó là bố anh à?”

Cho đến tận khi Phổ Phổ bình thản lên tiếng hỏi, mới kéo cậu quay trở về thế giới hiện thực.

Cậu không trả lời, chỉ gật đầu, rồi lại cúi đầu xuống.

Cậu không biết lúc này đây Phổ Phổ đang nhìn cậu với nét mặt thế nào, là đồng tình? Là thấy đáng thương? Hay là thần thái không chút bận lòng vốn có?

“Sách của anh nhăn rồi!”, Phổ Phổ nói xong câu này, liền quay đầu đọc sách tập làm văn của nó.

Chu Triều Dương ngẩn người, bây giờ mới phát hiện ra cả trang sách đã bị bàn tay phải của cậu vo viên lại.

Chương 18

Tối đó trở về nhà, Chu Triều Dương rất ít nói, Phổ Phổ cũng không hề nhắc tới kế hoạch thực hiện cuộc giao dịch với tên sát nhân nữa, chỉ có mình Đinh Hạo là không hay biết gì, cứ luôn miệng hỏi cần phải làm thế nào với cuộn video, hai đứa chỉ nói qua quýt với cậu ta.

Sáng hôm sau, Đinh Hạo lại bắt đầu nghĩ xem nên đi đâu chơi, nói: “Nhân dịp mấy ngày hôm nay muốn đi chơi thêm một chút, mấy ngày nữa là phải rời khỏi nhà Chu Triều Dương, có thể cũng chẳng có nhiều cơ hội nữa.”

Những câu nói này luôn khiến người ta đau lòng, Chu Triều Dương sợ Phổ Phổ và Hạo Tử lại nhắc đến chuyện tống tiền tên sát nhân, nghĩ rằng đi ra ngoài chơi thì cũng có thể giết thời gian, nói không chừng mấy hôm sau mẹ cậu trở về, hai đứa rời khỏi đó đương nhiên sẽ không nhắc đến nữa, còn về việc sau này cần phải xử lý đoạn video như thế nào, đến lúc đó hãy suy nghĩ thêm.

Cậu đề nghị đi đến Cung thiếu nhi, khu vực Cung thiếu nhi và khu vui chơi giải trí xây dựng cùng nhau, bên trong rất rộng, hơn nữa các trò chơi trong khu vui chơi thu vé rất rẻ, ví dụ như tàu lượn trên cao chỉ cần ba tệ, nhưng trước đây lần nào cậu đi cũng phải xếp hàng rất lâu.

Đinh Hạo nghe nói trong Cung thiếu nhi có khu vui chơi giải trí, đương nhiên là vô cùng vui sướng.

Phổ Phổ rất ít khi biết đến những khu vui chơi giải trí nên cũng rất muốn đi chơi, nhưng nó lại cảm thấy vô cùng ái ngại đối với việc

lại phải tiêu tiền của Chu Triều Dương. Chu Triều Dương lại thấy chơi cả một ngày cũng chỉ mất mấy chục tệ, dù sao cũng là bạn bè với nhau, là những người bạn có thể thực sự trò chuyện được với cậu, ở trường học chả có một ai, hình như cũng chỉ có hai người bọn họ, hơn nữa, mấy hôm nữa họ cũng đi rồi, sau này chắc gì đã có cơ hội. Hơn nữa, tiêu mấy chục tệ mà có thể bịt miệng họ lại được, làm tiêu tan suy nghĩ của họ, để họ không còn tâm tư nhắc tới việc tống tiền kẻ sát nhân với cậu nữa, đương nhiên là tốt nhất.

Cung thiếu nhi là một ngôi nhà lớn sáu tầng, xây dựng vào cuối những năm tám mươi, đã hơn hai mươi năm trôi qua, mặc dù trải qua mấy lần sửa chữa, nhưng trông vẫn rất cũ kỹ.

Phía bên ngoài tòa nhà là khu vui chơi trẻ con, bên trong lúc đầu trồng rất nhiều cây cối, trải qua bao nhiêu năm, chúng đã trưởng thành thành những cây cổ thụ, cho dù bây giờ là tháng bảy, nhưng khu vui chơi được ở dưới bóng râm cây cối nên không hề nóng bức.

Trong đó có tàu hỏa điện, ngựa gỗ xoay, thuyền đụng, tàu lượn trên cao.

Nơi này mở ra cho trẻ em, nhiều năm nay vẫn không tăng giá, giá cả rất rẻ, chỉ có điểm bất tiện duy nhất là do giá rẻ cho nên vào kỳ nghỉ hè, ngày nào cũng có rất đông các bậc phụ huynh dẫn con trẻ đến chơi, muốn chơi bất cứ trò nào đều phải xếp hàng dài chờ đợi.

Trong tòa nhà Cung thiếu nhi, tầng 1 là phòng triển lãm các loại sách miễn phí, tầng 2 là phòng đánh bóng bàn, thư viện, từ tầng 3 trở lên đều cho các cơ quan xã hội thuê, tổ chức các lớp huấn luyện.

Cả ba đứa xuống khỏi xe buýt, bước vào khu vui chơi, nhìn thấy đoàn người đông đúc, bỗng chốc nhiệt huyết trào dâng, hận một nỗi không thể lập tức lao vào.

Đinh Hạo hào hứng đi vào bên trong, Phổ Phổ lại đột nhiên đứng sững lại, kéo Chu Triều Dương ra hiệu cho cậu nhìn về phía ngã tư đường.

Chu Triều Dương nhìn theo hướng tay chỉ của nó, cậu từ từ cắn môi, bởi vì trong tầm nhìn của cậu xuất hiện ra hai "giặc cái", một lớn một bé.

Bà ta đang kéo tay con gái, đưa cặp sách cho nó, đang dặn dò gì đó, con gái hình như hơi khó chịu, xua tay bảo mẹ nó đi đi, tiếp sau đó bà ta rời khỏi con gái, chui vào trong chiếc xe hơi màu đỏ dừng ở bên đường.

Đúng lúc này, một mình con ôn con đeo cặp sách, bước vào tòa nhà của Cung thiếu nhi.

Cho đến tận khi bóng dáng của con ranh đó biến mất vào giữa đoàn người, Chu Triều Dương mới mím chặt môi, gọi Phổ Phổ: "Đi thôi, anh đưa em đi chơi trò tàu lượn trên cao."

Phổ Phổ nhìn cậu vẻ hiếu kỳ: "Anh không muốn báo thù sao?"

Chu Triều Dương cúi đầu, thở dài: "Báo thù gì chứ, anh có thể làm được gì?"

Đúng lúc đó, Đinh Hạo thấy hai người không đi lên theo, lại quay lại, gọi: "Sao thế, mau đi thôi, bên trong còn có rất nhiều người đang xếp hàng kia kìa."

Phổ Phổ nói: "Anh Triều Dương nhìn thấy con ranh con rồi."

"Ồ, nhìn thấy thì nhìn thấy, đừng có cụt hứng, đi nào, chúng ta đi chơi, không cần nghĩ đâu."

Chu Triều Dương gật đầu.

Phổ Phổ sa sầm mặt, nói: “Chẳng phải anh nói là muốn giúp cho anh Triều Dương được hả giận sao? Sao mà vừa nhắc đến chơi là đã quên hết cả thế?”

“A... đúng là anh có nói”, Đinh Hạo gãi đầu, có vẻ hơi sượng sùng, “Nhưng... cần phải làm thế nào?”

“Đánh nó!”

Đinh Hạo há miệng: “Ở đây sao? Không phải chứ! Ở đây có bao nhiêu người như vậy, đánh một đứa bé không hay thì phải.”

“Mẹ nó vừa mới đi rồi, bây giờ chỉ còn một mình con ôn con tiến vào trong tòa nhà đó, mình tìm cơ hội kéo nó ra một góc đánh cho một trận, để cho anh Triều Dương được hả giận.”

Chu Triều Dương lập tức cảm thấy huyết mạch trào dâng, nhưng sau khi suy nghĩ mấy giây, cậu vẫn lắc đầu từ bỏ: “Đánh nó, chắc chắn nó sẽ nói cho bố tớ, vậy thì... vậy thì không xong rồi.”

Phổ Phổ nở ra nụ cười rất tự tin: “Anh không cần xuất hiện, anh chỉ cần đứng ở đằng xa để nhìn, Hạo Tử đánh cho nó một trận, nó có biết Hạo Tử đâu, đương nhiên không thể nào mách lẻo với bố anh được.”

“Tại sao lại là anh?” Hạo Tử chỉ vào mình, miệng há hốc: “Anh là một thằng con trai, đi đánh một đứa con gái nhỏ 9 tuổi, như thế không hay lắm thì phải.”

“Không phải là đứa bé gái”, Phổ Phổ chỉnh sửa lại cậu ta: “Là con ranh con.”

“Được được, coi như là con ranh con, anh lớn tướng thế này mà đi đánh nó thật không vẻ vang chút nào.”

“Anh chẳng phải nói là sẽ giúp làm cho anh Triều Dương hả dạ sao?”

“Đúng vậy, nhưng...”

Phổ Phổ ngắt lời cậu ta: “Em hiểu rồi, dù sao cũng chính là sự sĩ diện của bọn nam sinh các anh, anh đánh nó, ngoài hai người bọn em, làm gì có ai biết chứ. Nếu anh không đi, em cũng có thể đi, nhưng anh cần phải ở bên cạnh giúp em, nếu như nó đánh lại, anh phải giúp em đánh nó.” Những ngón tay nhỏ gầy của Phổ Phổ nắm thành nắm đấm.

“Vậy à, Triều Dương cậu thấy thế nào?”

Đinh Hạo hướng ánh mắt dò hỏi về phía Triều Dương.

“Tớ cảm thấy...”, Triều Dương vẫn đang suy nghĩ.

Lúc cậu mới 2 tuổi, bố mẹ đã ly hôn, nếu không phải vì bà ta dụ dỗ lôi kéo bố cậu, cậu vốn có một gia đình khá giả yên ấm hạnh phúc, nhưng bây giờ thì sao? Cậu ở trường vẫn luôn tự ti, mặc cảm, bởi vì khi xảy ra mâu thuẫn giữa những đứa trẻ, thì luôn lôi việc của bố mẹ của đối phương ra, mỗi lần như vậy, cậu chỉ nhẫn nhịn im lặng.

Nếu như cậu có một gia đình đầy đủ vẹn toàn, cô giáo Lục sẽ không cho rằng cậu không có gia giáo, cho nên mới học thói xấu nhỉ?

Mẹ cậu hơn mười năm nay đã phải chịu đựng rất nhiều nỗi ấm ức, mấy năm trước cơ quan giải thể thất nghiệp, sau đó nhà nước quan tâm đến những cư dân trong vùng bị thất nghiệp, khó khăn lắm mới tìm được công việc soát vé ở khu du lịch, phần lớn thời gian đều không thể ở nhà, vậy nên cậu một mình phải tự chăm sóc bản thân.

Cậu đi chợ mua thức ăn với mẹ, mẹ luôn ra sức trả giá để được rẻ hơn mấy đồng xu lẻ, bà ta chắc chắn không cần phải phí lời vì những đồng xu lẻ này. Vốn dĩ mẹ cũng có thể được đi xe hơi, cậu lẽ ra cần được ngồi trong xe. Nhưng giờ đây, mẹ cậu chỉ có xe đạp, cậu cũng chẳng có cơ hội để ngồi trong xe hơi.

Tất cả đều là do người phụ nữ đó gây ra cả, bà ta đã làm đảo lộn tất cả mọi thứ vốn thuộc về cậu.

Bây giờ, cuộc sống mà lẽ ra cậu cần được hưởng thụ thì lại bị một con ôn con thay thế.

Khi trong não cậu xuất hiện cảnh tượng tối qua bố cậu dắt tay con ranh đó lên trên lầu, cậu nắm chặt bàn tay, hạ quyết tâm: “Bọn mình đi theo tìm xem, đợi lát nữa các cậu vào trước, đừng để con ranh đó nhìn thấy tớ và các cậu cùng hội với nhau.”

Chu Triều Dương lại lén kéo Phổ Phổ lại, nói với nó với vẻ rất nghiêm túc: “Cảm ơn em!”

Trên mặt Phổ Phổ không thể hiện ra điều gì đặc biệt, chỉ khẽ đáp lại một câu: “Em với anh giống nhau.”

Tiếp đó, Đinh Hạo và Phổ Phổ tiến vào Cung thiếu nhi, Chu Triều Dương lặng lẽ đi theo sau.

Chương 19

Chu Triều Dương đã đến Cung thiếu nhi rất nhiều lần, nên rất quen thuộc với nơi này, nhìn bộ dạng con ôn con chắc là đang tham gia lớp học năng khiếu, sẽ không ở tầng 1 và tầng 2.

Cậu đi theo sau hai đứa chừng hơn mười mét, vẫn luôn lén ra hiệu bằng tay để chỉ dẫn cho họ đi về hướng nào. Ba đứa lên thẳng tầng 3, Chu Triều Dương một mình trốn ở trong nhà vệ sinh nam để đợi tin tức, Phổ Phổ tối qua đã tận mắt nhìn thấy, nhận ra được con ôn con, cho nên nó dẫn Đinh Hạo đi tìm.

Hai đứa giả vờ là học sinh đi học, nhìn vào từng lớp học, ở tầng 3 không tìm thấy. Tiếp đến ba đứa lên đến tầng 4, cũng tương tự như vậy, ở tầng 4 cũng không tìm thấy. Tầng 5 cũng không thấy. Cuối cùng, ba đứa lên tầng cao nhất - tầng 6.

Nếu đem so sánh với sự ồn ào náo nhiệt của mấy tầng dưới, thì tầng 6 vắng lặng, suốt cả hành lang không có ai. Đúng lúc Chu Triều Dương tưởng rằng ở tầng 6 không có lớp năng khiếu nào, chuẩn bị đi xuống, Phổ Phổ liền nói: “Trong phòng học đằng trước hình như có tiếng người, anh đợi một lát, em đi đến đó tìm xem.”

Phổ Phổ đi đến nhìn trộm vào giây lát, lập tức quay trở lại, chỉ vào trong lớp học ở vị trí xa nhất: “Con ôn con quả nhiên ở trong đó.”

Chu Triều Dương hỏi vẻ lo lắng: “Có đông người không?”

“Không đông, em đã nhìn hết rồi, cả tầng 6 chỉ có mình lớp này thôi, hình như là đang dạy viết thư pháp, chỉ có một cô giáo và mười

mấy đứa học sinh tuổi học độ tuổi sàn sàn nhau, bọn chúng đang luyện chữ.”

Chu Triều Dương gật đầu: “Học thư pháp thì có rất ít người tham gia. Nhưng có giáo viên ở đó, các cậu trực tiếp lao vào trong phòng học để đánh nó thì không được nhỉ, làm thế nào để gọi nó ra được đây?”

Phổ Phổ nói: “Chúng ta đợi một lúc, đợi lát nữa nếu nó đi vệ sinh thì chắc chắn sẽ ra, hy vọng lúc đó chỉ một mình nó ra, nếu không cũng không dễ xử lý.”

“Được, vậy thì chúng ta đợi ở góc cầu thang, xem xem vận số hôm nay thế nào.”

Đinh Hạo nói vẻ hơi căng thẳng: “Đợi lát nữa phải đánh nó như thế nào? Đánh thành bộ dạng thế nào? Ra tay mạnh cỡ nào?”

Chu Triều Dương nghĩ một lát, nói: “Đánh cho bị thương thì không được rồi, làm cho nó khóc là được.”

Phổ Phổ hừ một tiếng: “Làm cho nó khóc mà được rồi à, như thế thì hời cho nó quá!”

Chu Triều Dương nói: “Vậy thì còn có thể làm như thế nào?”

Phổ Phổ lạnh lùng nói: “Em đã có một cách hay, vừa không đánh nó bị thương, lại có thể khiến cho nó cả ngày hôm nay khóc thảm thiết, để cho nó cả đời cũng không thể nào quên được.”

Chu Triều Dương hỏi vẻ hưng phấn: “Cách nào?”

“Ấn đầu nó vào bãi phân trong hố vệ sinh.”

Đinh Hạo tỏ ra khoa trương: “Việc này mà em cũng có thể nghĩ ra được, đúng là thiên tài!”

Chu Triều Dương mắt rực sáng, nghĩ một lúc, vô cùng kích động xém chút nữa đã vỗ tay reo hò: “Cách này thực sự quá tuyệt!”

Phổ Phổ lạnh lùng nói: “Bây giờ chỉ có duy nhất một điều phiền toái.”

Chu Triều Dương vội hỏi: “Là gì vậy?”

Phổ Phổ chậm rãi nói: “Không biết ở trong nhà vệ sinh có bãi phân nào không?”

Chu Triều Dương bật cười: “Việc này quá đơn giản, bây giờ anh lập tức đi vào nhà vệ sinh ị một bãi, anh đi rồi quay lại ngay.” Cậu vui vẻ lao về phía nhà vệ sinh.

Cậu vừa mới chạy vào nhà vệ sinh một lúc, Đinh Hạo và Phổ Phổ từ xa đã nhìn thấy một đứa bé gái bước ra khỏi phòng học, Phổ Phổ mắt rất tinh chỉ vào nó, nói với Đinh Hạo: “Con ranh con ra rồi.”

“Nó đang đi hướng về phía chúng ta, bộ dạng có vẻ như là đi vệ sinh nhỉ?”

“Phải rồi, hơn nữa là một mình, chúng ta túm lấy nó, đợi lát nữa kéo nó vào trong nhà vệ sinh nam.”

Do phòng học ở tận cùng của hành lang, còn nhà vệ sinh thì lại ở vị trí gần chỗ ngoặt cầu thang, nên cách xa nhất, Chu Tinh Tinh khi đi đến cửa nhà vệ sinh, vừa vặn gặp Đinh Hạo và Phổ Phổ ở lối đi cầu thang.

Còn chưa đợi Chu Tinh Tinh bước vào trong nhà vệ sinh nữ, Phổ Phổ đã kéo đuôi tóc nó lại, hét lớn: “Mày đứng lại.”

Chu Tinh Tinh kêu lên đau đớn, quay đầu nhìn thấy hai người đều cao hơn nó, vừa tức giận vừa sợ hãi, phải lên tiếng hỏi: “Các người làm gì thế?”

Phổ Phổ cười nói: “Nhìn mày ngứa mắt”, nói rồi, nó lại túm đuôi tóc của Chu Tinh Tinh giật mạnh một cái.

“Ôi ôi, các người làm gì thế?” Chu Tinh Tinh kêu lên.

“Đánh mày, sao nào?”, Phổ Phổ lại kéo đuôi tóc Tinh Tinh.

“Các người! Các người là ai? Làm gì thế? Cứu tôi với! Cứu tôi với!”

Thấy nó định kêu lên, Đinh Hạo sợ bị người khác phát hiện, vội vàng giơ tay lên bịt miệng nó, Chu Tinh Tinh theo bản năng cắn phập một cái, Đinh Hạo đau quá kêu thét lên, thật không ngờ cắn mạnh chảy máu tay, vội vàng thả tay ra.

Chu Tinh Tinh vội quay người lại định chạy về phòng học, Phổ Phổ nhanh tay nhanh mắt, giơ tay ra kéo tóc nó lại. Chu Tinh Tinh bỗng chốc đau quá trào nước mắt, quay đầu nhổ nước bọt về phía hai đứa.

Tay Đinh Hạo bị nó cắn chảy máu, tay bị trợt một miếng da lớn, lộ ra thịt màu trắng hồng, bỗng chốc vô cùng tức giận, tát mạnh mấy cái vào mặt nó khiến cho nó đứng im, nó bắt đầu khóc nấc nghẹn, chỉ có điều phòng học ở xa quá, lại cộng thêm Cung thiếu nhi vốn dĩ rất ồn ào, khắp nơi đều có tiếng trẻ con nô đùa, cho nên cũng không làm kinh động đến giáo viên.

Đúng lúc này, Chu Triều Dương vừa vặn bước ra khỏi nhà vệ sinh.

“Hạo Tử, Phổ Phổ, sao thế? Nó...”

Vốn dĩ cậu nghe thấy phía bên ngoài có động tĩnh, bởi vì Cung thiếu nhi quá ồn ào cậu không nghe rõ, cứ tưởng là hai đứa đang cãi cọ đôi co gì với những người khác, vốn không thể ngờ được rằng lại có thể túm được con ôn con nhanh như thế. Sau khi cậu chạy ra ngoài thì tầm nhìn lại bị Đinh Hạo và Phổ Phổ chặn lại, không nhìn thấy Chu Tinh Tinh. Một giây sau mới phát hiện ra Phổ Phổ và Đinh Hạo đã túm được con ôn con.

Cậu vừa định lùi trở lại nhà vệ sinh để trốn, không để cho con ôn con nhìn thấy cậu, Chu Tinh Tinh và cậu đã bốn mắt nhìn nhau.

“A! Mày, là mày, bọn mày là một hội! Chính là mày đã gọi chúng nó đến đánh tao, có phải vậy không?” Chu Tinh Tinh mặc dù mới chỉ có 9 tuổi nhưng trí tuệ đã gần hoàn thiện, nhìn thấy ba đứa này lập tức hiểu ra ngay mối quan hệ giữa bọn họ.

“Không... tôi không…”, Chu Triều Dương lắp bắp, vội vàng nghiêng đầu.

Chu Tinh Tinh ngừng khóc, tức giận chỉ vào cậu: “Mẹ nói mày là con riêng của bố với một người phụ nữ mập ú, mẹ nói bố sau này không được gặp mày nữa, cho nên mày mới gọi người đánh tao, có phải không?”

Trong khoảnh khắc đó cảm giác như xung quanh đều trở nên yên tĩnh.

Một giây sau, toàn bộ huyết dịch trong cơ thể Chu Triều Dương xộc thẳng lên não, sắc mặt cậu đỏ bừng bừng, bước nhanh tới hai bước, chỉ vào trán nó hét lên: “Mày mới là con riêng của con đĩ! Tao là con trai của bố.”

Chu Tinh Tinh là đứa trẻ ương bướng, từ nhỏ đã quen được nuông chiều, đã bao giờ bị ai đánh đâu, vừa rồi bị bọn chúng đánh cho một trận như thế, vô cùng tức giận, lúc này đây đối diện với trạng thái của Chu Triều Dương, nó tuổi còn nhỏ chưa biết thế nào là sợ hãi, tiếp tục phẫn nộ đôi co: “Mẹ tao nói mày là con riêng, nói mẹ mày vừa lùn vừa xấu cho nên mày cũng rất lùn, sau này chắc chắn không cao bằng tao, bố đã hứa với mẹ sau này sẽ không gặp thằng con riêng là mày nữa, cũng không cho mày một đồng nào nữa, xem mày sẽ làm được gì!”

Phổ Phổ đột nhiên giơ tay ra tát thẳng một cái thật mạnh vào mặt Chu Tinh Tinh, Chu Tinh Tinh òa khóc.

Chu Triều Dương túm lấy đuôi tóc nó, kéo nó vào nhà vệ sinh nam, Phổ Phổ và Đinh Hạo cũng đi theo. Sau khi vào nhà vệ sinh, Chu Triều Dương không kéo Chu Tinh Tinh vào bồn cầu, mà trực tiếp lôi đến ô cửa sổ, bế nó lên hẳn bệ cửa sổ.

Mặc dù Chu Tinh Tinh ra sức giãy giụa, nhưng độ tuổi chênh lệch quá nhiều, chiều cao cũng chênh lệch quá nhiều nên vẫn bị cậu đặt lên ô cửa sổ. Chu Tinh Tinh hai chân ở trong khung cửa, hai tay giữ chặt lấy viền cửa sổ, nhưng miệng vẫn ương bướng chửi bới: “Mày bị thần kinh à, thả tao ra, thả tao ra!”

Đinh Hạo thấy tình thế không ổn, vội vàng giữ Chu Triều Dương lại: “Mau thả nó xuống, cậu muốn làm gì, như vậy dễ xảy ra chuyện lắm.”

Chu Triều Dương chỉ là nhất thời quá nóng giận, muốn dọa nó, cũng không thực sự có ý định đẩy nó xuống, khi bị Đinh Hạo kéo lại đã khôi phục lý trí, nắm thật chặt con ôn con, không để nó thực sự ngã xuống dưới, lạnh lùng nói: “Mày còn dám nói một câu tao là con riêng, tao lập tức đẩy mày xuống dưới.”

Nhưng Chu Tinh Tinh vẫn mặc kệ, cứ thế hét lên: “Mày chính là con riêng, mày chính là con riêng! Cứu tôi với! Cứu tôi với!”

Thấy nó đứng ở cửa sổ kêu thét cứu mạng, Chu Triều Dương vội quay nó vào phía bên trong, không để người ở dưới tầng lầu phát hiện ra, tay giữ chặt miệng nó, hét lên: “Mày vẫn cứng miệng phải không?” Chu Tinh Tinh ra sức lắc đầu, sau đó há miệng cắn mạnh vào ngón tay Chu Triều Dương, Chu Triều Dương vội vàng rụt ngón tay lại, xém chút nữa bị nó cắn vào.

Phổ Phổ lạnh lùng nói: “Nó chính là con chó, chỉ biết cắn người thôi, nó cũng cắn tay Hạo Tử chảy máu rồi.”

Hạo Tử giơ tay khoe vết thương đầy máu, chửi bới: “Con chó con này, một miếng da lớn của anh đã bị nó cắn rách rồi!”

Chu Triều Dương hằn học nói: “Con ranh đáng ghét này, mày thử chửi một câu nữa xem nào!”

“Thần kinh, thần kinh, thần kinh!” Chu Tinh Tinh lắc đầu, vẫn vừa khóc vừa chửi.

Chu Triều Dương đánh một cái vào đầu nó, lần này nó khóc òa lên, nhưng miệng vẫn không chịu khuất phục.

Chu Triều Dương thở dốc, trong lòng vô cùng tức giận nhưng lại không dám đẩy nó xuống thật, bỗng chốc không biết làm thế nào cho ổn thỏa.

Phổ Phổ lạnh lùng hừ một tiếng: “Con ranh này vẫn cứng miệng, em có cách để xử lý nó, Hạo Tử anh lại đây!”

Đinh Hạo đi đến bên cạnh, Phổ Phổ thầm thì mấy câu vào tai cậu ta, Đinh Hạo lộ ra sắc mặt khó coi: “Việc này không hay thì phải?”

Phổ Phổ vẫn nói vẻ kiên quyết: “Cứ làm như vậy đi!”

Chu Triều Dương đang hiếu kỳ xem Phổ Phổ đã nghĩ ra được trò gì hay, liền thấy Đinh Hạo thò tay vào trong đũng quần, túm mấy cái lôi ra được mấy sợi lông.

Đinh Hạo túm lấy miệng Chu Tinh Tinh: “Há miệng! Ai bảo mày cắn tao, còn cắn chảy máu nữa kìa.” Cậu ta ép hai bên má Chu Tinh Tinh thật mạnh, khiến cho nó phải há miệng ra, ngay sau đó liền nhét mấy sợi lông đó vào trong họng.

Chu Triều Dương giật mình, cậu vừa mới phát triển, phần lông ở bên dưới vẫn rất mềm, thế nhưng mấy sợi lông Đinh Hạo nhổ ra

vừa đen vừa cứng. Cậu nhìn Phổ Phổ với vẻ kinh ngạc, cậu có nằm mơ cũng không thể ngờ được Phổ Phổ lại nghĩ ra chủ ý hiểm độc này, cậu nhớ đến lão mập khốn kiếp ở cô nhi viện khi bắt Phổ Phổ ngậm thứ đó. Phổ Phổ đã bị nuốt cả sợi lông, thứ cảm giác đó chắc chắn rất là ghê tởm, giống như ăn cơm ăn vào sợi tóc, cho nên bây giờ Phổ Phổ muốn để cho Chu Tinh Tinh thưởng thức cảm giác ghê tởm này.

Chiêu này quả nhiên hiệu quả, Chu Tinh Tinh lập tức ho hắng nôn khan, miệng bị Đinh Hạo túm chặt, nôn không được, trong khoảnh khắc nó từ bỏ tất cả mọi sự kháng cự ngoan cố, toàn thân run rẩy khóc lóc cầu xin: “Em sai rồi, anh ơi, chị ơi, cầu xin anh chị đấy, thả em xuống đi, em sẽ không bao giờ chửi anh nữa, oa oa, em sai rồi, em sẽ không bao giờ chửi anh nữa.”

Đinh Hạo nhìn vết răng trên tay, nói: “Mày còn dám cắn tao nữa không hả con chó con?”

“Không dám đâu, em không dám nữa đâu!”

Phổ Phổ cười khẩy với vẻ mặt của kẻ chiến thắng: “Bây giờ biết sai rồi à? Mày phải nói xin lỗi.”

Chu Tinh Tinh khóc nói: “Em xin lỗi, em xin lỗi mà, tha cho em đi, em cầu xin các anh chị đấy...”

Phổ Phổ liền hừ một tiếng, sau đó liền nói: “Anh Triều Dương, nhìn bộ dạng của nó, sau này không dám động đến anh nữa đâu, hãy thả nó xuống đi!”

Đinh Hạo cũng khuyên nhủ: “Đã xử lý nó khá ổn rồi, ôi bàn tay đáng thương của tôi.”

Chu Triều Dương mặc dù vừa rồi vô cùng tức giận nhưng cậu vẫn biết được điểm dừng, nhìn thấy bộ dạng huênh hoang của nó

đã hoàn toàn biến mất, sự bực bội trong lòng cũng hóa giải được hơn nửa, trừng mắt nói với nó: “Thực sự biết sai chưa? Nếu biết sai rồi thì tao sẽ cho mày về.”

Chu Tinh Tinh gật đầu vẻ khuất phục: “Anh ơi, em biết sai rồi, anh tha cho em đi!”

Nghe thấy nó gọi tiếng “anh”, Chu Triều Dương bất giác mềm lòng, bất luận thế nào giữa con ranh này và mình vẫn có mối quan hệ huyết thống, nhưng cậu vẫn cứ dọa một câu: “Mày nhớ đấy, mày là con riêng, tao không phải! Sau này nếu mày còn nói linh tinh nửa câu, tao vẫn sẽ đánh mày”, nói rồi, cậu đánh nó một cái mang tính thị uy.

Thực ra, cú đánh này không hề mạnh tay, nhưng Chu Tinh Tinh đã bị dọa cho sợ hãi quá, thấy bàn tay của cậu sắp tát vào mặt mình, lập tức rụt cổ lại và bắt đầu gào khóc: “Cứu tôi với, tôi đã xin lỗi rồi, anh vẫn còn đánh tôi, oa... Tôi phải nói với bố mẹ tôi!”

“Mày...”, Chu Triều Dương ngẩn người, trong khoảnh khắc bị câu nói đó làm cho bừng tỉnh, dường như bị hất một chậu nước lạnh, rùng mình một cái, trong khoảnh khắc này, thế giới dường như dừng lại, cậu hét lên: “Mày chết đi!”

Cậu phẫn nộ dùng toàn bộ sức lực đẩy Chu Tinh Tinh ngã xuống dưới, lúc Đinh Hạo giơ tay ra để kéo đã không còn kịp nữa rồi, tiếp đến, ở bên dưới truyền tới một tiếng “thịch” vô cùng nặng nề! Giống như quả dưa hấu rơi từ trên cao xuống.

Chương 20

Chu Triều Dương toàn thân run rẩy, đứng yên tại chỗ, Đinh Hạo và Phổ Phổ lao đến bên cửa sổ, tay đặt ở trên cửa kính, nhìn xuống dưới, Chu Tinh Tinh ngửa mặt nằm dưới đất, chân tay co quắp, đang co giật, phía sau đầu chảy một vũng máu lớn, đồng thời ở phía dưới truyền lên những tiếng kêu hét kinh hoàng, mọi người từ khắp nơi cuống cuồng chạy đến vây quanh Chu Tinh Tinh, mấy giây sau, rất nhiều người ngẩng đầu nhìn lên trên.

Phổ Phổ kéo Đinh Hạo từ cửa sổ vào trong. Đinh Hạo hàm răng run lập cập, nhìn Chu Triều Dương: “Bây giờ... làm... làm thế nào?”

Chu Triều Dương trầm mặc không nói, cũng không hề nhúc nhích.

Phổ Phổ nhìn cậu một cái, kéo cánh tay cậu, nói quả quyết: “Bây giờ chúng ta cứ chạy trốn đã rồi tính sau!”

Khi đi đến cửa nhà vệ sinh, Phổ Phổ nhìn ra phía bên ngoài, ở hành lang tạm thời không có ai, lập tức kéo hai người kia chạy đến lối đi cầu thang, chạy nhanh xuống phía dưới. Chạy liền một mạch xuống đến tầng 2, tầng 2 vốn có rất nhiều người, lúc này đây mọi người đều chen chúc ở lối đi cầu thang muốn chạy xuống để xem tai nạn.

Chu Triều Dương hoang mang thẫn thờ đột nhiên dừng bước, kéo hai đứa bạn đến một góc, mím môi: “Tớ đã gây ra đại họa rồi, các cậu đi trước đi, tớ không muốn liên lụy đến các cậu.”

Đinh Hạo hỏi: “Cậu định làm thế nào đây?”

Chu Triều Dương gượng cười: “Sự việc này không liên quan gì đến các cậu, hai người đi trước đi!”

Đinh Hạo thử kéo Phổ Phổ nhưng Phổ Phổ đứng im, không hề nhúc nhích, nói vẻ nghiêm túc: “Anh có sợ không?”

“Sợ ư?”, Chu Triều Dương cười khẩy một cái, nét mặt dường như trong khoảnh khắc đã lớn thêm rất nhiều tuổi, “Việc hôm nay đánh con ranh đó bị nó nhìn thấy anh, nó chắc chắn sẽ nói cho bố anh biết, vốn dĩ anh cũng chết rồi, bây giờ coi như xả được mối hận, cũng chả có gì đáng sợ cả. Dù sao cũng... đã như vậy rồi.”

Phổ Phổ nói: “Tiếp theo đây anh định làm thế nào?”

“Anh đi tự thú.”

Đinh Hạo lắc đầu thở dài, hạ giọng nói: “Như vậy, mẹ cậu chỉ còn lại mỗi một mình thôi.”

Nghe vậy, Chu Triều Dương ngẩn người, hai bên hàm giật một cái, trong khoảnh khắc mắt đỏ hoe, cúi đầu xuống, không lên tiếng.

Phổ Phổ chau mày suy nghĩ một lát: “Cũng không biết con ôn con đã chết chưa. Nếu như chưa chết...”, trong ánh mắt nó lộ ra sự tuyệt vọng, “Vậy thì... vậy thì không có cách nào nữa”, nói xong mắt nó lại nhíu lại thành một đường, “Nếu như nó chết rồi... vậy thì cũng không có ai nhìn thấy chúng ta.”

Đinh Hạo vội nói: “Mau xuống để xem tình hình.”

Phổ Phổ lắc đầu: “Nếu như nó chưa chết, bọn mình đi đến đấy xem, nó nhìn thấy bọn mình, bọn mình sẽ bị bắt ngay tại trận.”

Chu Triều Dương thổi phù một cái, rồi nói: “Cứ để tớ đi xem, bất luận thế nào, sự việc cũng là do tớ làm, người đầu tiên bị bắt chính là tớ, các cậu thì không giống vậy, các cậu không có bất kỳ mối quan hệ gì với nó, nó không biết các cậu là ai, cũng không ai biết

các cậu là ai, nếu như tớ bị bắt, các cậu còn có thời gian để tháo chạy. Ừm, cứ quyết định như vậy đi. Bây giờ tớ xuống để xem tình hình, các cậu hãy đến ô cửa sổ đằng kia để nhìn, nếu như tớ bị bắt, các cậu không được hoang mang hoảng loạn, hãy lặng lẽ đi theo đoàn người để ra ngoài, không có ai biết các cậu, hãy nhanh chóng chạy đến thành phố khác."

Ba người cân nhắc một lát, Chu Triều Dương nói không sai, nếu như con ôn con chưa chết, bất luận thế nào Chu Triều Dương cũng không thể chạy được. Còn Đinh Hạo và Phổ Phổ, cho dù cảnh sát đến lúc đó muốn bắt bọn nó cũng không phải là việc ngay lập tức xảy ra, sẽ có thời gian để chạy đến nơi khác. Suy xét từ kết quả xấu nhất chỉ có thể làm như vậy được thôi. Phổ Phổ và Đinh Hạo vội vàng chạy đến ô cửa sổ, mất khá nhiều công sức để chen lấn cùng với những đứa trẻ đang nhoài người ở ô cửa sổ để nhìn xuống dưới, chờ đợi để Chu Triều Dương xuất hiện.

Ở phía dưới có rất nhiều người hét: "Chết rồi, không cứu được nữa rồi!" Còn cơ thể của Chu Tinh Tinh vẫn đang co giật, nhưng độ co giật càng chậm dần, mấy nhân viên quản lý Cung thiếu nhi đang vây xung quanh Chu Tinh Tinh, không để cho những người khác đến gần. Một số bậc phụ huynh dẫn con trẻ đến chơi, lần lượt kéo con trẻ đi ra, tránh nhìn thấy cảnh tượng đầy máu này, chỉ có một số người đi qua và những cậu con trai bạo gan vẫn tiếp tục chen vào phía trong.

Chu Triều Dương dáng người nhỏ bé, bị đoàn người chen chúc đứng ở mãi phía bên ngoài, vốn không thể chen vào được, cũng không biết con ôn con chết hay còn sống, vô cùng nóng ruột, vẫn chưa biết làm thế nào. Đợi một lúc lâu, cậu nghe thấy ở trong đoàn

người truyền tới một tiếng kêu thét thất thanh chói tai: “Tinh Tinh, con làm sao vậy Tinh Tinh! Con tỉnh lại đi! Mẹ ở đây mà! Tinh Tinh! A...”. Chu Triều Dương thoáng chau mày, không còn nghi ngờ gì nữa, bà ta đã đến rồi, cậu không muốn chạm mặt với bà ta, bèn đi đến một chỗ trống, ngước đầu lên nhìn lên tầng 2 của Cung thiếu nhi, tìm kiếm vị trí của Phổ Phổ và Đinh Hạo.

Hai đứa cũng đang nhìn cậu, Phổ Phổ nở nụ cười, ra hiệu bằng tay thể hiện chữ OK về phía cậu. Chu Triều Dương chỉ về hướng cửa của Cung thiếu nhi, một mình đi trước, hai đứa kia hiểu ý, cùng đi xuống và tập hợp lại với cậu.

Ba đứa gặp lại nhau ở vị trí khi đi ra ngoài cửa sau Cung thiếu nhi, Phổ Phổ lạnh lùng nói: “Con ranh đó đã chết rồi.”

“Thật à?” Chu Triều Dương trợn tròn mắt, cũng không biết là vui hay buồn.

Phổ Phổ nói: “Chắc chắn là chết rồi, em và Hạo Tử ở trên nhìn rất rõ, khi họ đỡ nó lên, phần đầu phía sau đã lõm vào trong, làm thế nào nó cũng không nhúc nhích được, xe cứu thương vừa mới đến, em thấy khi bác sĩ khiêng lên, nó vẫn không hề nhúc nhích, bác sĩ chỉ nhìn một lát rồi đi luôn. Sau đó, khi bọn em đi xuống dưới, nhìn thấy cảnh sát đến, họ đang chạy lên phía trên, em nghe thấy họ nói người chết rồi, cần phải điều tra xem chết như thế nào?”

Đinh Hạo rầu rĩ nói: “Đúng vậy, sao cảnh sát đến nhanh thế?”

Chu Triều Dương tuyệt vọng thở dài: “Chết rồi, chết rồi, lần này thì tớ cũng chết rồi, cảnh sát sẽ nhanh chóng bắt được tớ thôi.”

Phổ Phổ nói vẻ tỉnh bơ: “Không cần phải sợ hãi, ai nhìn thấy anh đẩy nó xuống chứ? Chỉ có hai người bọn em, em không nói, Hạo Tử, còn anh thì sao?”

“Anh à?” Hạo Tử liền rướn thẳng người, nói: “Làm người sao có thể bán đứng bạn bè chứ! Đánh chết anh anh cũng không nói, anh thà nói là do anh làm chứ sẽ không bán đứng bạn bè.”

Phổ Phổ liếc xéo mỉm cười: “Nhưng anh là miệng rộng.”

“Em... anh biết chừng mực, yên tâm đi, Triều Dương, người anh em tốt, có nghĩa khí!”

Những đứa trẻ ở độ tuổi này rất có khí khái anh hùng, cậu ta cười lớn mấy tiếng thể hiện khí khái của mình, giơ tay ra vỗ lên vai Chu Triều Dương, trong lòng nghĩ thầm nếu như lúc này mình mà mọc đầy râu, vuốt râu thì trông lại càng hay ho.

Chu Triều Dương thấy hai người bạn đều như vậy, thoáng yên tâm, miễn cưỡng nở ra nụ cười: “Dù sao thì đã như thế này rồi, nghe theo ý trời thôi. Đi nào, chúng ta về nhà.” Vừa nói xong câu này, liền nghe thấy hai tiếng sấm nổ lớn ở trên trời, tiếp đó những hạt mưa lớn to bằng hạt đậu dồn dập rơi xuống.

Những người không đem theo ô ở Cung thiếu nhi lũ lượt chạy tán loạn.

Ba đứa cũng vội vàng chạy đến trạm xe buýt, ngồi xe buýt trở về nhà.

Đứng ở trên xe buýt, Chu Triều Dương thẫn thờ nhìn từng hạt mưa lớn đang bay bên ngoài cửa kính, cậu cảm thấy tất cả mọi việc xảy ra ngày hôm nay giống như một giấc mơ. Cậu ngước mắt nhìn hai người bạn, Đinh Hạo vẫn đang cúi đầu, bộ dạng tâm tư nặng nề, đừng tưởng cậu ta cao lớn nhất, tính cách khoáng đạt nhất, nhưng thực ra cậu ta rất nhát gan, bây giờ cậu ta đang rất mâu thuẫn thì phải?

Phổ Phổ thì lại có bộ dạng tỉnh bơ bất cần, nó luôn có bộ dạng này. Nó thấy Chu Triều Dương nhìn nó, cũng mỉm cười với cậu, như thể không hề để tâm.

Chu Triều Dương khó khăn nở ra nụ cười ảo não, tiếp đó liền quay đầu đi, chuyển tầm nhìn vào trong màn mưa mênh mang ở phía bên ngoài cửa xe.

Chương 21

Mưa rất to, cuốn trôi đi những vết máu ở trên đất, nhưng lại chảy một mảng rộng.

Xe cấp cứu vừa mới đến hiện trường, nhân viên cứu thương xác định đã tử vong, vỏ não bị vỡ một mảng lớn, đến thần tiên cũng chẳng cứu sống được, bèn chuyển cho phía cảnh sát đến ngay sau đó.

Cảnh sát nhân dân suy đoán căn cứ theo tình hình hiện trường, chắc là ngã từ tầng 4 trở lên, nếu không thì cũng không ngã ở mức độ nghiêm trọng như vậy.

Vị trí gióng lên trên từ dưới đất, vừa vặn là vị trí nhà vệ sinh của mỗi tầng lầu, họ lập tức tiến hành điều tra nhà vệ sinh ở tầng 4 trở lên. Phản ứng đầu tiên của cảnh sát chính là rơi từ nhà vệ sinh nữ xuống, nhưng tìm kiếm khắp một lượt ở nhà vệ sinh nữ ở tầng 4, 5, 6, cũng không phát hiện ra dấu vết tương ứng.

Cuối cùng, cảnh sát chợt phát hiện ra dấu chân và sợi quần áo khả nghi ở trên bệ cửa sổ nhà vệ sinh nam tầng 6!

Cảnh sát bỗng chốc cảm thấy có điều bất thường, vội gọi chi viện trong đội cảnh sát hình sự đồn công an đến.

Đội trưởng Diệp Quân sau khi dẫn người lên nhà vệ sinh nam tầng 6, vội vàng đo vết chân trên bệ cửa sổ với giày của Chu Tinh Tinh đang nằm trong xe cảnh sát, kết quả hoàn toàn trùng khớp.

Tất cả cảnh sát trong khoảnh khắc này đều cảm thấy lạnh sống lưng, đứa bé rơi xuống lầu từ nhà vệ sinh nam, đây có vẻ không giống như một tai nạn.

Bác sĩ pháp y Trần nhanh chóng chạy lên tầng 6, không kịp cởi áo mưa, kéo Diệp Quân sang một bên, vội nói: “Lão Diệp, ở miệng đứa bé tìm được bốn sợi lông dương vật.”

“Gì cơ?”, Diệp Quân bỗng chốc trợn trừng mắt, đuôi mắt dần dần thu hẹp lại thành một đường, bàn tay nắm lại kêu răng rắc, “Cưỡng bức, giết hại bé gái ở trong Cung thiếu nhi sao?”

“Phải rồi, kinh khủng như vậy đấy! Tôi vừa liên hệ với phân cục, nhân viên kỹ thuật của phân cục đang đến đây để tiến hành khám xét thi thể, vụ án lần này nghiêm trọng đây, trong thị trấn của chúng ta chưa bao giờ xuất hiện vụ án nghiêm trọng như thế này!”

Trị an trong thị trấn của bọn họ trước nay đều khá ổn, trong một năm chưa đến một trăm vụ án hình sự, trong đó phần lớn đều là những vụ việc như trộm cắp, cướp của hay cố ý gây thương tích cho người khác, những vụ án mạng chỉ có vài vụ, chưa bao giờ xảy ra vụ án cưỡng bức bé gái. Nhưng lần này không chỉ cưỡng bức, mà còn giết người, quan trọng nhất là hung thủ còn dám cưỡng bức giết hại bé gái ở giữa thanh thiên bạch nhật và ngay tại Cung thiếu nhi, điều này khiến cho người ta phải run sợ.

Diệp Quân vô cùng tức giận, anh nhớ đến con gái anh cũng đang học cấp hai, cũng thường xuyên đến Cung thiếu nhi chơi. Đây vốn dĩ là khu vui chơi của trẻ nhỏ, lại xảy ra sự kiện kinh hoàng như thế này, nếu như vụ án không phá được chắc chắn sẽ gây nên ảnh hưởng xấu đối với xã hội, sau này các bậc phụ huynh sẽ không dám cho con trẻ đến Cung thiếu nhi nữa. Anh nghiến răng nói: “Không cần biết phải dùng cách thức nào, chúng ta nhất định phải lôi bằng được tên súc sinh cầm thú này ra, ta đây nhất định phải lột da hắn.”

Đúng lúc này cảnh sát hình sự đem đến hộp đựng công cụ pháp y, bác sĩ pháp y Trần cởi áo mưa ra, Diệp Quân và mấy người cảnh sát hình sự khác cùng bắt tay vào việc, thành thạo đội mũ trùm đầu, găng tay, găng chân, đi vào trong nhà vệ sinh nam tiến hành điều tra khám xét hiện trường.

Đây là nhà vệ sinh công cộng, mỗi ngày số lượng người ra vào rất đông, vết chân trên đất vô cùng hỗn loạn, hơn nữa Cung thiếu nhi là loại nhà cũ, cho nên nền nhà vệ sinh là nền xi măng, rất khó lưu giữ dấu chân. Họ đã điều tra một lượt, tìm kiếm được một số vết chân mờ, có một số là dấu chân của người cảnh sát và những nhân viên tiến vào lúc trước, không tìm kiếm ra được những dấu vết hiệu quả.

Tiếp đó, mấy cánh cửa trong nhà vệ sinh đều lần lượt mở ra, mấy người lại tỉ mỉ tìm kiếm một hồi, không phát hiện ra bất cứ manh mối nào, cũng không nhìn thấy bất cứ dấu chân của Chu Tinh Tinh và vật khả nghi khác, chứng minh Chu Tinh Tinh chưa từng bước vào trong nhà xí.

Ở trong một gian nhà xí, còn có một bãi phân vẫn chưa được xả đi, nhưng không có ai cảm thấy bãi phân rất bình thường này lại có liên quan đến vụ án mạng.

Lại kiểm tra thêm một lượt, cũng không tìm thấy manh mối, cuối cùng tất cả hy vọng của họ chỉ có thể dồn lại vào bệ cửa sổ.

Phía bên ngoài trời đang đổ mưa lớn, lúc trước cảnh sát nhân dân vì muốn bảo vệ được manh mối ở trên bệ cửa sổ không bị nước mưa cuốn trôi, nên đã bố trí một cái ô gác phía bên ngoài cửa sổ, những vết chân của Chu Tinh Tinh trên bệ cửa sổ về cơ bản đều được lưu giữ trọn vẹn.

Bác sĩ pháp y Trần nhanh chóng chú ý thấy mấy vết tay khác thường ở mấy vị trí phía trong ngoài ô cửa sổ, vội vàng lấy mẫu dấu vân tay, lại tìm thấy thêm một dấu vân tay của một người ở trên kính cửa sổ, cũng lần lượt lấy dấu. Phía bên dưới bệ cửa sổ là bức tường xi măng, không phải là men sứ, cho nên gần như rất khó bảo lưu dấu vân tay.

Họ lại kiểm tra tỉ mỉ khắp nhà vệ sinh mấy lượt, nhưng cũng chỉ tìm được chút manh mối này thôi. Công việc điều tra khám nghiệm hiện trường của bác sĩ pháp y tạm thời cũng coi như xong một chặng.

Đến tối, tất cả các công tác điều tra tạm thời đã hoàn thành, tất cả các cảnh sát hình sự mở một cuộc họp ở đồn công an.

Trước tiên bác sĩ pháp y Trần miêu tả tình hình vụ án, Chu Tinh Tinh ngã từ nhà vệ sinh nam tầng 6 xuống đất tử vong, trong miệng phát hiện lông dương vật, tóc tai xõa xượi, mắt đỏ sưng do khóc, hơn nữa còn có dấu vết bị đánh đập, rõ ràng đây không phải là một tai nạn. Mà là một vụ án cưỡng bức giết hại vô cùng tàn khốc.

Trên cửa kính ô cửa sổ, khung cửa sổ nhà vệ sinh, đều tìm thấy dấu vân tay của Chu Tinh Tinh ở nhiều vị trí. Ở góc ô cửa sổ tìm thấy mấy chỗ có sợi vải quần áo của Chu Tinh Tinh ma sát lưu lại.

Đối với quá trình cô bé ngã xuống lầu, có hai loại khả năng. Một là cô bé bị người ta bế lên bệ cửa sổ, sau đó đẩy xuống dưới. Loại khả năng thứ hai là cô bé khi bị cưỡng bức, vì quá sợ hãi tự mình đã trèo lên bệ cửa sổ rồi nhảy xuống dưới.

Trên cửa kính ô cửa sổ, tìm thấy rất nhiều dấu vân tay của những người khác, đếm tỉ mỉ, những dấu vân tay khá mới, ít nhất cũng hơn mười người, hung thủ liệu có ở trong số này hay không thì

cũng không thể nào phán đoán được. Nhưng theo như lẽ thường, hung thủ sau khi đẩy cô bé xuống, chắc sẽ nhoài người đến ô cửa sổ để nhìn xuống dưới cho nên dấu vân tay ở phía kính ô cửa sổ rất có khả năng là của hung thủ để lại.

Còn về cơ thể của Chu Tinh Tinh, phần đầu có rất nhiều dấu vết bị đánh đập, tuy trong miệng có vài sợi lông, nhưng phần dưới lại không bị xâm phạm. Điều này chứng tỏ hung thủ không trực tiếp cưỡng bức cô bé, mà là chọn lựa ép Chu Tinh Tinh quan hệ bằng miệng.

Tất cả cảnh sát nghe đến đây đều vô cùng phẫn nộ, ép buộc một cô bé 9 tuổi quan hệ bằng miệng, đây đúng là hành động của một kẻ súc sinh!

Diệp Quân cố kìm nén sự bực bội, hỏi: “Trong miệng của Chu Tinh Tinh có tìm thấy tinh dịch của hung thủ không?”

Bác sĩ pháp y Trần lắc đầu: “Không có, nhân viên kỹ thuật của phân cục đã tập hợp tất cả những vật chất ở trong miệng của Chu Tinh Tinh nhưng không tìm thấy tinh dịch.”

“Là... hung thủ chưa kịp phóng tinh?”

“Cho dù chưa kịp, khi dương vật cương cứng cũng sẽ tiết ra một lượng nhỏ. Nhân viên kỹ thuật của đội cảnh sát hình sự nói, cũng có khả năng là Chu Tinh Tinh đã nhổ ra, hoặc là nuốt, họ chuẩn bị tiến thêm một bước để thu thập những dịch thể khác ở trong miệng của cô bé, để tiến hành giám định. Bây giờ điều khiến tôi buồn bực nhất là, hung thủ tại sao lại to gan như vậy, trực tiếp cưỡng bức giết hại cô bé ở ngay Cung thiếu nhi?”

Một người cảnh sát nói: “Chắc chắn đây là một kẻ tâm lý biến thái!”

Bác sĩ pháp y Trần phân tích: “Bất luận có phải là tâm lý biến thái hay không, trong nhà vệ sinh công cộng nếu cưỡng bức, hắn cũng cần phải kéo nạn nhân vào trong ô vệ sinh có cửa chốt bên trong chứ. Nhưng chúng ta đều đã kiểm tra tỉ mỉ từng ô cửa rồi, không tìm thấy dấu vết tương ứng, chứng tỏ Chu Tinh Tinh chưa bao giờ tiến vào trong ô cửa. Điều đó chứng tỏ là hung thủ trực tiếp thực hiện ở trong nhà vệ sinh hành vi đó. Mặc dù, người ở tầng 6 Cung thiếu nhi rất ít, nhưng hung thủ ngang nhiên trực tiếp như vậy ở trong nhà vệ sinh mở cửa thoải mái, bất cứ người nào tiến vào để đi tiểu cũng đều lập tức phát hiện ra, hung thủ thật là to gan lớn mật quá.”

Bác sĩ pháp y Trần nói: “Ngoài ra, trên răng Chu Tinh Tinh còn phát hiện ra tổ chức da và một ít máu, đây chắc chắn là của hung thủ để lại, Chu Tinh Tinh đã cắn hung thủ một cái, còn chảy cả máu. Tổ chức bộ phận da này trông có vẻ không giống như ở bộ phận sinh dục, rất có khả năng là ở tay, chắc là sau khi hung thủ bị cô bé cắn, đã vô cùng tức giận nên đã đẩy cô bé xuống lầu. Nhân viên kỹ thuật của phân cục đang gấp rút để lấy DNA.”

Đây là một manh mối có tính then chốt vô cùng quan trọng, nhưng Trung Quốc chưa có kho dữ liệu DNA, nếu chỉ dựa vào DNA thì không thể nào tìm ra được hung thủ. Nhưng chỉ cần có đối tượng khả nghi, lấy DNA này để đem đối chiếu, chỉ cần trùng khớp là có thể triệt để định tội.

Các tình tiết vật chứng đã thảo luận xong xuôi, cảnh sát phụ trách điều tra hiện trường cũng đã hội báo tất cả những manh mối hiện có.

Hơn 9 giờ sáng, mẹ Chu Tinh Tinh - Vương Giao đưa con gái đến học lớp Thư pháp ở Cung thiếu nhi, sau đó cô ta rời khỏi đó và

đến trung tâm thương mại, dự định sau đó sẽ đến đón cô bé. Lớp học Thư pháp của Chu Tinh Tinh diễn ra trong căn phòng học trong cùng ở tầng 6, cách xa nhà vệ sinh nhất, cả tầng 6 buổi sáng ngày hôm nay chỉ có mỗi lớp Thư pháp của cô bé. Các bạn học lớp đều là học sinh tiểu học, tất cả có hơn mười người, độ tuổi sàn sàn nhau. Theo như cô giáo kể lại lúc đó, cô yêu cầu bọn trẻ viết giấy dán, cô ở bên cạnh hướng dẫn. Chu Tinh Tinh nói với cô là muốn đi vệ sinh, ngay sau đó đã xảy ra sự việc này. Theo như có bạn nhỏ kể lại, trước khi sự việc xảy ra từng nghe thấy có tiếng người khóc ở nhà vệ sinh, không thể xác định được có phải là Chu Tinh Tinh hay không, nhưng Cung thiếu nhi vốn dĩ đã rất ồn ào huyên náo, bọn trẻ lại đang luyện chữ, cũng chẳng có ai chạy ra ngoài xem.

Do Cung thiếu nhi là tòa nhà cũ, trong cả Cung thiếu nhi chỉ có đại sảnh ở tầng 1 lắp máy quay camera, những nơi khác đều không có.

Và mặc dù người ở Cung thiếu nhi rất đông, nhưng cả quá trình Chu Tinh Tinh rơi từ trên lầu xuống thì không có ai tận mắt chứng kiến. Sau khi cô bé ngã xuống đất, có rất nhiều người ngẩng đầu lên nhìn, không chú ý thấy là có người đang đứng ở vị trí đó. Có lẽ lúc đó hung thủ đã đứng ở phía bên trong ô cửa sổ tầng 6, nhưng ô cửa sổ tầng 6 cách mặt đất quá xa, nếu như hung thủ không thò đầu ra bên ngoài ô cửa, thì những người ở dưới đất cho dù có ngước đầu lên cũng không thể nào nhìn được người ở phía trong.

Mọi người thảo luận một hồi, tất cả mọi người đều lộ nét mặt đăm đăm, với những manh mối hiện có thì không đủ để phá được vụ án. Máy quay camera ở tầng 1 chính là thứ then chốt nhất để phá án, bởi vì hung thủ nếu đã tiến vào Cung thiếu nhi chắc chắn sẽ đi

qua chiếc máy quay camera này, nhưng bây giờ đang là thời gian nghỉ hè, người ở Cung thiếu nhi vô cùng đông đúc, số lượng trẻ em người lớn ra vào trong Cung thiếu nhi trong suốt cả một buổi sáng nhiều không đếm xuể, nếu muốn điều tra toàn bộ, thực sự quá khó.

Vụ án này ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng, phân cục và sở Công an thành phố sẽ điều người đến để hướng dẫn hỗ trợ điều tra, bắt buộc phải bắt được tên khốn này trong thời gian sớm nhất.

Diệp Quân nghĩ một lát, tổng hợp tất cả ý kiến của mọi người, một mặt điều người liên hệ thêm với những học sinh, phụ huynh, giáo viên sáng nay đến Cung thiếu nhi để xem xem có được thêm manh mối gì không. Ngày mai sẽ đề nghị với cấp trên dán thông báo treo thưởng, tìm kiếm người biết được sự tình. Mặt khác thì ký thác hết vào chiếc máy quay camera duy nhất ở đại sảnh tầng 1 của Cung thiếu nhi, cần phải chú ý tất cả những nam giới trưởng thành và học sinh nam có độ tuổi khá lớn khả nghi.

Chương 22

Trận mưa lớn bắt đầu từ sáng cứ kéo dài mãi đến tận buổi tối vẫn chưa hề có dấu hiệu dừng lại. Dự báo thời tiết nói, trận mưa lớn này sẽ kéo dài đến tận ngày mai.

Ở phía bên ngoài phòng, giọt nước mưa va vào cửa kính, phát ra thứ âm thanh ồn ào lộn xộn, trong phòng, Chu Triều Dương vẫn mơ hồ ngồi xem tivi.

Đinh Hạo vốn dĩ sau khi sự việc xảy ra vẫn luôn trầm mặc không nói. Nhưng sau đó cậu vô tình phát hiện ra trong chiếc máy vi tính không thể lên mạng đó có mấy trò chơi có sẵn trong máy, cậu ta nhanh chóng chìm đắm vào trong thế giới của trò chơi, vô cùng hào hứng, nhiệt tình sôi nổi, như thể đã hoàn toàn quên mất chuyện xảy ra ban sáng. Bàn tay bị Chu Tinh Tinh cắn khi cầm con chuột cũng không cảm thấy đau nữa.

Phổ Phổ yên tĩnh lật giở mấy cuốn sách truyện ở trên giá sách của Chu Triều Dương.

Ba đứa mỗi đứa đều chìm đắm vào trong vùng suy tư của mình.

Cứ như vậy cho đến buổi tối, Phổ Phổ ngẩng đầu nhìn lên chiếc đồng hồ ở trên tường, đã 8 giờ rồi, thấy hai người kia không hề nhắc đến việc ăn cơm, liền khẽ lắc đầu: “Hạo Tử, anh Triều Dương, em đi nấu chút mì nhé.”

“Tùy em, vất vả cho em quá!” Đinh Hạo cũng chẳng buồn quay lại nhìn, vẫn chăm chú vào trò chơi trong máy tính.

“Ồ”. Chu Triều Dương tương tự cũng chỉ trả lời một câu lơ đễnh.

Phổ Phổ đứng nguyên vị trí, hừ một tiếng, nói vẻ bất cần: “Anh Triều Dương, anh cũng không cần nghĩ thêm nhiều nữa, nếu như cảnh sát biết là anh làm, sớm muộn thì cũng sẽ đến tìm anh, nếu như họ không biết, anh càng không cần phiền não nữa. Cho nên, bất luận anh nghĩ thế nào, cũng không thể nào thay đổi kết quả, thà rằng hãy cứ vui vẻ một chút, coi như không xảy ra chuyện gì, cho dù là kết quả xấu nhất, cho dù cuối cùng cảnh sát tìm được anh, thì anh vẫn là trẻ em, trẻ em phạm tội sẽ không bị bắn chết đâu.”

Trong suy nghĩ của nó, bị bắn chết là điều duy nhất đáng sợ.

“Trẻ em phạm tội sẽ không bị bắn chết đâu.” Chu Triều Dương thẫn thờ lặp lại câu nói này, sau khi thất thần một lúc, tiếp đó đột nhiên đứng bật dậy lao thẳng đến giá sách, từ trong đống sách giáo khoa lôi ra được một cuốn “Chính trị xã hội”, vội vàng lật đến trang trong trí nhớ của cậu, sau vài lần xác nhận chắc chắn, cậu quay sang nhìn Phổ Phổ, nắm lấy tay nó vẻ kích động: “Anh còn chưa đến 14 tuổi, anh còn chưa đến 14 tuổi!”

Phổ Phổ tỏ ra băn khoăn: “Thế thì làm sao?”

Chu Triều Dương vội nói: “Chưa đến 14 tuổi thì không có năng lực về hình sự, anh không cần gánh trách nhiệm hình sự!”

Đinh Hạo dứt ra khỏi trò chơi, quay đầu hỏi: “Là ý gì?”

“Cho dù cảnh sát phát hiện ra là tớ làm, cũng không sao, đến tháng một năm sau tớ mới đủ 14 tuổi, bây giờ chưa đủ 14 tuổi, phạm tội cũng không sao cả!”

Đinh Hạo lắc đầu vẻ không tin, tự mình tính một chút: “Tớ phải đến bốn tháng nữa mới đủ 14 tuổi, Phổ Phổ thì còn tận hai năm nữa, theo như cậu nói, chúng ta cứ đi trên đường giết người cũng không sao à?”

“Dù sao sẽ không phải ngồi tù, nghe nói phải vào Trại giáo dưỡng Thiếu niên.”

Đinh Hạo hỏi vẻ băn khoăn: “Vào Trại giáo dưỡng Thiếu niên với ngồi tù thì có gì khác biệt chứ?”

“Không rõ lắm, dù sao cũng không phải ngồi tù, nếu phải vào Trại giáo dưỡng Thiếu niên hình như cũng là tiếp nhận giáo dục, đến 18 tuổi cũng được ra ngoài.”

“Thế thì có phải giống như cô nhi viện của bọn tớ không?”

“Việc này thì tớ không rõ!”, Chu Triều Dương lộ ra nét mặt thoải mái, “Bất luận thế nào thì cũng không phải gánh vác trách nhiệm hình sự.”

Phổ Phổ cười: “Anh thấy đấy, kết quả xấu nhất cũng chỉ là vào Trại giáo dưỡng Thiếu niên mấy năm, anh có thể thả lỏng, thoải mái hơn được chút rồi.”

Chu Triều Dương gật đầu, tiếp đến lại chau mày: “Nhưng nếu như bị người khác biết, mặc dù anh không cần gánh vác trách nhiệm hình sự thì anh cũng tiêu đời rồi.”

Đinh Hạo hỏi vẻ hiếu kỳ: “Vì sao?”

“Nếu như bố biết là do tớ đẩy con ôn con xuống dưới thì tớ chết chắc rồi, tớ vào Trại giáo dưỡng Thiếu niên, mẹ tớ còn lại một mình, chắc chắn sẽ rất buồn, nói không chừng sẽ bị bà ta ức hiếp.”

“Không sao đâu, yên tâm đi, không có ai biết được đâu!” Đinh Hạo an ủi bừa mấy câu, rồi lại chìm đắm vào trong sự nghiệp game của mình.

Phổ Phổ cũng an ủi mấy câu rồi đi nấu mì cho mọi người.

Sau khi nấu mì xong, Đinh Hạo vẫn không chịu rời chiếc máy tính, vừa chơi game vừa ăn, Phổ Phổ và Chu Triều Dương cùng ăn

mì và xem tivi, bầu không khí đã thoải mái hơn lúc trước rất nhiều. Chính trong lúc này, điện thoại chợt vang lên, ba đứa trong khoảnh khắc đều nín thở. Đã 8 giờ 40 phút tối, ai lại gọi điện thoại vào giờ này chứ?

Chu Triều Dương cắn răng đứng dậy, bước từng bước chậm chạp vào trong căn phòng của mẹ, Phổ Phổ đi bên cạnh, Đinh Hạo cũng tạm dừng trò chơi, căng thẳng nhìn theo hai người bọn họ.

Chuông điện thoại kêu hối hả, từng đợt từng đợt, Chu Triều Dương nhìn chăm chú vào chiếc máy bàn, nắm vào thả ra mấy lần, lấy hết dũng khí nghe máy: “A lô!”

“Triều Dương, mẹ nói cho con biết”, trong ống nghe truyền ra giọng nói căng thẳng của mẹ cậu - Châu Xuân Hồng, rồi lại mang theo ý vị như vui mừng trước tai họa của người khác, “Đứa bé mà bố con và con đĩ đó sinh ra, hôm nay bị ngã chết rồi, con có biết không?”

“Ngã... ngã chết rồi?” Chu Triều Dương không biết phản ứng thế nào.

“Mẹ nghe một cô trong đơn vị nói, anh em cô ấy làm việc ở trong công xưởng của Chu Vĩnh Bình, nói rằng đứa bé đó hôm nay ngã từ trên tầng ở Cung thiếu nhi xuống, đã chết rồi. Con giặc cái đó bây giờ tha hồ mà khóc, Chu Vĩnh Bình cũng vô cùng đau lòng, thường ngày anh ta không thèm hỏi han gì đến con, bây giờ con gái chết rồi, khóc thảm thiết như là bố chết vậy.” Chu Xuân Hồng nói xong liền cảm giác không ổn, bởi vì bố mẹ Chu Vĩnh Bình vẫn rất yêu quý cháu trai, câu nói này đồng nghĩa với việc trù ẻo ông nội của con trai, liền vội vàng chỉnh lại, “Phì phì, ông nội con vẫn rất tốt, chỉ có Chu Vĩnh Bình lương tâm bị than đen phủ kín rồi. Như vậy cũng hay,

bây giờ anh ta chỉ còn lại mỗi mình con, ít ra thì cũng phải đối xử tốt với con hơn một chút.”

“Ồ”. Chu Triều Dương đáp lời.

Chu Xuân Hồng thấy phản ứng của con trai có vẻ hơi lạ, nghĩ một lát, nói: “Sao vậy? Hai người bạn của con vẫn đang ở nhà à?”

“Vâng ạ!”

“Có phải là các con giận hờn nhau không?”

“Không ạ, bọn con rất hòa thuận.”

“Vậy thì sao thế?” Cô nghĩ một lát, nói: “Hôm nay bọn con có đi đâu chơi không?”

Chu Triều Dương nghĩ một lát, không muốn lừa dối mẹ, bèn trả lời thật thà: “Buổi sáng có đi đến Cung thiếu nhi chơi, buổi chiều thì ở nhà chơi game.”

“Các con cũng đi đến Cung thiếu nhi chơi à? Các con có nhìn thấy con của cô ta xảy ra chuyện không?”

“Có nhìn thấy, có một bé gái bị ngã xuống, con không biết là nó, sau đó chúng con liền đi về.”

“Có phải là con đã sợ chết khiếp không?” Châu Xuân Hồng tìm kiếm đáp án đối với sự khác lạ của con trai.

“Ưm... một chút ạ.”

“Không sao không sao, không cần sợ, ba đứa các con buổi tối ở cùng nhau, đàn ông con trai cần phải mạnh dạn hơn một chút.”

“Ưm, bọn con cùng chơi game.”

“Được được, ba đứa ở cùng nhau thì mẹ cũng yên tâm, mấy hôm nay mẹ không về được, con hãy tự biết chăm sóc mình nhé.”

“Vâng ạ, mẹ cứ yên tâm!”

Sau khi gác máy, Chu Triều Dương thở dài thườn thượt.

Chương 23

Nghiêm Lương mua được chiếc di động mới, sau khi làm xong thủ tục để lấy lại sim thì là việc xảy ra ngày hôm sau rồi.

Ông nghĩ đến tin nhắn mà Từ Tịnh gửi hôm qua, tìm ra được số điện thoại từ trong danh mục điện thoại dự bị, gọi ngược lại: "Từ Tịnh, hôm qua chú bị mất di động, cháu tìm chú có việc gì vậy?"

"Ồ, không có gì đâu, ừm... như vậy đi!" Ở đầu bên kia, Từ Tịnh vội vàng tắt máy.

Nghiêm Lương chau mày, cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng nửa giờ đồng hồ sau, ông lại nhận được cuộc điện thoại của Từ Tịnh.

Âm thanh ở phía đầu bên kia vừa trầm vừa mang theo sự căng thẳng: "Chú Nghiêm, vừa rồi cháu không tiện nói rõ, là thế này ạ, bố mẹ cháu đã xảy ra chuyện rồi."

"Xảy ra chuyện gì?"

"Họ... họ qua đời rồi."

"Qua đời rồi?", Nghiêm Lương đỡ lấy kính nói: "Sao đang khỏe mạnh, đột nhiên lại..."

"Ngày hôm kia, ngày mùng 3 tháng 7, Trương Đông Thăng dẫn họ đi Tam Danh Sơn, họ rơi từ trên núi xuống, ngã chết." Từ Tịnh nói giọng nghẹn ngào.

Nghiêm Lương vội an ủi: "Đừng khóc đừng khóc, là tai nạn thôi, ôi, sự cố rơi xuống đầu chẳng có ai có cách cả. Hôm nào tiến hành tang lễ? Đến lúc đó chú sẽ tới."

"Chú Nghiêm", ở đầu bên kia do dự một lát, lại nói: "Nếu như chú có thời gian, liệu có thể đến đây một chuyến được không ạ?"

“Ồ, cần chú giúp đỡ việc gì à?” Ông cảm thấy rất kỳ lạ, ông và nhà họ Từ chỉ là họ hàng, ở phía bố mẹ Từ Tịnh đều có anh chị em ruột, những việc tang lễ truyền thống đều sẽ do họ lo liệu, huống hồ ông cũng chẳng giỏi về những việc này, ông cùng lắm là đến hôm cử hành tang lễ đến đưa tiễn, làm tròn nghĩa vụ của họ hàng mà thôi.

Đầu dây bên kia ngừng lại giây lát, truyền tới một câu nói: “Cháu nghi ngờ cái chết của bố mẹ cháu không phải là tai nạn.”

Nghiêm Lương thoáng chau mày, thận trọng hỏi một câu: “Thế thì là gì?”

Từ Tịnh thở dài, thốt ra hai chữ: “Mưu sát”.

“Mưu sát?” Nghiêm Lương há miệng, “Tại sao lại nói như vậy, ai có thù oán gì mà phải mưu sát họ?”

“Trương Đông Thăng!”

“Trương Đông Thăng?”, Nghiêm Lương ho hắng một tiếng vẻ sượng sùng, “Có phải là lúc trước hai cháu đã xảy ra mâu thuẫn không? Ừm, đột nhiên xảy ra sự việc này, cũng khó trách cháu suy nghĩ lung tung, nhưng Tiểu Tịnh à, lời nói này của cháu không thể nói bừa được, dù sao các cháu cũng là vợ chồng, sau này vẫn cần phải cùng chung sống, suy nghĩ này của cháu nếu để Đông Thăng biết được, sẽ rất buồn lòng đấy.”

“Không, cháu sẽ không chung sống tiếp với anh ta đâu, cháu đã mấy lần đưa ra yêu cầu ly hôn, chắc chắn là như vậy nên anh ta ôm nỗi hận trong lòng, do đó đã giết chết bố mẹ cháu.”

Nghiêm Lương chau mày, ông vốn không hề hay biết cuộc hôn nhân của Trương Đông Thăng và Từ Tịnh đã đi đến bờ vực của sự tan vỡ.

Ký ức của ông vẫn dừng lại ở bốn năm trước, lúc đó họ vừa mới kết hôn, hơn nữa là kết hôn dưới áp lực của bố mẹ Từ Tịnh. Bởi vì bố mẹ Từ Tịnh ngay ban đầu đã chê Trương Đông Thăng là người ở vùng nông thôn, điều kiện gia đình kém, hơn nữa công việc của Trương Đông Thăng cũng không tốt, sự khác biệt về môn đăng hộ đối quá lớn, nhưng hai người vẫn quyết định yêu nhau. Từ Tịnh là một cô gái ngang bướng, vẫn quyết định ở cùng Trương Đông Thăng, thật không ngờ trực tiếp dẫn anh ta đi đăng ký kết hôn, tiền trảm hậu tấu, gạo đã nấu thành cơm, bố mẹ cũng không thể nào lay chuyển được con gái, cuối cùng đành đồng ý cho cưới.

Hai người đã từng không để ý đến sự phản đối của mọi người, đến được với nhau dưới bao áp lực, vậy sao lại chia tay mỗi người một ngả chứ?

Nhưng bất luận là trong tình huống nào, Nghiêm Lương cũng không thể tin rằng Trương Đông Thăng giết bố mẹ vợ, ông đành nói: “Cháu nghi ngờ Đông Thăng mưu sát bố mẹ cháu, còn cảnh sát thì nói thế nào?”

“Cảnh sát đưa ra báo cáo là sự cố tai nạn. Nhưng... đây rõ ràng là lời từ một phía của Trương Đông Thăng.”

Nghiêm Lương cười ảo não: “Ngay cả lời của cảnh sát mà cháu cũng không tin, chỉ tin vào suy nghĩ vẩn vơ của một mình cháu sao?”

Từ Tịnh lại thút thít, giọng run rẩy: “Chú Nghiêm, cháu ở nhà rất lo sợ, cháu sợ Trương Đông Thăng cũng sẽ giết cháu. Vừa rồi khi chú gọi đến, anh ta ở ngay bên cạnh, cháu sợ anh ta biết cháu tìm chú cho nên mới tắt máy. Bây giờ chỉ có chú mới có thể giúp cháu, cháu muốn gặp chú, nếu như chú không có thời gian, hôm nay cháu sẽ đến thành phố Hàng gặp chú.”

“Gặp chú à? Chú có thể làm được gì?”

“Chỉ có chú mới có thể điều tra rõ, bố mẹ cháu rốt cuộc có phải bị Trương Đông Thăng sát hại không?”

Nghiêm Lương nói vẻ sượng sùng: “Ừm... cháu biết đấy, chú từ lâu đã không còn là cảnh sát nữa rồi, cháu nên tin vào năng lực và kinh nghiệm của cảnh sát, họ đã nhận định là tai nạn chắc chắn là đáng tin.”

Ở phía đầu dây bên kia một hồi lâu không trả lời, trầm mặc một lúc, Từ Tịnh nghẹn ngào nói: “Ngay cả chú cũng không tin cháu sao?” Cô lại thút thít khóc, khóc càng lúc càng thê lương, Nghiêm Lương cũng đành phải vội nói: “Được được, Tiểu Tịnh, cháu đừng vội khóc, chú đến gặp cháu có được không?”

Ở phía đầu dây bên kia, tiếng khóc nhỏ dần, nói: ”Cảm ơn chú Nghiêm, khi nào chú đến, cháu tìm nơi thuận tiện để gặp chú, nhưng chú không được nói cho Trương Đông Thăng là cháu nhờ chú điều tra vụ án, cháu không biết anh ta còn có thể gây ra những hành động điên cuồng nào nữa.”

Nghiêm Lương đành bất lực hứa với cô cháu, nói hôm nay vừa vặn ông có thời gian, buổi chiều sẽ tới, trước khi đến sẽ gọi điện cho cô.

Chương 24

"Chú Nghiêm!", trong quán cà phê, Từ Tịnh kích động lao vào lòng Nghiêm Lương lớn tiếng khóc lóc.

Nghiêm Lương bị bất ngờ không biết phải xử trí ra sao, giơ tay ra khẽ vỗ nhẹ mấy cái, nét mặt trông vô cùng sượng sùng, ngẩng đầu nhìn xung quanh, phát hiện ra nhân viên phục vụ đang nhìn ông. Người phục vụ đáng ghét đó còn cố tình giả vờ quay mặt đi chỗ khác, nhưng Nghiêm Lương rõ ràng nhìn thấy cô ta đang liếc mắt nhìn trộm. Cô ta chắc chắn là đang tưởng tượng người đàn ông trung niên có bồ nhí, cô bồ nhí nũng nịu khóc lóc đòi cưới.

Với vai trò là phần tử trí thức cao trong mắt mọi người, Nghiêm Lương vẫn luôn chú ý đến phẩm hạnh, vội vàng dựng Từ Tịnh đứng thẳng người, vội nói: "Bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút!", rồi chọn cơ hội đứng dậy ngồi xuống phía đối diện, giữ khoảng cách nhất định.

Sau khi được an ủi một hồi, tâm trạng của Từ Tịnh cuối cùng cũng ổn định lại, uống nước ngọt, thút thít nói: "Chú Nghiêm, cháu nghi ngờ bố mẹ cháu bị Trương Đông Thăng mưu sát, chú nhất định phải tin cháu."

Nghiêm Lương nói với vẻ bất lực: "Cảnh sát đã đưa ra báo cáo về tai nạn rồi chứ?"

"Hôm qua đã đưa ra rồi."

"Cháu đã nhận được chưa?"

"Đã cầm được rồi, nhưng tất cả những điều này chỉ đều là những lời nói từ một phía của Trương Đông Thăng!" Cô rút từ trong túi xách

ra một bản photo của báo cáo tai nạn đưa cho Nghiêm Lương.

Nghiêm Lương xem một lượt, nói: “Dù đọc đi đọc lại thì vẫn cứ là một vụ tai nạn ngoài mong muốn rất thông thường, cháu chớ suy nghĩ lung tung.”

“Không, không phải đơn giản như vậy đâu!” Từ Tịnh ngẩng đầu nói vô cùng nghiêm túc: “Cháu từ trước tới nay vẫn nghĩ về Trương Đông Thăng quá đơn giản rồi, bây giờ suy nghĩ lại, anh ta thực sự là rất có tâm cơ! Tháng chín năm ngoái, cháu đưa ra đề nghị ly hôn với anh ta, anh ta rất tức giận, đã lớn tiếng cãi cọ với cháu mấy lần. Nhưng chỉ mấy hôm sau, anh ta lại đột nhiên giống như biến thành một người khác, không cãi nhau với cháu nữa, thái độ rất tốt, điều gì cũng chiều theo ý cháu. Hơn nữa anh ta bắt đầu biểu hiện đối xử với bố mẹ cháu cũng rất tốt, tất cả mọi việc trong nhà anh ta đều tranh làm, thường xuyên mua cho bố mẹ thứ này thứ khác, mỗi lần đến cuối tuần, anh ta cũng đều dẫn họ đi chơi, mua đồ khiến cho họ rất vui. Khi lần thứ hai, cháu đưa ra lời đề nghị ly hôn, anh ta đến tìm bố mẹ cháu, cùng làm công tác tư tưởng với cháu, cháu không hiểu anh ta rốt cuộc đã dùng chiêu trò gì, dù thế nào thì bố mẹ cháu cũng đều đứng về phía anh ta, ngay cả mẹ cháu cũng bắt đầu nói đỡ cho anh ta, còn nói không những không thể ly hôn, còn phải nhanh chóng sinh con. Anh ta muốn dùng chiêu đứa bé này để có thể túm chặt cháu hơn, thì sẽ không ly hôn với anh ta nữa!”

Nghiêm Lương lạnh lùng hừ một tiếng: “Cháu muốn ly hôn với cậu ấy, cậu ấy ban đầu rất tức giận, sau đó cậu ấy bình tĩnh lại, hiểu ra rằng cãi nhau với cháu cũng không có tác dụng gì, cậu ấy chỉ có thể biểu hiện đối xử tốt với cháu hơn, mặt khác cậu ấy lấy lòng bố mẹ cháu nhằm cứu vãn cuộc hôn nhân này, đây chẳng phải là điều

rất bình thường sao? Đây là kỹ năng sinh sống trong gia đình của một con người, có thể gọi là tâm cơ được sao?”

“Không, chú biết tình hình nhà cháu rồi đấy, lúc đầu khi kết hôn bố mẹ cháu đều phản đối, cho nên sau khi kết hôn, biểu hiện của anh ta đối với bố mẹ cũng rất bình thường, chỉ nói vài câu khách sáo. Mẹ cháu thường hay thì thầm với cháu, nói bà vẫn luôn cảm thấy Trương Đông Thăng giống như người ngoài, bà chả quý mến một chút nào, còn trách cháu lúc trước tự làm theo ý mình. Nhưng sau khi cháu đưa ra lời đề nghị ly hôn, anh ta như thay đổi thành một người khác, nghĩ đủ mọi cách để lấy lòng họ, như thể biến thành một người khác hẳn. Tính cách của anh ta trước nay vẫn rất ngoan cố, sao lại phải chịu cúi đầu chứ? Bây giờ cháu mới hiểu ra, chắc chắn là lúc đó anh ta đã có ý tưởng giết người, cố ý lấy lòng bố mẹ, để bố mẹ tin tưởng anh ta, như vậy mới có cơ hội đưa họ đến Tam Danh Sơn chơi, cố ý tạo ra sự cố, đẩy họ ngã xuống núi.”

Nghiêm Lương lạnh lùng nói: “Cháu nói cậu ấy ngay từ đầu đã muốn giết bố mẹ cháu, lấy lòng bố mẹ cháu chính là vì để giết người, cháu có nói những lời này với cảnh sát không?”

Từ Tịnh lắc đầu: “Không, cảnh sát chắc chắn sẽ không tin đâu.”

Nghiêm Lương cười khẩy, không chút khách khí: “Cháu cũng biết cảnh sát sẽ không tin à?!”

Từ Tịnh ngẩn người, nước mắt lại bắt đầu lăn dài, cúi đầu nói: “Chú Nghiêm, cháu biết Trương Đông Thăng là học sinh của chú, cháu nói về anh ta như vậy, trong lòng chú chắc chắn là không vui.”

Nghiêm Lương nói: “Không nhắc đến việc cậu ấy là học sinh của chú, cũng không nói đến việc chú hiểu về con người cậu ấy. Cháu nói bố mẹ cháu ở Tam Danh Sơn bị cậu ấy đẩy xuống dưới, nếu

thực sự như vậy, không có ai nhìn thấy sao? Cảnh sát chắc chắn là phải điều tra."

"Không có ai nhìn thấy, hôm kia là thứ tư, lại là mùa vắng khách, trên Tam Danh Sơn rất vắng khách du lịch."

Nghiêm Lương lạnh lùng nói: "Nếu cháu nhất định nghĩ như vậy, chú cũng không có cách nào khác, chú khuyên cháu hãy thay đổi cách tư duy, chú hỏi cháu là cháu muốn ly hôn với cậu ấy, hay là cậu ấy muốn ly hôn với cháu?"

"Cháu muốn ly hôn với anh ta."

"Thế thì được rồi, vậy cũng có nghĩa là cậu ấy không muốn ly hôn một chút nào, có phải vậy không?"

"Có thể nói như vậy."

"Cậu ấy không muốn ly hôn với cháu, bố mẹ cháu cũng khuyên cháu không nên ly hôn, mà cậu ấy lại giết bố mẹ cháu, đầu óc cậu ấy có vấn đề à?"

Ngữ khí của Nghiêm Lương dồn ép, ẩn ý trong câu nói chính là, đầu óc Trương Đông Thăng không có vấn đề, người có vấn đề là Từ Tịnh.

Từ Tịnh mím môi nói: "Anh ta chắc chắn sẽ còn giết cháu nữa."

"Thì ra Trương Đông Thăng còn là một sát thủ liên hoàn, cậu ấy sao phải giết cháu?"

Từ Tịnh nhìn thái độ của Nghiêm Lương, biết chú Nghiêm rõ ràng càng tin tưởng học sinh của chú hơn, chứ không tin cô, cô cúi đầu khóc thút thít: "Anh ta muốn báo thù cháu, đồng thời anh ta còn muốn chiếm hữu tài sản tiền bạc của nhà cháu."

"Cậu ấy muốn chiếm hữu tài sản tiền bạc của nhà cháu cho nên giết người à?" Nghiêm Lương nắm tay lại, nghiến răng nói: "Cháu

đúng là tẩu hỏa nhập ma rồi đấy!”

Từ Tịnh nhìn sắc mặt có vẻ bực bội của Nghiêm Lương, thút thít nói: “Cháu biết cháu nói như vậy sẽ không có ai tin, nhưng đây là sự thực. Anh ta là chàng trai ở rể, trước khi ở rể, bố mẹ cháu đã yêu cầu bọn cháu làm công chứng tài sản, mấy năm nay số tiền anh ta kiếm được cũng làm theo yêu cầu của mẹ cháu, nộp vào trong tài khoản của cháu, anh ta không có tiền. Nếu như cứ thế mà ly hôn, anh ta sẽ chẳng có gì cả, cho nên anh ta muốn giết cả nhà cháu.”

Nghiêm Lương tức giận nói: “Trương Đông Thăng vốn là một người rất nỗ lực phấn đấu, về điểm này thì chú rất rõ! Lúc đó nếu như không phải vì yêu cháu, muốn kết hôn với cháu, tại sao lại từ bỏ cơ hội để học tiếp lên, tốt nghiệp đại học là đã đi làm rồi, tại sao lại chạy đến thành phố Ninh của cháu! Cậu ấy nếu như không yêu cháu, muốn kết hôn với cháu, tại sao trước khi kết hôn với cháu lại ký công chứng tài sản, danh tiếng cũng bị hủy hoại, bị coi là chàng trai ở rể! Cậu ấy đã hy sinh nhiều cho cháu như vậy, còn cháu thì sao! Cháu lại nói cậu ấy là anh chàng ở rể, là vì tài sản tiền bạc nhà cháu, là vì về sau muốn thâu tóm tài sản mà giết người, những câu nói này của cháu sao lại có thể xuất hiện trong trí não được chứ?”

Từ Tịnh bị ông chú nói một hồi, không có cơ hội để nói lại một câu nào. Nghiêm Lương nhìn nét mặt của Từ Tịnh, ngừng một lát, thở dài, dịu giọng hơn, nói: “Bố mẹ cháu xảy ra chuyện, đột nhiên cháu lại gặp phải sự đả kích lớn nhường này, tình trạng tinh thần không ổn cũng có thể thông cảm được. Nhưng bất luận thế nào, cháu cũng không nên có suy nghĩ kỳ quặc như vậy. Cháu hãy nghĩ đến quá khứ, lúc trước cháu bất chấp sự phản đối kịch liệt của bố mẹ cháu, kiên quyết chọn lựa lấy Đông Thăng, điều này cũng đủ để

chứng minh hai đứa bọn cháu yêu thương nhau dựa trên nền tảng cơ sở tình cảm. Cho dù sau khi bước vào cuộc sống hôn nhân, chắc chắn sẽ xảy ra những mâu thuẫn này khác, nhưng các cháu dù sao cũng yêu thương nhau, thì đều có thể khắc phục được. Chú thực sự hy vọng sau này các cháu có thể thực sự tiếp tục sống thật tốt, có được không?"

Từ Tịnh cười đau khổ, lắc đầu: "Không thể nào, cháu không thể nào tiếp tục sống với anh ta nữa."

"Vì sao?"

Từ Tịnh cúi đầu, khẽ nói: "Cháu yêu người khác rồi, cháu ngoại tình."

"Cái gì?" Nghiêm Lương trợn mắt, nói vẻ kinh ngạc, "Sao cháu lại có thể như vậy?"

"Chú Nghiêm, cháu biết chắc chắn chú sẽ tức giận, nhưng chuyện tình cảm không đơn thuần là dùng lý trí điều khiển được. Giống như lúc đầu kết hôn với Trương Đông Thăng, thực ra cũng là do cháu nhất thời bị tình cảm chi phối, làm cho u mê đầu óc. Sau khi kết hôn, cháu cảm thấy trên rất nhiều phương diện chúng cháu không phải là cùng một kiểu người, anh ta từ nông thôn mang theo các loại thói quen, các loại suy nghĩ cháu không thể nào tiếp nhận nổi. Sau đó, cháu quen người bạn trai hiện giờ của cháu, cháu cảm thấy chúng cháu mới thực sự nên ở bên nhau, cháu rất hối hận, cũng rất đau khổ, nhưng cuộc sống sẽ còn phải kéo dài mấy chục năm nữa, cháu không có cách nào để chung sống cùng người cháu không yêu mấy chục năm. Cháu biết từ nhỏ cháu đã được nuông chiều, từ nhỏ đã tùy ý thích làm gì thì làm, cháu cũng biết cháu làm

như vậy không đúng, nhưng cháu không có cách nào khác, cháu chỉ có thể đưa ra lời yêu cầu ly hôn với anh ta.”

Nghiêm Lương nhìn Từ Tịnh với vẻ đờ đẫn: “Cậu ấy có biết cháu ngoại tình không?”

“Anh ta có lẽ trong lòng cũng đoán biết.”

“Nhưng cậu ấy vẫn cứ tha thứ cho cháu, vẫn tiếp tục muốn sống với cháu, có phải vậy không?”

Từ Tịnh cười khẩy một tiếng: “Anh ta ngoài mặt tha thứ cho cháu, nhưng trong lòng bắt đầu lên kế hoạch báo thù, cho nên anh ta giết hại bố mẹ cháu. Anh ta sợ hành động tội lỗi của mình bị bại lộ, vội vàng hỏa thiêu thi thể họ. Cháu vốn muốn đợi chú đến, muốn làm điều tra kỹ lưỡng hơn, nhưng hôm kia ngay từ khi xảy ra sự việc, anh ta đã muốn hỏa thiêu thi thể, cháu nhất định không đồng ý, kéo dài được đến ngày hôm qua, cuối cùng anh ta vẫn cố ép đưa thi thể bố mẹ cháu hỏa thiêu, còn nói là lời kiến nghị của cảnh sát.”

Nghiêm Lương ngẩn người, hỏi: “Bố mẹ cháu ngã từ độ cao bao nhiêu xuống?”

“Nghe nói là hơn một trăm mét.”

“Đã ngã thành ra như vậy rồi, thi thể đương nhiên cần phải hỏa thiêu sớm một chút, về đất sớm một chút cho yên lòng. Lẽ nào thi thể như vậy còn muốn đặt ở trong nhà xác lạnh để người thân đến xem? Cậu ấy làm như vậy là phải, như vậy mà cũng có thể khiến cho cháu nghi ngờ?”

Từ Tịnh lắc đầu, từ bỏ hy vọng: “Chú Nghiêm, cháu biết bây giờ bất luận cháu nói thế nào chú đều không tin. Cháu không có chứng cứ, chỉ là trực giác của cháu - một người phụ nữ đối với Trương Đông Thăng. Nếu như... tương lai nếu như một ngày nào đó cháu

bất ngờ chết do sự cố, chắc chắn là Trương Đông Thăng gây ra, đến lúc đó thì chú sẽ tin cháu thôi.”

Nghiêm Lương cười khổ não, lắc đầu, nhìn bộ dạng của Từ Tịnh vừa đáng thương vừa đáng giận. Đồng thời, ông cũng đồng tình với cậu học sinh của mình, nếu như lúc đó không phải vì mối tình này, bây giờ cậu ấy chắc đã là tiến sĩ rồi, với tài năng của cậu ấy, tiền đồ vô cùng rộng mở.

Chương 25

Ngày hôm sau, sau khi Chu Tinh Tinh xảy ra chuyện, trời vẫn mưa, ba đứa trẻ ở trong nhà, Đinh Hạo đã thực sự say mê game, Chu Triều Dương và Phổ Phổ mỗi đứa tự đọc sách của mình.

Sau khi trải qua một đêm bình tâm lại, nỗi lo sợ dần dần vơi bớt, ba đứa không còn nhắc đến chuyện xảy ra hôm qua nữa.

Bữa tối vẫn là món mì tôm đơn giản nhất, sau khi ăn xong, Đinh Hạo lại muốn quay trở lại ngồi trước máy vi tính để chơi game, lần này Phổ Phổ ngăn cản cậu ta, nói vẻ nghiêm túc: “Hạo Tử, mấy hôm nữa là mẹ anh Triều Dương quay trở về, thì chúng ta phải đi rồi, chúng ta cần phải thảo luận xem bước tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu.”

Đinh Hạo chau mày, nằm xuống ghế sofa, thở dài: “Đi một bước tính một bước thôi, em yên tâm, anh chắc chắn sẽ tìm được việc, đến lúc đó sẽ nghĩ cách để cho em được đi học.”

“Tìm việc không phải chỉ dựa vào nói miệng đâu.”

“Vậy thì phải làm thế nào?” Đinh Hạo trợn mắt vẻ bất mãn.

“Nếu như không tìm được thì sao?” Phổ Phổ hỏi thẳng luôn.

“Không tìm được”, Đinh Hạo cười vẻ sượng sùng, “Sao lại không tìm được chứ, đi làm thuê vẫn rất dễ, có phải vậy không Triều Dương?”

Triều Dương lắc đầu: “Tớ chưa đi làm thuê bao giờ, tớ không biết.”

Phổ Phổ nói: “Chiều nay em nhìn thấy trên một quyển sách viết, nếu như sử dụng lao động trẻ em chưa đủ 16 tuổi là sẽ bị xử tội.

Anh còn phải hai năm nữa mới tròn 16 tuổi, bây giờ không có ai dám nhận anh.”

“Thế thì... thế thì anh... người khác cũng không nhận ra anh chưa đến 16 tuổi, anh dáng người rất cao mà, có phải vậy không?”

“Anh không có giấy tờ gì cả, ai dám thuê một người không có lai lịch rõ ràng chứ?”

Đinh Hạo buồn bực ngước nhìn trần nhà, nói vẻ bực bội: “Vậy thì em nói xem, chúng ta có thể làm thế nào, không thể ở mãi trong nhà Triều Dương cho đến khi anh tròn 16 tuổi chứ? ”

Chu Triều Dương giật nảy mình, cậu thực sự rất hy vọng họ đi thật sớm, sao có thể ở mãi nhà cậu được? Đồng thời, cậu cũng hy vọng họ có thể có được một chỗ ở yên ổn, ít nhất... bất luận thế nào cũng không thể để bị bắt trở về, ngộ nhỡ một ngày nào đó họ quay trở về cô nhi viện khai ra cậu giết chết Chu Tinh Tinh thì sao? Tình hình tốt nhất là Phổ Phổ và Hạo Tử có được môi trường sống ổn định, ở cách cậu cũng không xa, như vậy thì sau này có thể thường xuyên chơi đùa với nhau, họ chắc chắn sẽ không bán đứng cậu.

Phổ Phổ mím môi do dự giây lát, hướng về phía Triều Dương: “Anh Triều Dương, em muốn bán chiếc máy ảnh cho người đàn ông đó để đổi lấy một số tiền, anh thấy như vậy có được không?”

Chu Triều Dương giật nảy mình, lại là đề tài này!

Làm như vậy rõ ràng rất nguy hiểm, nhưng bây giờ lại một lần nữa từ chối Phổ Phổ, nếu như bọn họ bị dồn đến đường cùng thì không thể nào tiếp tục sinh tồn được nữa, liệu có khai ra việc cậu giết chết Chu Tinh Tinh không?

Dù sao mới sống cùng nhau mấy ngày, dù trò chuyện rất tâm đầu ý hợp nhưng còn lâu mới đạt đến mức độ vô cùng tin tưởng,

dựa dẫm vào nhau. Huống hồ hôm nay cậu đi xuống dưới lầu để mua mì tôm, nhìn thấy bên đường có mấy người đang vây quanh tờ cáo thị, cậu cũng nhìn lướt qua, phát hiện ra là vụ án của Chu Tinh Tinh ở Cung thiếu nhi hôm qua, cảnh sát đã đưa ra khoản tiền thưởng ba vạn tệ cho người hay biết sự việc, ba vạn tệ, đây là một số tiền quá lớn, nếu như hai đứa nó mà nhìn thấy tờ cáo thị này thì sẽ thế nào? Cậu không dám tưởng tượng.

Nếu như tên sát nhân đó thực sự bằng lòng trả một khoản tiền để mua chiếc máy ảnh, vậy thì cuộc sống mấy năm tiếp theo của Phổ Phổ và Hạo Tử đã có chỗ dựa rồi, họ chắc chắn cũng sẽ cảm ơn cậu, sẽ không bán đứng cậu. Hơn nữa việc tống tiền kẻ sát nhân là hành động ba đứa cùng đồng lõa phạm tội, cả ba đứa sẽ cùng hết sức bảo vệ bí mật này.

Cân nhắc thiệt hơn một lát, Chu Triều Dương nói rất chân thành: “Bây giờ các cậu thực sự cần một số tiền lớn, ưm..., tớ nghĩ bán máy ảnh cho tên sát nhân, đây có lẽ cũng là cách duy nhất. Nhưng... bây giờ có một vấn đề, chúng ta làm thế nào tìm được tên sát nhân đó?”

Hạo Tử nghĩ một lát, liền hào hứng nói ra chủ ý của cậu ta: “Đi đến đồn công an hỏi, đồn công an chắc chắn là có thông tin đăng ký của người đó.”

Phổ Phổ lạnh lùng hừ một tiếng cắt ngang: “Đi đến công an? Anh muốn bị đưa quay trở về cô nhi viện à?”

“Có thể để cho Triều Dương đi hỏi mà.”

“Triều Dương hỏi thế nào? Anh ấy nói với cảnh sát có một đoạn băng video liên quan đến hành vi phạm tội của người đàn ông đó,

muốn bán cho người đàn ông đó, hỏi cách thức liên hệ với người đàn ông đó à?”

Bị nó nói thế, Đinh Hạo cũng chẳng có được thêm ý tưởng nào nữa cả.

Ba đứa căng óc suy nghĩ một hồi, nhưng vẫn không thể nào nghĩ ra được cách không đến đồn công an mà vẫn có thể liên hệ được với người đàn ông đó.

Chương 26

Sau một đêm, hết mưa trời lại nắng, ba đứa trẻ vẫn rất mơ hồ đối với sự sắp xếp cho tương lai.

Ăn bữa sáng qua loa, Phổ Phổ vào nhà vệ sinh nhưng mười phút sau vẫn chưa thấy ra, Đinh Hạo đợi không nổi nữa, hét vào phía trong: “Phổ Phổ, em xong chưa, anh muốn đi tiểu.”

“Đợi... đợi một chút. Anh Triều Dương, anh có thể đến đây một chút được không?”

Chu Triều Dương đến trước cửa nhà vệ sinh, hỏi: “Sao thế?”

Phổ Phổ nói vẻ ấp úng: “Mẹ anh... chỗ mẹ anh có băng vệ sinh không? Em có kinh rồi.”

Chu Triều Dương và Đinh Hạo mặc dù không rõ tại sao con gái lại có kinh nguyệt, nhưng đều biết con gái sau khi phát triển, một tháng sẽ có kinh nguyệt một lần.

Đây chính là “bí mật” của con gái, hai tên tiểu tử đều cố tỏ ra trấn tĩnh, không cười nhạo nó.

Chu Triều Dương chạy vào trong phòng mẹ, nhìn thấy sợi len hôm qua lúc đóng cửa cậu đã kẹp nó vào vẫn ở nguyên vị trí cũ, chứng tỏ Phổ Phổ và Hạo Tử chưa từng động vào cánh cửa. Mấy hôm rồi, cậu ra vào phòng mẹ mấy lần, lần nào lúc đóng cửa đều cầm sợi len kẹp vào, đề phòng bọn họ nhưng bọn họ chưa bao giờ lén mở cửa ra, Chu Triều Dương trong lòng cảm thấy xấu hổ.

Tìm kiếm một hồi, cuối cùng Chu Triều Dương cũng tìm thấy được một gói băng vệ sinh ở trong ngăn kéo, đi đến cửa nhà vệ sinh, mở ra một khe nhỏ, nhét vào trong cho nó. Phổ Phổ sau khi ra

ngoài, e thẹn giải thích với cậu, nó cũng không biết tại sao đột nhiên lại có kinh, đây là lần đầu tiên của nó, cho nên không chuẩn bị trước.

Chu Triều Dương và Đinh Hạo đều không muốn đề cập đến chủ đề riêng tư của con gái, chỉ nói nó đã lớn rồi. Sau khi thu dọn xong, Phổ Phổ nói: “Hạo Tử, anh còn có bao nhiêu tiền?”

“Hơn hai trăm tệ.”

“Anh đưa em một ít, em xuống dưới mua một gói giống y hệt của cô để trả vào chỗ cũ, không để cô phát hiện ra.”

Chu Triều Dương nói: “Việc này cũng chẳng có gì, mẹ anh biết em là con gái, việc đó rất bình thường, không cần phải ngại ngùng.”

Nhưng Phổ Phổ lần đầu tiên có kinh, cảm thấy đó là một việc rất xấu hổ, nhất quyết không để mẹ Triều Dương biết.

Chu Triều Dương, Đinh Hạo, hai đứa nhàn rỗi chẳng có việc gì, bèn nói cùng đi xuống dưới lầu, đợi lát nữa cùng đi dạo phố.

Ở ngay dưới lầu là có cửa hàng tiện lợi, Phổ Phổ sau khi tiến vào, không tìm thấy loại băng vệ sinh mà mẹ Triều Dương dùng, ba đứa tiếp tục đi lên đoạn đường phía trước.

Sau khi đi năm con đường, thấy một siêu thị nhỏ, Chu Triều Dương và Đinh Hạo đứng ở ngoài đợi, chúng chẳng muốn cùng đi mua băng vệ sinh chút nào.

Phổ Phổ sau khi một mình tiến vào, chưa đến một phút đã vội vã chạy ra, kéo hai đứa lại, hạ giọng nói: “Người đàn ông đó... người đàn ông đó đang ở bên trong!”

“Gì cơ?” Hai đứa đều trợn trừng mắt.

“Em nhìn thấy ông ta đang mua giấy ăn và khăn, lát nữa ông ta sẽ bước ra ngoài.”

Chu Triều Dương nói: “Em có nhìn nhầm không đấy?”

Phổ Phổ gật đầu vẻ chắc chắn: “Hôm đó em đã nhìn thấy ông ta ngồi vào xe BMW, nhìn một lúc lâu, em nhớ rất rõ tướng mạo của ông ta, chắc chắn là ông ta.”

Đang nói, chúng nhìn thấy một người đàn ông bước từ trong siêu thị ra.

Do tướng mạo của người đàn ông trong video rất mơ hồ, hôm đó khi gặp người này ở Tam Danh Sơn, Chu Triều Dương cũng không hề chú ý đến gương mặt, bây giờ cũng không chắc chắn: “Là ông ta sao?”

Trong tay người đàn ông đang cầm mấy túi đồ, sau khi ra khỏi cửa liền đi về hướng chiếc xe BMW.

Nhìn thấy chiếc xe BMW cùng màu với chiếc ngày hôm đó, Chu Triều Dương và Đinh Hạo mới dần dần tin tưởng là Phổ Phổ không nhận nhầm người.

Phổ Phổ vội nói: “Không thể để cho ông ta chạy đi được, mau chạy đến ngăn ông ta lại.”

Thấy ông ta chuẩn bị lên xe, thời gian gấp gáp, mặc dù chưa kịp chuẩn bị cần phải nói thế nào, ba đứa vẫn cứ lao chạy lên trước, giữ ông ta lại khi ông ta đang chuẩn bị mở cửa xe.

Trương Đông Thăng quay đầu, nhìn thấy người kéo anh ta là một đứa bé gái, bên cạnh nó còn có hai đứa trẻ có vẻ như là học sinh trung học, một cao một thấp, hỏi vẻ băn khoăn: “Có chuyện gì sao?”

Phổ Phổ trực tiếp buột miệng nói: “Nhà chú có phải là có hai người bị rơi xuống từ trên núi Tam Danh Sơn không?”

Khóe mắt Trương Đông Thăng thoáng nheo lại, nhìn ba đứa một lượt.

Chu Triều Dương và Đinh Hạo theo bản năng lùi lại phía sau, duy nhất Phổ Phổ vẫn đứng ở vị trí cũ, nhìn chằm chằm vào anh ta.

“Các cháu có chuyện gì sao?”

Phổ Phổ lạnh lùng thốt ra mấy chữ: “Chú đã giết chết họ!”

Trương Đông Thăng toàn thân run rẩy, trong khoảnh khắc trong mắt toát ra tia nhìn hung dữ: “Chúng mày nói quái quỷ gì thế? Chúng mày nghe ai nói thế?”

Chu Triều Dương và Đinh Hạo vốn không dám nhìn thẳng trực diện với anh ta.

Phổ Phổ thì vẫn chẳng hề sợ hãi, nói: “Chúng cháu đã tận mắt nhìn thấy chú đẩy hai người đó xuống.”

“Thần kinh!” Trương Đông Thăng lạnh lùng hét lên, kéo cửa xe, chuẩn bị bước vào.

Phổ Phổ lạnh lùng nói một câu: “Bọn cháu không những nhìn thấy, bọn cháu còn quay video rồi, nếu như bây giờ chú đi, bọn cháu chỉ có thể giao máy ảnh cho cảnh sát thôi.”

Cơ thể Trương Đông Thăng chợt khựng lại, từ từ quay người, tỉ mỉ quan sát từng đứa, sau đó ánh mắt dừng lại trên gương mặt Phổ Phổ - đứa bé nhỏ nhất: “Tiểu quỷ, nói linh tinh gì thế?!”

Phổ Phổ nói: “Nếu chú không tin, chúng cháu cho chú xem máy ảnh. Anh Triều Dương, anh quay về lấy đi!”

Trương Đông Thăng nheo mắt nhìn đứa có tên “anh Triều Dương”, không nói gì.

Triều Dương do dự một lát, quay người chạy nhanh về nhà.

Ngón tay Trương Đông Thăng khẽ gõ vào cửa xe, cố tỏ ra bộ dạng hết sức điềm tĩnh. Thấy hai đứa bé chỉ nhìn anh ta không nói gì, anh ta cũng ngậm chặt miệng, không nói câu nào.

Đợi khoảng mười phút, Chu Triều Dương thở hồng hộc, trong tay cầm chiếc máy ảnh. Vừa chạy trở lại, chưa đi đến trước, Phổ Phổ đã kéo cậu lại, ba đứa đi đến vị trí cách Trương Đông Thăng ba, bốn mét, Phổ Phổ nhìn Trương Đông Thăng với vẻ cảnh giác, hạ giọng nói với Chu Triều Dương: “Có còn pin không?”

“Không biết, thử xem sao.”

Sau khi mở ra, lượng pin chỉ còn thừa lại một vạch, chiếc máy ảnh này pin rất nhanh hết, bọn chúng biết nó cũng chỉ chạy được mấy phút thôi. Phổ Phổ nói với Trương Đông Thăng: “Chú hãy nhìn kỹ nhé!”

Nó đứng trước mặt Trương Đông Thăng cách một đoạn, Chu Triều Dương bật đoạn video, giơ máy ảnh lên, hướng màn hình về phía Trương Đông Thăng. Trương Đông Thăng mím chặt môi, trơ mắt nhìn thấy cảnh anh ta đẩy bố mẹ vợ xuống núi xuất hiện ở trong đoạn video.

Lúc đó, khi anh ta giết người đã chú ý xung quanh, trên trạm dừng chân không có ai, chỉ nhớ ở chỗ chòi canh ở xa có ba đứa trẻ đang chơi đùa, cũng không nhìn về phía bọn chúng, anh ta có nằm mơ cũng không thể ngờ được cảnh tượng ấy lại bị ba đứa trẻ vô tình dùng máy ảnh quay lại.

Anh ta chau mày, vô cùng tức giận, đi về phía trước một bước, Chu Triều Dương vội nắm chặt máy ảnh, chạy về phía sau, chạy liền một mạch ra xa hơn mười mét, thấy Trương Đông Thăng vẫn đứng ở vị trí cũ, không đuổi theo, thì mới dừng chân.

Trương Đông Thăng trừng mắt nhìn Phổ Phổ, hằn học nói: “Chúng mày muốn thế nào?”

Phổ Phổ nói: “Bán cho chú.”

“Bán cho tao?” Anh ta kinh ngạc.

“Phải rồi, chúng cháu bán máy ảnh cho chú, chú đưa tiền cho chúng cháu.”

Trương Đông Thăng thoáng đắn đo giây lát, anh ta không thể nào ngờ được ba đứa trẻ này lại muốn bán cho anh ta cái máy ảnh - thứ đủ để có thể dồn anh ta vào chỗ chết. Suy nghĩ một lát, anh ta nói: “Ở đây đang là trên đường phố, người quá đông, chúng ta đổi chỗ để nói chuyện.”

Phổ Phổ hỏi anh ta: “Đi đâu ạ?”

“Chú dẫn các cháu đến một quán cà phê vắng người một chút, thế nào?”

Phổ Phổ quay sang nói với hai đứa: “Các anh thấy sao?”

Đinh Hạo gãi đầu: “Anh không biết.”

Chu Triều Dương suy nghĩ một lát: “Ở đây đúng là không tiện để nói chuyện cụ thể, chuyển chỗ khác cũng tốt, nhưng cháu phải về cất máy ảnh đã.”

Trương Đông Thăng lạnh lùng trừng mắt, nghiến chặt răng, nhưng cũng không trực tiếp thể hiện sự phản đối, nói: “Được, hay là hai đứa chúng mày lên xe đợi trước, chúng ta cứ đứng như thế này giữa nơi công cộng, không được hay lắm.”

Đinh Hạo kéo hai đứa lại, nói nhỏ: “Lên xe ông ta, liệu có...”.

Phổ Phổ thận trọng gật đầu: “Có khả năng".

Chu Triều Dương thì lại lắc đầu, nói: “Không đâu, giữa ban ngày ban mặt, giữa nơi công cộng đông đúc người, ông ta dám làm gì

chúng ta chứ? Tớ cảm thấy cứ đứng mãi ở bên cạnh xe thế này không ổn, các cậu cứ lên xe trước, tớ về nhà cất máy ảnh. Ông ta vẫn chưa lấy được máy ảnh, không dám làm gì bọn mình đâu."

Chương 27

Phổ Phổ và Đinh Hạo ngồi vào hàng ghế sau, Trương Đông Thăng quay đầu nhìn bọn nó mỉm cười thân thiện, hỏi: “Các cháu tên là gì?”

Phổ Phổ nhìn anh ta một cái, trầm mặc giây lát, thốt ra hai chữ: “Phổ Phổ”.

Đinh Hạo thấy nó lên tiếng, cũng trả lời: “Cháu tên Đinh Hạo”.

“Còn cậu bạn kia thì sao?”

Đinh Hạo nói: “Chu Triều Dương”.

Trương Đông Thăng tươi cười, tiếp tục hỏi tiếp: “Các cháu đều học cấp hai à?”

Đinh Hạo gật đầu, Phổ Phổ không phản ứng gì cả.

“Các cháu học ở trường nào?”

Phổ Phổ tiếp tục trầm mặc không lên tiếng.

Đinh Hạo trả lời: “Không có trường học.”

“Không có trường học?” Trương Đông Thăng tưởng rằng bọn nó cảnh giác đối với anh ta nên cố ý không nói, nên lại hỏi: “Nhà các cháu ở đâu?”

“Bọn cháu bây giờ ở...”

Đinh Hạo lại định trả lời, bị Phổ Phổ kéo lại, lập tức im bặt, bộ dạng tỏ vẻ cảnh giác, nhìn chằm chằm vào Trương Đông Thăng: “Không liên quan gì đến chú!”

“Được rồi!” Trương Đông Thăng mím môi, cảm giác đứa con gái có độ tuổi nhỏ nhất là đứa đáng ghét nhất.

Tiếp đến, anh ta lại cố tình muốn dò hỏi thêm thông tin về ba đứa tiểu quỷ này, nhưng Phổ Phổ từ đầu đến cuối vẫn rất cảnh giác, ngậm chặt miệng, cho nên anh ta cũng đành phải từ bỏ.

Đợi sau khi Chu Triều Dương quay lại, Trương Đông Thăng lái xe đưa bọn chúng đến một quán cà phê vắng vẻ cách đó vài ki-lô-mét. Tìm một vị trí góc khuất, bảo bọn chúng ngồi xuống: “Ba người bạn nhỏ muốn ăn gì, uống gì, cứ gọi thoải mái.”

Sau khi đi đến quán cà phê, Đinh Hạo cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nghe anh ta hỏi như vậy, ngay lập tức liền hào hứng: “Có những thứ gì ngon nhỉ?”

Trương Đông Thăng đẩy menu đến trước mặt bọn chúng, cả ba đứa chọn một đống đồ ăn uống, dù sao bọn chúng cũng không cần phải trả tiền.

Trương Đông Thăng thấy bộ dạng của bọn họ, nghĩ bụng trẻ con dù sao cũng vẫn là trẻ con, suy nghĩ giây lát, cười tít mắt nhìn bọn chúng, nói: “Hôm đó vừa vặn các cháu lên trên chòi nghỉ ở trên núi chơi à?”

Chu Triều Dương nói: “Đúng vậy, nếu không thì đã không quay được video rồi.”

Trương Đông Thăng khẽ nheo mắt: “Các cháu phát hiện được đoạn đó vào lúc nào?”

Chu Triều Dương nói: “Chiều hôm đó sau khi trở về nhà thì đã nhìn thấy rồi.”

“Ừm... vậy thì, sự việc này ngoài ba người cháu, có còn ai biết không?”

“Không còn ai nữa.”

“Bố mẹ các cháu thì sao?”

Chu Triều Dương nói: “Họ đều không biết!”

Ánh mắt Trương Đông Thăng dừng lại mấy giây trên khuôn mặt của Chu Triều Dương, hình như đang phán đoán xem những lời cậu nói có đúng hay không, mấy giây sau, lại nói: “Tại sao các cháu lại không nói với bố mẹ?”

“Mẹ cháu không có nhà.”

“Thế bố cháu thì sao?”

Chu Triều Dương do dự giây lát, nói: “Tóm lại, bố cháu cũng không biết.”

“Ồ”. Trương Đông Thăng mím môi, vẻ không cam tâm, chuyển sang hỏi Phổ Phổ và Đinh Hạo: “Bố mẹ các cháu thì sao?”

Đinh Hạo hừ một tiếng không nói gì, Phổ Phổ lạnh tanh nói: “Đều chết rồi!”

“Đều chết rồi?” Trương Đông Thăng hỏi vẻ nửa tin nửa ngờ, “Vậy thì thường ngày các cháu phải sống như thế nào? Ba đứa các cháu có mối quan hệ gì?”

Phổ Phổ lạnh nhạt trả lời: “Việc này không liên quan một chút nào đến chú cả!”

Trong ánh mắt Trương Đông Thăng khẽ lướt qua sự giận dữ, nhưng chỉ trong khoảnh khắc lại trở nên dịu dàng, lại hỏi tiếp: “Sau khi các cháu nhìn thấy đoạn video đó, lại không giao máy ảnh cho cảnh sát?”

Phổ Phổ cười khẩy, nói thẳng luôn: “Bởi vì chuẩn bị bán cho chú.”

Trương Đông Thăng ngẩn người, mỉm cười: “Các cháu tại sao lại muốn bán máy ảnh cho chú như vậy? Các cháu làm sao biết được chú sẽ mua?”

Phổ Phổ lạnh lùng nói: “Chú đi xe BMW, chú rất giàu có, nếu như chú không mua máy ảnh, sau khi chúng cháu giao cho cảnh sát, chú có giàu có hơn nữa thì chỉ có một chữ “chết” mà thôi.”

Một đứa tiểu quỷ mà thật không ngờ dám đưa ra những lời nói uy hiếp táo tợn với anh ta như vậy, Trương Đông Thăng lập tức nổi giận đùng đùng, cắn chặt răng, trừng mắt nhìn nó, bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Đinh Hạo giật mình sợ hãi, cánh gà đang cầm trên tay suýt chút nữa rơi xuống, cả cơ thể theo bản năng rụt vào trong ghế sofa.

Phổ Phổ thì không hề sợ hãi, ngồi thẳng người, nhìn lại anh ta.

Đối diện với bầu không khí này, Chu Triều Dương lấy hết dũng khí, cũng ngồi thẳng người, hỏi thăm dò: “Rốt cuộc chú có muốn mua máy ảnh hay không?”

Trương Đông Thăng khẽ nheo mắt lại, quay sang Chu Triều Dương, dần dần cũng thu gương mặt tức giận lại, nói: “Chú đưa các cháu mỗi đứa hai nghìn tệ, các cháu đưa máy ảnh cho chú, thế nào?”

Chu Triều Dương lắc đầu, nói: “Ít quá, không đủ!”

“Vậy thì các cháu muốn bao nhiêu?”

Ba đứa lúc trước không hề nghĩ được rằng hôm nay lại có thể gặp được kẻ sát nhân ở trên đường, cho nên cũng không thảo luận cụ thể cần phải đòi ông ta bao nhiêu tiền.

Chu Triều Dương đành nói: “Chúng cháu thương lượng một chút.”

Cậu gọi hai đứa ra một góc, hạ giọng hỏi: “Các cậu cảm thấy lấy bao nhiêu thì phù hợp?”

Đinh Hạo suy ngẫm một lát, nói: “Dù thế nào cũng phải mỗi người năm nghìn tệ nhỉ, như vậy thì tớ và Phổ Phổ có được một vạn, như thế cũng tạm được rồi.”

Chu Triều Dương nói: “Tiền tớ không cần, tất cả đưa cho các cậu, tớ không có chỗ để.”

Đinh Hạo mở to mắt nói: “Nhiều tiền như vậy mà cậu không cần sao?”

“Nếu như tớ bị mẹ tớ phát hiện ra có nhiều tiền như vậy, chắc chắn sẽ cho rằng tớ ăn trộm, hai người các cậu có thể sống yên ổn, tớ cũng rất vui.”

Đinh Hạo nói đầy cảm động nói: “Nhưng cậu đưa hết tiền cho bọn tớ, như vậy trong lòng tớ cảm thấy rất ái ngại.”

“Không sao đâu, dù sao tớ cũng có nhà, còn các cậu thì lại không có gì để dựa dẫm cả.” Chu Triều Dương khoang mắt chợt đỏ, “Chúng ta là bạn tốt, có phải vậy không?”

Trên khuôn mặt vốn dĩ lạnh lùng, băng giá của Phổ Phổ cũng thấp thoáng hiện lên ánh hồng: “Phải rồi, anh Triều Dương, Hạo Tử, chúng ta mãi mãi là bạn tốt!”

Đinh Hạo lại tỏ ra bộ dạng là anh cả, tươi cười vỗ vai hai đứa, nói: “Được rồi, chúng ta đi nói chuyện với người đó đi, tin rằng mỗi người năm nghìn tệ, ông ta chắc chắn sẽ đưa.”

Chu Triều Dương hỏi vẻ ngần ngại: “Liệu có ít quá không?”

“Ít à? Tất cả một vạn rưỡi, rất nhiều rồi mà.”

Phổ Phổ suy nghĩ một chút, nói: “Đối với chúng ta có lẽ là rất nhiều, nhưng đối với ông ta có thể là rất ít, anh Triều Dương cảm thấy hai đứa bọn em nếu không có thu nhập, cần phải sống đến năm 18 tuổi thì cần bao nhiêu tiền?”

Chu Triều Dương suy ngẫm một lát: “Nếu như Hạo Tử mãi không tìm được công việc, hai đứa bọn em..., để anh tính của anh, mỗi tháng tất cả các loại chi phí bình quân phải tiêu là năm trăm tệ, một năm là sáu nghìn, cộng thêm với những loại chi phí khác, một năm khoảng hơn một vạn, sau này lên đại học chắc chắn càng cần nhiều hơn. Nếu tính như vậy, hai đứa bọn em sống đến năm 18 tuổi, mỗi người cần khoảng năm, sáu vạn tệ.”

Phổ Phổ nói: “Anh còn có nhà, bọn em không có nơi nào ở, tính ra còn phải nhiều hơn.”

Chu Triều Dương gật đầu: “Việc thuê nhà cũng chiếm một số tiền lớn.”

Phổ Phổ lạnh lùng suy nghĩ giây lát, ngẩng đầu nói: “Em nghĩ rồi, chúng ta cứ nói mỗi người mười vạn tệ.”

“Mỗi người mười vạn tệ?” Đinh Hạo hít vào một hơi thở sâu, trợn tròn mắt, ”Tất cả là ba mươi vạn tệ! Trời ơi, số tiền trong tay anh từng cầm nhiều nhất chính là ví tiền của lão mập khốn kiếp đó, tất cả là hơn bốn nghìn tệ. Ba mươi vạn tệ, ông ta sao có thể dùng ba mươi vạn tệ để mua cái máy ảnh chứ?”

Bởi vì Chu Vĩnh Bình rất giàu có cho nên Chu Triều Dương có khái niệm rõ ràng hơn về tiền so với hai đứa kia, cậu suy nghĩ một lát, nói: “Tớ cảm thấy yêu cầu của Phổ Phổ không quá đáng, ông ta sẽ đồng ý, riêng chiếc xe của ông ta cũng mấy chục vạn tệ rồi.”

Phổ Phổ nói: “Cứ quyết định như vậy đi!”

Trong khi Đinh Hạo vẫn còn trợn mắt, há miệng, ba đứa trẻ quay lại ghế ngồi.

Trương Đông Thăng cười nói: “Thế nào, các cháu thương lượng ra sao rồi?”

Phổ Phổ lạnh lùng gật đầu: “Đã thương lượng xong rồi.”

“Vậy thì, đưa các cháu bao nhiêu tiền để bán chiếc máy ảnh cho chú?”

Phổ Phổ nói: “Mỗi người mười vạn tệ.”

Ngụm cà phê trong miệng Trương Đông Thăng xém chút nữa phụt ra ngoài, nghiến chặt răng nói: “Chúng mày có nhầm không, mỗi đứa mười vạn tệ?”

Phổ Phổ trả lời rất bình tĩnh: “Đúng vậy, chính là mỗi người mười vạn tệ, không được ít hơn.”

“Chúng mày cần nhiều tiền thế để làm gì? Chúng mày không sợ bị người khác trong gia đình phát hiện ra sao? Chúng mày chỉ là những đứa trẻ nhỏ, có được bao nhiêu tiền như vậy, chúng mày giải thích số tiền này từ đâu đến như thế nào?”

Phổ Phổ nói: “Việc này thì chú không cần lo, chúng cháu sẽ không để cho những người khác biết được đâu.”

Chu Triều Dương liền nói tiếp: “Phải rồi, chú cứ yên tâm, sau khi đưa tiền cho chúng cháu, chúng cháu nhất định sẽ đưa máy ảnh cho chú, đảm bảo vĩnh viễn không bao giờ nói sự việc này cho bất kỳ ai.”

Trương Đông Thăng cầm cốc cà phê lên uống một ngụm, tiếp đó ngửa người về phía sau, tay che miệng, nheo mắt nhìn ba đứa tiểu quỷ này.

Ba mươi vạn tệ! Đừng nói là anh ta vốn không có nhiều tiền như vậy, tiền của anh ta đều do Từ Tịnh quản lý. Mà cho dù anh ta có nhiều tiền như vậy, anh ta cũng quyết không lấy ra để làm cuộc trao đổi với ba đứa tiểu quỷ này. Bởi vì ba đứa tiểu quỷ tiêu tiền linh tinh, bị người nhà hay là người nào đó biết, nếu hỏi ra được là do anh ta

đưa, lại hỏi thêm tại sao lại đưa bao nhiêu tiền như thế, lập tức bại lộ ngay tội trạng.

Hồi lâu sau, Trương Đông Thăng thở hắt ra: “Thế này đi, chú đưa cho các cháu mỗi đứa một vạn tệ, các cháu tiêu hết hoặc là giấu đi, người trong nhà cũng không dễ phát hiện.”

Đinh Hạo nhìn hai đứa kia nói: “Tớ cảm thấy như thế cũng được rồi nhỉ.”

Trương Đông Thăng nhìn Đinh Hạo cười cười, cảm thấy đứa trẻ lớn nhất lại dễ nói chuyện nhất.

Phổ Phổ mặc kệ Đinh Hạo, chỉ trực tiếp lắc đầu: “Mỗi người mười vạn, thiếu một xu thì sẽ đưa máy ảnh cho cảnh sát.”

Nét mặt hòa nhã trên gương mặt Trương Đông Thăng ngay trong khoảnh khắc đó liền biến mất, nheo mắt lại, nhìn Phổ Phổ như muốn ăn tươi nuốt sống, nếu như không phải là nơi chốn công cộng, anh ta hận một nỗi không thể giết chết ngay Phổ Phổ.

Chu Triều Dương đối diện với ánh mắt của kẻ sát nhân này, lòng bàn tay cũng run rẩy.

Chỉ có duy nhất Phổ Phổ biểu hiện ra bộ dạng không hề sợ hãi.

Trương Đông Thăng cười khẩy, nói: “Nếu chúng mày đã muốn như vậy, được rồi, vậy chúng mày cứ giao máy ảnh cho đồn công an đi, không cần bán cho tao nữa, tao không cần, cũng chẳng mua nổi.”

Chu Triều Dương nói vẻ thận trọng: “Chú mua không nổi, xe của chú đã đáng giá mấy chục vạn tệ rồi?”

Trương Đông Thăng hừ một tiếng: “Đó không phải là xe của tao, là xe của người khác. Chúng mày không cần nói với tao nữa, tao chỉ có thể đưa ra được mỗi đứa một vạn tệ, nhiều hơn một xu thì không

cần, chúng mày thích tìm ai thì tìm.” Anh ta quay đầu đi chỗ khác, mặc kệ mấy đứa trẻ.

Đinh Hạo vội nói: “Một vạn thì một vạn, thỏa thuận xong. Phổ Phổ, em thấy thế nào?”

“Anh câm miệng!” Phổ Phổ chửi Đinh Hạo một câu, không muốn nói thêm với anh chàng không chấp hành theo như kế hoạch bọn họ đã định sẵn, trực tiếp đứng dậy, nói: “Anh Triều Dương, chúng ta đi thôi, chúng ta đến đồn công an, có thể chú công an còn cho chúng ta tiền thưởng, nói không chừng cũng được mấy vạn tệ.”

Nó kéo Chu Triều Dương chuẩn bị bước đi, Đinh Hạo đứng ở bên cạnh đuổi theo, cuống quýt nói: “Đừng mà, tất cả ba vạn tệ thì cũng rất tốt rồi.”

Phổ Phổ và Chu Triều Dương đều mặc kệ cậu ta.

Thấy bọn chúng thực sự chuẩn bị đi, Trương Đông Thăng đành phải gọi lại: “Đợi một chút, chúng mày hãy quay trở lại ngồi đã!”

Ba đứa lại quay trở lại, Phổ Phổ cười khẩy nói: “Chú chẳng phải nói là hơn một xu cũng không cần mà, chúng cháu thiếu một xu cũng không bán. Còn có chuyện gì chứ?”

Trương Đông Thăng vô cùng tức giận, nhưng đối diện với đối thủ chèn ép như vậy, anh ta cũng vô cùng bất lực, nói: “Mấy ngày hôm nay nhà chú đang lo chuyện tang lễ, chú hiện tại cũng không có nhiều tiền như vậy. Đợi mấy ngày nữa được không?”

Phổ Phổ nói: “Được, nhưng phải nhanh một chút.”

“Được, đợi chú lo xong việc trong nhà, dồn đủ tiền sẽ đưa cho các cháu. Các cháu không có thẻ ngân hàng nhỉ? Đến lúc đó, chú trực tiếp lấy tiền mặt đưa cho các cháu. Các cháu ở đâu? Làm thế nào để chú có thể liên hệ với các cháu?”

Đinh Hạo nói: “Bây giờ chúng cháu đang ở...”.

Chu Triều Dương rất lo lắng tên sát nhân sau khi biết được địa chỉ nhà mình thì hậu họa sẽ vô cùng, vội vàng ngăn cản cậu ta, vội nói: “Không thể nói cho ông ta được!”

Trương Đông Thăng nói: “Vậy thì làm thế nào để chú liên hệ được với các cháu? Nhà cháu có điện thoại không?”

Chu Triều Dương không dám để cho ông ta biết bất cứ thông tin gì liên quan đến gia đình mình, bèn nói: “Chú không cần liên hệ với bọn cháu, bọn cháu sẽ tự liên hệ với chú, số điện thoại của chú thế nào, mấy hôm nữa sẽ liên lạc với chú.”

Trương Đông Thăng thoáng chần chừ giây lát, lấy ra một tờ giấy nhớ, viết ra số di động đưa cho bọn chúng, nói: “Nhà chú ngày mai tiến hành tang lễ. Các cháu ngày kia có thể gọi điện cho chú.”

Chu Triều Dương nói: “Được.”

“Nhưng trong khoảng thời gian này, việc giữa chúng ta liên quan đến chiếc máy ảnh, các cháu nhất định phải bảo mật, không được nói với bất kỳ ai, bao gồm cả bố mẹ của các cháu.”

“Bọn cháu chắc chắn không nói đâu.”

“Được, vậy thì hôm nay cứ như vậy đã, có cần chú đưa các cháu về nhà không?”

Chu Triều Dương lắc đầu: “Không cần, Phổ Phổ, Hạo Tử, chúng ta đi thôi.”

Khi bọn chúng vừa mới đi được mấy bước, Đinh Hạo liền quay lại nói với người đàn ông: “Chú có thể đưa tạm cho chúng cháu một ít tiền tiêu vặt không?”

Trương Đông Thăng nhìn nó, hỏi: “Cháu cần bao nhiêu?”

“Mấy trăm tệ.”

Trương Đông Thăng mím môi, bất lực lôi từ trong ví ra sáu trăm tệ đưa cho cậu ta, cậu ta nói tiếng cảm ơn, vui vẻ bước đi.

Nhìn bóng lưng ba đứa bé, Trương Đông Thăng nằm trong ghế sofa, miệng chu lên, bàn tay nắm chặt lại.

Ba đứa tiểu quỷ dám đến tống tiền anh ta? Hừ!

Chương 28

Sau khi bước ra khỏi quán cà phê, Chu Triều Dương dẫn hai đứa bạn lao chạy trên đường, đi vào trong một ngõ nhỏ, rồi lại quành rẽ mấy lần, đến một con đường mà cậu cũng không biết tên, mới dừng lại, thở dốc.

Đinh Hạo than phiền: “Cậu chạy gì chứ?”

Chu Triều Dương nói: “Tớ sợ người đó đi theo dõi, nếu bị ông ta biết chúng ta ở đâu thì thật là tai hại.”

“Biết thì sao?”

Chu Triều Dương lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn Đinh Hạo: “Cậu không sợ ông ta đến giết bọn mình à?”

“Giết bọn mình? Không đến nỗi chứ!”

Phổ Phổ bĩu môi ngước nhìn Đinh Hạo, nói: “Hạo Tử, anh thực sự quá ngu ngốc rồi đấy!”

“Anh sao chứ?”

“Chúng ta đã bàn bạc rõ là mỗi người mười vạn tệ, người đó nói mỗi người một vạn tệ, thật không ngờ anh lại hào hứng đồng ý luôn".

Đinh Hạo gãi đầu vẻ xấu hổ: “Anh thấy... anh thấy là ông ta không muốn bỏ ra nhiều tiền như vậy mà, mỗi người một vạn tệ cũng khá ổn rồi.”

“Đây rõ ràng là quá trình trả giá, đây là giá tiền mà ba đứa chúng ta đã thương lượng sẵn! Anh như vậy, có đi làm thuê cũng chắc chắn bị người ta lừa, vốn dĩ công việc một nghìn tệ, người ta đưa cho anh một trăm tệ anh cũng đồng ý làm.”

Đinh Hạo nói vẻ bất mãn: “Việc này hoàn toàn không giống nhau mà! Anh vừa rồi nhìn thấy bộ dạng của ông ta, ông ta nói nhiều nhất là trả ba vạn tệ, anh sao có thể biết được cuối cùng ông ta lại đồng ý ba mươi vạn chứ.”

“Anh Triều Dương vừa rồi chẳng phải nói sao, chiếc xe ông ta đi đáng giá mấy chục vạn tệ, đây là món đồ có thể lấy được mạng của ông ta, sao ông ta có thể không trả tiền chứ?”

Chu Triều Dương cũng nói: “Vừa rồi cậu cũng nóng vội quá, nói thực lòng, ba vạn tệ thực sự không đủ để cho các cậu chi tiêu trong vòng mấy năm tiếp theo, các cậu ít nhất phải cần một chỗ ở, cần phải có cơm ăn nữa, cần phải nghĩ cách để đi học, có phải vậy không?”

Thấy hai đứa đều nói cậu ta, Đinh Hạo đành phải nói: “Được rồi, được rồi, coi như tớ đã sai, lần sau tớ đều nghe các cậu, tớ không đưa ra ý kiến gì nữa, được rồi chứ gì?”

Phổ Phổ hừ một tiếng, quay đầu ra chỗ khác.

Chu Triều Dương nói: “Được rồi, đừng tức giận nữa. Việc tiếp theo của chúng ta chính là, nghiêm túc lên kế hoạch một phương án cụ thể.”

“Phương án?”, Đinh Hạo nắm chặt tay, nói vẻ hưng phấn, “Nghe ra có vẻ thật là kích thích, giống như là trong tivi nhỉ?”

Chu Triều Dương nói vẻ nghiêm túc: “Đúng vậy, nhưng chúng ta không phải là đang quay phim, bắt đầu từ bây giờ chúng ta không phải là trẻ con, chúng ta phải lập nên kế hoạch giống như người lớn, cần phải nghĩ ra được cách mà không để xảy ra sơ suất nào, bởi vì chúng ta cần phải làm cuộc trao đổi thương lượng với một tên sát nhân, sự việc này rất nguy hiểm, có hiểu rõ không?”

Đinh Hạo nói: “Tớ từ lâu đã không còn là trẻ con nữa rồi!”

Phổ Phổ lại nhìn cậu ta một cái với vẻ khinh bỉ, lặp lại câu nói vừa rồi: “Anh quá ngu ngốc rồi!”

Đinh Hạo đành phải cúi đầu ngậm miệng lại.

Chu Triều Dương phải hắng giọng làm dịu bầu không khí, nhìn hai đứa, hỏi: “Vừa rồi, các cậu có sợ không?”

Đinh Hạo lắc đầu: “Lúc ban đầu nhìn thấy người đó thì hơi căng thẳng, sau đó thì không có gì đáng sợ nữa.”

“Lúc ở trong quán, khi ông ta trừng mắt nhìn chúng mình thì sao?”

“Lúc đó thì hơi căng thẳng, nhưng ông ta không thể đánh bọn mình được, tớ chắc chắn, cho nên tớ không sợ ông ta, ha ha.”

Phổ Phổ lại nhìn cậu ta khinh bỉ, một lần nữa lặp lại câu nói vừa rồi: “Đó là vì anh quá ngu ngốc, kẻ ngốc thì không biết sợ hãi.”

“Hừ”, Đinh Hạo cắn răng.

Chu Triều Dương quay sang Phổ Phổ: “Còn em thì sao, em có sợ không?”

Vốn dĩ hai đứa bọn nó tưởng Phổ Phổ chắc chắn sẽ nói: “Việc này thì có gì đáng sợ chứ”, bởi vì vừa rồi khi người đàn ông đó lộ ra bộ mặt hung dữ, chỉ có Phổ Phổ nhìn thẳng vào ông ta không hề sợ hãi, hai đứa bọn nó thì đều nhát gan. Nào ngờ, Phổ Phổ lại như biến thành một người khác, từ từ gật đầu, trong ánh mắt lộ ra sự mềm yếu của con gái: “Em sợ”.

Đinh Hạo lấy làm lạ, nói: “Nhưng vừa rồi em hình như chẳng sợ hãi một chút nào cả mà?”

Phổ Phổ chau mày, nét mặt đã khôi phục lại sự lạnh lùng vốn có của nó: “Anh càng sợ hãi, thì người khác càng biết anh dễ bắt nạt.

Chỉ có tỏ ra không sợ hãi thì người khác mới không dám làm gì anh."

Chu Triều Dương bất giác khen ngợi: "Phổ Phổ, em thật là dũng cảm!"

Ánh mắt Phổ Phổ dõi ra phía xa, nói vẻ rầu rầu: "Lúc trước khi bố em vừa mới bị tử hình, các bạn học cười nhạo em, đánh em, em đều không dám đánh trả lại. Sau đó có một lần em liều mạng đánh trả lại bọn chúng thì bọn chúng không còn dám gây sự với em nữa."

Đinh Hạo nói: "Triều Dương, thế vừa rồi cậu có sợ không?"

Triều Dương cười: "Sợ thì đúng là cũng có đấy, nhưng sự việc này chắc chắn phải làm, sợ hãi cũng chỉ có thể khắc phục mà thôi."

Phổ Phổ nhìn cậu: "Anh Triều Dương, cảm ơn anh!"

Chu Triều Dương thoáng đỏ mặt: "Cảm ơn anh gì chứ? Chúng ta là bạn tốt mà!"

Đinh Hạo vỗ tay, nói: "Được rồi, phương án tiếp theo của chúng ta là như thế nào nhỉ?"

Chu Triều Dương nói: "Cứ về nhà trước rồi từ từ suy tính, vẫn còn khoảng thời gian hai ngày, tớ cần phải nghĩ ra được một kế sách đảm bảo sự an toàn của chúng ta mà lại vẫn có thể lấy được tiền. Nhưng bây giờ chúng ta trở về nhà cần phải cẩn thận, không thể để cho ông ta đi theo dõi bám theo được."

Ba đứa đi về phía trước, tìm thấy một trạm xe buýt, sau khi xem biển báo không có tuyến nào đến thẳng, chỉ có thể bắt xe đến khu vực trung tâm, sau đó lại ngồi xe buýt tuyến khác để trở về nhà. Để tránh bị tên sát nhân bám theo, Chu Triều Dương dẫn cả bọn xuống trước một trạm trước khi đến trạm về nhà cậu, sau đó rẽ vào trong

ngõ nhỏ, cuối cùng đi xuyên tới xuyên lui, về được đến dưới tòa lầu của nhà mình.

Chương 29

Bởi vì người chết ở bên ngoài, theo như phong tục của vùng, tang lễ không thể tiến hành trong nhà, thêm nữa, vì thi thể ngã thành ra như vậy, theo như tập tục thì không thể đợi được đến bảy ngày, cần phải mai táng sớm cho yên ổn.

Nhà họ Từ thuê chỗ ở Trung tâm hoạt động của người cao tuổi gần tiểu khu dân cư, tổ chức tang lễ và cỗ mời bạn bè người thân sau khi đưa tang vào ngày mai đều tiến hành ở đây.

Trương Đông Thăng sau khi giao cho người giúp đỡ việc tang lễ khăn và cốc giấy mua ở siêu thị, vừa quay người thì nhìn thấy Nghiêm Lương, Nghiêm Lương ngồi một mình một bàn phía bên trong, gật đầu mỉm cười với anh ta, vẫy tay ra hiệu cho anh ta tới.

Theo bản năng, Trương Đông Thăng giật nảy mình.

Thời anh ta vẫn còn đang đi học, anh ta đã nghe nói Nghiêm Lương từng là chuyên gia hình sự trinh thám của Sở Công an tỉnh, thỉnh thoảng vẫn có lãnh đạo Sở Công an thành phố Hàng và Sở Công an tỉnh đến gặp ông để trò chuyện.

Sau đó, sau khi quen biết với Từ Tịnh, Từ Tịnh nói với anh ta, ông chú Nghiêm này trước đây làm cảnh sát rất tài giỏi, chưa có vụ án nào mà chưa phá được, thậm chí đã từng nhận được huân chương khen thưởng của Bộ Công an. Sau khi tiếp xúc với Nghiêm Lương, Trương Đông Thăng biết được Nghiêm Lương không giống như những thầy giáo trong khoa Toán, phần nhiều chỉ biết nghiên cứu lý luận mà không hề hiểu biết được những lý luận nghiên cứu phức tạp này có tác dụng gì. Nghiêm Lương rất thích gợi mở lý luận

toán học làm thế nào để kết hợp với thực tế sản xuất, giống như những sinh viên khoa Tin trong trường, phần lớn đều chọn lựa môn học Toán Lý lôgíc của Nghiêm Lương, chắc là Nghiêm Lương hồi đó khi làm cảnh sát rất giỏi về việc giải quyết vấn đề đứng từ góc độ toán học.

Đương nhiên, Trương Đông Thăng hiểu rất rõ hôm nay Nghiêm Lương đến đây không phải để điều tra anh ta, ông với vai trò là họ hàng thân thích đến để ngày mai đưa tang.

Nhưng cho dù Nghiêm Lương có điều tra anh ta, Trương Đông Thăng cũng hoàn toàn tin chắc là vụ án này không có ai có thể phá được, bởi vì không có bất cứ cách nào chứng minh anh ta đẩy người xuống dưới mà không phải là do vô tình ngã xuống. Trừ phi, chiếc máy ảnh của ba đứa trẻ đó rơi vào tay người khác.

Trương Đông Thăng lập tức gật đầu với ông, đi tới đó, nhiệt tình nắm tay, nói: “Thầy Nghiêm, bốn năm rồi không gặp, Từ Tịnh nói đã liên hệ với thầy, em còn tưởng lần này thầy không có thời gian đến kia.”

“Đã được nghỉ hè rồi mà, cậu dạy cấp hai rảnh rỗi, tôi dạy đại học cũng rảnh rỗi. Phải rồi, khi tôi đến, mọi người nói cậu đi đến siêu thị mua đồ, sao lại mua đến mấy giờ đồng hồ chứ?”

Trương Đông Thăng bình thản bịa ra một lý do: “Em đến gặp xe đưa tang ngày mai để xác nhận lại tình hình, rồi lại đến cửa hàng bán vòng hoa để thanh toán nên đã mất nhiều thời gian.”

Nghiêm Lương gật đầu: “Mấy ngày nay chắc là cậu bận rộn lắm nhỉ?”

Trương Đông Thăng thở dài, cúi đầu: “Xảy ra chuyện như thế này, Từ Tịnh tâm trạng không được tốt, ngày nào cũng khóc một

mình, em là đàn ông, chỉ có thể do mình em gánh vác thôi.”

Nghiêm Lương nhìn cậu học sinh cũ của mình với vẻ đồng tình, do dự giây lát, cuối cùng vẫn lên tiếng: “Hiện nay, tình cảm giữa cậu và Từ Tịnh có xảy ra chút vấn đề phải không?”

Trương Đông Thăng lấy tay che miệng: “Cô ấy nói cho thầy biết à?”

Nghiêm Lương lặng lẽ gật đầu.

“Bọn em...”, anh ta mím môi, như thể rất khó khăn mới nói ra được, “Bọn em có lẽ sẽ ly hôn.”

Nghiêm Lương hỏi đầy quan tâm: “Sao lại để tình hình phát triển đến nước này chứ?”

“Có lẽ...”. Anh ta thở dài, rút bao thuốc từ trong túi áo ra, anh ta biết Nghiêm Lương không hút, cho nên chỉ rút một điếu, tự châm cho mình.

“Em bắt đầu hút thuốc rồi à?”

Trương Đông Thăng cười khổ não: “Thường ngày cũng không hay hút, thỉnh thoảng khi trong lòng phiền muộn thì mới hút một chút.”

Nghiêm Lương gật đầu: “Có thể... tiện nói với tôi một chút không?”

“Thầy là trưởng bối, cũng là thầy giáo mà em kính trọng nhất, cũng nên nói với thầy.” Anh ta phả ra một luồng khói, nói: “Tất cả những việc này đều có căn nguyên của nó, có lẽ là bởi vì em từ nông thôn đến, em và Từ Tịnh vốn không phải là cùng một lớp người thì phải?”

“Nhưng lúc đầu các em yêu thương nhau mà?”

Trương Đông Thăng cười: “Khi yêu nhau thì sẽ không để ý đến rất nhiều nhược điểm của đối phương, đợi đến sau khi kết hôn thì không còn như vậy nữa. Thầy cũng biết tình hình gia đình nhà em, bố mẹ em đều là nông dân sinh sống trong vùng núi, đều là những con người thật thà chất phác, không tiếp xúc nhiều với xã hội, không hiểu được những quy tắc của người thành phố. Em và Từ Tịnh sau khi kết hôn, bố mẹ em cũng đến thăm bọn em, nhưng sau khi lần đầu tiên họ đến, Từ Tịnh đã phàn nàn họ không biết giữ vệ sinh, nói với em sau này nếu bố mẹ em lại đến nữa thì sẽ bỏ tiền ra để thuê khách sạn cho họ ở, không được ở trong nhà. Thế nhưng trong quan niệm người nông thôn của bố mẹ em thì luôn cảm thấy người một nhà cần phải sống cùng trong nhà, cho nên em khuyên Từ Tịnh nhẫn nhịn một chút, dù sao họ cũng chỉ đến ở mấy ngày rồi đi, em sẽ xử lý tốt vấn đề vệ sinh của họ. Nhưng cô ấy kiên quyết phản đối, nếu họ ở trong nhà thì cô ấy sẽ đến khách sạn ở, cãi nhau với em một trận. Chẳng có cách nào khác, em đành phải khéo léo khuyên bố mẹ sau này đến ở khách sạn, ngoài miệng họ không nói gì, nhưng em biết trong lòng họ chắc chắn là không vui. Mấy năm nay, họ không đến thăm bọn em lần nào nữa, lần này họ đến vì tang lễ, cũng bố trí ở khách sạn. Đây chỉ là một việc nhỏ, cũng không có gì to tát, nhanh chóng trôi qua. Nhưng sau đó, một số thói quen của em có sự khác biệt quá lớn đối với tính cách của Từ Tịnh. Em từ nhỏ nhà đã nghèo, khi mua đồ thì có thói quen so sánh, chọn tính năng tốt nhưng giá rẻ, Từ Tịnh thì ngược lại, cô ấy chỉ cần thương hiệu lớn chất lượng tốt, không hề quan tâm đến giá cả. Cô ấy thấy rằng em quá keo kiệt, không có chất đàn ông, ôi, cứ muôn màu muôn dạng, có lẽ hình tượng của em trong mắt cô ấy càng lúc càng

kém. Càng về sau, cô ấy càng đối xử lạnh nhạt với em, thậm chí... thậm chí không còn để em động vào cô ấy nữa.” Anh ta rứt tóc, khoang mắt hơi đỏ.

Nghiêm Lương nhìn anh ta với vẻ đồng tình: “Vậy thì bây giờ tình cảm của em đối với cô ấy thế nào?”

Trương Đông Thăng nhìn vào khoảng trống, mỉm cười hiền hậu: “Em vẫn rất yêu cô ấy, bất luận cô ấy làm gì, trong lòng em, cô ấy vẫn là cô gái của bốn năm trước không màng đến sự phản đối của bố mẹ để ở bên em.”

Nghiêm Lương trong khoảnh khắc bị lây nhiễm cảm xúc của anh ta, nói: “Tiếp sau đây, em chuẩn bị làm thế nào?”

“Năm ngoái cô ấy đã đưa ra lời đề nghị ly hôn với em, em không muốn ly hôn, em rất hy vọng có thể tiếp tục chung sống cùng với cô ấy, em đã thử lấy lòng cô ấy, gần như rất ít tác dụng, em thấy rằng cô ấy nhất thời ương bướng, chứ không hề biết rõ thế nào mới là cuộc sống mà cô ấy thực sự mong muốn. Cho nên em muốn dùng thời gian để từ từ điều chỉnh cách suy nghĩ của cô ấy. Mặt khác em cũng tự kiểm điểm bản thân, thấy rằng em cũng có một phần lớn trách nhiệm. Nói thẳng ra, em và cô ấy sau khi kết hôn, đối diện với bố mẹ của cô ấy, tâm lý tự ti trong lòng em lại luôn nổi lên. Em có cảm giác họ luôn coi thường em, không coi em là người một nhà, cho nên em cũng không hết lòng để làm một người con rể tốt, trong gia đình, em giống như một người ngoài cô độc. Thế nên em bắt đầu hòa nhập vào gia đình này, làm tốt bổn phận của một người con rể. Em dạy cấp hai, có nhiều thời gian rảnh, nên tranh thủ thời gian đến chơi với bố mẹ cô ấy. Em làm như vậy thực ra cũng có một phần tính toán ở trong đó, lấy lòng họ để họ khuyên nhủ Từ Tịnh.

Sau khi họ biết được tình hình, cũng luôn làm công tác tư tưởng với Từ Tịnh, cho nên hai đứa bọn em mới kéo dài đến tận bây giờ vẫn chưa ly hôn, ôi... bố mẹ đột nhiên xảy ra sự việc này, em thực sự... thực sự cũng là lỗi do em, bố bị chứng huyết áp cao, nhưng thường ngày bố đều nói mình không thấy khó chịu, không chịu uống thuốc. Em cũng không để ý, còn đưa họ lên trên núi chơi, kết quả khi chụp ảnh, em vừa mới điều chỉnh máy ảnh, thì đột nhiên nghe thấy tiếng bố mẹ kêu lên, em ngẩng đầu lên thì đã nhìn thấy bố mẹ ngã xuống rồi. Sau đó cảnh sát suy đoán bố em lúc đó trèo lên núi, sau khi đột ngột ngồi xuống, bệnh cao huyết áp tái phát, kéo mẹ cùng rơi xuống dưới. Bất luận thế nào cũng đều là tại em, em cảm thấy mình quá là có lỗi với Từ Tịnh.” Anh ta dập điếu thuốc, hai tay ôm trán, bộ dạng trông vô cùng đau khổ, khiến người ta không nỡ nhìn.

Nghiêm Lương thở dài, khuyên nhủ: “Em không nên tự trách, sự việc này không ai muốn xảy ra cả, có người vừa ra khỏi cửa đã gặp phải tai nạn xe cộ, hoàn toàn không thể nào ngờ được, việc này trách ai được chứ?”

Hồi lâu sau, Trương Đông Thăng mới lại ngẩng đầu lên, nói: “Bây giờ em cũng nghĩ thông suốt rồi, chỉ cần Từ Tịnh vui vẻ, em thế nào cũng được. Em chỉ có thể cố gắng hết bổn phận của mình, khi vẫn còn là chồng của cô ấy, là một người chồng tốt, thậm chí kết quả cuối cùng, em cũng chỉ mong cô ấy được vui vẻ mà thôi.”

Nghiêm Lương nghe vậy vô cùng cảm động, liên tục an ủi, lại nói: “Em cũng không cần quá bi quan, thầy sẽ khuyên nhủ Từ Tịnh, cô ấy vẫn chịu nghe lời thầy một chút. Bây giờ bố mẹ cô ấy vừa mới xảy ra chuyện, cô ấy cũng không lập tức đưa ra lời đề nghị ly hôn

với em, em hãy cố gắng hơn nữa để cô ấy trân trọng mối tình không dễ gì mà có được này.”

“Em sẽ cố gắng, cảm ơn thầy Nghiêm!”

Trên mặt Trương Đông Thăng vẫn thể hiện bộ mặt ủ dột, nhưng anh ta nhìn thấy phản ứng của Nghiêm Lương, trong tận đáy lòng lại trào dâng ý cười giảo hoạt.

Chương 30

Dưới gầm giường phủ một lớp bụi, Chu Triều Dương khom lưng bò ra khỏi gầm giường rồi lại nhét hai chiếc rương lớn trên nắp đầy bụi quay trở lại gầm giường, đứng dậy xoa tay, quay đầu nói: “Bây giờ chiếc máy ảnh được cất giấu ở sâu bên trong nhất, chỉ có ba đứa bọn mình biết, bọn mình nhất định phải giữ bí mật, không được nói cho bất kỳ ai. Nếu như người đó hỏi đến, nhất định không được để cho ông ta lừa, được không?”

Phổ Phổ chau mày, gật đầu vẻ nghiêm túc, tiếp đến liền dùng ánh mắt nghi ngờ hướng về Đinh Hạo: “Quá ngu ngốc”.

Đinh Hạo thoáng tỏ vẻ bất lực, kêu lên: “Tớ sẽ không bị ông ta dụ dỗ moi thông tin đâu, yên tâm đi. Được rồi, được rồi, chúng ta vẫn cần phải thương lượng một chút, làm thế nào để lấy được tiền.”

Chu Triều Dương nói: “Lấy được tiền là một mặt, điều quan trọng là chúng ta phải lấy được tiền một cách an toàn.”

“Lấy được tiền một cách an toàn, lẽ nào... lẽ nào người đó còn muốn giết người diệt khẩu chúng ta chắc?”

Chu Triều Dương gật đầu vẻ nghiêm túc: “Rất có khả năng, cậu nhìn thấy nét mặt của ông ta ngày hôm nay là biết rồi, bộ dạng như là muốn ăn thịt người vậy.”

“Ông ta thấy bọn mình còn nhỏ tuổi, muốn cố tình dọa dẫm bọn mình thì sao?”

Chu Triều Dương bĩu môi: “Tớ không biết.”

Đinh Hạo quay sang Phổ Phổ: “Em thấy thế nào?”

Phổ Phổ lắc đầu: “Em cũng không biết, dù sao anh Triều Dương nói cũng có lý, ngộ nhỡ ông ta không định đưa tiền cho chúng ta, chỉ là muốn giết chúng ta diệt khẩu thì sao?”

Đinh Hạo nói: “Nhưng máy ảnh đang ở trong tay chúng ta.”

Chu Triều Dương gật đầu: “Đúng rồi, chỉ cần máy ảnh ở trong tay chúng ta, thì ông ta sẽ không làm gì chúng ta. Cậu nhìn bộ dạng của ông ta, tớ nói về nhà cất máy ảnh xong xuôi rồi mới quay lại, mặt ông ta tái mét. Sau đó khi Phổ Phổ nói với ông ta, ông ta rõ ràng rất tức giận, nhưng vẫn cố kiềm chế. Tớ nghĩ chính là vì máy ảnh vẫn còn ở trong tay chúng ta.”

“Nhưng nếu như cuộc giao dịch cuối cùng thành công, chúng ta vẫn phải đưa máy ảnh cho ông ta mà.”

Phổ Phổ nghĩ một lát, cười khẩy, nói: “Vậy thì cũng có thể không đưa máy ảnh cho ông ta.”

“Không đưa cho ông ta?”, Đinh Hạo nhìn nó với vẻ kinh ngạc, “Sao lại không đưa cho ông ta?”

“Chỉ lấy tiền, không đưa máy ảnh.”

Đinh Hạo há miệng, nói: “Ông ta có phải là tên ngốc đâu, tại sao lại có thể chỉ đưa tiền cho chúng ta, còn chúng ta lại không đưa máy ảnh cho ông ta được chứ?”

Phổ Phổ khẽ nheo mắt: “Bọn mình yêu cầu ông ta đưa tiền trước, đợi sau khi lấy được tiền, bọn mình không đưa máy ảnh cho ông ta, ông ta sẽ bó tay với bọn mình, lẽ nào ông ta lại đi đến đồn công an để tố cáo bọn mình lừa ông ta? Như vậy thì chúng ta vẫn có thể uy hiếp ông ta, máy ảnh ở trong tay chúng ta, ông ta sẽ không dám làm gì chúng ta cả, nếu như mấy năm nữa tiêu hết tiền rồi, vẫn có thể tiếp tục đòi tiền của ông ta.”

Đinh Hạo nghĩ một lát, do dự nói: “Cách này rất hay, ông ta sẽ trở thành ví tiền vĩnh viễn của chúng ta, hơn nữa nếu ông ta có tức giận thế nào thì cũng không dám làm gì bọn mình. Nhưng... bọn mình làm như vậy, không được hợp với đạo nghĩa thì phải?”

“Đạo nghĩa?”, Phổ Phổ liếc nhìn cậu ta một cái, nói đầy khinh bỉ, “Đừng có học theo cách nói của người trên phim ảnh.”

Đinh Hạo chỉ có thể quay sang Chu Triều Dương: “Cậu thấy sao?”

Chu Triều Dương quả quyết lắc đầu: “Cách này không được!”

“Tại sao?” Phổ Phổ hỏi.

“Trong tivi đã chiếu rất nhiều những chuyện tương tự như thế này, nắm được thóp của người khác, uy hiếp anh ta, tống tiền, lần đầu tiên, lần thứ hai thì người ta sẽ đều làm theo, nhưng sau ba lần năm lượt, ép người ta đến cực điểm, anh ta sẽ không chịu đựng nữa, nên sẽ giết người. Các cậu nghĩ, nếu như cậu là người đàn ông đó, ba đứa trẻ cầm chiếc máy ảnh uy hiếp cậu hết lần này đến lần khác, đòi tiền cậu, liệu cậu có cho phép sự việc này cứ xảy ra mãi không? Không đâu, cho nên làm như vậy, rất có khả năng sẽ ép ông ta đến bước đường cùng, giết chết bọn mình.”

Đinh Hạo hỏi: “Vậy thì phải làm thế nào?”

“Chỉ có thể giao dịch một lần, sau một lần, bọn mình không còn liên hệ gì với ông ta, triệt để không quen biết.”

Phổ Phổ nói: “Nhưng lúc trước anh nói, sau khi chúng ta giao máy ảnh cho ông ta, liệu ông ta có còn muốn giết bọn mình để diệt khẩu không? Mặc dù máy ảnh đã đưa cho ông ta rồi, nhưng bọn mình dù sao cũng biết được là ông ta giết người.”

Chu Triều Dương gật đầu: “Rất có khả năng”.

Đinh Hạo chau mày: “Vậy thì phải làm thế nào? Đưa cho ông ta cũng không được, không đưa cho ông ta cũng không được, lẽ nào chỉ có thể giao cho cảnh sát?”

Chu Triều Dương cũng vẫn lắc đầu: “Đương nhiên là càng không thể nào giao cho cảnh sát được.”

Đinh Hạo nôn nóng hỏi: “Vậy thì cậu nói xem rốt cuộc phải làm thế nào?”

Chu Triều Dương nói: “Chúng ta sau khi cầm được tiền, sẽ đưa máy ảnh cho ông ta, nhưng bắt buộc phải đảm bảo sự an toàn của bọn mình. Bọn mình cần phải đưa máy ảnh cho ông ta ở giữa chốn công cộng đông đúc, ở bên ngoài thì ông ta sẽ không làm gì được bọn mình, sau đó quyết không được để cho ông ta biết được bọn mình ở đâu, như vậy thì ông ta sẽ không tìm thấy bọn mình, thời gian trôi qua, ông ta thấy bọn mình không nói ra việc ông ta giết người, đương nhiên sẽ từ bỏ suy nghĩ giết người diệt khẩu.”

Hai đứa nghĩ giây lát, đều gật đầu, cảm thấy chủ ý của Chu Triều Dương rất ổn.

Chu Triều Dương nói tiếp: “Nhưng đến bây giờ cụ thể cần giao dịch như thế nào, sẽ xảy ra những chuyện gì thì bọn mình vẫn hoàn toàn không hề hay biết. Cho nên tớ nghĩ, để bảo đảm an toàn, lần tới khi tiến hành giao dịch thực tế, bọn mình cần phải để máy ảnh ở nhà, cần phải lấy được tiền trước rồi ở chốn công cộng lén đưa máy ảnh cho ông ta. Ngoài ra, bọn mình khi đi giao dịch chỉ đi hai người thôi, như vậy ông ta biết một trong số bọn mình còn ở bên ngoài. Nếu như hai người đi mà xảy ra chuyện, người còn lại đương nhiên sẽ báo cảnh sát, như vậy thì ông ta sẽ không dám làm gì hai đứa cả.”

Phổ Phổ gật đầu, rất tán thành: “Một người ở nhà, chỉ có hai người đi, cách này rất hay!”

Đinh Hạo cười thành tiếng: “Đúng rồi, tớ đã nói Triều Dương thông minh nhất mà. Ưm... vậy thì bọn mình hai người nào đi, người nào ở nhà đây?”

Chu Triều Dương nói: “Tớ và Phổ Phổ đi, cậu ở nhà.”

“Tại sao là tớ? Hai đứa cậu dáng người nhỏ, nhỡ may ông ta định cư xử xấu với các cậu thì sao? Tớ dáng người cao lớn, khả năng phòng ngự cao, ít nhất cũng có thể chống đỡ được một chút.”

Phổ Phổ lườm cậu ta một cái: “Nếu như ông ta thực sự muốn giết người diệt khẩu, anh đi cũng thế thôi, anh dáng người cao lớn thì vẫn cứ không đánh thắng được ông ta, đừng tưởng rằng anh ở cô nhi viện là vua đấm đá, anh vốn không phải là đối thủ của người lớn, ông ta còn cao hơn anh bao nhiêu, ông ta là người lớn, sức lực cũng khỏe hơn bọn mình rất nhiều, nói không chừng ông ta còn có vũ khí. Điều quan trọng nhất là... anh thực sự quá ngu ngốc, em sợ anh bị ông ta lừa, lại nói lộ ra những điều không được phép nói.”

Chương 31

Buổi sáng đưa tang, buổi trưa ăn cỗ, buổi chiều bận rộn thanh toán các khoản và thu xếp việc hậu sự xong xuôi.

Bởi vì mấy hôm nay Từ Tịnh tỏ ra vô cùng phản cảm đối với Trương Đông Thăng, mọi người đều nhận rõ, bố mẹ Trương Đông Thăng không muốn tiếp tục ở lại nhà Từ gia, nên đã đặt vé tàu hỏa trở về quê ngay trong đêm.

Trương Đông Thăng sau khi tiễn bố mẹ về, khi trở về nhà, trong nhà chỉ còn lại một mình Từ Tịnh.

Anh ta đi đến, giơ tay ra định đặt lên vai Từ Tịnh, Từ Tịnh đang ngồi ở sofa đứng bật dậy vẻ cảnh giác, lùi sang bên: “Đừng động vào em!”

Bàn tay Trương Đông Thăng dừng ở giữa khoảng không, động tác này duy trì hai giây, liền thả tay xuống, cúi đầu thở dài, khẽ nói: “Anh xin lỗi, anh đã không chăm sóc tốt cho bố mẹ, thực sự rất xin lỗi!”

Từ Tịnh lạnh lùng nhìn anh ta, nhìn chằm chằm hồi lâu, trong miệng thốt ra mấy chữ: “Tiếp sau đây anh muốn thế nào?”

Trương Đông Thăng mơ hồ: “Cái gì thế nào?”

“Anh vẫn muốn làm gì?”

Trương Đông Thăng chau mày lắc đầu: “Anh không hiểu ý của em!”

Từ Tịnh đi đến ghế sofa cách xa Trương Đông Thăng, ủ dột ngồi xuống, ánh mắt đờ đẫn nhìn vào khoảng không phía trước mặt: “Chúng ta ly hôn thôi!”

“Ly hôn?”, Trương Đông Thăng từ từ ngồi xuống, lôi thuốc lá ra châm một điếu, hít một hơi thật sâu, nói: “Bố mẹ vừa mới đi, em đã muốn ly hôn rồi sao?”

“Ly hôn thôi, căn hộ mới cho anh, nếu như anh vẫn chê không đủ, anh còn muốn bao nhiêu tiền, anh nói đi, em thực sự không còn muốn tiếp tục chung sống.”

Trương Đông Thăng cười đau khổ: “Từ Tịnh ơi, giữa chúng ta từ lúc nào lại trở nên thế này? Anh cưới em là vì tiền sao? Lúc đầu khi cưới em, anh không hề biết nhà em giàu có, em cũng không chê anh là cậu sinh viên nghèo, tại sao đến hôm nay lại trở nên thế này?”

Từ Tịnh lặng yên.

Trương Đông Thăng lại than thở: “Cũng phải, cuộc sống vẫn luôn dần dần thay đổi một con người, chỉ trách anh không có tài cán gì, tốt nghiệp khoa Toán đại học Chiết Giang nhưng lại không đi du học, không làm được nhân viên quản lý cấp cao như các bạn khác, họ ngày nào cũng đều nói đến những khoản tiền lớn, đều là quản lý vận hành công việc. Còn anh thì sao, anh ngày nào cũng chỉ có thể trò chuyện với học sinh trung học về những đề toán ngây ngô. Anh là một cậu sinh viên nghèo ở nông thôn, bố mẹ cũng chẳng có tiền. Còn em, có tới năm căn hộ. Ngay từ ban đầu chúng ta kết hôn đã là một sai lầm, sự chênh lệch gia cảnh giữa hai nhà thực sự quá lớn, là anh đã quá ngây thơ rồi.”

Từ Tịnh hai tay che mặt, khóc nấc lên.

“Em đừng khóc, nhìn thấy em khóc anh đau lòng lắm!” Anh ta thở dài: “Được rồi, chỉ cần để cho em vui, anh chấp nhận hết, từ năm ngoái em đã muốn ly hôn, anh vẫn luôn cầu xin bố mẹ khuyên

nhủ em chắc là càng khiến cho em phản cảm, bây giờ bố mẹ đi rồi, sự cố lần này cũng là lỗi của anh, anh tự cảm thấy có lỗi với em. Được rồi, anh đồng ý ly hôn. Nhà cửa anh không cần, anh không phải là loại người mà em nghĩ đâu, anh sẽ đến gần trường học thuê một căn hộ, nếu như có thể, anh chỉ có một điều kiện, em có thể mua một căn hộ cho bố mẹ anh ở huyện thành quê nhà anh, không cần rộng, đủ ở là được rồi, anh hy vọng là họ có thể sống tốt hơn một chút."

Từ Tịnh khóc nghẹn ngào, ngước đôi mắt đỏ hoe lên nhìn Trương Đông Thăng. Trương Đông Thăng cúi đầu hút thuốc, cười khổ não, nói: "Gặp gỡ em, anh chưa bao giờ hối hận."

"Em... em xin lỗi!" Từ Tịnh nghẹn ngào thốt ra mấy chữ.

"Đừng nói xin lỗi, em mãi mãi là công chúa của anh."

"Em..." Từ Tịnh do dự một lát, nói: "Căn hộ mới đó, cứ chia cho anh đi, tiền mua căn hộ của bố mẹ anh ở huyện thành, em sẽ trả."

Bỗng chốc, Trương Đông Thăng khẽ nheo mắt, dập điếu thuốc, cười khẩy: "Thì ra em vẫn muốn ly hôn!" Anh ta mím môi, ngẩng đầu lên, lại nói: "Bố mẹ vừa đi, bây giờ ly hôn thì họ hàng sẽ đàm tiếu, đợi mấy tháng nữa có được không?"

Từ Tịnh suy nghĩ một lát, gật đầu, sau đó ấp úng nói: "Em... em muốn chuyển ra ngoài sống."

"Vì sao?"

"Không vì sao cả!"

"Mấy tháng cuối mà em cũng không muốn sống cùng với anh sao?"

Từ Tịnh cúi đầu không trả lời.

Trương Đông Thăng cười khổ não, nói: “Đây chính là ly thân nhỉ?”

Từ Tịnh vẫn không trả lời.

Trương Đông Thăng thở dài, nói: “Được rồi, em muốn khi nào chuyển đi?”

“Bắt đầu... bắt đầu từ hôm nay.”

Trương Đông Thăng thoáng ngẩn người, trầm mặc hồi lâu, thở dài nói: “Em không cần chuyển đi, người cần chuyển đi là anh. Thế này đi, đợi một chút anh thu dọn đồ, anh chuyển đến căn hộ mới của nhà em ở mấy tháng, đợi sau khi chúng ta ly hôn, anh sẽ ra ngoài tìm căn hộ để thuê, như thế em cảm thấy được không?”

“Em... em xin lỗi!”

Trương Đông Thăng giơ cánh tay ra, đứng dậy khi đi qua người Từ Tịnh, vỗ vào vai cô, Từ Tịnh đứng bật dậy, tránh sang một bên.

Trương Đông Thăng ngẩn người nói: “Em sợ anh như vậy sao?”

“Không... không có... em thần kinh không được tốt.”

“Anh xin lỗi, là anh không chăm sóc tốt cho em.” Anh ta thở dài, khi vào trong phòng thu dọn đồ đạc, nghĩ thầm trong lòng, Từ Tịnh nhất định cần phải giải quyết sớm một chút, rõ ràng cô ấy đã nghi ngờ mình giết chết bố mẹ cô ấy.

Chương 32

Theo như thời gian hẹn định, hôm nay cần phải gọi điện cho người đàn ông đó, rõ ràng không thể nào dùng điện thoại của nhà mình được, ở tầng dưới của khu nhà Chu Triều Dương cách đó không xa có một bốt điện thoại công cộng, nhưng cậu không tới đó, bởi vì ông chủ cửa hàng quen biết cậu, cậu lo lắng ngộ nhỡ tên sát nhân tra ra được cửa hàng, ông chủ lại nói cho tên sát nhân địa chỉ nhà cậu, thế thì quá nguy hiểm.

Cho nên cậu và Phổ Phổ ngồi xe buýt đi đến một cửa hàng nhỏ ở bên cạnh bến xe, ở đó có điện thoại, hơn nữa chủ cửa hàng cũng không biết bọn chúng.

Sau khi kết nối điện thoại, liền truyền tới âm thanh của kẻ giết người: “A lô!"

“Là bọn cháu.” Chu Triều Dương nói.

“Chào các cháu.” Lần này tên sát nhân như thể là một người khác hẳn so với hai hôm trước, trong ngữ khí nói chuyện với bọn chúng lộ ra sự vui mừng, như thể rất vui khi nghe thấy giọng nói của bọn chúng, Chu Triều Dương tỏ ra cảnh giác, thận trọng hỏi: “Hôm nay chúng ta gặp mặt ở đâu?”

“Nếu như các cháu tiện thì đến nhà chú nói chuyện đi.”

Chu Triều Dương hỏi cảnh giác: “Tại sao lại phải đến nhà chú, ở bên ngoài không được à?”

Tên sát nhân hạ giọng: “Những người bạn nhỏ, các cháu cần phải biết, một túi tiền to như vậy rất dễ lộ, chúng ta không thể để cho

người khác chú ý phải không? Sau hôm nay chúng ta không quen biết nhau nữa, chưa bao giờ có chuyện này phải không?”

Chu Triều Dương lấy tay che ống nghe, hạ giọng nói vào tai Phổ Phổ những lời của tên sát nhân nói. Phổ Phổ suy nghĩ một lát, nói: “Anh Triều Dương, anh cảm thấy thế nào?”

Chu Triều Dương khẽ nói: “Chúng ta không đem món đồ đó thì không sợ ông ta lừa gạt, hơn nữa Hạo Tử đang ở nhà mà.”

“Ưm, vậy thì cứ đồng ý với ông ta đi.”

Chu Triều Dương nhấc ống nghe lên: “A lô, chú à, chú còn đấy không?”

“Còn, ba đứa các cháu thương lượng thế nào rồi?”

“Làm theo cách chú nói đi!”

“Được, vậy thì cầm đồ đi, khi các cháu đến đây, không được để cho người khác biết, có được không?”

“Đương nhiên rồi ạ.”

“Được, các cháu bắt xe đi, chú ở phòng 301, đơn nguyên một, tòa nhà 5 Thịnh Thế Hào Đình, đã ghi rõ địa chỉ chưa?”

Chu Triều Dương có trí nhớ rất tốt, lẩm nhẩm một lần là đã nhớ luôn.

Sau khi gác điện thoại, Chu Triều Dương và Phổ Phổ đi ra khỏi bến xe. Tại trạm xe buýt, bọn chúng hỏi thăm vị trí của Thịnh Thế Hào Đình, hỏi rõ tuyến đường đi, sau đó bắt xe buýt.

Rất nhanh chóng, phía bên ngoài tiểu khu dân cư Thịnh Thế Hào Đình xuất hiện Chu Triều Dương và Phổ Phổ khoác cặp sách trên lưng, khoác cặp sách đương nhiên là để đựng tiền rồi.

Cả hai đứa nhìn tiểu khu dân cư một lượt, mặc dù không hiểu nhiều về kiến trúc, nhưng nhìn kiến trúc bên ngoài cũng biết đây là

khu vực của những người giàu có ở.

Sau khi tiến vào tiểu khu, chúng nhanh chóng tìm được đơn nguyên 1 tòa số 5, ở phía tòa lầu có cổng khóa, Chu Triều Dương và Phổ Phổ chưa bao giờ vào khu dân cư cao cấp, sau khi nghiên cứu khóa một hồi, chúng đành thử xem sao, thận trọng ấn vào nút 301.

Sau khi nghe thấy tiếng chuông vang lên một hồi, truyền tới giọng nói của kẻ sát nhân: “Mở cửa rồi đấy, mời vào.”

Hai đứa bèn kéo cổng ra, thận trọng bước vào, Phổ Phổ khẽ túm lấy góc vạt áo của Chu Triều Dương, Chu Triều Dương hạ giọng an ủi: “Không sao đâu, không cần sợ, cứ làm theo những gì chúng ta đã thương lượng từ trước.”

“Vâng”, Phổ Phổ gật đầu, lại lộ ra nét mặt tỉnh bơ bất cần.

Bọn chúng vừa mới đi lên đến tầng 3, cửa đã mở ra, Trương Đông Thăng khuôn mặt tươi cười thân thiện chào bọn chúng: “Chào các cháu!” Tiếp đó, trên mặt anh ta lại lộ ra sự khác lạ: “Sao chỉ có hai đứa bọn cháu đến, còn có cậu bạn tên Hạo Tử nữa đâu?”

Chu Triều Dương nói: “Cậu ấy ở bên ngoài, chúng cháu đến thì cũng như vậy thôi.”

Phổ Phổ bình tĩnh nói: “Nếu như hai đứa bọn cháu không trở ra thì bạn cháu sẽ báo cảnh sát.”

Trương Đông Thăng ngẩn người ra một lát, sau đó liền chuyển sang khuôn mặt tươi cười: “Mau vào đi!”

Khi Trương Đông Thăng đóng cánh cửa ở phía sau chúng, Chu Triều Dương và Phổ Phổ đều ngẩn người theo bản năng, cảm giác tên sát nhân đó đang dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn bọn chúng, bọn chúng vẫn đứng nguyên vị trí cũ, không biết xử trí ra sao.

May mà Trương Đông Thăng đi đến trước mặt chúng, nói: “Không cần cởi giày, cứ ngồi đi!”

Chu Triều Dương lúc này mới thấy yên tâm hơn, ngắm nghía căn phòng này, cách bài trí và trang hoàng trong ngôi nhà này hình thành sự tương phản rất lớn đối với căn nhà đơn sơ của cậu.

Gạch men bóng loáng, rồi lại lắp sàn gỗ ở phòng khách. Cậu vốn không có khái niệm gì đối với diện tích căn hộ, chỉ biết rằng chỉ riêng phòng ăn và phòng khách đã rộng hơn nhà cậu rồi, tất cả những đồ điện gia dụng đều mới tinh, phát ra ánh sáng, duy nhất hình như thiếu thứ gì đó.

Suy nghĩ một lát, ngay lập tức nhận ra căn phòng này quá ngăn nắp, trên tất cả các đồ gia dụng đều không đặt bất cứ đồ vật gì. Trên giá để giày ở trước cửa, cũng chỉ có một đôi giày.

“Chú sống ở trong căn hộ này à?”

“Đúng rồi!”

“Nhưng... tại sao trong căn phòng như thể chưa có ai từng sống vậy?”

Trương Đông Thăng ngẩn người, nói: “Hôm qua chú mới chuyển đến đây.”

Trong lòng Chu Triều Dương thoáng dâng lên sự cảnh giác, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Trương Đông Thăng nói tiếp: “Ngồi đi, đừng khách sáo, ngồi đi rồi nói tiếp.”

Chu Triều Dương và Phổ Phổ ngồi xuống trước chiếc bàn kính lớn hình chữ nhật.

Đây là một chiếc bàn hai tầng, tầng trên mặt kính, tầng dưới là inox, có thể để các đồ vật linh tinh. Ở trên bàn đặt mấy cốc không,

còn có một chai nước hoa quả cỡ lớn đã được mở, ở cạnh đó, ở trên bàn còn có mấy cuốn "Thế giới Toán Lý" gây được sự chú ý của Chu Triều Dương.

Phổ Phổ nhìn nước hoa quả, nói: "Cháu khát nước."

Trương Đông Thăng khẽ vỗ vào đầu, nói: "Chú đúng là không biết tiếp khách, trời nắng nóng thế này, các cháu đến đây chắc chắn là khát rồi, chú lấy Coca cho các cháu nhé?"

Phổ Phổ chỉ vào nước hoa quả: "Không cần đâu ạ, uống thứ này là được rồi ạ."

Chả có gì cần phải khách khí với tên sát nhân này, nó thò tay ra chủ động lấy nước hoa quả, Trương Đông Thăng liền cầm lấy nước hoa quả, nói: "Chai này mở mấy hôm rồi, hỏng rồi, chú lấy Coca cho các cháu."

Chu Triều Dương nhớ đến trong cuốn sách "Bí quyết tăng chiều cao" không được uống những loại nước ngọt có ga: "Cháu không uống nước ngọt có ga."

Trương Đông Thăng chau mày, nói: "Thế thì cháu uống nước trắng được không?"

"Được ạ."

Trương Đông Thăng cầm bình nước hoa quả đó đi, một lát sau, cầm trở lại một bình Coca chưa mở nắp, rót cho Phổ Phổ, rồi lại rót nước trắng cho Chu Triều Dương.

Chu Triều Dương tỉ mỉ nhìn chi tiết này, im lặng không lên tiếng.

Sau đó, Trương Đông Thăng ngồi xuống phía bên kia bàn, nói: "Hôm nay các cháu đến đây, người lớn ở trong nhà có biết không?"

Chu Triều Dương nói: "Chú yên tâm, việc lớn như vậy, chúng cháu không để cho những người khác biết, chỉ có Hạo Tử biết thôi."

“Ha ha, các cháu hiểu biết hơn những đứa trẻ khác, nói cho các cháu địa chỉ, đã tìm đến nhanh như thế, thật là thông minh!” Anh ta cố ý nói những lời khen ngợi vô vị, sau đó tỏ ra như thuận miệng hỏi một câu: “Chiếc máy ảnh đó... hôm nay có đem đến không?”

Chu Triều Dương lắc đầu: “Không ạ.”

“Không ư?” Trương Đông Thăng lại một lần nữa lộ ra sự kinh ngạc.

Phổ Phổ nói: “Chú hãy đưa tiền cho chúng cháu trước, rồi chúng cháu sẽ đưa máy ảnh cho chú.”

Chu Triều Dương bổ sung: “Phải rồi, đưa tiền trước rồi lấy máy ảnh, chúng cháu cầm được tiền rồi, chắc chắn sẽ đưa cho chú chiếc máy ảnh phiền phức này.”

Trương Đông Thăng cười đau khổ, gật đầu: “Cũng được.”

Chu Triều Dương hỏi: “Thế hôm nay chú đã chuẩn bị xong tiền chưa?”

Trương Đông Thăng lộ ra nụ cười hối lỗi: “Bây giờ chú không có tiền đưa cho các cháu.”

Chu Triều Dương hỏi vẻ nghi ngờ: “Chú lái xe BMW, lại sống ở trong căn hộ rộng thế này, sao lại không có tiền?”

“Đây đều không phải là của chú.”

“Vậy thì là của ai?”

“Đều là của vợ chú.”

Phổ Phổ nói: “Của vợ chú đương nhiên cũng là của chú, đàn ông là trụ cột trong nhà.”

Trên mặt Trương Đông Thăng hiện ra sự sượng sùng, khẽ cúi đầu, hắng giọng: “Chú là người đi ở rể, tiền bạc và tài sản đều không do chú quản lý.”

Chu Triều Dương không hiểu, hỏi lại: “Thế nào là đi ở rể?”

Phổ Phổ bĩu môi giải thích: “Cái này thì em biết, chính là đẻ con ra thì cũng không mang họ theo người chồng, mang theo họ vợ.”

“Còn có như thế này sao?”

Nghe thấy hai câu đối thoại này, trong khoảnh khắc trong mắt Trương Đông Thăng lộ ra tia nhìn lạnh giá, nhưng chỉ thoáng lướt qua rồi lập tức biến mất, anh ta liền nói: “Phải rồi, chính là như vậy, nhà vợ chú rất giàu có, có nhà, có xe, nhưng tất cả những thứ này không phải do chú quản lý, cho nên bây giờ chú không thể lấy ra được nhiều tiền như vậy.”

Phổ Phổ lạnh lùng nhìn anh ta, chất vấn: “Chú đã không có tiền, vậy thì trong điện thoại chú lại bảo bọn cháu cầm máy ảnh đến. Có phải là chú muốn lừa lấy máy ảnh không?”

Trương Đông Thăng ngẩn người, rồi nói: “Đương nhiên không phải, chú nghĩ máy ảnh để ở chỗ các cháu không an toàn, cứ tạm đưa máy ảnh cho chú trước, chú tạm đưa các cháu một vạn tệ, số còn lại thì qua một khoảng thời gian nữa sẽ đưa cho các cháu.”

Phổ Phổ mặt lạnh lùng trả lời: “Máy ảnh để ở chỗ chúng cháu rất an toàn, chúng cháu không để cho người khác biết đâu. Trừ phi, chú không muốn thực hiện cuộc giao dịch nữa.”

Phổ Phổ vẫn nhìn chằm chằm như thể dồn ép đối phương, nhưng lần này thì Trương Đông Thăng lại không thể hiện sự tức giận, chỉ cười nói với Phổ Phổ: “Được rồi, thật không có cách nào đối với mấy đứa bọn cháu. Các cháu yên tâm đi, một khoảng thời gian nữa thì chú chắc chắn sẽ nghĩ cách để đưa đủ tiền cho các cháu.”

Phổ Phổ hỏi anh ta: “Cần bao lâu nữa ạ?”

“Ừm...”, Trương Đông Thăng cười, “Chắc không quá một tháng, các cháu thấy thế nào?”

Phổ Phổ truy hỏi: “Tại sao một tháng nữa thì chú lại có tiền?”

Trương Đông Thăng xòe tay ra: “Chú là người lớn, sẽ có cách để gom được tiền, có phải vậy không cô bé?”

Phổ Phổ lạnh lùng hừ một tiếng: “Đừng gọi cháu là cô bé!”

Trương Đông Thăng cũng không hề tỏ ra bực bội: “Được rồi!”

Phổ Phổ thấy Chu Triều Dương nãy giờ không nói gì, bèn hỏi: “Anh cảm thấy thế nào, hôm nay không giải quyết xong được, chúng ta về nhà nhé?”

Ánh mắt Chu Triều Dương nhìn chằm chằm vào mấy cuốn tạp chí “Thế giới Toán Lý” để bừa bộn trên bàn, trên đó ghi rõ là dành cho học sinh cấp ba, bèn hỏi: “Con của chú học cấp ba rồi à?”

Trương Đông Thăng bật cười: “Cháu nhìn bộ dạng chú, già đến thế sao? Chú còn chưa có con.”

“Vậy tại sao chú lại đọc “Thế giới Toán Lý”, còn là số mới nhất? Ồ, cháu biết rồi chú là giáo viên, có phải vậy không?”

Trương Đông Thăng khẽ nheo mắt, bị cậu bé đoán đúng thân phận của mình, đành phải thừa nhận: “Phải rồi!”

“Chú là giáo viên dạy Toán hay là dạy Vật lý?”

Trương Đông Thăng đành phải thổ lộ nghề nghiệp của mình: “Toán”.

“Cháu thích nhất là môn Toán đấy.”

Trương Đông Thăng liếc nhìn Triều Dương một cái, nghĩ thầm ba đứa tiểu quỷ này chắc chắn là ngỗ nghịch, thành tích học tập chắc chắn là vô cùng be bét, còn nói thích môn Toán? Chắc là những môn khác đều không đạt, chỉ duy nhất môn Toán quay cóp nhìn bài

thì mới đạt, nên bây giờ mới nói là thích nhất môn Toán nhỉ? Đúng là ba đứa ngốc nghếch!

Phổ Phổ đột nhiên nói: “Chú là giáo viên, tại sao lại còn giết người?”

Câu hỏi vừa nêu ra, bỗng chốc trong phòng trở nên yên tĩnh, Trương Đông Thăng mím môi không nói gì, Chu Triều Dương cũng cảm thấy Phổ Phổ hỏi thẳng tên sát nhân như vậy không được phù hợp cho lắm.

Trên mặt Trương Đông Thăng thể hiện ra nét ảm đạm, hai tay đan vào nhau chăm chú ngắm nghía hai đứa trẻ.

Phổ Phổ làm mặt tỉnh bơ, chẳng buồn quan tâm đến ánh mắt của anh ta, khẽ khàng uống Coca.

Chu Triều Dương vội vàng hắng giọng, cố gắng tìm cách thay đổi đề tài: “Cháu thích nhất là “Thế giới Toán Lý”, sau này cháu có đề toán nào không hiểu, có thể nhờ chú giảng giải được không?” Nói rồi, cậu liền cầm lấy mấy cuốn “Thế giới Toán Lý”, “Ơ, bên dưới còn có “Nguyệt báo Toán học“. Cậu thông qua bàn kính, còn nhìn thấy ở tầng dưới của chiếc bàn hai tầng, còn có một chồng “Nguyệt báo Toán học”, giơ tay ra lấy mấy tờ báo đó.

Trương Đông Thăng muốn ngăn lại, nhưng đã bị cậu lấy đi mất, đành phải cố ý hắng giọng, cười nói: “Đương nhiên là được rồi, đề toán cấp hai không có đề nào mà chú không giải được.”

“Ô, đây là đề thi của cấp ba, nhưng hình như cũng có một số kiến thức của cấp hai.” Chu Triều Dương lật giở tờ tạp chí, nhưng lại không chú ý thấy nét mặt khác lạ của Phổ Phổ.

Phổ Phổ cầm cốc Coca lên, vừa uống vừa khẽ lấy tay chọc vào Chu Triều Dương.

Chu Triều Dương ngẩng đầu lên ánh mắt Phổ Phổ đang lén nhìn xuống bàn, Chu Triều Dương nhìn theo hướng đó, đột nhiên phát hiện ra tầng dưới của chiếc bàn để sẵn một con dao găm dài, thiết kế rất độc đáo, vừa rồi chồng báo "Nguyệt báo Toán học" đó đã đặt chồng lên con dao găm đó nên đã che khuất được, hơn nữa cán con dao đó lại ở ngay sát vị trí người đàn ông.

Trương Đông Thăng rõ ràng đã thấy nét mặt của hai đứa trẻ, nhưng vẫn cố tình tỏ ra như không hay biết gì.

Chu Triều Dương nhanh chóng cầm lấy con dao, kéo Phổ Phổ đứng dậy, hoảng loạn lùi dần về phía cửa, rút vỏ dao ra, lưỡi dao bên trong rất sắc nhọn, cậu kinh hoàng nhìn chằm chằm vào người đàn ông, nói: "Tại sao dưới bàn của chú lại giấu dao?"

Trương Đông Thăng vội vàng đứng dậy, khuôn mặt tỏ ra vô tội: "Các cháu chắc chắn đã hiểu nhầm rồi, đây là dao gọt hoa quả, căn hộ mới này của nhà chú năm ngoái sửa xong, bác của vợ chú đi du lịch Đức về đem tặng, để trấn gia, bọn chú tiện thể để ở đây."

Phổ Phổ lạnh lùng nói: "Vậy tại sao hôm nay chú nhất định hẹn bọn cháu đến căn nhà mới này của chú? Có phải là chú nghĩ đây là nhà mới, bên cạnh không có ai ở, càng không có ai biết được, để giết chúng cháu phải không?"

"Sao có thể được chứ?", Trương Đông Thăng vội vàng biện giải: "Các cháu nghĩ xem, mặc dù các cháu là trẻ con, chú chỉ có một mình, sao có thể bảo đảm chắc chắn có thể giết chết bọn cháu chứ? Ngộ nhỡ các cháu chạy ra ngoài, chú chẳng phải là sẽ lập tức bị bắt sao? Chú bỏ tiền mua máy ảnh của các cháu, sau này thì không dính dáng gì nữa, tại sao chú lại phải mạo hiểm giết chết các cháu

chứ? Vì tiết kiệm ba mươi vạn tệ mà mạo hiểm giết ba người, như thế thì không đáng, chú tính toán rõ lắm.”

“Vậy tại sao hôm qua chú lại đột nhiên chuyển đến đây ở?”

Trương Đông Thăng thở dài, ngồi xuống, rầu rĩ nói: “Vợ chú muốn ly hôn với chú, đòi sống ly thân, hôm qua cãi nhau với chú, kiên quyết không sống với chú nữa. Căn hộ này năm ngoái sửa chữa xong, cứ để không đến bây giờ. Vốn chuẩn bị năm nay vào ở, nhưng sau đó thì lại đòi ly hôn, cho nên vẫn không chuyển đến. Nếu không, sao chú lại ở một mình trong căn nhà mới trống trải này chứ?” Anh ta cắn răng, mắt thoáng ửng đỏ.

Phổ Phổ nhìn anh ta với vẻ bán tín bán nghi, Chu Triều Dương không đặt con dao trở về vị trí cũ, mà thận trọng nhét vào trong cặp sách của mình, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đó, bèn nói: “Bây giờ chú không có tiền, vậy thì sau một khoảng thời gian nữa, chúng cháu sẽ liên hệ với chú, hôm nay chúng cháu đi trước đây, lần sau chú đừng có giở trò đấy.”

Trương Đông Thăng tỏ ra không cam tâm, nhưng cũng đành phải bất lực lắc đầu: “Trong một tháng, chú chắc chắn sẽ chuẩn bị xong tiền, đến lúc đó các cháu nhớ liên hệ với chú, hãy nhớ kỹ, quyết không thể để cho người khác biết.”

“Cháu biết rồi!”

Chu Triều Dương đang định mở cửa, Phổ Phổ kéo cậu lại, khẽ nói: “Anh Triều Dương, hôm nay mẹ anh về nhà rồi, em và Hạo Tử sống ở đâu được?”

“Việc này...”, Chu Triều Dương bỗng chốc thấy khó xử, Hạo Tử và Phổ Phổ không thể nào sống mãi trong nhà cậu được.

Phổ Phổ quay người nói: “Số tiền một vạn tệ chú nói lúc trước, có thể đưa trước cho chúng cháu được không?”

“Việc này... các cháu rất thiếu tiền à?”

“Không cần chú quan tâm.”

“Chú sợ các cháu tiêu tiền linh tinh, ngộ nhỡ bị người khác chú ý...”

Phổ Phổ nói: “Chúng cháu sẽ không tiêu linh tinh đâu.”

“Vậy thì các cháu định dùng số tiền này làm gì?”

Phổ Phổ cảm thấy nói ra cũng chẳng có gì đáng ngại: “Thuê phòng.”

Trương Đông Thăng khẽ chau mày, tiếp đó liền dò hỏi: “Các cháu không có nơi nào để ở à?”

“Không cần chú quan tâm.”

“Phòng các cháu thuê, là ở cùng với người lớn hay là chỉ có các cháu sống thôi?”

“Chú yên tâm, bọn cháu không sống cùng với người lớn, cũng không để cho người khác biết bọn cháu có tiền.”

“Vậy thì tại sao các cháu không sống ở trong nhà, các cháu... các cháu bỏ nhà đi à?”

Phổ Phổ lắc đầu: “Không!”

“Vậy thì các cháu không có nhà à?”

“Không cần chú quan tâm.”

Trương Đông Thăng lộ ra nét mặt đồng tình: “Các cháu ở độ tuổi này, cần phải chăm chỉ học hành, cần phải có gia đình mới tốt được.”

Phổ Phổ hừ một tiếng, trầm mặc không nói.

Trương Đông Thăng mỉm cười: “Các cháu là học sinh, cũng giống như là học sinh của chú thôi, chú không để cho các cháu còn nhỏ thế này mà phải lưu lạc bên ngoài. Chú vẫn có một căn hộ nhỏ, chú sẽ thu dọn một chút, buổi chiều để dành chỗ cho các cháu ở, các cháu cảm thấy thế nào? Ngoài ra chú sẽ cho các cháu một ít tiền phí sinh hoạt, có thể giúp cho các cháu tạm thời sống yên ổn.”

Phổ Phổ hướng ánh mắt dò hỏi về phía Chu Triều Dương, Chu Triều Dương cũng không biết phải xử trí ra sao, suy nghĩ một lát, bèn hỏi: “Chú thực sự có phòng để không à?”

“Đúng rồi, có một căn hộ chung cư dành cho người độc thân, vừa vặn căn phòng đó để trống, còn mấy căn hộ khác thì đã cho thuê rồi, việc cho thuê căn hộ cũng do chú giải quyết.”

Chu Triều Dương hạ giọng nói với Phổ Phổ: “Anh cảm thấy được đấy.”

Trương Đông Thăng lập tức mỉm cười: “Được rồi, chú có thể dẫn hai đứa cháu bọn cháu đi xem căn nhà trước, để thu dọn một chút, hôm nay các cháu có thể chuyển đến ở luôn được.”

Chương 33

Bác sĩ pháp y Trần bước vào căn phòng làm việc, đặt xuống mấy tập tài liệu, nói với Diệp Quân: “Nhân viên kỹ thuật của đội Cảnh sát hình sự thành phố đã xét nghiệm thi thể Chu Tinh Tinh một cách toàn diện, vừa mới fax kết quả tới, họ không tìm thấy tinh dịch. Phán đoán hung thủ không phóng tinh, hoặc là lượng tinh dịch ít, sau khi bị nuốt, enzim có trong dịch vị phân giải, nên không kiểm tra ra được. Qua mấy sợi lông và tổ chức da và máu còn sót lại đã được giám định, có được DNA. Nhưng chỉ có DNA thì cũng không thể nào xác định được nhân vật khả nghi.”

Diệp Quân buồn bực chau mày, châm điếu thuốc, nói: “Trên quần áo của Chu Tinh Tinh có thể lấy được những manh mối như là dấu vân tay hay không?”

Bác sĩ pháp y Trần lắc đầu, nói: “Chỉ có trang phục chất liệu da thuộc mới có thể giữ được dấu vân tay, trên những trang phục bình thường đều rất khó lấy, hơn nữa sau khi Chu Tinh Tinh ngã xuống đất, bị nhiều nhân viên quản lý và nhân viên cứu hộ đụng tới, sau đó lại còn mưa to, hiện trường rất hỗn loạn.”

“Vậy cũng có nghĩa là, ngoài DNA rõ ràng, một số dấu vân tay trên cửa sổ kính, trong đó có hay không có dấu vân tay của hung thủ thì cũng không biết có phải không?”

Vụ án lần này cần làm phương án điều tra loại trừ với rất nhiều người, muốn so sánh DNA từng người thì cần phải lấy mẫu và đưa đến phòng thí nghiệm, rất phiền phức, nếu mà chỉ so sánh dấu vân

thay thì nhẹ nhàng hơn nhiều. Nhưng những dấu vân tay thu thập được ở trên ô cửa kính ở nhà vệ sinh thì lại khá nhiều.

Bác sĩ pháp y Trần nói: “Đúng vậy, thứ duy nhất đáng tin cậy là DNA của hung thủ rất rõ ràng.”

Diệp Quân suy nghĩ, lên tiếng hỏi: “Đồn công an của chúng tôi, thiết bị, kỹ thuật, nhân lực đều có hạn, chưa bao giờ gặp phải vụ án tương tự. Trước đây có vụ án nào tương tự đã phá án được để tham khảo không?”

Bác sĩ pháp y Trần nheo mắt suy nghĩ giây lát, nói: “Tôi nhớ khoảng mười năm trước có một vụ án tương tự đã được phá án thành công, nhưng...”

“Nhưng gì cơ?” Diệp Quân vội hỏi.

“Nhưng lần đó quy cách tổ chuyên án cao hơn nhiều, sở công an tỉnh trực tiếp phụ trách, tổ trưởng tổ chuyên án là Nghiêm Lương.”

“Nghiêm Lương?”

“Tôi nhớ anh đã từng học bồi dưỡng, còn nghe bài giảng của ông ấy phải không?”

Diệp Quân gật đầu: “Phải rồi, lúc trước tôi đến tỉnh học bồi dưỡng, đã nghe thầy Nghiêm giảng bài. Khi vừa nhìn thấy ông ấy, đã cảm thấy ông ấy có khí chất thư sinh, chỉ dựa vào học lực cao để được vào Sở Công an tỉnh, đối với công việc phá án, chắc cũng chỉ là trên lý thuyết mà thôi. Sau đó mới biết thầy Nghiêm có kinh nghiệm phá án tuyến một vô cùng phong phú, Bộ Công an đã từng biểu dương khen ngợi ông. Môn lôgíc học phạm tội của ông giảng vô cùng hấp dẫn, rất thực dụng, không giống như những nhà tâm lý học phạm tội khác, đơn thuần chỉ là phỉnh phờ, đoán mò. Sau đó

không biết vì sao, ông đột nhiên lại từ chức không làm nữa, đi đến đại học Chiết Giang để giảng dạy.”

Ngoài tổ trưởng tổ chuyên án là Nghiêm Lương, Sở Công an tỉnh cũng điều động hơn một trăm người tham gia vào tổ chuyên án, các nhân viên ai nấy đều có kinh nghiệm phong phú, các phương diện đều có chuyên gia, vì vậy mới có thể phá được vụ án.

Diệp Quân hít một hơi thuốc, nói: “Vụ án đó như thế nào?”

Bác sĩ pháp y Trần hồi tưởng: “Lúc đó là hai đứa bé gái của hai gia đình lần lượt mất tích, sau đó được người ta phát hiện ra trong lều dựng tạm cho công nhân xây dựng ở một công trường đã bị đình công. Hai đứa bé đều bị cưỡng bức, đánh đập dã man, rồi bị giết hại, hung thủ dùng bao cao su, không để lại tinh dịch. Đồng thời hung thủ còn phóng hỏa đốt cháy rụi tất cả mọi chứng cứ tại hiện trường, ngày hôm sau tin tức đưa tin trên báo toàn quốc, Sở Công an tỉnh vô cùng chấn động, lập tức thành lập tổ chuyên án để phá án. Tổ chuyên án khoanh ra được hơn ba mươi nhân vật khả nghi, kết quả đã bị thầy Nghiêm lần lượt bác bỏ, cuối cùng ông hướng đến mục tiêu là một người không hề có oán thù gì với hai nhà đó, nhưng kẻ đó sau khi bị bắt thì ngậm chặt miệng, luôn miệng nói mình vô tội, khi xảy ra vụ án thì ở nhà một mình, chưa từng đi đến nơi hiện trường vụ án. Cảnh sát thẩm vấn cũng cho rằng anh ta không liên quan gì đến vụ án, chỉ duy nhất thầy giáo Nghiêm kiên quyết không bỏ cuộc. Sau đó, cùng với sự cố gắng của một vị chuyên gia giám định, thông qua kỹ thuật giám định vật chứng tiên tiến nhất mới bác bỏ được khẩu cung của kẻ tình nghi, cuối cùng định tội được cho hắn.”

Diệp Quân suy ngẫm nói: “Vụ án đó hình như còn khó khăn hơn vụ án lần này của chúng ta?”

"Đương nhiên, vụ án đó, thủ đoạn phản trinh sát của hung thủ rất lớn, lúc đầu còn không tìm thấy bất cứ nhân chứng vật chứng nào. Lần này ít nhiều cũng có mẫu DNA của hung thủ, dấu vân tay trên cửa sổ cũng rất có khả năng là có của hung thủ. Nhưng lần đó quy cách tổ chuyên án cao hơn rất nhiều, đồn công an địa phương này của chúng ta sao có thể so bì được.”

Diệp Quân cũng gật đầu tán thành, địa điểm xảy ra vụ án lần này, lưu lượng người quá lớn, những công việc điều tra khám xét quá lớn, trừ khi quá may mắn, nếu không thì vụ án này không có thời gian mấy tháng thì vốn không thể nào làm nổi.

Vụ án này mặc dù là vụ án lớn trong thị trấn của họ, nhưng nếu được đặt trong một phạm vi rộng hơn thì cũng chẳng là gì cả, không thể nào điều động quá nhiều lực lượng cảnh sát để phá được vụ án mạng, cho dù Sở Công an thành phố và phân cục điều động nhân viên kỹ thuật đến hỗ trợ, thì công việc vẫn chủ yếu dựa vào lực lượng cảnh sát hình sự của đồn công an.

Công việc thăm dò điều tra suốt bốn ngày nay tổng kết lại, cơ bản có thể khẳng định được một điều, lúc đó không có ai tận mắt chứng kiến, không có ai chú ý được nhân vật khả nghi nào.

Bây giờ trọng tâm của toàn bộ công việc đều dồn vào những người xuất hiện trong máy quay camera giám sát ở tầng 1, tìm kiếm mục tiêu khả nghi, lần lượt tiến hành điều tra từng người.

Họ cũng tin hung thủ có lẽ là một nam giới trưởng thành, đương nhiên cũng có khả năng là nam sinh có độ tuổi khá lớn, dù sao thì

các cậu nam sinh vị thành niên phạm phải những vụ án cưỡng hiếp cũng thỉnh thoảng xảy ra.

Ngoài ra, hung thủ có lẽ là đi lại một mình, bởi vì suy đoán theo như lẽ thường, những bậc phụ huynh dẫn con cái đến Cung thiếu nhi chơi sẽ không bỉ ổi biến thái như vậy, bỏ mặc con trẻ của mình, một mình chạy lên tầng 6 để cưỡng bức và giết hại một bé gái.

Cho nên phàm là những người nam giới trưởng thành xuất hiện một mình trong máy camera, bao gồm cả những nam sinh đã phát triển, đều là những mục tiêu điều tra trọng điểm, cần phải nghĩ cách để tiến hành đối chiếu được DNA và dấu vân tay.

Nhưng đây rõ ràng không phải là công việc có thể hoàn thành xong trong một sớm một chiều. Trên khuôn mặt của những người xuất hiện trong máy quay camera có ghi rõ tên tuổi và địa chỉ của họ đâu, việc này gây cho công việc trinh sát sự khó khăn rất lớn. Trước tiên cần phải tìm ra từng người khả nghi là ai, sinh sống ở đâu, thì mới có thể đi điều tra tình hình, thu thập DNA và đối chiếu so sánh dấu vân tay.

Phần công việc này cho dù có thuận lợi hơn nữa thì cũng phải mất mấy tháng và nguồn nhân lực cảnh sát rất lớn. Đội trinh sát hình sự ở đồn công an chỉ có hai ba mươi người, không thể nào tất cả mọi người chỉ vì vụ án này mà những công việc thường ngày không nhòm ngó tới. Thêm nữa, hình ảnh ở máy camera vốn đã không được rõ ràng, không nhìn rõ ra được đặc trưng khuôn mặt của từng người, nếu như không nhận ra được người ở trong hình ảnh là ai, thì cần phải điều tra như thế nào được chứ?

Nếu như hung thủ là người ngoại tỉnh đến làm thuê, đã chạy trốn đi rồi, thì càng phải điều tra từ đâu được đây?

Đây là một vấn đề hết sức thực tế bày ra trước mắt Diệp Quân.

Lúc này, người cảnh sát hình sự mở cửa ra, nói: “Anh Diệp, Chu Vĩnh Bình - bố của Chu Tinh Tinh tìm anh, muốn tìm hiểu tiến độ việc điều tra vụ án.”

Diệp Quân nói: “Vụ án này sao có thể xử lý nhanh được như vậy chứ? Cậu hãy đi an ủi anh ta, nói với anh ta chúng ta đang điều tra, có tình hình gì lập tức thông báo cho người nhà.”

Anh vừa nói xong, lập tức liền chau mày gọi lại, “Này, đợi chút!”

Anh quay sang bác sĩ pháp y Trần: “Anh Trần, lúc trước tôi nghe anh nói vụ án mười năm trước đó, cuối cùng bắt được hung thủ có thù oán gì với nhà nạn nhân không?”

“Phải rồi, bề ngoài có vẻ như không hề có thù oán gì to tát cả, nhưng trên thực tế là có mối thù oán từ xa xưa. Nói là hồi trước, vợ của hung thủ đã phản bội hắn, đã lên giường cùng với hai người đàn ông ở trong hai nhà đó, hung thủ tính tình thật thà chất phác, sau khi biết được sự việc đó, cũng không hề lên tiếng. Hắn có một đứa con trai, đứa con trai sau khi lớn dần lên, hắn nhìn đứa bé càng lúc càng không giống mình, bèn lén đưa con trai đi giám định DNA, quả nhiên không phải là con của hắn. Lần này thì nỗi oán hận tích tụ bao năm nay của hắn đã bị bùng phát, hạ quyết tâm báo thù, cho nên đã tỉ mỉ bố trí nên kịch bản bắt cóc con gái của hai gia đình đó, làm nhục hai đứa bé rồi giết hại.”

Diệp Quân nghĩ một lát, nói: “Gia đình nhà Chu Tinh Tinh khá giàu có, có phải vậy không?”

“Phải rồi, Chu Vĩnh Bình mở xưởng đông lạnh, quy mô cũng tàm tạm.”

“Làm ăn lớn dễ gieo thù chuốc oán với người khác.”

“Anh thấy có loại khả năng này không, hung thủ chưa chắc đã là một kẻ tâm lý biến thái, hắn cưỡng hiếp rồi giết hại Tinh Tinh, liệu có phải là vì có thù oán với bố mẹ Chu Tinh Tinh không?”

Bác sĩ pháp y Trần suy ngẫm rồi gật đầu, nói: “Rất có khả năng này.”

Diệp Quân vội vàng nói với người cảnh sát hình sự đang đứng ở cửa: “Tôi sẽ đi nói chuyện với Chu Vĩnh Bình một chút, tiện thể đưa cho anh ta đoạn băng video của máy camera chúng ta đang có để anh ta và vợ anh ta về nhà xem, liệu có thể tìm ra được người họ quen biết ở trong video hay không. Nếu như có thành phần cưỡng bức giết hại Chu Tinh Tinh để báo thù, vậy thì chắc chắn vợ chồng họ có thể nhận ra hung thủ.”

Chương 34

"Anh cảm thấy vừa rồi người đàn ông đó thực sự muốn giết bọn mình à?" Trên xe buýt, Phổ Phổ và Chu Triều Dương ngồi cùng một hàng, thì thầm nói chuyện.

"Đúng rồi", Chu Triều Dương gật đầu, thì thầm chỉ để cho hai đứa mới có thể nghe được: "Nếu như cả ba đứa bọn mình cùng đến, còn mang theo cả máy ảnh, ông ta chắc chắn sẽ giết chúng ta, và lấy máy ảnh."

"Ông ta cướp máy ảnh đi là được rồi, tại sao nhất định phải giết chết chúng ta?"

"Có một số bí mật vĩnh viễn không thể để cho người khác biết được, nếu không thì sẽ không bao giờ có được một giấc ngủ yên ổn. Dù sao chúng ta cũng nhìn thấy tận mắt hắn giết người."

"Nhưng ông ta chỉ có một mình, chưa chắc đã giết được cả ba người chúng ta chứ?"

"Hắn có dao." Chu Triều Dương bất giác sờ vào con dao găm ở trong cặp sách, nói: "Ông ta cố tình để con dao ở phía dưới bàn, vị trí cán dao để ngay cạnh tay ông ta, còn dùng cả tạp chí để che bên trên, thực sự quá nham hiểm."

Cậu nghĩ một lát, lại nói: "Nhưng cũng có khả năng ông ta không định lấy dao giết chết chúng ta, dao chỉ là phương án dự phòng của ông ta."

Phổ Phổ hỏi: "Là ý gì vậy?"

"Anh nghĩ ban đầu có khả năng là ông ta muốn đầu độc. Em thấy đấy khi chúng ta vừa mới bước vào, nhìn thấy ở trên bàn đặt một

chai nước hoa quả đã được mở ra, em muốn uống thì ông ta lại cất nước hoa quả đi, nói là nước hoa quả đã mở ra mấy ngày nên đã hỏng rồi, cho em uống Coca. Nhưng chính miệng ông ta nói hôm qua ông ta mới vào ở trong căn hộ này, căn hộ lại là nhà mới, vừa nhìn đã biết ngay là chưa có ai ở, thế thì tại sao lại có được chai nước hoa quả đã bị mở mấy ngày rồi chứ? Nếu như hôm qua mới mở, thì đồ uống này chưa thể hỏng được, đương nhiên vẫn có thể uống tiếp được. Anh đoán là bởi vì khi chúng ta vừa mới vào, ông ta nhìn thấy chúng ta chỉ có hai người, em lại nói thẳng với ông ta nếu như chúng ta không quay trở ra, Hạo Tử sẽ báo cảnh sát. Hơn nữa chúng ta cũng không mang theo máy ảnh, nên ông ta đã từ bỏ kế hoạch giết chết chúng ta. Vừa rồi khi ông ta đưa chúng ta đi xem căn hộ, chẳng phải đã hỏi tới mấy lần, chúng ta xem căn hộ kéo dài thời gian, Hạo Tử liệu có lo lắng hay không. Thực ra điều ông ta lo lắng chính là chúng ta có hẹn trước với Hạo Tử thời gian quay về, nếu như vượt quá khoảng thời gian mà không về, Hạo Tử liệu có trực tiếp báo cảnh sát hay không."

Phổ Phổ suy ngẫm, nói: "Ý của anh là nếu như cả ba người chúng ta cùng đến và mang theo máy ảnh, ông ta sẽ cho chúng ta uống nước ngọt để đầu độc chết chúng ta, nếu như không đầu độc chết thì sẽ dùng dao để giết chết chúng ta à?"

"Thuốc độc sau khi uống vào thì cả ba đứa không chết cùng lúc, nếu như có một đứa bắt đầu bị đau bụng, còn chưa trúng độc muốn bỏ chạy thì ông ta sẽ dùng dao để giết chết."

Mặt Phổ Phổ dần biến sắc, nhìn về phía trước, chậm rãi thốt ra mấy chữ: "Vừa rồi nguy hiểm quá!"

Chu Triều Dương gật đầu: “Ban đầu trong điện thoại ông ta nói đã chuẩn bị xong tiền rồi, gọi chúng ta đến để thực hiện cuộc trao đổi. Trên thực tế, ông ta vốn không chuẩn bị tiền, ông ta chỉ muốn lừa chúng ta đến đó, cầm máy ảnh để trao đổi với ông ta. Khi đến nhà ông ta, phát hiện ra căn hộ này vốn chưa từng có ai ở, ông ta cũng thừa nhận căn hộ mới, hôm qua vừa mới chuyển tới, làm gì có việc trùng hợp như vậy chứ? Ông ta chính là muốn giết người ở đây, sau đó thu dọn sạch sẽ mà không ai hay biết. Khu dân cư ông ta ở rất mới, có rất ít gia đình sinh sống, ông ta có giết người trong phòng, người ở bên ngoài cũng không nghe thấy động tĩnh gì. Còn nữa, mấy hôm trước lần đầu tiên ông ta nhìn thấy chúng ta, biết được trong tay chúng ta có chiếc máy ảnh, ông ta vô cùng tức giận, mấy lần liền còn lộ ra ánh mắt hung dữ, để dọa dẫm chúng ta. Hôm nay thì sao, mấy lần em đôi co với ông ta, ông ta cũng chỉ cười hi ha, không hề có bộ dạng tức giận, đây có lẽ chính là giấu dao trong nụ cười, rõ ràng trong lòng rất căm hận em, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra bộ dạng đối xử với em rất tốt.”

Phổ Phổ nghe xong lời phân tích của cậu, nhìn cậu đầy vẻ khâm phục: “Anh Triều Dương, anh thông minh quá. Những âm mưu này của ông ta đều bị anh phát hiện ra.”

Chu Triều Dương ngại ngùng gãi đầu: “Cũng không có gì, chỉ là ông ta đã coi thường bọn mình quá. Bọn mình thông minh hơn một chút so với sự tưởng tượng của ông ta.”

“Vậy thì chúng ta có thực hiện cuộc trao đổi với ông ta tiếp nữa không?”

“Còn, chỉ cần chúng ta vẫn làm như hôm nay, người và máy ảnh không cùng xuất hiện thì ông ta sẽ không ra tay với chúng ta. Đến

lúc đó lấy được tiền thì chúng ta không gặp riêng ông ta nữa, hắn sẽ không thể làm gì chúng ta được.”

Phổ Phổ gật đầu, sau đó chau mày nói: “Nhưng em và Hạo Tử vào sống trong căn hộ của ông ta, liệu có nguy hiểm gì không?”

Chu Triều Dương nói vẻ khẳng định: “Không đâu, chỉ cần không để cho ông ta biết nhà của anh ở đâu, thì không sao cả. Ông ta không biết anh sống ở đâu, lại cũng không biết máy ảnh ở đâu, đương nhiên không dám làm gì bọn em. Cho nên điều quan trọng nhất là ông ta tới tìm bọn em, nhất định không được để ông ta dò hỏi ra tình hình của ba đứa bọn mình, không được để cho ông ta biết một chút thông tin gì cả.”

Phổ Phổ mỉm cười gật đầu: “Anh yên tâm đi, em chắc chắn là không nói, về nhà dặn dò Hạo Tử thật kỹ, chỉ cần anh ấy không bị dò hỏi nói ra là được, em chỉ sợ anh ấy quá ngu ngốc thôi.”

Chu Triều Dương cười ha ha, lại nói: “Nhưng việc hôm nay người đàn ông đó vốn định giết chết bọn mình, không thể để cho Hạo Tử biết được, nếu không cậu ấy không dám đến sống trong căn hộ của ông ta đâu, hơn nữa không khéo cậu ấy bị ông ta dọa nạt thì lại lỡ miệng nói ra mất.”

“Ừm, em hiểu, chúng ta cứ nói với Hạo Tử rằng người đàn ông đó chưa chuẩn bị xong tiền, tạm thời đưa trước một ít tiền phí sinh hoạt.”

Chu Triều Dương gật đầu: “Tiền phí sinh hoạt ông ta đưa, em và Hạo Tử có thể mua mấy bộ quần áo, có thể mua chút đồ ăn ngon, bọn em cũng cần phải tự khao một chút.”

Phổ Phổ nhìn cậu với vẻ cảm kích: “Hay là cũng mua cho anh bộ quần áo đi, em và Hạo Tử đã sống ở nhà anh mấy ngày liền rồi.”

Chu Triều Dương lắc đầu: “Không cần đâu, mẹ anh nhìn thấy anh mua đồ mới, không biết tiền từ đâu tới, không nói rõ được đâu.”

“Ưm, vậy cũng phải.”

“Còn nữa, vừa rồi anh tìm thấy một sợi len ở trong căn hộ sắp tới bọn em sẽ ở, anh kẹp nó ở khe cửa tủ quần áo. Sau này, khi đóng mở cánh cửa tủ, phải nhớ kẹp sợi len đó lại, nếu như phát hiện ra sợi len bị rơi xuống, chứng tỏ người đàn ông đã lẻn vào, lục lọi đồ, bọn em cũng cần phải đề phòng hơn.”

“Giống như là sợi len anh kẹp ở trên cửa phòng mẹ anh phải không?”

Chu Triều Dương rùng mình nhìn Phổ Phổ, nhưng trong mắt nó không hề có sự trách móc.

Cậu cúi đầu, ấp úng nói: “Xin lỗi... anh lúc đầu...”

Phổ Phổ ngắt lời cậu: “Em biết, hai người lạ đến nhà anh, là ai thì cũng sẽ đề phòng thôi. Việc này tên Hạo Tử ngốc nghếch không biết, em không nói cho anh ấy biết đâu.”

“Ồ”, Chu Triều Dương nói.

Hai đứa xuống xe ở trạm xe buýt cách nhà một trạm, rồi lại đi vòng vèo ở những con đường nhỏ, chạy trở về nhà.

Chu Triều Dương cố tình không dùng chìa khóa mở cửa, mà gõ cửa, Đinh Hạo quả nhiên làm đúng theo như lời dặn dò của hai đứa lúc ra đi, cảnh giác đứng ở phía trong cửa hỏi ai đấy, sau khi nghe thấy giọng của các bạn, mới vui mừng mở cửa ra, vội vàng kéo hai đứa vào phòng. Hai đứa nói với cậu ta về việc xảy ra theo đúng nội dung đã bàn bạc lúc trước. Đinh Hạo tỏ ra hơi thất vọng đối với việc chưa nhận được tiền, sau đó biết được có căn hộ để ở, lấy được của người đàn ông đó một nghìn tệ phí sinh hoạt, bỗng chốc vui

mừng hớn hở, cùng Phổ Phổ thu dọn hành lý vốn chả có bao nhiêu, tạm biệt Chu Triều Dương, đi đến nhà mới. Điều đáng tiếc duy nhất là không thể nào mang được chiếc máy vi tính đi, Đinh Hạo cảm thấy vô cùng rầu rĩ.

Chương 35

Buổi tối, Châu Xuân Hồng trở về nhà, nấu mấy món ăn, hai mẹ con Chu Triều Dương ngồi xuống chiếc bàn ăn nhỏ cùng ăn cơm, chiếc quạt treo trên đỉnh đầu đang quay vù vù. Chu Triều Dương từ đầu đến cuối nói rất ít, sau khi ăn xong bèn nói: “Mẹ ơi, con vào phòng đọc sách đây.”

“Đợi chút, sao hôm nay con lại có vẻ không vui, chẳng nói gì thế?”

“Ưm... không có gì, con vẫn ổn mà.”

Châu Xuân Hồng nhìn cậu con trai với vẻ khó hiểu, lên tiếng: "Hai người bạn của con về rồi à?”

“Hôm nay vừa mới đi rồi.”

“Mấy ngày hôm nay các con chơi vui không?”

“Vui lắm ạ, bọn con đi rất nhiều nơi.”

“Ồ, thế... mấy hôm nay bố con có gọi điện cho con không?”

Chu Triều Dương cúi đầu: “Không gọi ạ.”

Châu Xuân Hồng khẽ thở dài, nói: “Nếu con rảnh, đến thăm ông bà nội con một chút, nghe nói ông nội con bị trúng gió nặng lắm, có lẽ không qua được năm nay, ông bà đối với con vẫn rất tốt. Tránh để cho Chu Vĩnh Bình nói con không đi thăm ông bà, càng có cớ để không cho con tiền.”

“Ồ, vậy ngày mai con sẽ đi thăm. Con chỉ sợ... chỉ sợ đến đó lại gặp phải bà ta, lần trước khi con đến, bà nội nói bà ta sắp đến, bảo con về trước.”

Châu Xuân Hồng tức giận hừ một tiếng: “Có thế nào thì con vẫn là cháu trai nhà Chu gia, Chu gia chỉ có mỗi mình con là cháu trai độc nhất, ông nội con nếu qua đời, còn phải cần con chống gậy. Con đến Chu gia là điều đương nhiên rồi. Cô ta đẻ ra con gái, làm sao đến lượt nó nói nhăng nói cuội được, hơn nữa, con gái nó bây giờ cũng chết rồi, thật đúng là ông trời có mắt.”

Chu Triều Dương khẽ nghiêng đầu tránh đi: “Mấy hôm nay bố chắc là đang lo việc của con nhỏ đó nhỉ?”

“Chắc chắn rồi!” Châu Xuân Hồng càng nghĩ càng tức giận, “Thấy người ta nói bố con mấy hôm nay ngày nào cũng ở trong xưởng cùng với cô ta khóc thương đứa con gái đã chết. Chu Vĩnh Bình thật nhiều chiêu trò, mẹ quen biết bố con bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ thấy anh ta rơi một giọt nước mắt. Bây giờ con ôn con đó chết rồi, thật không ngờ khóc đến độ như trời sập đến nơi, thật đáng đời! Giá mà anh ta đối xử với con chỉ bằng một phần mười đối với con ôn đó, thì con đã sống thoải mái hơn nhiều rồi.”

Chu Triều Dương hạ giọng nói: “Thế thì... thế thì sau này chắc bố sẽ đưa chúng ta nhiều tiền hơn chút nhỉ?”

“Xem lương tâm của anh ta thôi! Chỉ có mình con là con trai, nếu là người khác, cưng chiều con còn chưa hết, làm gì có ai như anh ta, bỏ bê không thèm hỏi han. Cô ta chính là khắc tinh của anh ta, nhìn thấy cô ta thì hồn phách đều tiêu tan hết, sau này có cho con thêm tiền hay không, có lẽ anh ta vẫn phải nhìn sắc mặt của con giặc cái đó!”

Chu Triều Dương mím môi dò hỏi: “Mẹ ơi, mẹ biết con nhỏ đó chết như thế nào không?”

“Chẳng phải là rơi từ Cung thiếu nhi xuống sao, hôm đó chẳng phải con cũng ở Cung thiếu nhi sao?”

“Ưm... vâng, lúc đó con không biết là nó, nghe mẹ nói thì con mới biết. Sao nó lại rơi xuống vậy?”

“Nghe nói là bị người ta cưỡng...”, Châu Xuân Hồng định nói hai từ “cưỡng bức”, nghĩ đến con trai vẫn còn nhỏ, những lời này không được hay, bèn đổi cách nói: “Hình như nói là người nam giới trưởng thành đã xử lý nó, sau đó đẩy nó xuống dưới ngã chết, đồn công an đang điều tra, hôm nay khi mẹ quay về nhìn thấy ở trước cửa hàng ở dưới tầng còn dán thông báo treo thưởng.”

“Người nam giới trưởng thành ạ?” Chu Triều Dương ngẩn người, điều cậu lo lắng nhất chính là cảnh sát điều tra ra được manh mối cậu đẩy Chu Tinh Tinh xuống dưới, sao lại vô duyên vô cớ biến thành người nam giới trưởng thành? Bèn vội hỏi: “Có người nào nhìn thấy người nam giới trưởng thành đó không ạ?”

Châu Xuân Hồng lắc đầu: “Không ai nhìn thấy, cho nên mới không bắt được.”

“Vậy thì sao lại biết đó là người nam giới trưởng thành?”

Châu Xuân Hồng suy nghĩ một lát, nói vẻ hàm hồ: “Mẹ nghe người khác nói trong miệng con nhỏ đó có mấy sợi lông, theo cảnh sát phân tích ra là của người nam giới trưởng thành.”

Chu Triều Dương thoáng nghĩ, lập tức hiểu ra ngay. Cậu thở phào nhẹ nhõm, nếu như vậy, lông là của Hạo Tử, vậy thì cái chết của Chu Tinh Tinh sẽ không bị hướng sự nghi ngờ vào cậu. Nhưng cậu lại lập tức lo lắng, quyết không thể nào để cho cảnh sát biết được Hạo Tử, nếu không một khi điều tra ra được lông ở trong miệng Chu Tinh Tinh là của Hạo Tử, bắt được Hạo Tử, lập tức tất cả

mọi người sẽ biết được cậu chính là hung thủ. Bất luận thế nào, nhất định phải để cho Hạo Tử và Phổ Phổ có một môi trường sinh sống lâu dài, ổn định.

Châu Xuân Hồng lại nói: “Triều Dương, sau này con cũng đừng đến Cung thiếu nhi nữa.”

“Vì sao ạ?”

“Bây giờ rất nhiều bậc phụ huynh không dám để con trẻ đi đến Cung thiếu nhi, ở đó có nhiều kẻ biến thái.”

“Nhưng con là con trai, không sao đâu ạ.”

Châu Xuân Hồng nghĩ một lát, nói: “Vậy thì con cũng đừng có một mình chạy đến những nơi vắng vẻ, bây giờ xã hội phức tạp như vậy, loại người nào cũng có, con có biết không?”

“Con biết rồi ạ, con đã lớn như thế này, không có chuyện gì đâu ạ.” Chu Triều Dương mỉm cười với Châu Xuân Hồng để cô yên tâm.

Chương 36

Sáng hôm sau, Diệp Quân vừa mới đến đồn công an được một lúc, một người cảnh sát hình sự cấp dưới của anh liền nói với anh: "Anh Diệp, Vương Giao mẹ của Chu Tinh Tinh đến nói cô ta đã biết ai là hung thủ rồi, cô ta muốn trực tiếp nói với anh."

Diệp Quân nheo mắt, nói: "Mau dẫn cô ta vào đây!"

Một lát sau, Vương Giao hai mắt đầy tia máu đỏ bước vào trong văn phòng làm việc, nhìn chằm chằm vào Diệp Quân, nói vẻ hết sức nghiêm túc: "Cảnh sát Diệp, xin các anh nhất định phải bắt được tên hung thủ đó, quyết không thể để cho nó ung dung ngoài vòng pháp luật!"

Diệp Quân lập tức nghiêm giọng trả lời: "Cô yên tâm, tên hung thủ này, chúng tôi nhất quyết phải bắt được. Cô biết hung thủ là ai rồi à? Là ai vậy?"

Vương Giao lạnh lùng nói: "Là con trai vợ cũ của chồng tôi, Chu Triều Dương!"

"Chu Triều Dương?" Diệp Quân vừa nghe thấy cái tên này, phản ứng đầu tiên là thấy rất quen, nghĩ một lát, bạn học cùng lớp của con gái anh cũng có cái tên này. Cậu học sinh đó vẫn luôn là học sinh xuất sắc nhất cả khối, không biết có phải là cùng một người không? Họ về cơ bản cũng đã tìm hiểu được tình hình gia đình của Chu Vĩnh Bình, anh ta đã từng ly hôn, nhưng đã là việc của hơn mười năm trước rồi, tình hình của cuộc hôn nhân đầu tiên không liên quan gì đến vụ án cả, nên họ cũng không hiểu rõ lắm. Vương

Giao mượn máy vi tính của anh, bật đoạn video của máy giám sát lên, kéo đến khoảng thời gian mà cô ta đã ghi nhớ sẵn.

Hình ảnh xuất hiện chính là nơi ra vào đại sảnh tầng 1 Cung thiếu nhi, có khá nhiều trẻ con chạy đi chạy lại.

Ban đầu, có một đứa bé gái bước vào, chính là Chu Tinh Tinh, sau đó lại có một số trẻ con có vẻ như học sinh cấp một đi tới, khoảng hơn một phút sau xuất hiện một trai một gái, bộ dạng như học sinh cấp hai, cậu con trai trông khá cao, còn bé gái thì lại rất nhỏ, hai đứa đi ra khỏi máy quay camera không lâu, một đứa trẻ mặc áo phông ngắn tay màu vàng phổ thông, một mình đi tiến vào xuất hiện ở trong máy quay, dáng người nó không cao, đứng ở giữa màn hình khoảng hai giây, ngó nghiêng một lát, sau đó đi thẳng vào phía trong, biến mất khỏi màn hình máy quay.

Vương Giao chỉ vào nó, nói: “Nó chính là Chu Triều Dương, là con trai của chồng tôi với vợ cũ, nó chính là hung thủ giết hại con gái tôi!”

Diệp Quân và người cảnh sát cấp dưới nhìn nhau vẻ mơ hồ, sau đó ngẩng đầu lên, hỏi: “Nó bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười bốn tuổi.”

“Sau đó, tại sao cô lại nói nó chính là hung thủ giết chết con gái cô?”

Vương Giao trả lời rất nghiêm túc: “Tôi đã xem tất cả mọi người, tôi chỉ quen biết mỗi mình nó thôi.”

Diệp Quân đứng dậy hắng giọng, nói: “Điều này... trừ điều này ra thì sao?”

“Trong lòng nó chắc chắn rất hận tôi và Tinh Tinh, để báo thù chắc chắn nó đã giết chết Tinh Tinh.”

Đối với việc Vương Giao nói, không cần hỏi cũng đoán được ý chính. Người đàn ông lấy vợ lần thứ hai, giữa đứa con của vợ cũ và người vợ hiện tại xảy ra mâu thuẫn, căm hận người vợ hiện tại và đứa trẻ, đây là tình trạng hết sức phổ biến, làm sao có đứa trẻ nào không căm hận người phụ nữ đã cướp bố của nó đi chứ?

Diệp Quân vốn rất kỳ vọng về thông tin lúc trước Vương Giao nói biết hung thủ là ai, bây giờ nghe cô ta nói vậy, dường như đơn thuần chỉ thuộc về sự suy đoán chủ quan, bởi vì Chu Triều Dương xuất hiện trong máy quay camera rõ ràng vẫn chỉ là một đứa trẻ, khác biệt hoàn toàn so với hình tượng hung thủ mà họ đã phác họa nên, sự thất vọng của anh lộ ra bên ngoài, anh chau mày: “Ngoài việc cô nói cậu ta căm hận các cô, còn có những đặc điểm khác không?”

“Lẽ nào điều này vẫn là chưa đủ sao?” Vương Giao trợn tròn mắt, như thể nghi ngờ cảnh sát đang vì tình riêng mà bẻ cong vương pháp, bao che cho kẻ xấu.

Diệp Quân ngồi vào trong ghế, thoáng thể hiện ra sự bất lực: “Đương nhiên là không đủ rồi, phá án cần phải có chứng cứ, những điều cô nói đều chỉ là sự tưởng tượng của cô.”

“Chứng cứ phải không? Tinh Tinh vừa mới vào Cung thiếu nhi, chỉ hơn một phút sau nó đã đi theo vào rồi.” Vương Giao kéo tua đoạn video, nói tiếp: “Anh nhìn này, sau khi Tinh Tinh xảy ra chuyện, chưa đến năm phút, nó lại chạy ra khỏi Cung thiếu nhi.”

Diệp Quân giải thích: “Sau khi con gái cô xảy ra chuyện, cả Cung thiếu nhi đều nhanh chóng biết hết, rất nhiều người chạy ra xem. Nếu như một người nghe thấy bên ngoài xảy ra chuyện lớn như vậy mà anh ta vẫn tỉnh bơ, tiếp tục ở trong Cung thiếu nhi, thì mới đáng nghi, ngược lại, tôi cho rằng sau khi con gái cô xảy ra chuyện, cậu

bé Chu Triều Dương mà cô nói đến nhanh chóng chạy ra khỏi Cung thiếu nhi, đây là việc rất bình thường."

Vương Giao hỏi ngược lại: "Vậy lúc trước thì sao? Lúc trước, tại sao Tinh Tinh mới tiến vào Cung thiếu nhi, chỉ hơn một phút sau Triều Dương đã vào theo sau rồi? Các anh vừa rồi đã nhìn thấy rồi đấy, khi nó tiến vào Cung thiếu nhi, dừng lại một lát ở đại sảnh, dáo dác nhìn xung quanh vẻ mờ ám, chắc chắn là đang tìm Tinh Tinh! Tinh Tinh vừa mới vào Cung thiếu nhi, nó đã vào theo, lẽ nào đây cũng là trùng hợp sao?"

Diệp Quân thoáng suy nghĩ, cảm thấy cô ta nói cũng hơi có lý, nhưng Chu Triều Dương nhìn thấy ở trong máy giám sát có thân hình nhỏ bé, vẫn còn đang là một đứa trẻ, còn hung thủ mà họ điều tra có hành vi cưỡng ép Chu Tinh Tinh giao cấu bằng miệng, đây hình như không phải là việc mà một đứa trẻ 14 tuổi có thể làm nhỉ.

Đúng lúc này, Chu Vĩnh Bình lao vào văn phòng, giữ chặt Vương Giao nói: "Sao em lại chạy đến đây một mình? Mau về nhà thôi!"

Vương Giao hất tay anh ta ra, lớn tiếng hét: "Anh không muốn thừa nhận con trai anh là hung thủ giết chết con gái chúng ta có phải vậy không, có phải vậy không?!"

"Em nói gì vậy, Triều Dương sao có thể là hung thủ được, mau về nhà với anh!". Anh ta vừa khuyên nhủ vừa xin lỗi cảnh sát, "Đồng chí cảnh sát, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, bà xã tôi tâm trạng không được tốt, thực sự rất xin lỗi!"

Diệp Quân làm việc đã nhiều năm, hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của người nhà nạn nhân, nên cũng an ủi vài lời. Nhưng Vương Giao rõ ràng đã nhận định chắc chắn Chu Triều Dương chính là hung thủ giết hại con gái cô ta, kiên trì kêu gào: "Các anh

nhất định phải bắt Chu Triều Dương, không thể nào có sự trùng hợp như vậy, lại là nó đi theo Chu Tinh Tinh vào trong Cung thiếu nhi chỉ sau có một phút. Chu Tinh Tinh vừa mới xảy ra chuyện thì nó liền chạy ra ngoài. Chắc chắn là nó! Chắc chắn là nó!"

Cảnh sát ở đồn công an chỉ có thể yêu cầu cô ta và Chu Vĩnh Bình giới thiệu sơ qua về tình hình của Chu Triều Dương, bao gồm tên tuổi địa chỉ, tình hình cuộc hôn nhân lần đầu tiên của Chu Vĩnh Bình và mối quan hệ với gia đình nhà Chu Triều Dương hiện thời. Xong xuôi, họ nói sẽ tiến hành điều tra Chu Triều Dương, rồi lại an ủi một hồi, khó khăn lắm mới tiễn được Vương Giao về.

Văn phòng cuối cùng cũng được yên tĩnh. Một người cảnh sát thở phào, lắc đầu nói: "Người phụ nữ này con gái mình đã chết rồi, nghi ngờ đứa con riêng của chồng với vợ trước, nhưng đối phương mới chỉ là một đứa bé."

Diệp Quân thoáng nghi ngờ: "Tôi cảm thấy sự nghi ngờ của Vương Giao cũng hơi có lý. Các cậu thấy đấy, Chu Tinh Tinh đi vào Cung thiếu nhi mới một phút, Chu Triều Dương đã vào theo rồi."

"Nhưng nó vẫn là một đứa bé, anh nhìn vóc người của nó kìa, chắc là cũng chỉ cao được một mét năm mươi, chắc vẫn còn chưa kịp phát triển đâu."

Diệp Quân nói: "Cậu bé 13, 14 tuổi phần lớn đều đã phát triển rồi, đã có khả năng về tình dục."

"Nhưng nhìn bộ dạng của cậu ta vẫn chưa phát triển hoàn toàn, sợi lông ở trong miệng Chu Tinh Tinh lại là của người đã phát triển hoàn toàn rồi." Người cảnh sát nhân dân cầm bản đăng ký lên, "Mới mười ba tuổi, đang là học sinh lớp 7 trường cấp hai Cầu Thị, không

thể nào liên hệ nổi với việc quan hệ tình dục bằng miệng lại được nhỉ?"

"Trường cấp hai Cầu Thị..", Diệp Quân nhận lấy bảng thông tin đăng ký trong tay người đồng nghiệp, rồi lại nhìn một lượt.

"Anh Diệp, Diệp Trì Mẫn nhà anh không phải cũng là học sinh lớp 7 của trường cấp hai Cầu Thị sao?"

"Đúng vậy!" Diệp Quân gật đầu nói: "Chu Triều Dương này chắc là bạn cùng lớp với con gái tôi, mỗi lần thi cử, cậu bé Chu Triều Dương này luôn đứng thứ nhất, tôi bảo Tiểu Diệp cần phải học tập theo cậu ấy, nó vẫn luôn không chịu phục, con nha đầu thối này đúng là không có ý chí cầu tiến."

"Từ trước tới nay thi cử đều đứng đầu cả khối sao? Thành tích tốt như vậy càng không thể nào liên quan tới việc giết người. Sáng nay Vương Giao nói cô ta biết được hung thủ rồi, tôi còn cứ tưởng ngay lập tức có thể phá án được rồi, nào ngờ lại thành ra như vậy." Người đó thở dài vẻ bất mãn.

Diệp Quân nghĩ ngợi giây lát, nói: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thời gian Chu Triều Dương và Chu Tinh Tinh tiến vào Cung thiếu nhi chỉ cách nhau hơn một phút, không biết có phải cậu ta đi tìm Chu Tinh Tinh hay không, sự việc này cũng cần phải điều tra một chút. Cho dù cậu ấy không phải là hung thủ, cũng cần phải hỏi cho rõ cậu ấy vào đó làm gì, không chừng có thể tìm được chút manh mối từ cậu ấy."

Những người cảnh sát suy nghĩ một lát, cũng gật đầu tán thành.

Chương 37

Từ hôm qua Phổ Phổ và Hạo Tử chuyển đến nhà tên sát nhân, Chu Triều Dương thấp thỏm cả đêm.

Tên sát nhân chủ động đề nghị cho hai đứa bọn họ mượn nhà để ở, chưa chắc đã xuất phát từ lòng tốt. Nhưng hôm qua, sự lựa chọn này cũng là do bất đắc dĩ. Hai đứa trẻ Phổ Phổ và Hạo Tử đi ra ngoài tìm phòng trọ để thuê, đúng là rất không hợp với lẽ thường, không có ai cho những đứa bé thuê phòng cả, nói không chừng người khác sẽ nghi ngờ hai đứa bọn chúng là trẻ bỏ nhà ra đi và sẽ báo cảnh sát. Một khi Phổ Phổ và Hạo Tử bị cảnh sát đưa đi, bọn chúng chắc chắn sẽ bị đưa trở lại cô nhi viện, như vậy rất có thể chân tướng sự việc cậu giết hại Chu Tinh Tinh cũng bị khui ra, đến lúc đó chẳng khác gì trời sập. Thế nhưng việc bọn chúng cứ ở nhà mình mãi đương nhiên cũng không được rồi, mẹ chắc chắn sẽ cảm thấy rất kỳ lạ.

Một đêm trôi qua, ba đứa bọn chúng không có di động nên không thể nào liên lạc được, Phổ Phổ và Hạo Tử hiện nay ra sao thì cũng không thể nào hay biết được.

Lúc này, Châu Xuân Hồng đi chợ, Chu Triều Dương đang định ra khỏi nhà để đi tìm Phổ Phổ và Hạo Tử tìm hiểu tình hình. Cậu chưa kịp đứng dậy, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa.

Chu Triều Dương thận trọng nhìn qua mắt thần trên cánh cửa, ngay lập tức sợ hãi rụt đầu lại, phía bên ngoài cửa có hai người cảnh sát mặc sắc phục ngắn tay đang đứng!

Cảnh sát! Lẽ nào là việc của Chu Tinh Tinh?

Chu Triều Dương hoảng sợ, đã mấy ngày trôi qua, cậu cứ tưởng việc của Chu Tinh Tinh đã sóng yên biển lặng rồi, thật không ngờ cảnh sát đột nhiên lại tới, liệu có phải là đã điều tra ra được cậu rồi hay không?

Cậu không dám mở cửa, cậu trốn sau cánh cửa, tim đập thình thịch.

Nếu như họ hỏi đến, cần phải trả lời như thế nào?

Bất luận thế nào, bắt buộc phải nhấn mạnh là không biết gì cả.

“Sao lại không có ai ở nhà nhỉ? Địa chỉ đúng là đây rồi mà.”

Một người khác tiếp lời: “Chắc là đi ra ngoài rồi, hay là chiều chúng ta lại đến vậy.”

“Trời nóng nực, đi một chuyến mất công toi, phiền quá, cũng chỉ có thể như vậy được thôi.”

Hai người đang chuẩn bị quay người bước đi, cánh cửa phía sau lưng liền bật mở.

Chu Triều Dương cố ép cho tâm trạng mình bình ổn lại, cách cánh cửa sắt chống trộm, cậu ngước đầu lên nhìn bọn họ: “Các chú... các chú tìm ai ạ?”

“Cháu là Chu Triều Dương à? ” Một người cảnh sát ngoài ba mươi tuổi, thân thể cường tráng, sắc mặt nghiêm nghị nhìn cậu, rồi lấy ra tờ giấy giơ ra trước mặt cậu, “Chúng tôi là người của đồn công an.”

Cậu vội vàng né tránh ánh mắt nhìn chằm chằm của đối phương, nói: “Chú cảnh sát, các chú... có chuyện gì không ạ?”

“Mở cửa ra, chúng tôi có chuyện cần hỏi cháu.”

Bàn tay Chu Triều Dương đặt ở trên khóa, không trực tiếp mở ra, lại thận trọng hỏi một câu: “Các chú có chuyện gì không?”

“Điều tra một số tình hình.” Cảnh sát hình như không định nói thẳng ra hai chữ “án mạng”, sợ làm cho đứa bé sợ hãi.

Chu Triều Dương ngần ngại nhìn hai người, cuối cùng đành phải mở cửa, để cho hai người bọn họ bước vào.

“Các chú có muốn uống chút nước không, cháu rót nước cho các chú.” Chu Triều Dương né tránh ánh mắt của hai người, quay người, đi rót nước.

“Không cần đâu, cảm ơn cháu!” Ánh mắt người cảnh sát mập từ đầu đến cuối vẫn luôn chăm chú vào cậu, vẫn nói bằng giọng nghiêm nghị do thói quen nghề nghiệp: “Mẹ cháu không ở nhà sao?”

“Mẹ cháu đi chợ rồi, các chú tìm mẹ cháu có việc gì à?”

“Ồ, vậy cũng không sao cả, chúng tôi cần phải đối chiếu một số tình hình với cháu.”

Nếu như thẩm vấn trẻ vị thành niên, cần phải có mặt của người giám hộ, nhưng ý định của bọn họ chỉ là đến tìm hiểu tình hình, không thực sự nghi ngờ do Chu Triều Dương gây ra, bèn nói tiếp: “Ngày mùng bốn tháng bảy, cũng chính là sáng thứ năm tuần trước, cháu đi đến Cung thiếu nhi, cháu còn nhớ chứ?”

“Cung thiếu nhi...” Cơ thể Chu Triều Dương bỗng nhiên cứng đờ, bàn tay rót nước cũng dừng lại, cậu quay lưng về phía bọn họ, cảnh sát không nhìn thấy nét mặt cậu.

“Cháu vẫn còn nhớ chứ?”

Chu Triều Dương khẽ hít thở một hơi thật sâu, quả nhiên cảnh sát đến để điều tra sự việc ở Cung thiếu nhi, dù sao cậu cũng ít nhiều có sự chuẩn bị cho việc này.

Hôm đó, sau khi xảy ra sự việc, cậu đã suy nghĩ rất nhiều.

Tình huống lý tưởng nhất đương nhiên là cảnh sát sẽ vĩnh viễn không đến tìm cậu.

Lùi lại một bước, nếu như đến tìm cậu, bất luận thế nào, cũng nhất định phải phủ nhận đến cùng, quyết không thể thừa nhận cậu giết hại Chu Tinh Tinh. Bởi vì một khi cậu thừa nhận, bố cậu sẽ biết hết sự việc này, vậy thì cũng coi như chết rồi. Lùi lại thêm một bước, cho dù cậu ra sức phủ nhận nhưng cảnh sát vẫn điều tra ra được rằng cậu giết hại Chu Tinh Tinh, đến lúc đó vẫn còn sự bảo vệ đối với trẻ vị thành niên, cậu không cần gánh vác trách nhiệm hình sự.

Cho nên, cho dù việc cậu nói dối trước mặt cảnh sát bị thất bại, tình hình cũng không thể nào tồi tệ hơn được nữa.

Cậu không sợ cảnh sát, bởi vì cậu chưa tròn mười bốn tuổi, cậu chỉ sợ người khác biết được chân tướng sự việc, cậu sợ bố cậu biết được chân tướng sự việc.

Chu Triều Dương mím môi, trả lời: “Cháu nhớ rồi, hôm đó cháu có đi đến Cung thiếu nhi.”

“Cháu đi một mình à?”

“Cháu... cháu đi một mình ạ.” Chu Triều Dương quay lưng lại, bê hai cốc nước, thận trọng đưa cốc nước cho hai người cảnh sát.

Người cảnh sát đón lấy cốc nước, không uống ngay, đặt xuống bàn, “Vậy thì một mình cháu đi đến Cung thiếu nhi làm gì?”

“Cháu đến để đọc sách.”

“Ồ, cháu chỉ đọc sách sao?”

“Vâng”. Chu Triều Dương nhìn bọn họ, nét mặt căng thẳng ban đầu đã dần dần đã chuyển sang sự trấn tĩnh.

Người cảnh sát mập tiếp tục hỏi cậu: “Cháu có thường xuyên đi đến Cung thiếu nhi không?”

“Thường thì nghỉ hè cháu hoặc là đi đến hiệu sách Tân Hoa, hoặc là đi đến Cung thiếu nhi để đọc sách.”

Người cảnh sát mập liếc nhìn thấy trên bức tường căn phòng dán rất nhiều giấy khen. Lúc trước họ cũng biết Chu Triều Dương rất chăm chỉ học hành, thành tích rất tốt, anh gật đầu lại hỏi: “Hôm đó cháu rời khỏi Cung thiếu nhi khi nào?”

“Khoảng trước giờ ăn trưa ạ.”

“Trước khi cháu rời khỏi đó có xảy ra chuyện gì hay không?”

“Chuyện gì...”, cậu thoáng ngừng lại, nói: “Các chú nói đến việc Chu Tinh Tinh ngã chết phải không ạ?”

“Cháu biết người bị ngã chết là Chu Tinh Tinh à? Cháu nhìn thấy cô bé đó chết à?”

Chu Triều Dương lắc đầu: “Không ạ, sau đó cháu về nhà nghe mẹ cháu nói chuyện trong điện thoại mới biết người ngã chết là Chu Tinh Tinh.”

“Hôm đó khi cháu tiến vào Cung thiếu nhi, có phải là đã gặp Chu Tinh Tinh không?”

“Không ạ, cháu không quen nó.”

Người cảnh sát mập khẽ chau mày: “Cháu không quen Chu Tinh Tinh?”

“Cháu chỉ mới gặp nó một hai lần.”

“Bao nhiêu năm như vậy mà cháu chỉ gặp nó một hai lần sao?”

Chu Triều Dương cúi đầu, khẽ nói: “Bố cháu không để cháu và nó gặp mặt, nó không biết bố cháu từng ly hôn, cũng không biết bố cháu còn có đứa con trai là cháu.”

“Thế à?”

Người cảnh sát mập nhìn cậu với ánh mắt rất phức tạp, trong lòng cũng bất giác tê tái vì lời nói của cậu bé, nhưng trên mặt vẫn giữ được sự nghiêm khắc của nghề nghiệp, “Các chú nhìn thấy ở trong máy quay camera ở Cung thiếu nhi, hôm đó khi cháu đi vào, đi ngay phía sau Chu Tinh Tinh, còn nhìn ngang ngó dọc, lúc đó cháu đang làm gì vậy?”

Chu Triều Dương giật mình, với sự hiểu biết ở độ tuổi của cậu, vốn không hề nghĩ được đến những cách thức trinh sát điều tra thông qua máy quay camera. Đối diện với câu hỏi gần như dồn ép của người cảnh sát mập, cậu chỉ có thể quyết tâm phủ nhận đến cùng, lộ ra khuôn mặt vô tội: “Cháu có quen nó đâu, cũng không hề đi theo nó, cháu chỉ vào đọc sách, sau đó nghe người khác nói phía bên ngoài có người ngã chết, cháu bèn chạy ra ngoài xem, ở đó có rất nhiều người vây quanh, cháu không nhìn thấy bèn trở về nhà, đến tối, mẹ cháu gọi điện thoại về nói Chu Tinh Tinh ngã chết rồi, cháu mới biết thì ra người ngã chết buổi sáng chính là nó mà.”

Hai người cảnh sát cùng nhìn nhau, không nhận ra được sơ hở nào cả, người cảnh sát mập lại nhìn hai cánh tay của Chu Triều Dương, vì căn cứ theo lời nói của bác sĩ pháp y Trần, trong miệng Chu Tinh Tinh đã lưu lại một mảnh tổ chức da, không phải của cơ quan sinh dục, thành phần hóa học rất giống với tổ chức da trên tay, thế nhưng đôi tay của Chu Triều Dương lúc này hoàn toàn nguyên vẹn, không hề có bất cứ vết thương nào, cho nên sự nghi ngờ đối với cậu càng giảm bớt. Người cảnh sát lại tiếp tục hỏi một số tình hình liên quan ngày hôm đó, Chu Triều Dương từ đầu đến cuối chỉ nói là đọc sách ở trong Cung thiếu nhi, không hề nắm rõ được tình hình phía bên ngoài.

Đến cuối, người cảnh sát yêu cầu thu thập dấu vân tay và máu của cậu.

Chu Triều Dương thắc mắc: “Đây là làm gì vậy ạ?”

Người cảnh sát không nói cho cậu biết, chỉ nói đây là những bước cần thiết của việc điều tra, Chu Triều Dương chỉ có thể phối hợp.

Cuộc điều tra kết thúc, cảnh sát đang chuẩn bị rời khỏi nhà cậu, Châu Xuân Hồng đi chợ về, nhìn thấy cảnh sát, hỏi một số tình hình. Sau khi biết được cảnh sát đến để điều tra Chu Triều Dương, chợt hét lên: “Các anh nghi ngờ cái chết của Chu Tinh Tinh có liên quan đến Triều Dương con tôi sao?”

Người cảnh sát bình tĩnh lắc đầu: “Không phải, chúng tôi chỉ làm đúng theo yêu cầu của việc điều tra.”

Châu Xuân Hồng nói: “Điều tra thế nào thì cũng không thể nào điều tra con trai tôi được chứ?", tiếp đến cô lại kêu lên: “Có phải là Chu Vĩnh Bình bảo các anh đến để điều tra Chu Triều Dương không? Chu Vĩnh Bình đúng là tên súc sinh! Con gái của mình ngã chết còn nghi ngờ con trai của mình, các anh nói xem, có loại bố nào như vậy không? Có loại người làm bố như vậy không?”Cô không kìm nổi, gào khóc.

Hai người cảnh sát không tiện thừa nhận, thừa nhận chính là tiết lộ tình hình vụ án, cũng không tiện phủ nhận, bởi vì đây đúng là điểm nghi vấn mà Vương Giao nêu ra. Bọn họ đến cũng chỉ là điều tra cho đúng trình tự, đành phải an ủi mấy câu, phải nói đó là sự cần thiết trong công việc của họ, sau đó nhanh chóng rời khỏi đó.

Chu Triều Dương lặng lẽ nhìn theo, sau đó bước vào căn phòng nhỏ của mình, đóng cửa lại.

Sau khi cảnh sát rời đi, Châu Xuân Hồng nhìn con trai đóng cánh cửa, trong lòng nghĩ vừa rồi mình chửi Chu Vĩnh Bình là tên súc sinh. Bất luận thế nào, Chu Vĩnh Bình cũng là bố đẻ của con trai, không biết trong lòng con trai đang nghĩ gì, cô lại thấy hối hận, lau nước mắt, bước vào bếp nấu nướng.

Còn Chu Triều Dương lúc này ngồi yên trong phòng, không phải buồn lòng vì những câu nói vừa rồi của mẹ, trong lòng cậu đang suy nghĩ một vấn đề khác.

Vừa rồi cảnh sát hỏi cậu hôm đó có phải là đi đến Cung thiếu nhi một mình không, cậu nói đúng vậy, cảnh sát không hề thể hiện ra sự nghi ngờ, sau đó người cảnh sát nói đến máy camera giám sát của Cung thiếu nhi. Nếu cảnh sát đã xem máy quay camera, lẽ nào lại không nhìn thấy Phổ Phổ và Hạo Tử? Nếu không, cảnh sát chắc là phải biết ba đứa bọn chúng cùng đến chứ?

Cậu cố gắng nhớ lại tất cả những việc xảy ra vào thứ năm tuần trước, nghĩ một hồi lâu cậu mới hiểu ra.

Hôm đó bọn chúng đứng ở bên ngoài, sau khi nhìn thấy Chu Tinh Tinh, chuẩn bị bước vào để đánh nó, Chu Triều Dương sợ bị Chu Tinh Tinh nhận ra, bèn bảo Phổ Phổ và Hạo Tử vào trước, còn mình thì đi theo phía sau. Cho nên cảnh sát chỉ nhìn thấy trong máy quay chỉ có một mình cậu thôi. Còn cảnh sát nói cậu đang nhòm nghiêng ngó dọc, là cậu đang đứng ở phía sau tìm kiếm Phổ Phổ và Hạo Tử giữa đoàn người đông đúc.

Cho nên, bây giờ điều quan trọng nhất là quyết không để cho cảnh sát biết được cậu còn có hai người bạn là Phổ Phổ và Hạo Tử. Vốn dĩ hôm nay cậu đang định đi tìm Phổ Phổ và Hạo Tử, xem ra cũng không thể đi được nữa rồi. Hai người bạn đó cũng nhất định

không được chủ động đến tìm mình, như vậy một khi bị cảnh sát tóm được, thì sẽ lộ hết cả.

Chương 38

Buổi chiều Chu Triều Dương xuống dưới lầu để mua rượu, vừa xuống dưới lầu, đã nhìn thấy Phổ Phổ ngồi một mình ở trên chiếc ghế đá ở dưới lầu tòa đơn nguyên.

Phổ Phổ vừa nhìn thấy cậu, đang chuẩn bị chạy tới, Chu Triều Dương liền đưa ngón tay đặt phía trước miệng, làm động tác "suỵt", sau đó lén vẫy tay, một mình bước nhanh về phía ngõ nhỏ, Phổ Phổ liền đi theo sau.

Sau khi tiến vào ngõ nhỏ, Chu Triều Dương dẫn Phổ Phổ chạy bước nhỏ liền mấy con đường nhỏ và ngõ hẹp, cuối cùng đến được con đường cái rộng lớn và náo nhiệt, mới dừng lại thở dốc dưới một gốc cây to.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao phải chạy nhanh như vậy?", Phổ Phổ lồng ngực thở dồn dập, mặt đỏ bừng.

Chu Triều Dương cố gắng bình ổn nhịp tim, mím môi: "Sáng nay cảnh sát đến tìm anh rồi."

"Đến tìm anh?", Phổ Phổ nói câu này hơi to.

Chu Triều Dương vội vàng hắng giọng để ngăn nó lại, dẫn nó đi về phía trước, hạ giọng nói: "Đúng vậy, chuyện của con ôn con."

Phổ Phổ đi bên cạnh, tương tự cũng hạ giọng nói: "Cảnh sát biết được là anh đẩy nó xuống dưới rồi à?"

Chu Triều Dương mơ màng lắc đầu: "Anh không biết, anh nghĩ chắc là họ vẫn chưa biết đâu, nếu không thì đã trực tiếp bắt anh đi luôn rồi."

"Ồ, vậy có nghĩa là đến giờ họ chỉ đang nghi ngờ anh thôi à?"

“Có thể nói như vậy.”

Phổ Phổ suy nghĩ một lát, ngừng bước, nói vẻ nghiêm túc: “Anh Triều Dương, em và Hạo Tử tuyệt đối không nói chuyện với bất kỳ ai về việc này, người đàn ông cũng quyết không thể nào biết được đâu.”

Chu Triều Dương mím môi cười khan: “Anh biết không phải là do bọn em nói.”

Phổ Phổ chau mày nói: “Nhưng ngoài hai người bọn em ra, không ai nhìn thấy cảnh tượng đó, cảnh sát sao lại nghi ngờ anh được chứ?”

“Cảnh sát nói ở tầng 1 của Cung thiếu nhi có một camera quay giám sát, quay được cảnh sau khi con ôn con đi vào Cung thiếu nhi, không lâu sau anh đã vào theo. Có lẽ là bà ta đã nhìn thấy đoạn video, bà ta nghi ngờ là anh hại chết con ôn con.”, cậu bĩu môi kể vắn tắt lại một lượt nội dung chính chuyện xảy ra sáng nay.

Phổ Phổ thở phào: “Thật nguy hiểm quá, bây giờ có phải là anh đang rất sợ hãi không?”

Chu Triều Dương cười thiểu não, lắc đầu: “Anh không sợ cảnh sát, dù sao anh cũng chưa đến tuổi vị thành niên, vẫn được pháp luật bảo vệ. Anh chỉ sợ ngộ nhỡ bố anh biết được sự việc này, không biết sẽ như thế nào.”

“Bố anh mà biết thì sẽ ra sao?”

“Anh cũng không biết, dù sao, chắc chắn không có gì tồi tệ hơn điều đó được nữa nhỉ.”

Phổ Phổ lặng lẽ gật đầu, than thở: “Đúng vậy, nếu như bố anh biết anh hại chết con gái của chú ấy, vậy thì sau này chắc chắn chú ấy càng không yêu thương anh nữa.”

Chu Triều Dương hừ mũi, hít một hơi thật sâu, lại ngước đầu lên: “Phải rồi, em ở dưới lầu...”.

Chưa đợi cậu nói xong, Phổ Phổ đã ngắt lời cậu: “Anh nghe đi!”

Chu Triều Dương dừng bước, lấy làm lạ hỏi: “Nghe cái gì?”

“Nghe bài hát này.” Nó chỉ vào đối diện bên kia đường.

Chu Triều Dương dõi mắt nhìn theo, ở lối đi dành cho người đi bộ ở bên kia đường có một người ăn xin, chiếc loa ở bên cạnh ông ta đang phát bài hát “Cha yêu”.

Phổ Phổ nói: “Anh có biết bài hát này không?”

Chu Triều Dương gật đầu: “Biết chứ, trong giờ âm nhạc, cô giáo bọn anh đã từng dạy bài hát này.”

“Thật thế à?”, Phổ Phổ vui mừng ra mặt, như gặp được tri kỷ, “Cô giáo của bọn em cũng từng dạy em bài hát này, em thích bài hát này nhất đấy.” Nó bất giác cũng ngân nga hát theo : “Thật mong ước được giống như trước đây, nắm lấy bàn tay ấm áp của cha, nhưng giờ đây cha đã không còn ở bên cạnh con.”

Chỉ ngân nga theo mấy câu này, Phổ Phổ trước đây vốn lạnh lẽo băng giá, giờ đây đôi mắt ươn ướt đỏ hoe, giọng nói cũng bắt đầu nghẹn ngào.

Nó quay sang nhìn cậu một cái, hít mạnh một hơi thật sâu, cố gắng không để nước mắt trào ra, gắng gượng mỉm cười: “Mỗi lần nghe thấy bài hát này, em đều hơi... đều hơi... như vậy.”

Chu Triều Dương dịu dàng mỉm cười với nó, cũng khẽ ngân nga theo: “Con là niềm kiêu hãnh của cha phải không? Cha còn lo lắng cho con không? Đứa con mà cha vẫn nhọc lòng lo lắng đã lớn khôn rồi.”

Mắt Phổ Phổ rực sáng nhìn cậu: “Vậy thì... anh là niềm kiêu hãnh của bố anh phải không?”

Chu Triều Dương ngẩn người, trên mặt như có thêm một màn sương u ám, tiếp đó liền bật cười: “Anh chắc chắn không phải rồi, nhưng sự kiêu hãnh của bố cũng mất rồi, có lẽ sau này anh chính là niềm kiêu hãnh của bố đấy.”

Phổ Phổ gật đầu, vẻ chân thành: “Phải rồi, sau này anh chắc chắn là niềm kiêu hãnh của chú ấy.”

“Cảm ơn em!”, Chu Triều Dương mỉm cười, rồi lại nói: “Quan trọng phải chờ xem lần này cảnh sát có bắt được anh hay không.”

“Anh cảm thấy thế nào?”

Chu Triều Dương lắc đầu vẻ khổ não: “Không thể nói chắc được, sự việc này mặc dù không có người khác nhìn thấy, nhưng anh đã nói dối với cảnh sát, anh nói hôm đó chỉ có một mình anh đi đến Cung thiếu nhi, may mà lúc đi vào trong đại sảnh, anh bảo hai người bọn em vào trước, một mình anh đi theo sau, cho nên trong máy camera giám sát, anh cũng chỉ đi một mình, cảnh sát không biết còn có hai người bọn em. Nếu như một ngày nào đó, cảnh sát biết được hai đứa bọn em và anh cùng vào, thì sẽ bị bại lộ hết.”

Phổ Phổ trả lời vẻ rất chắc chắn: “Anh Triều Dương anh yên tâm, cho dù em và Hạo Tử có bị bắt về Bắc Kinh, cũng quyết không bán đứng anh đâu.”

Chu Triều Dương lắc đầu: “Không có tác dụng gì đâu, chúng ta là trẻ con, không thể nào lừa được những người cảnh sát, nếu như cảnh sát biết hai đứa bọn em cùng vào với anh, sớm muộn gì họ cũng điều tra ra được. Cho nên điều quan trọng nhất bây giờ là không thể để cho cảnh sát biết được anh có hai người bạn là bọn

em, cho nên em và Hạo Tử chắc chắn phải nghĩ ra được cách thức cố gắng ổn định chỗ ở. Bước đi này tất cả đều phụ thuộc vào việc chúng ta có thể lấy được tiền của người đàn ông đó hay không, dạo này tốt nhất bọn em đừng đến tìm anh, chúng ta phải nghĩ ra được cách thức an toàn hơn để gặp mặt nhau, không được để cho người khác phát hiện ra."

"Ừm... cách gì được đây?"

Chu Triều Dương nghĩ một lát nói: "Thế này đi, mỗi ngày vào 2 giờ chiều, anh sẽ đi đến hiệu sách Tân Hoa, sẽ ở đó đến 5 giờ, nếu như các em có việc gì, thì đến hiệu sách tìm anh."

Phổ Phổ gật đầu: "Cách này hay đấy."

Chu Triều Dương nói: "Ngoài ra, điều anh lo nhất chính là hôm nay cảnh sát đã lấy dấu vân tay và máu của anh."

Phổ Phổ hỏi: "Họ làm như vậy để làm gì chứ?".

"Ở trên tivi, khi vụ án máng xảy ra, cảnh sát đều phải điều tra dấu vân tay, anh cũng không biết lúc đó anh có để lại dấu vân tay hay không?"

Phổ Phổ suy nghĩ giây lát rồi nói: "Không đâu, lúc đó anh chỉ đẩy con ranh đó xuống, nhiều nhất cũng là chạm vào quần áo của nó, sao lại có thể để lại dấu vân tay được chứ?"

Chu Triều Dương cúi đầu nói: "Anh cũng không biết trên quần áo có lưu lại dấu vân tay hay không."

"Thế máu là để làm gì?"

"Anh nghĩ chắc là để kiểm tra ra Deoxyribonucleic acid trong máu."

"Deoxyribonucleic acid là cái gì vậy?"

“Chính là DNA, trong tiết sinh vật, anh đã từng được dạy, trong các loại tổ chức của cơ thể con người, bao gồm làn da, đều mang theo thông tin di truyền của người đó, nhưng anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh không bị con ranh đó làm cho bị thương mà, sao cảnh sát lại thu thập DNA của anh chứ?”

Phổ Phổ nheo mắt nghĩ hồi lâu, đột nhiên chợt tròn mắt.

Chu Triều Dương lấy làm lạ, hỏi: “Em sao vậy?”

Phổ Phổ chậm rãi nói: “Anh không lưu lại, nhưng... nhưng Hạo Tử đã lưu lại rồi, tay Hạo Tử bị con ranh đó cắn bị thương, còn bật cả máu ra nữa.”

Chu Triều Dương bỗng chốc cũng trợn trừng mắt, hít thở một hơi thật sâu: “Vậy thì càng không thể để cho Hạo Tử bị người ta phát hiện ra được. Ừm, bất luận thế nào, phải tìm cho bọn em một chỗ để sống yên ổn lâu dài, cho đến năm 18 tuổi mới có thể độc lập hoạt động trong xã hội, chắc chắn không thể để rơi vào tay cảnh sát được. Tất cả niềm hy vọng này đều ký thác vào người đàn ông đó, chúng ta chắc chắn phải tống tiền thành công. Hơn nữa chúng ta chắc chắn phải tỏ ra tự tin, quyết không thể để cho người đàn ông đó biết được chúng ta có điểm yếu trong tay cảnh sát, không dám thực sự tố cáo ông ta.”

“Phải rồi, em đã nói với Hạo Tử rồi, bọn em không được phép thể hiện ra chút bồn chồn lo lắng nào cả để không bị người đàn ông đó nhận ra.”

Chu Triều Dương gật đầu, quay trở lại đề tài ban đầu: “Phải rồi, sao hôm nay em lại ở bên dưới tòa lầu nhà anh?”

Phổ Phổ chợt chau mày, hạ giọng nói: “Em nghi ngờ người đàn ông đó hôm nay nhân lúc em và Hạo Tử không ở đó, đã lục lọi trong

phòng.”

Khóe mắt Chu Triều Dương khẽ nheo lại: “Sao em biết được?”

“Sợi len kẹp ở khe cửa tủ.”

“Sợi len bị rơi xuống à?”

“Không phải, sợi len không bị rơi, nhưng vị trí không đúng như cũ, em nhớ rất rõ phía trên vị trí để sợi len có một vết sơn, nhưng sau đó em phát hiện ra sợi len đó lại để ở vị trí bên trên vết sơn chừng một cen-ti-mét.”

“Bọn em đi ra ngoài à?”

“Đúng vậy, sáng nay người đàn ông đó đến đưa cho chúng em mấy trăm tệ, rồi lại đưa cho mấy phiếu giảm giá của KFC, nói rằng phía trước có một cửa hàng KFC, bảo bọn em buổi trưa đến đó ăn, ông ta có việc bận, ngày mai sẽ đến thăm bọn em. Rồi ông ta lại dùng đủ mọi mưu kế để hỏi thăm tình hình gia đình nhà bọn em, muốn thăm dò nhưng đều bị bọn em chặn lại. Ông ta đành nói có việc gì cần thì nói với ông ta, sau đó đi về. Buổi trưa em và Hạo Tử đi ra ngoài ăn KFC, sau khi trở về em phát hiện ra vị trí để sợi len đã bị xê dịch một cen-ti-mét. Đồ đạc ở bên trong thì em không nhận ra được có lục lọi hay không, em hỏi Hạo Tử, anh ấy nói anh ấy không hề động vào tủ quần áo. Em cảm thấy sự việc này rất khả nghi, liền đến tìm anh để thương lượng. Em biết cô hôm nay có nhà, em không tiện đi lên gặp anh, cho nên đã chờ anh ở dưới lầu, xem anh có đi ra ngoài hay không, đợi hai giờ đồng hồ liền.”

Chu Triều Dương tỏ ra ái ngại: “Làm em phải đợi lâu như vậy, xin lỗi em nhé.”

“Không trách anh được, anh cũng không biết em đang ở dưới lầu mà, em đang nghĩ là người đàn ông đó chắc chắn là đến tìm máy

ảnh. Không biết cuối cùng ông ta có thực sự bằng lòng bỏ tiền ra để mua về hay không, hay là tiếp tục sử dụng những âm mưu quỷ kế của ông ta.”

Chu Triều Dương nhíu chặt lông mày, suy ngẫm một hồi: “Xem ra người đàn ông đó vô cùng tinh tế tỉ mỉ. Em thấy đấy, rõ ràng ông ta đã lục lọi đồ, nhưng đồ vẫn hoàn toàn nguyên vẹn, không nhận ra chút dấu vết gì, thậm chí sợi len em kẹp vào cũng bị ông ta phát hiện ra. Ông ta còn để lại sợi len lại như cũ, chỉ có điều do một chút sai lệch về vị trí mới bị em phát hiện ra.”

“Ừm, anh nói xem tiếp theo đây cần phải làm thế nào?”

“Anh nghĩ bọn em vẫn cứ không để lộ ra chút nào thì hơn, cứ coi như là không có chuyện gì cả, lặng lẽ quan sát sự thay đổi. Máy ảnh không ở chỗ bọn em, hơn nữa bọn em cũng không ở cùng với anh, chắc chắn ông ta không dám làm gì bọn em, cuối cùng ông ta không có cách nào khác, chỉ có thể moi tiền ra để mua lại sự bình an của ông ta.”

“Ưm... anh thật tài giỏi, em sẽ làm theo lời anh nói.”

“Ừm, cứ quyết định như vậy đi, anh phải về nhà ngay đây, mẹ anh sai anh xuống dưới mua rượu về nấu ăn, em cũng mau về đi nhé.”

Chương 39

"Lão Diệp, bọn tôi đã lấy mẫu vân tay và máu DNA của Chu Triều Dương rồi, vừa mới lấy được kết quả từ chỗ bác sĩ pháp y, DNA không khớp, dấu vân tay ở trên cửa kính cũng không có dấu vân tay của Chu Triều Dương, vốn dĩ là chuyện không thể xảy ra mà." Người cảnh sát mập đặt hai tờ giám định của bác sĩ trên bàn, bĩu môi nói: "Đứa bé này rất thấp, Tiểu Diệp nhà anh còn cao hơn cậu bé đó, tôi thấy râu trên mép nó còn chưa mọc, cùng lắm thì cũng là mới phát triển, không thể nào là hung thủ được."

Diệp Quân liếc nhìn kết quả giám định, búng tàn thuốc: "Khi các cậu hỏi chuyện nó, biểu hiện của nó thế nào?"

"Hơi căng thăng, trẻ con mà, thấy hai người cảnh sát bọn tôi đến điều tra, đương nhiên là như vậy rồi. Nhưng đứa bé này rất ngoan ngoãn, lễ phép, khi chúng tôi đến còn chủ động rót nước cho bọn tôi. Trên tường trong phòng dán đầy giấy khen, chả trách, đúng là học sinh xuất sắc nhất trong trường."

"Đúng rồi!", Diệp Quân cúi đầu suy ngẫm, "Vậy thì việc lúc đó nó đi vào trong Cung thiếu nhi, vừa vặn đi phía sau Chu Tinh Tinh chỉ đơn thuần là trùng hợp thôi sao?"

Người cảnh sát mập trả lời chắc chắn: "Tôi thấy hoàn toàn là do người phụ nữ Vương Giao này có tâm lý nghi ngờ thái quá. Nói ra anh chắc chắn không tin, nhà Chu Triều Dương rất bé, tôi đoán cùng lắm là năm sáu mươi mét, là căn hộ cũ kĩ, bên trong cũng nhếch nhác, không có lấy thứ đồ đạc nào cao cấp một chút, ngay cả điều hòa cũng không có. Mùa hè năm nay nóng như thế, thời tiết này mà

chỉ sống dựa vào quạt điện, bố cậu ấy Chu Vĩnh Bình dù sao cũng là ông chủ giàu có, nói ra anh có tin nổi không?”

Diệp Quân lạnh lùng hừ một tiếng: “Chu Vĩnh Bình và vợ anh ta mỗi người đều đi một chiếc xe siêu sang, mỗi chiếc xe đều có thể đổi được một căn hộ, nhà con trai thật không ngờ lại như vậy, thật là quá đáng!”

Người cảnh sát mập gật đầu nói: “Sau đó, chúng tôi đi đến nhà xưởng của anh ta, hỏi thăm người ở trong xưởng mà tôi quen biết, nghe nói Vương Giao quản lý tài sản của Chu Vĩnh Bình, hơn nữa không cho phép anh ta cho con và vợ cũ tiền. Lúc trước Chu Vĩnh Bình thường lén lút cho con trai tiền đều bị cô ta điều tra ra được, gây náo loạn rất nhiều lần. Mẹ của Chu Triều Dương là người soát vé của khu du lịch, nhiều nhất cũng chỉ được hơn một nghìn tệ một tháng, sáng nay nghe nói chúng tôi đi điều tra Chu Triều Dương, cô ta cứ túm lấy bọn tôi không chịu thả ra, chửi Chu Vĩnh Bình không phải là người, còn nghi ngờ cả con trai của mình.”

Diệp Quân cúi đầu suy nghĩ một lát, nói: “Nói như vậy thì ừm... chúng ta tạm thời vứt bỏ sự không đồng nhất giữa dấu vân tay và DNA. Cùng là con của Chu Vĩnh Bình nhưng Chu Triều Dương và Chu Tinh Tinh lại có cuộc sống hoàn toàn tương phản nhau, Chu Triều Dương đúng là có động cơ để giết hại Chu Tinh Tinh. Theo lý mà nói, nó rất hận con gái và người vợ hiện nay của Chu Vĩnh Bình. Vậy, ừm... có phải nó tìm mấy thằng con trai lưu manh để làm việc này hay không?”

Người cảnh sát mập lắc đầu: “Không thể nào, nghe nói nó ở trong trường rất ngoan ngoãn và yên phận, chưa bao giờ qua lại với những học sinh cá biệt, huống hồ nó không quen Chu Tinh Tinh.”

“Nó không quen Chu Tinh Tinh?” Diệp Quân vô cùng kinh ngạc, dù sao thì Chu Tinh Tinh cũng là em gái cùng cha khác mẹ với nó.

Người cảnh sát mập gật đầu nói: “Sáng nay tôi cũng đã tìm gặp Chu Vĩnh Bình, anh ta nói con gái chết nên vợ anh ta không chịu đựng nổi, mới nghi ngờ linh tinh con trai anh ta. Anh ta nói từ trước đến nay đều là anh ta lén lút gặp con trai, tuần trước mới là lần đầu tiên Chu Triều Dương và Chu Tinh Tinh gặp mặt, đúng là không quen biết. Tôi cũng tìm hiểu được qua những người khác ở trong công xưởng, tuần trước vợ anh ta dẫn con gái đi chơi, thế nên Chu Vĩnh Bình liền gọi con trai đến công xưởng chơi, kết quả vợ anh ta dẫn con gái về sớm, vô tình gặp mặt. Nghe nói lần đó Chu Vĩnh Bình nói con trai anh ta là cháu của một người khác, không thừa nhận là con trai anh ta.”

“Vì sao vậy?”

“Vợ chồng Chu Vĩnh Bình từ trước tới giờ đều giấu con gái, không để cho nó biết Chu Vĩnh Bình đã từng ly hôn, còn có con với vợ trước. Những người khác cũng không biết Chu Vĩnh Bình đầu óc ra sao, dù sao từ trước tới nay đều rất chiều chuộng con gái, rất ít quan tâm đến con trai, anh nói xem sao lại có loại bố như thế này chứ?”

Diệp Quân thở dài: “Loại bố như thế này, Chu Vĩnh Bình không phải người đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng. Nhiều người đầu óc có vấn đề, sau khi ly hôn không hề liên lạc với gia đình nhà vợ cũ, còn có người thậm chí không nhận con mình. Chu Vĩnh Bình lén lút đưa tiền cho con, nếu so với những người đó, vẫn chưa phải là loại người tồi tệ nhất. Ôi, trong xã hội này lại có những loại

người như vậy, khốn khổ nhất vẫn là trẻ con. Chu Triều Dương cũng đúng là đáng thương thật đấy!”

“Chẳng phải thế sao, bây giờ Chu Tinh Tinh chết rồi, lại nghi ngờ nó, anh nói xem nó sẽ nghĩ về bố nó như thế nào? Những đứa trẻ có bố mẹ ly hôn ở bên ngoài toàn học những thói hư tật xấu, anh hãy nhìn bọn lưu manh mà đồn chúng ta bắt được, rất nhiều đứa đều là bố mẹ ly hôn, không có ai dạy dỗ quản giáo. Chăm chỉ học hành đứng thứ nhất toàn trường giống như Chu Triều Dương đây chẳng thể tìm ra được. Sáng nay nhìn thấy nét mặt của nó và mẹ nó, ôi, tôi còn cảm thấy hối hận vì đã đi đến nhà họ một chuyến.”

Diệp Quân gật đầu, chút nghi ngờ ban đầu của anh đối với Chu Triều Dương cũng triệt để tiêu tan, ngược lại lại trở nên đồng cảm sâu sắc.

Chương 40

Chập tối ngày hôm sau, Chu Triều Dương đang nằm dưới đất ở trong phòng đọc sách, đột nhiên ở dưới lầu truyền tới âm thanh cãi cọ kịch liệt, tiếp đó là tiếng chửi bới đầy phẫn nộ của Châu Xuân Hồng. Chu Triều Dương vừa nghe thấy tiếng chửi bới của Châu Xuân Hồng từ dưới lầu truyền lên, lập tức ngồi bật dậy, mặc chiếc áo phông ngắn tay lao xuống dưới lầu.

Cậu vừa chạy xuống dưới lầu, liền nhìn thấy bộ mặt gớm ghiếc của Vương Giao ở gần đó, Vương Giao đồng thời cũng phát hiện ra cậu.

“Là mày! A…” Vương Giao vừa nhìn đã nhận ra cậu, chỉ thẳng mặt và lao về phía cậu.

“Không, không phải tôi, không phải tôi!” Chu Triều Dương thấy bà ta gào thét như xé gan xé ruột, bộ mặt như sắp hóa điên. Theo bản năng, cậu cảm thấy vô cùng sợ hãi, bèn ngẩn người, bất giác lộ ra nét mặt sợ hãi kiểu có tật giật mình, lùi lại mấy bước.

Nét mặt của Chu Triều Dương lọt vào mắt Vương Giao, cô ta càng tin tưởng chắc chắn con gái mình là bị nó hại chết, lắc đầu khóc lóc, gào thét, lao đến.

“Tên súc sinh, mày hại chết Tinh Tinh, mày là tên súc sinh, tao phải cho mày chết!”

Chu Triều Dương thấy bà ta điên cuồng lao đến, co cẳng chạy lên trên lầu. Vương Giao lôi di động ra ném về phía cậu, “bộp” một tiếng ném trúng vào đầu cậu, cậu đau đớn kêu lên một tiếng.

Cùng lúc đó, Châu Xuân Hồng ném miếng thịt lợn vừa mới mua về vào mặt Vương Giao, thuận thế tát vào đầu cô ta một cái, chửi bới: “Con đĩ khốn kiếp, mày dám động vào con trai tao, hôm nay tao liều mạng với mày!”

Mọi người xung quanh liền đến ngăn cản, hai người phụ nữ lúc này đều túm chặt tóc của đối phương không chịu thả ra.

Nhưng Vương Giao vì mất con, lòng đau đớn khôn xiết, như đã trở thành một kẻ điên, sức lực rất khỏe, giật mạnh đầu ra, thoát ra được sự giằng co của đối phương, sau đó hai tay đánh đấm liên hồi lên đầu Châu Xuân Hồng. Châu Xuân Hồng dáng người thấp mập, mặc dù sức lực chắc chắn khỏe hơn Vương Giao, nhưng chiều cao lại thấp hơn đối phương quá nửa cái đầu. Dù là đánh trả lại theo bản năng, nhưng vẫn bị thiệt thòi, không đánh đến cô ta được, ngược lại, lại bị cô ta đánh đập dã man. Mọi người xung quanh cùng ngăn cản kéo ra mà không được, Chu Triều Dương nhìn thấy mẹ bị làm nhục, nỗi sợ hãi nhất thời vừa rồi chợt hoàn toàn tan biến, hét lên một tiếng rồi lao đến, túm lấy tóc Vương Giao lôi thật mạnh. Vương Giao đi giày cao gót đá đạp vào cậu, cậu không để ý đến sự đau đớn, chỉ hùng hổ phản đòn.

Cuối cùng cả ba người đã bị những người xung quanh giữ chặt lại, trên mặt Chu Triều Dương có thêm mấy vết móng tay đỏ tươi, phẫn nộ trợn trừng mắt, khóe mắt như sắp nổ tung. Đầu tóc Vương Giao xõa xượi, trên mặt cũng có thêm mấy vết xước. Còn Châu Xuân Hồng thì thê thảm nhất, mắt sưng vù, một mảng da trên đầu bị toạc ra, máu tươi cứ thế chảy ra.

Chu Triều Dương nhìn thấy bộ dạng mẹ cậu như vậy, lòng đau xót hét lên: “Mẹ ơi, mẹ có đau không? Đồ khốn kiếp, đồ khốn kiếp,

tao liều mạng với mày!”

Những người xung quanh giữ chặt, hết lời khuyên nhủ, Chu Triều Dương cũng như hóa điên, giơ chân ra đạp loạn xạ vào không trung.

Vương Giao cười khẩy, trừng mắt nhìn Chu Triều Dương: “Mày lại đây, nào, mày lại đây, tao chắc chắn sẽ cho mày chết, tao chắc chắn sẽ cho mày chết, mày lại đây! Mày lại đây nào! Mày hại chết con gái tao, cảnh sát không bắt mày có phải không? Tao chắc chắn sẽ cho mày chết! Mày nhìn xem tao sẽ cho mày chết như thế nào!”

Chu Triều Dương cũng đáp trả: “Con ôn con chết rồi phải không? Chết tốt quá, sao lại không chết sớm một chút? Tại sao mày vẫn còn sống chứ? Mày chính là dựa vào nghề làm đĩ để kiếm ra tiền!”

Ba người khóc lóc, kêu gào, chửi bới, đều muốn lao đến để liều mạng với đối phương, tất cả đều nhờ vào những người xung quanh giữ chặt lại, nếu không sẽ đánh càng hung hãn hơn.

Đúng lúc này, một chiếc xe Benz đang lao nhanh chợt dừng lại, Chu Vĩnh Bình ngồi trong xe lao ra, chạy đến, dốc sức kéo Vương Giao ra ngoài: “Đi nào, về nhà, đừng ở bên ngoài phát điên phát rồ nữa, để người ta cười cho!”

Vương Giao cũng ra sức giằng thoát khỏi anh ta: “Cười cho? Ai dám cười? Con gái của tôi chết rồi, ai dám cười chứ? Là con trai anh giết chết con gái tôi, anh có biết không? Tại sao cảnh sát lại không bắt nó, lại còn nói không phải do nó làm? Anh cho cảnh sát tiền có phải không? Anh muốn bảo vệ cho con trai anh có phải không?”

“Cảnh sát nói với em bao nhiêu lần rồi, không liên quan tới Chu Triều Dương.”

Vương Giao lắc đầu, cười khẩy giống như tà ác: “Không liên quan tới tên súc sinh này? Tôi nói cho anh biết, chính là tên súc sinh này đã hại chết Tinh Tinh đấy! Anh có nhìn thấy nét mặt của tên súc sinh này vừa rồi không? Anh nói xem nó đi theo Tinh Tinh vào Cung thiếu nhi làm gì? Tên súc sinh còn đánh tôi, làm tôi ra thành ra thế này! Anh hãy đi đánh nó đi! Hãy đi đánh nó đi! Oa oa... Anh đi đánh nó đi...”.

Chu Vĩnh Bình vén tóc Vương Giao, trên mặt bất giác lộ ra thần sắc thương xót, quay đầu nhìn con trai và Châu Xuân Hồng, không nói gì, kéo Vương Giao trở về.

Chu Triều Dương hét lớn: “Bố! Là con đĩ nó đánh mẹ con trước, mẹ con bị nó đánh cho chảy máu rồi!”

Chu Vĩnh Bình liền quay người lại, sắc mặt sa sầm nói vẻ tức giận, nói: “Con đĩ là để con gọi sao? Dì con là con đĩ, vậy thì bố là gì?”

Trong khoảnh khắc Chu Triều Dương chợt ngẩn người đứng nguyên tại chỗ, nhìn bố cậu, không nói được gì.

Châu Xuân Hồng khắp mặt chảy đầy máu, chợt kêu thét lên: “Chu Vĩnh Bình, anh có còn là người không? Con đĩ đó đánh con trai anh, đổ oan cho con trai anh giết người, anh vẫn còn muốn bênh vực nó, còn muốn chửi bới con trai anh, anh có còn là người hay không chứ?”

Những người hàng xóm nhìn thấy cảnh tượng này cũng không nén được, lên tiếng trách móc, Chu Vĩnh Bình cũng cảm thấy hối hận vì lời mắng con trai của mình vừa rồi, mặc cho Châu Xuân Hồng chửi bới, cũng không lên tiếng.

Đúng lúc này, hai chiếc xe cảnh sát đi đến, dừng lại. Vừa rồi lúc bắt đầu giằng co, người dân ở đó đã gọi 110, Diệp Quân đang ở đồn công an, nhận được tin tức này, nghe nói là Vương Giao đi đến nhà Chu Triều Dương gây chuyện, lập tức quyết định tự mình đến hòa giải.

Sau khi vội đến hiện trường, an ủi Vương Giao một hồi. Nào ngờ Vương Giao không hề nghe lời khuyên nhủ, lại chỉ vào Chu Triều Dương và bắt đầu chửi bới.

Châu Xuân Hồng thấy con trai hôm nay phải chịu đựng nỗi oan ức to lớn, không thể nào kìm chế được nữa. Cô dồn toàn bộ sức lực để giằng ra được sự khống chế của những người xung quanh, lao đến đá Vương Giao một cái, đang chuẩn bị bạt tai cô ta, đột nhiên, Chu Vĩnh Bình kéo cô lại tát thẳng vào mặt cô.

Một tiếng “bốp” giòn tan vang lên.

Trong khoảnh khắc, Chu Triều Dương ngẩn người, cảm giác xung quanh triệt để yên tĩnh, hoàn toàn không nghe được bất cứ âm thanh nào. Miệng cậu khẽ run rẩy, nhưng âm thanh phát ra chỉ có mình cậu nghe được: “Bố...”.

Cảnh sát vội vàng lại một lần nữa kéo từng người cách xa nhau. Diệp Quân túm lấy Chu Vĩnh Bình, kéo đến bên cạnh chiếc xe cảnh sát, chỉ thẳng vào mũi anh ta mà chửi: “Ở trước mặt con trai anh mà anh đánh vợ cũ, anh có còn là người không? Này, tôi hỏi anh có còn là người hay không? Có loại bố nào như anh không? Lên xe, đến đồn cảnh sát!”

Chu Vĩnh Bình ngậm chặt miệng, im lặng không nói, mặc cho cảnh sát đẩy anh ta lên xe.

Sau đó, Diệp Quân quay trở lại hiện trường, nghe mọi người xung quanh lên tiếng kể lại, anh đã hiểu rõ cả quá trình vụ việc. Nghe thấy người xung quanh kể lại một cách công bằng, nói Chu Vĩnh Bình vừa rồi vẫn còn bênh vực vợ, rõ ràng là vợ anh ta ra tay trước, đánh con trai anh ta, thế mà anh ta vẫn còn chì chiết con trai mình.

Diệp Quân sa sầm mặt, buồn bực quay đầu nhìn Chu Vĩnh Bình đang ngồi trong xe cảnh sát, rồi lại nhìn Chu Triều Dương ánh mắt đờ đẫn, đứng im tại chỗ, thở dài não nề.

Anh quay trở lại trừng mắt nhìn Vương Giao với vẻ căm ghét, dùng giọng nói hết sức kiên định: “Chúng tôi đã nói với cô rất rõ ràng.” Rồi lại hướng ánh mắt về phía mọi người xung quanh, cố tình nói rõ sự trong sạch của Chu Triều Dương trước mặt hàng xóm xung quanh: “Chúng tôi đã điều tra Chu Triều Dương rồi, hôm con gái cô chết, cậu bé vừa vặn đi đến Cung thiếu nhi đọc sách mà thôi. Vào kỳ nghỉ hè, cậu bé thường đến Cung thiếu nhi đọc sách, rất nhiều người đều có thể làm chứng. Con gái cô trước đây đi đến Cung thiếu nhi đọc sách cũng thường xuyên gặp Chu Triều Dương, cậu bé vốn không có chút liên quan gì đến cái chết của con gái cô cả! Nếu cô còn gây chuyện ồn ào như thế này, chúng tôi chỉ có thể nhốt cô lại thôi!”

Vương Giao cười khẩy tỉnh bơ: “Nhốt, muốn nhốt tôi lại à, không sao cả!”, cô ta chỉ vào Chu Triều Dương, “Mày cẩn thận đấy, tao chắc chắn sẽ gọi một nhóm người làm cho mày chết!”

Mọi người xung quanh nghe thấy cô ta nói vậy, lập tức phẫn nộ chửi bới.

Diệp Quân túm tay cô ta, chỉ thẳng vào mũi cô ta mà mắng: “Cô nói gì thế! Cô thử gọi nửa người đến xem nào! Cô coi cảnh sát là không khí à? Chu Vĩnh Bình nhà cô là gì chứ, anh ta chỉ là ông chủ bé cỏn con, cô tinh tướng khỉ gì! Tôi cảnh cáo cô, nếu không phải thấy cô là phụ nữ, hôm nay cô dọa nạt một đứa bé như vậy, tôi đánh cô đấy, cô có tin không! Hôm nay tôi chỉ nói đến đây thôi, nếu ngày khác Chu Triều Dương bị mất nửa sợi tóc, tôi trực tiếp túm đánh chết cô! Đưa đi!”

Diệp Quân được người trong vùng đặt tên là “Thiết quân đầu”, hội nhóm lưu manh không biết đã bắt được bao nhiêu, trước đây anh đã từng đi lính, tính tình nóng nảy, phàm là bọn lưu manh bị anh bắt được, đều bị đánh một trận tơi bời. Sau khi ra đều thì thầm nói muốn chặt tay Diệp Quân, nhưng đến khi bọn chúng thực sự nhìn thấy Diệp Quân đều len lén cúi đầu như con chuột, vốn không dám nói nửa câu huênh hoang để đối chọi với anh. Nhưng thái độ của Diệp Quân đối với người dân thì vẫn luôn rất nhã nhặn, nổi tiếng là người cảnh sát tốt trong cả thị trấn.

Lúc này đây, nghe thấy anh nói như vậy, mọi người xung quanh đều vỗ tay giòn giã hết lời khen ngợi.

Tiếp đó Diệp Quân lại nói với Châu Xuân Hồng mấy câu, nói tốt nhất cô cũng nên đi đến đồn công an, hôm nay hòa giải cho xong, tránh để con trai cô bị làm cho sợ hãi, đêm dài lắm mộng. Tóm lại là không cần lo lắng, anh sẽ đứng ra xử lý mọi việc. Chu Triều Dương vẫn là một đứa bé, hôm nay là chuyện của người lớn, cậu không cần đi đến đồn công an, hãy ngoan ngoãn đợi ở nhà, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Châu Xuân Hồng gật đầu, vuốt tóc, đi đến trước mặt con trai, nhưng Chu Triều Dương vẫn giữ nguyên khuôn mặt đờ đẫn, khiến cho cô cuống lên gọi mấy tiếng liền mới định thần lại. Cậu lo lắng hỏi tình hình thương tích của mẹ, Châu Xuân Hồng an ủi mấy câu, bảo cậu ở nhà nấu chút đồ ăn để ăn trước, trẻ con không cần đi theo về đồn công an, Chu Triều Dương ngoan ngoãn vâng lời.

Sau khi Châu Xuân Hồng cũng lên xe cảnh sát, Diệp Quân nói mấy câu với mọi người xung quanh, bảo mọi người tản đi, sau đó vỗ vai Chu Triều Dương, kéo sang một bên, hạ giọng an ủi rất nhiều. Anh bảo cậu không cần lo lắng, Vương Giao sẽ không thực sự gọi người đến đánh cậu, đưa cho cậu số điện thoại của anh, bảo cậu có việc gì thì có thể gọi anh bất kỳ lúc nào.

Xe cảnh sát sau khi rời khỏi đó, Chu Triều Dương từ từ quay người lại, ngẩng đầu lên trời hít thở một hơi thật sâu, tâm trạng của cậu lúc này đây lại bình lặng đến độ đáng ngạc nhiên.

Cậu không hề nghĩ đến cuộc ẩu đả vừa rồi, cũng không nghĩ đến thương tích của Châu Xuân Hồng, cũng không nghĩ đến sự đau đớn trên khuôn mặt mình. Đột nhiên cậu nghĩ đến luật pháp bảo vệ trẻ vị thành niên, cậu chợt nghĩ đến giết người. Lần đầu tiên giết Chu Tinh Tinh, đó không phải là ý định ban đầu của cậu, nhưng lần này, cậu thực sự muốn giết người.

Cậu mím môi, nhấc chân đi về phía nhà mình, vừa mới đi được mấy bước, nơi khóe mắt nhìn thấy một bóng hình quen thuộc co vào một góc. Cậu ngẩng đầu nhìn, phát hiện ra Phổ Phổ đứng một mình ở bên cạnh vườn hoa đằng xa, đang nhìn cậu vẻ đầy quan tâm.

Cậu khẽ gật đầu, khóe miệng cố ép ra nụ cười.

Phổ Phổ nói bằng khẩu hình: “Ngày mai hãy nói!”

Chu Triều Dương gật đầu, dưới ánh mắt đầy quan tâm của Phổ Phổ, tiếp tục đi lên nhà.

Chương 41

Chiều ngày hôm sau, Chu Triều Dương đến hiệu sách Tân Hoa như lời hẹn, Phổ Phổ đã đứng ở hàng giá sách văn học thiếu nhi đọc sách rồi. Nó đọc rất say sưa, đến nỗi Chu Triều Dương đứng trước mặt nó một lúc mà nó vẫn không nhận ra.

“Em đang đọc gì thế?", Chu Triều Dương cúi người nhìn bìa sách.

Phổ Phổ giơ bìa sách lên, nói: “Phường ma thuật[2]” là một câu chuyện cổ tích của nước Đức, bố mẹ của nhân vật chính đều đã qua đời, nhân vật chính đi đến Phường ma thuật, làm đồ đệ ở trong đó. Sư phụ dạy cho những người đồ đệ này phép thuật, nhưng mỗi năm sư phụ sẽ giết chết một trong số những người đồ đệ đó để hiến tế, cuối cùng nhân vật chính vì phản kháng cho nên đã giết chết sư phụ.”

“Nghe có vẻ khá hay đấy!”

“Anh cũng cầm một cuốn đọc đi!”

“Được đấy!” Chu Triều Dương cười ha ha, cũng cầm lấy một cuốn “Phường ma thuật” ở trên giá sách, ngồi xuống bên cạnh và bắt đầu lật giở, Phổ Phổ nhìn cậu hỏi vẻ quan tâm: “Cô sao rồi?”

Chu Triều Dương mím môi, cười đau khổ: “Bố anh ở đồn công an đền mẹ anh một nghìn tệ tiền viện phí, việc này coi như là kết thúc.”

“Như vậy coi như là kết thúc sao? Bà ta thì sao, có bị nhốt lại không?”

Chu Triều Dương lắc đầu vẻ bất lực: “Việc đánh nhau chỉ là việc nhỏ, sao có thể bị nhốt được chứ. Nghe mẹ anh nói, cảnh sát đã giáo huấn mụ ta một hồi rồi, nói là suy nghĩ đến việc con gái mụ ta vừa mới mất cho nên thấu hiểu cho tâm trạng của mụ ta, nói lần sau nếu còn như vậy nữa thì sẽ bắt giữ mụ ta lại. Dù sao thì bà ta vẫn rất khoa trương, ở đồn công an chửi bới mẹ anh, bố anh thì vẫn luôn bênh vực bà ta, bà ta còn đòi bố anh hứa sẽ không liên hệ với anh nữa, thật không ngờ bố anh lại đồng ý, hừ hừ, mẹ anh sắp bị bọn họ làm cho tức chết.”

Phổ Phổ trợn trừng mắt, nói: “Bố anh sao lại có thể như vậy được chứ?”

Chu Triều Dương lạnh lùng hừ một tiếng: “Ông ta đã không còn là bố của anh nữa rồi.”

Phổ Phổ thở dài gật đầu với cậu, mím chặt môi.

Chu Triều Dương cười ảo não, hỏi: “Phải rồi, chập tối hôm qua sao em lại có mặt ở dưới tòa lầu nhà anh? Chẳng phải nói là họp mặt ở đây sao? Có phải là xảy ra chuyện gì không?”

“Chiều hôm qua khi em đến hiệu sách thì anh đã đi rồi, sau đó em nghĩ đến thử ở dưới lầu nhà anh xem xem, liệu rằng anh có đi ra ngoài không, vừa vặn nhìn thấy sự việc hôm qua. Chiều hôm qua người đàn ông đó đến tìm em và Hạo Tử, nói với bọn em ông ta cần phải đi công tác mấy tuần, bảo bọn em nhẫn nại chờ đợi ông ta, đừng có chạy ra ngoài chơi lung tung, càng không được tiết lộ với người khác về chuyện cái máy ảnh. Ông ta nói, sau khi ông ta đi công tác về, chắc là có thể gom được tiền, rồi lại cho bọn em một ít tiền, anh nói xem ông ta lại định giở trò gì?”

“Ông ta phải đi công tác mấy tuần à?” Chu Triều Dương thoáng nheo mắt suy ngẫm: “Thật không ngờ ông ta mặc kệ chuyện chiếc máy ảnh quan trọng như vậy, để đi công tác mấy tuần liền, vậy thì... trừ khi ông ta bây giờ có việc còn quan trọng hơn nữa cần làm. Liệu có thể là chuyện gì nhỉ? Ông ta không biết được thân phận của anh, địa chỉ nhà anh ở đâu chứ?”

Phổ Phổ nói vẻ chắc chắn: “Bọn em im thin thít, ông ta tuyệt đối không biết được đâu.”

“Vậy thì có chuyện gì còn quan trọng đối với ông ta hơn máy ảnh nhỉ?” Chu Triều Dương gãi đầu, vẫn không thể nào hiểu nổi, một lúc sau đành nói: “Có thể thực sự vì đơn vị cần ông ta đi công tác. Dù sao thì máy ảnh ở chỗ anh, ông ta cũng không biết anh là ai, nhà anh ở đâu, vậy thì ông ta quyết không dám làm bừa, hai đứa bọn em cứ yên tâm sống ở đó, chắc chắn là an toàn, không phải sợ.”

Phổ Phổ gật đầu: “Nghe anh nói vậy, em và Hạo Tử yên tâm rồi. Phải rồi, em còn phát hiện ông ta rất gian giảo xảo quyệt.”

“Gian giảo xảo quyệt như thế nào?”

“Ông ta biết Hạo Tử thích chơi game, đưa về một máy vi tính cũ cho Hạo Tử chơi, Hạo Tử sung sướng lắm, bây giờ còn gọi ông ta là chú nghe rất thân thiết.”

Chu Triều Dương nói vẻ lo lắng: “Anh chỉ sợ Hạo Tử được ông ta cho hưởng chút lợi, rồi dần dần bị thu phục, bị ông ta dò hỏi ra được.”

“Em cũng nhắc đi nhắc lại với Hạo Tử nhiều rồi, Hạo Tử nói, anh ấy biết chừng mực, bảo chúng ta yên tâm, những lời nói thừa thãi, anh ấy quyết không nói đâu.”

Chu Triều Dương gật đầu: “Dù thế nào thì em cũng cần để ý đến Hạo Tử, bảo cậu ấy phải nhìn rõ bộ mặt thật của con người đó.”

Chương 42

Kể từ sau khi người đàn ông đó đi công tác, cuộc sống trở nên yên bình phẳng lặng.

Cảnh sát không còn đến tìm Chu Triều Dương nữa, mẹ Chu Tinh Tinh đúng là không tìm người đến đối phó với hai mẹ con Chu Triều Dương thật, nhưng Chu Vĩnh Bình cũng không hề gọi điện thoại cho con trai.

Chu Triều Dương cũng càng kiệm lời hơn, Châu Xuân Hồng nhận ra điều đó, thường xuyên lén lau nước mắt. Nhưng Chu Triều Dương nhìn thấy bộ dạng của mẹ như vậy, ngược lại lại an ủi cô.

Hàng ngày sau khi ăn xong bữa trưa, Chu Triều Dương đều đến hiệu sách Tân Hoa để đọc sách theo thói quen. Ngày nào cũng đều gặp Phổ Phổ, hai đứa trẻ đều đọc sách, trò chuyện, nghe nói Hạo Tử ngày nào cũng ngồi ôm ghì máy vi tính, thấy rằng cũng là việc hết sức bình thường. Cậu luôn đọc sách tham khảo, Phổ Phổ thì toàn đọc sách văn học, cậu cảm thấy đợt nghỉ hè cứ trôi qua như thế này mãi cũng rất hay. Về tương lai, về việc cậu giết Chu Tinh Tinh, về việc bố cậu liệu có nghĩ đến cậu người con trai này nữa không, về việc nơi ăn chốn ở của Phổ Phổ và Hạo Tử, về việc xử lý chiếc máy ảnh, về nỗi phiền não sau khi khai giảng, cậu tạm thời vứt nó lên chín tầng mây.

Trong đợt nghỉ hè năm lớp 7 này, vừa là đợt nghỉ hè có nhiều điều phiền não nhất đối với cậu, cũng là đợt nghỉ hè cậu cảm thấy nhàn hạ thoải mái.

Người bạn Phổ Phổ này đem lại thứ cảm giác ấm áp vui vẻ cậu chưa từng có, cậu không còn cô độc nữa, thật tuyệt.

Vào một buổi tối nửa tháng sau, Chu Triều Dương ở nhà một mình, vừa ăn mì vừa xem tivi, tivi đang bật kênh tin tức thành phố Ninh. Kênh tin tức này ngày nào cũng thu thập tất cả các sự kiện lớn nhỏ trong phạm vi thành phố Ninh, lớn thì những vụ tai nạn, vụ án mạng, nhỏ thì là những vụ tranh chấp, cãi cọ. Lúc này đây, trên màn hình đang phát một vụ tai nạn giao thông xảy ra ngày hôm nay.

“Tám giờ sáng nay, vào giờ cao điểm, trên đường Tân Hoa, một chiếc xe BMW màu đỏ bị mất lái đâm vào hàng cây bên đường, gây nên sự cố của nhiều chiếc xe. Phóng viên đài lập tức đến hiện trường, cảnh sát đã phong tỏa hiện trường, theo điều tra, người phụ nữ lái chiếc xe xảy ra sự cố đã chết ngay tại chỗ, theo như kết quả điều tra của cảnh sát giao thông, người phụ nữ trẻ trên chiếc xe BMW đang trong quá trình lái xe, bị đột tử, dẫn đến việc chiếc xe mất lái...”.

Trong tivi, chiếc xe BMW màu đỏ đang chồm lên khu vực cây xanh bên đường, trông có vẻ không tổn thất nghiêm trọng lắm, nhưng theo như thông tin trong bản tin, không phải là tai nạn giao thông gây nên tử vong, mà là đột tử, dẫn đến tai nạn giao thông.

Khung cảnh thay đổi, chuyển sang cảnh bệnh viện “Theo thông tin được biết, bố mẹ người phụ nữ lái xe hơn nửa tháng trước, trong lúc đi du lịch đã xảy ra sự cố và qua đời. Người thân nói người phụ nữ lái xe do quá đau buồn, hơn nửa tháng nay tinh thần vẫn luôn ở trong trạng thái bất ổn, thường phải dựa vào rượu và thuốc an thần mới ngủ được, sự rệu rã tinh thần trong nhiều ngày có lẽ là nguyên nhân dẫn đến đột tử. Chồng của nạn nhân dạo này luôn công tác

ngoại tỉnh, sáng nay sau khi nhận được tin dữ vội quay trở về và vô cùng đau đớn, hy vọng anh ấy có thể kiên cường vượt qua...".

Phía sau lời của phóng viên là một chuỗi những lời khích lệ động viên của phóng viên và MC. Chu Triều Dương đã hoàn toàn không có tâm trạng nào để nghe tiếp nữa, cậu trợn trừng mắt, nhìn chằm chằm vào màn hình.

Bởi vì ở trong tivi, người đàn ông đau đớn khôn xiết, nước mắt đầm đìa khắp mặt, được mấy người dìu đỡ đó, chính là mục tiêu mà ba đứa đang giao dịch.

Ông ta lại giết vợ của mình rồi sao? Chu Triều Dương cảm thấy ớn lạnh, thảo nào ông ta nói cần đi công tác, ông ta chắc chắn là có việc quan trọng hơn, thì ra việc quan trọng hơn chính là giết người.

Mặc dù trong tivi nói nạn nhân tinh thần bất ổn, cộng thêm với sự ảnh hưởng của chất cồn và thuốc ngủ gần đây dẫn đến đột tử, nhưng Chu Triều Dương không tin chút nào, cậu biết việc này chắc chắn là do người đàn ông đó gây nên.

Ông ta vẫn còn giết người!

Nhưng phóng viên lại nói ông ta đang đi công tác ngoại tỉnh, vậy thì ông ta làm thế nào để giết được vợ ông ta chứ? Hơn nữa, vợ ông ta là bị đột tử trong quá trình lái xe bình thường chứ?

Bắt buộc cần phải tìm hiểu cho rõ, nếu không ngộ nhỡ người đàn ông này cũng dùng chiêu đó để đối phó với bọn chúng thì sao?

Chương 43

Buổi trưa hôm sau, vừa ăn cơm xong, Chu Triều Dương liền vội đến hiệu sách Tân Hoa để đợi Phổ Phổ đến. Kết quả hôm nay Phổ Phổ không đến, chuyển thành Đinh Hạo.

Đinh Hạo vừa nhìn thấy cậu, đã thân thiết bá vai bá cổ: “Hi, Triều Dương, bọn mình mấy tuần không gặp rồi ấy nhỉ?”

Chu Triều Dương cười khẩy một tiếng: “Chẳng phải cậu cả ngày từ sáng đến tối đều ôm lấy cái máy tính sao?”

Đinh Hạo cười cợt nhả, bĩu môi, khoác vai Triều Dương, rồi cùng ngồi xuống dưới đất: “Tớ là người biết chừng mực, khi nào cần chơi, khi nào cần làm việc nghiêm túc, đều nắm rất rõ, chắc chắn là Phổ Phổ nói xấu tớ trước mặt cậu rồi.”

Chu Triều Dương nói vẻ bất lực: “Được rồi, thực ra cậu không ra ngoài, ở nhà chơi game cũng tốt.”

“Vì sao?” Đinh Hạo hỏi vẻ hiếu kỳ.

Chu Triều Dương trong lòng nghĩ, đương nhiên là vì cảnh sát phát hiện ra được bằng chứng trên người Chu Tinh Tinh là của Đinh Hạo, đương nhiên là không thể để cho cảnh sát biết được có sự tồn tại của Đinh Hạo. Nhưng sự việc này cậu và Phổ Phổ không muốn làm cho Đinh Hạo sợ hãi, nên không nói cho cậu ta biết, lúc này đây, liền vội vàng chuyển đề tài: “Hôm nay sao cậu lại đến? Phổ Phổ đâu?”

“Ưm... nó à...”, Đinh Hạo cười hi hi, đột nhiên hạ thấp giọng: “Cậu đoán xem hôm nay vì sao tớ lại đến? Cậu chắc chắn không đoán được đâu, ừm, là thế này.” Cậu ta ho hắng một tiếng, nói vẻ

hết sức trịnh trọng: “Phổ Phổ hôm nay ủy thác tớ đến để làm một việc.”

Chu Triều Dương hỏi vẻ băn khoăn: “Là việc gì vậy?”

“Ưm... nó thích cậu.” Khi nói câu này, cậu ta thể hiện ra bộ dạng cố giấu ý cười, nhìn chằm chằm vào Chu Triều Dương.

“Khụ khụ... cậu nói... cậu nói Phổ Phổ nhờ cậu nói với tớ, nó thích tớ?”

Đinh Hạo gật đầu, rồi lại vội lắc đầu: “Phải, mà cũng không phải. Thực ra nó không muốn tớ trực tiếp nói với cậu là nó thích cậu, mà là bảo tớ đến thăm dò một chút tâm ý của cậu, xem cậu có cảm giác gì đối với nó hay không.”

Chu Triều Dương nói với vẻ bất lực: “Thế này mà cậu gọi là thăm dò à? Cậu đã trực tiếp nói với tớ rồi.”

“A, thật thế à?” Trên mặt Đinh Hạo tỏ ra gượng gạo “Có lẽ là tớ thăm dò hơi lộ liễu một chút, ồ, nhưng có một điều hết sức quan trọng chính là cậu đừng có nói cho Phổ Phổ biết là tớ trực tiếp nói với cậu là nó thích cậu.”

“Cậu rốt cuộc có ý gì vậy?”

“Thực ra chính là... Phổ Phổ nó bảo tớ đến thăm dò cậu, xem cậu có ý gì với nó hay không. Nó không trực tiếp nói nó thích cậu, nhưng tớ nhìn bộ dạng của nó là biết rồi, nó chắc chắn là thích cậu, cho nên mới bảo tớ đến thăm dò cậu. Tớ nói như vậy, cậu nghe đã hiểu rõ chưa?”

Chu Triều Dương trầm mặc một lúc: “Cậu có lừa tớ không đấy?”

“Tớ lừa cậu làm gì chứ, cậu cứ nói thẳng ra một câu, cậu có muốn làm bạn trai của Phổ Phổ không?” Đinh Hạo hỏi thẳng luôn.

“Làm bạn trai của nó?” Chu Triều Dương bỗng chốc cảm thấy đầu óc không kịp tư duy, vốn dĩ hôm nay cậu đến tìm Phổ Phổ để nói chuyện về việc người đàn ông đó trực tiếp giết người, kết quả lại sinh ra việc Phổ Phổ thích cậu.

Nếu nói cậu không có thiện cảm với Phổ Phổ thì đương nhiên là nói dối, Phổ Phổ rất xinh xắn, trông giống như con búp bê sứ, rất đáng yêu. Chu Triều Dương mặc dù mới phát triển, nhưng việc thích nữ sinh thì cũng không cần phải chờ đợi đến lúc phát triển mới xảy ra. Ở trong trường, trong lòng cậu cũng đã từng thích bạn nữ, nhưng dáng người cậu thấp bé, vẫn luôn tự ti, chưa bao giờ dám thổ lộ với bất cứ ai. Các bạn nữ thì luôn thích những nam sinh cao to đẹp trai, sẽ không thích cậu đâu.

“Nói nhanh xem nào, rốt cuộc cậu có thích Phổ Phổ hay không?”

“Tớ...”, Chu Triều Dương nhất thời không biết trả lời thế nào, đành phải hỏi vặn lại: “Cậu có thích Phổ Phổ không?”

“Tớ ư?” Đinh Hạo tỏ ra tỉnh bơ: “Nó là em gái kết nghĩa của tớ, tớ sao có thể thích nó được chứ? Buồn cười.”

“Nhưng bọn cậu dù sao cũng ở bên nhau lâu như vậy, rồi trải qua bao nhiêu việc như thế?”

Đinh Hạo cười ha ha lắc đầu: “Tớ hoàn toàn coi nó là em gái thôi, hơn nữa... ha ha.” Cậu ta hạ giọng, như thể đang nói ra một bí mật to lớn: “Thực ra tớ đã thích người khác rồi.”

“A... ai thế?”

Đinh Hạo vén tay áo lên, ở mặt trong của cánh tay trái lộ ra vết xăm mờ mờ: “Nhìn thấy chữ chưa?”

Chu Triều Dương nhìn vào vết xăm trên cánh tay đen sì của cậu ta, nói: “Nhân Vương?”

“Là chữ “Toàn” đấy!”

“Toàn, như vậy là có ý nghĩa gì?” Chu Triều Dương không hiểu.

Đinh Hạo nói khẽ: “Ở quê tớ có một cô bạn gái, quen nhau từ bé, cô ấy tên Lý Toàn Toàn, sau khi tớ đi đến cô nhi viện, cô ấy vẫn luôn viết thư cho tớ, cho nên tớ dùng bút máy chấm mực tàu khắc lên cánh tay chữ “Toàn”. Lần này trốn từ cô nhi viện ra, tớ cũng muốn chạy về quê để thăm cô ấy, xem bây giờ cô ấy trông như thế nào rồi, nhưng lại sợ bị người ta phát hiện ra. Ôi, bây giờ cô ấy có viết thư thì tớ cũng không nhận được nữa rồi, chỉ có thể đợi vài năm nữa thôi. Chuyện này tớ chỉ nói với cậu, cậu nhất định phải giữ bí mật cho tớ, kể cả Phổ Phổ cũng không được nói, tớ sợ nó cười nhạo tớ.”

Chu Triều Dương gật đầu, lại hỏi: “Cậu thích cô ấy, cô ấy cũng thích cậu chứ?”

Đinh Hạo mơ màng lắc đầu: “Tớ cũng không biết, trong thư cô ấy chưa hề nói, tớ cũng không dám nhắc đến, tính ra bắt đầu từ năm ngoái đã không nhận được thư của cô ấy, chắc cô ấy đã thích người khác rồi". Ánh mắt cậu ta theo đó mà trở nên u ám, nhưng thoắt cái đã lại bật cười, “Thôi được rồi, không nói việc này nữa, nói đi, rốt cuộc cậu có thích Phổ Phổ hay không?”

Chu Triều Dương cúi đầu ngại ngùng, lên tiếng hỏi: “Phổ Phổ... sao nó lại thích tớ chứ?”

“Nó thích người thông minh, nó nói cậu thông minh nhất, được rồi được rồi, không nói những câu thừa thãi nữa, cậu chỉ cần trả lời tớ, cậu có thích nó không, để tớ quay về còn dễ ăn nói.”

“Tớ... việc này phải nói thế nào nhỉ?” Chu Triều Dương mặt đỏ bừng.

Đinh Hạo bật cười ha ha: “Phổ Phổ thực sự rất tốt đấy, ngoan ngoãn hiểu biết, trông cũng xinh xắn, lớn lên chắc chắn sẽ trở thành mỹ nữ. Cậu thấy đấy, nó đối với tất cả mọi người đều rất lạnh lùng, đối với tớ cũng sai bảo không ngớt, chỉ đối với cậu nó mới nói chuyện nhẹ nhàng, xem ra cậu đúng là khắc tinh của nó. Đừng thấy tớ dạo này ở nhà không chịu ra ngoài, nhưng tớ có thể đoán được nó nói chuyện với cậu chắc chắn là rất dịu dàng, có phải vậy không?”

“Việc này... có lẽ đúng như vậy.”

“Thế thì được rồi, bây giờ rất đơn giản, cậu cứ nói thẳng tuột luôn với tớ, rốt cuộc cậu có thích nó không, cậu không cần phải giấu giấu giếm giếm với tớ, chúng ta là anh em, không cần biết cậu nói gì, tớ đều ủng hộ ý kiến của cậu.”

“Tớ...”, Chu Triều Dương cúi đầu ấp úng, “Nếu là như vậy... cũng tốt, nhưng tớ nghĩ... có lẽ không phải là nó thực sự thích tớ đâu, tớ cũng không biết rốt cuộc nó nghĩ thế nào...”.

Đinh Hạo che miệng cười lớn: “Được rồi, tớ hiểu ý của cậu rồi, hẹn ngày khác bọn mình ăn mừng nhé, cứ như vậy đi, tớ về đây.”

Cậu ta đứng đậy định đi, chắc là vội quay về để chơi game, Chu Triều Dương vội gọi giật lại: “Phải rồi, người đàn ông đó đã quay về chưa?”

“Chưa đâu, ông ta nói phải đi công tác mấy tuần, khi trở về thì sẽ đến tìm bọn tớ ngay.”

“Ồ... thế thì cậu về trước đi!” Chu Triều Dương không nhắc đến chuyện người đàn ông đó lại giết người, bởi vì cậu cảm thấy thương lượng với tên ngốc Đinh Hạo này cũng chẳng có tác dụng gì cả, vẫn phải đợi ngày mai Phổ Phổ đến hãy nói.

Hôm nay nghe Đinh Hạo nói như vậy, trong lòng cậu có cảm giác ấm áp, cũng cần phải nghiền ngẫm lại chút.

Con gái lại có thể thích mình, sao lại có thể như vậy được chứ?

Chương 44

Sau khi Đinh Hạo đi, Chu Triều Dương ngồi thêm một lúc ở hiệu sách. Hôm nay Phổ Phổ không ở bên cạnh, đúng là có chút không quen, cậu cảm thấy nhàm chán. Cậu đành phải trở về nhà sớm hơn.

Khi vừa xuống khỏi xe buýt, lại đi một đoạn đường, đột nhiên phía sau có người gọi tên cậu: “Chu Triều Dương!”

Cậu quay người theo bản năng, trước mặt chợt xuất hiện một chậu nhựa đựng đầy chất gì đó đang lao vào người cậu, theo bản năng cậu né tránh, cái chậu đó mặc dù chỉ đập vào vai cậu, nhưng ngay lập tức cậu phát hiện ra từ đầu đến chân cậu dính đầy phân.

Cậu ngẩn người đứng nguyên tại chỗ mấy giây, đợi đến khi phản ứng lại, hai người thanh niên đã lao nhanh vào trong chiếc xe Matiz đỗ bên đường, họ đạp chân ga và lao vụt đi. Cậu vội vàng nhặt một viên đá lớn ở trong vườn hoa và đuổi theo, nhưng chiếc xe đó nhanh chóng để tụt cậu lại ở phía sau, cậu đứng như trời trồng, không hề nhúc nhích.

Những người xung quanh đi đường lần lượt kéo tới, thì thầm với nhau: “Ôi, đứa bé này sao lại đáng thương như vậy, kẻ nào gây ra thế không biết?”

Có một số người tốt bụng còn lấy giấy ăn đưa cho cậu lau.

Đôi mắt cậu nước mắt đầm đìa, cẩn thận nhận lấy giấy ăn của những người tốt bụng đưa ra, không để cho tay chạm vào người khác. Rồi cậu lau qua khuôn mặt, cúi đầu vội vàng đi về nhà, vừa đi được mấy bước, cậu không kìm nổi òa khóc, như thể một chú chó

con rơi xuống nước ra sức rung lắc phân tiểu trên người mình, lao chạy về nhà.

Vừa đến dưới tòa lầu, liền phát hiện ra ở hành lang có một số người hàng xóm đang vây quanh, một bà bác nhìn thấy cậu liền nói: “Ôi Triều Dương ơi, cháu có chuyện gì vậy, sao lại để người như thế này? Cháu mau gọi điện thoại cho mẹ cháu, bảo cô ấy quay về, nhà cháu xảy ra chuyện rồi".

Chu Triều Dương giật mình kinh hãi, không kịp hỏi kỹ, vội lao lên, bắt đầu từ hành lang của phía bên dưới, trên tường dọc đường đi, đều dùng sơn đỏ vẽ đầy dấu gạch chéo. Đến trước cửa nhà cậu, hai bên cửa đều dùng sơn đỏ viết mấy chữ to đùng nguệch ngoạc: Giết người đền mạng, món nợ đền tiền!

Những người hàng xóm tập trung ở phía dưới cũng đi lên theo: “Triều Dương ơi, cháu mau gọi mẹ cháu về xem thế nào, có phải mẹ cháu ở bên ngoài nợ tiền ai không? Sao người cháu lại bị như vậy, sao lại toàn là phân thế?”

Những người ở đây, một phần là quan tâm đến gia đình cậu, cũng có phần lo lắng không biết sau này cuộc sống của họ có bị liên lụy theo hay không.

“Xuân Hồng vốn là người an phận thủ thường, không nợ tiền ai bên ngoài đâu, chắc chắn là vợ Chu Vĩnh Bình gọi người gây chuyện đấy.” Một ông chú lên tiếng phân tích.

“Phải rồi, chắc chắn là như vậy.”

Chu Triều Dương bỗng chốc cảm thấy cả thế giới như xoay chuyển, không tìm được phương hướng.

Đúng lúc này, một cô chạy lên nói gấp: “Tôi vừa mới gọi điện thoại cho Xuân Hồng, cô ấy nói cũng bị người ta hất phân, mấy tên

súc sinh hất vào cô ấy đã chạy mất tiêu rồi".

“Mẹ cháu cũng bị người ta hất phân sao?” Chu Triều Dương quay người hét lớn, hai mắt như bốc lửa.

Cậu hét to một tiếng, vội rút chìa khóa ra, mở cửa, lao thẳng đến máy bàn điện thoại, mặc kệ tay đang bẩn, cầm lấy ống nghe ấn số máy Diệp Quân cho cậu.

Mười phút sau, Diệp Quân dẫn người leo lên lầu, vừa nhìn thấy cảnh tượng này, còn chưa nghe rõ hàng xóm xung quanh miêu tả toàn bộ sự việc, đã đấm mạnh một phát vào tường, gầm lên: “Tiểu Lý, bây giờ cậu dẫn người đến công xưởng của Chu Vĩnh Bình bắt Vương Giao!”

Tiếp đến quay sang Chu Triều Dương nói: “Cháu đừng sợ, hôm nay chú sẽ đứng ra giải quyết giúp cháu, cháu hãy đi tắm rửa, thay quần áo, chú dẫn cháu đến xưởng bố cháu để bắt người, món nợ hôm nay phải tính sổ rõ ràng!”

Chu Triều Dương cảm kích gật đầu thật mạnh, lập tức chạy vào nhà vệ sinh tắm rửa, thay quần áo, ngồi lên xe cảnh sát của Diệp Quân.

Họ nhanh chóng đến được công xưởng của Chu Vĩnh Bình, trên mảnh đất trống, mấy người cảnh sát đang tranh cãi với nhóm người của Chu Vĩnh Bình.

Diệp Quân lao lên, nhìn khắp một lượt, lạnh lùng chất vấn: “Vương Giao đâu?”

“Anh Diệp, Chu Vĩnh Bình nói Vương Giao không có ở đây, cũng không liên hệ được với cô ta.” Một người cảnh sát nói.

Diệp Quân trừng mắt về phía Chu Vĩnh Bình gầm lên: “Chu Vĩnh Bình, hôm nay chúng tôi nhất định phải đưa Vương Giao đi, anh hãy

mau đưa người ra!”

Chu Vĩnh Bình cầm mấy cây thuốc Lợi Quần đưa tới, Diệp Quân gạt phăng: “Anh đừng có giở trò này ra!”

Chu Vĩnh Bình miễn cưỡng nói lấy lòng: “Cảnh sát Diệp, sự việc hôm nay thực sự tôi không hề hay biết, anh thông cảm cho vợ tôi không hiểu pháp luật, đầu óc lại ngoan cố cứng đầu...”.

“Thế nào gọi là không hiểu pháp luật? Lần trước ở đồn công an, không phải tôi đã cảnh cáo cô ta rồi sao? Không phải là đã nói với cô ta rất rõ rồi sao?”, Anh kéo Chu Triều Dương nãy giờ vẫn cúi đầu đi lên, “Anh nhìn con trai anh này, bị người ta dùng phân tiểu giội từ đầu đến chân, còn cả Châu Xuân Hồng cũng bị người ta hất phân tiểu, nhà của họ bị người ta giội sơn giữa ban ngày ban mặt! Đây là thứ hành vi gì? Là hành vi của xã hội đen! Tôi nói cho anh biết, anh là đàn ông thì cần phải suy nghĩ đến cảm nhận của con trai anh! Con trai anh bị Vương Giao hành hạ như thế này, anh vẫn còn muốn bênh vực che chở Vương Giao, anh có xứng đáng với lương tâm của mình hay không?”

Chu Vĩnh Bình mặt trông vô cùng thê thảm, nhưng vẫn gắng gượng lên tiếng khuyên nhủ.

Mấy người bạn ở bên cạnh đều là những ông chủ các công xưởng lân cận, anh ta vừa mới gọi điện thoại mời đến. Họ cũng là những nhân vật có tiếng tăm trong thị trấn, đều là những người có mối quan hệ rộng, vốn muốn gọi đến để cùng giúp nói đỡ với cảnh sát. Lúc này đây, sau khi bọn họ hiểu rõ được ngọn ngành câu chuyện, thật không ngờ là Vương Giao gọi người đến tạt phân lên khắp người con trai anh ta, còn hất sơn vào nhà người ta giữa ban ngày ban mặt, cũng đều lần lượt lắc đầu khuyên Chu Vĩnh Bình giao

Vương Giao ra, ít ra cũng phải có lời ăn nói lại với con trai của mình chứ.

Chu Vĩnh Bình bị nhiều người trách móc như vậy, thở dài não nề, ngồi phịch xuống ghế ở bên cạnh ôm lấy đầu, không nói câu nào.

Chắc có lẽ nhìn thấy bộ dạng ông chồng như vậy, Vương Giao vốn đang trốn ở trong văn phòng làm việc ở công xưởng liền lao ra: "Các người đến tìm tôi làm gì chứ?"

Chu Vĩnh Bình nhìn thấy Vương Giao bước ra, liền chạy tới đẩy cô ta quay trở lại: "Em ra đây làm gì chứ? Em vào đi, em vào đi! Anh sẽ giải quyết được."

Diệp Quân nói rành rọt: "Tốt lắm, cô có gan ra đây là tốt nhất. Bắt người!"

Cảnh sát đang định đi lên để bắt cô ta, Vương Giao hất tay ra, hất tóc, nói cứng: "Này, đồng chí cảnh sát, dựa vào đâu mà bắt tôi chứ?"

Diệp Quân nói: "Cô hất phân vào người khác, hất sơn đỏ vào cửa nhà người ta, cô đã làm những việc như vậy còn hỏi bắt cô làm gì?"

"Tôi làm việc này lúc nào chứ? Tôi cả ngày đều ở trong công xưởng mà."

Diệp Quân chỉ thẳng vào mặt cô ta: "Tôi nói cho cô biết, cô giả ngây giả ngốc trước mặt cảnh sát, nói nhăng nói cuội, cũng không có tác dụng gì đâu."

"Được đấy, nhưng cảnh sát cần phải có chứng cớ, chẳng phải vậy sao, các anh không bắt tên súc sinh đó, nói là không có chứng cứ, vậy bây giờ đến bắt tôi thì có chứng cứ sao? Con gái tôi chết rồi,

các anh bao lâu nay không có chút tài cán gì để bắt được hung thủ, giờ đến bắt tôi dễ dàng quá à?"

"Được!", Diệp Quân nghiến răng nói: "Vốn dĩ chỉ xử lý theo vụ án trị an, cô đã nói như vậy, được lắm, cô ra lệnh cho mấy tên tiểu lưu manh hành sự, tưởng rằng chúng tôi không bắt được tên tiểu lưu manh, đợi chúng tôi bắt được tên tiểu lưu manh đó, thì tính chất vụ án sẽ tăng lên, cô không phải sợ, cứ đợi đấy! Chúng ta đi!"

Diệp Quân dẫn cả đội chuẩn bị rời đi, Chu Vĩnh Bình ngẩn người một lúc, rồi vội chạy lên trước giữ họ lại, luôn miệng cầu xin: "Đồng chí cảnh sát, vợ tôi không hiểu chuyện, không biết ăn nói, mong các anh lượng thứ, mong các anh lượng thứ."

Rồi quay đầu hằn học mắng Vương Giao: "Cô làm thì cũng đã làm rồi, còn không thừa nhận, cô muốn chết à! Mau đến xin lỗi, tôi đi cùng cô đến đồn công an. Mau lại đây!"

Vương Giao nhìn bộ dạng của chồng, cúi đầu bước tới vẻ không cam tâm, nhìn thấy Chu Triều Dương đứng sau Diệp Quân, lại không kìm được hằn giọng chửi một câu: "Đồ tiểu súc sinh!"

Chu Triều Dương vừa thấy cô ta bước ra đã tức giận đến độ toàn thân run rẩy, nghĩ đến việc cậu và mẹ cậu đều bị hất phân, lúc này đây còn bị cô ta chửi bới, không thể nào khống chế thêm được nữa, hét lớn: "Đồ chết tiệt, đồ thối tha, tao liều mạng với mày!"

Cậu vừa mới định lao lên, Chu Vĩnh Bình liền kéo cậu lại, lên tiếng: "Chuyện của người lớn, con không được dính vào."

"Bố, bố vẫn muốn bênh vực cô ta sao?"

Chu Triều Dương lùi lại mấy bước, lắc đầu, dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Chu Vĩnh Bình. Chu Vĩnh Bình tỏ ra hơi thẹn thùng, nghĩ một lát, kéo con trai sang một bên, hạ giọng nói: "Triều Dương, việc này

đúng là dì con cư xử không phải, dì con trước nay vẫn luôn có thành kiến với con. Cho nên sau khi em gái con xảy ra chuyện, cô ấy vẫn luôn nghĩ ngợi lung tung, bố hứa với con sau này sẽ không xảy ra những sự việc tương tự như vậy nữa. Con nói giúp với mẹ con một tiếng, sự việc này hai mẹ con con đừng truy cứu nữa, để bố cũng dễ ăn nói với các chú cảnh sát, không bắt dì con."

Chu Triều Dương kinh ngạc nhìn Chu Vĩnh Bình, giọng nói run rẩy: "Khắp người con đều bị hất đầy phân."

Chu Vĩnh Bình mím môi: "Mấy hôm nữa bố sẽ đưa cho hai mẹ con một vạn tệ, mẹ con con gọi người chà hết sơn ở trong ngoài nhà, việc này coi như bỏ qua."

Nước mắt ầng ậc trong khoang mắt Chu Triều Dương.

"Coi như bỏ qua, nhé!". Chu Vĩnh Bình vỗ vai con trai với vẻ áy náy, anh ta biết con trai vẫn rất ngoan ngoãn, chưa bao giờ làm trái lời anh ta.

Một lúc lâu sau, Chu Triều Dương lùi lại một bước, dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Chu Vĩnh Bình gật đầu, đi đến bên cạnh Diệp Quân, nói nhỏ mấy câu.

Diệp Quân chau mày, một lúc sau, anh lắc đầu thở dài, đi đến trước mặt Chu Vĩnh Bình, nói: "Việc hất phân, đương sự không truy cứu, chúng tôi cũng không tiện nói thêm gì, nhưng ở nơi công cộng giữa ban ngày ban mặt, ngang nhiên tạt sơn, sự việc này không thể bỏ qua, đương sự không truy cứu cũng không có tác dụng gì, chúng tôi vẫn cần đưa Vương Giao về đồn."

Chu Vĩnh Bình vội nói: "Được, không vấn đề gì, tôi đi cùng với cô ấy."

Diệp Quân bĩu môi: “Anh vẫn nên lái xe đưa con trai anh về nhà, an ủi một chút đi.”

“Việc này...”, Chu Vĩnh Bình do dự nhìn Vương Giao.

Mọi người xung quanh đều không kìm được, bắt đầu khuyên nhủ: “Chu Vĩnh Bình, đầu óc anh có vấn đề à, hãy đưa con trai anh về nhà đi chứ.”

Chu Vĩnh Bình đành phải nói: “Được rồi, Triều Dương, bố đưa con về nhà.”

Anh ta muốn đưa tay ra kéo con trai, nhưng Chu Triều Dương né tránh: “Không cần đâu, con tự đi về được.”

Cậu bình thản nói xong câu này, quay người chạy thật nhanh.

Chương 45

Nghiêm Lương sau khi tắt điện thoại, cả cơ thể đờ đẫn ngồi im trên ghế.

Từ Tịnh chết rồi sao?

Vừa rồi họ hàng gọi điện thoại cho ông, nói sáng hôm kia, khi lái xe, Từ Tịnh bị đột tử, xém chút nữa còn gây ra sự cố tai nạn giao thông nghiêm trọng. Trương Đông Thăng vốn đang trợ giảng từ thiện, sau khi nhận được tin tức bèn trở về thành phố Ninh ngay trong tối đó. Sau khi cảnh sát giao thông đưa ra bản báo cáo sự cố và giấy chứng thực tử vong của bệnh viện, ngày hôm sau, tức là hôm qua, Trương Đông Thăng đã hỏa thiêu thi thể Từ Tịnh rồi.

Theo như phong tục của địa phương, thông thường người chết cần phải để bảy ngày, qua bảy ngày rồi mới hỏa thiêu chôn cất.

Lần trước, khi bố mẹ Từ Tịnh chết, bởi vì tình hình đặc biệt, người bị ngã nát nên đưa đi hỏa thiêu luôn. Nhưng lần này Từ Tịnh chết, ngày hôm sau cũng đã đưa đi hỏa thiêu luôn?

Khóe mắt Nghiêm Lương khẽ nheo lại, ông nhớ đến lời Từ Tịnh đã từng nói với ông, nếu như một ngày nào đó cô ấy chết vì sự cố, chắc chắn là do Trương Đông Thăng gây ra.

Trương Đông Thăng, thực sự là Trương Đông Thăng giết người sao?

Các ngón tay của Nghiêm Lương đan chéo vào nhau, tất cả các loại tâm trạng đan xen lẫn lộn, trào dâng trong lòng, ông ngồi trên ghế suốt nửa giờ đồng hồ, xoa mắt, đứng dậy, bước ra khỏi văn phòng, lên xe ô tô.

Diệp Quân đang cúi đầu đọc hồ sơ, nghe thấy có tiếng bước chân đi đến cửa: “Cảnh sát Diệp, chào anh!”

Ánh mắt Diệp Quân dừng lại mấy giây trên khuôn mặt người đàn ông ngoài 40 tuổi, đeo kính gọng kim loại này, nét mặt dần dần chuyển dần từ kinh ngạc sang kích động: “Thầy Nghiêm! Sao lại có cơn gió nào đưa thầy đến đây vậy?”

Nghiêm Lương khẽ mỉm cười: “Tôi đến thị trấn các anh có chút việc, tôi giở danh bạ điện thoại tìm thấy tên anh, vốn đang nghĩ có khi anh đã được thăng chức điều đến vùng khác rồi, thật không ngờ anh vẫn ở đây.”

Diệp Quân bật cười ha ha: “Từ khi nghe bài giảng của thầy, tôi chưa được thăng chức lần nào, ha ha, nói đùa thôi, tôi sinh ra và lớn lên ở đây, đi đến nơi khác cũng không quen, được làm việc ở đây đến già thì tôi đã mãn nguyện lắm rồi, mời thầy ngồi. Phải rồi, thầy đến đây có việc gì, là thành phố Ninh có hội nghị học thuật gì sao?”

“Thực ra”, Nghiêm Lương hắng giọng một tiếng, ông đã dạy Diệp Quân một khoảng thời gian là do Sở Công an tỉnh điều ông đến để bồi dưỡng thêm cho một số cảnh sát hình sự cốt cán về logic học tội phạm. Mặc dù khoảng thời gian không lâu, Diệp Quân đã hỏi riêng ông rất nhiều vấn đề, hai người không phải là xa lạ, cho nên cũng bỏ qua các câu hỏi xã giao, trực tiếp nói, “Thực ra tôi nói thẳng với anh luôn, tôi đến đây vì cái chết của một người.”

“Vụ án mạng sao?”

“Cũng không thể nói như vậy được, đến bây giờ vẫn chưa thể đưa ra kết luận là vụ án mạng.”

“Ưm… vậy là... chẳng phải thầy đã không còn là...” Diệp Quân đã tạm hiểu được ý đồ của Nghiêm Lương, trên mặt lộ ra sự do dự.

Anh biết mấy năm trước Nghiêm Lương đã từ chức, đến trường đại học dạy học. Một người cảnh sát cũ đến điều tra vụ án, việc này đương nhiên là điều không phù hợp rồi. Trong nội bộ hệ thống công an có quy định bảo mật, chỉ cần liên quan đến những vụ án hình sự, vụ án chưa được bên tư pháp phán quyết thì nhất loạt đều phải bảo mật đối với bên ngoài.

Nghiêm Lương mỉm cười: “Trước khi đến, tôi đã nói chuyện với Cao Đông ở Sở Công an tỉnh, anh ta nói lát nữa anh ta sẽ sai người gửi một bản fax đến, tôi nghĩ chắc là sắp đến rồi đấy.”

Diệp Quân ngẫn người, anh đương nhiên biết Cao Đông trong câu nói của Nghiêm Lương là ai, Cao Đông là Phó Giám đốc của Sở Công an tỉnh, chuyên về quản lý công việc trinh sát hình sự trong toàn tỉnh. Nghiêm Lương trước đây cũng là thành viên tổ chuyên gia trinh sát hình sự tỉnh, cũng từng làm việc trong tổng đội trinh sát hình sự, trước khi Cao Đông làm Phó giám đốc Sở, đã từng là đội trưởng tổng đội trinh sát hình sự một năm, là đồng nghiệp trong thời gian ngắn với Nghiêm Lương. Nghiêm Lương mặc dù mấy năm trước đã từ chức, nhưng ông đã làm việc ở Sở Công an tỉnh bao lâu như vậy, không cần đoán cũng biết, ông có rất nhiều bạn bè.

Diệp Quân nhấc điện thoại, ấn máy, quả nhiên chỉ một lúc sau có một người cảnh sát đưa đến một bản fax: “Anh Diệp, phân cục chuyển phát một bản fax của Sở Công an tỉnh.”

Anh đón lấy, nhìn thấy trên đó in hàng chữ: “Thầy Nghiêm Lương cần lấy một vài tập hồ sơ, nếu không liên quan đến những thông tin mẫn cảm và bảo mật cơ yếu, phân cục Giang Đông của thành phố Ninh hãy tích cực phối hợp.” Bên dưới còn đóng dấu của Sở Công an tỉnh.

Ngoài ra, người cảnh sát còn nói: “Vừa rồi, Phó Giám đốc Cao còn đặc biệt gọi điện thoại cho Giám đốc Mã, nói nếu như đồn công an của chúng ta đang gặp khó khăn gì trong công tác trinh sát điều tra, có thể hỏi ý kiến của thầy Nghiêm.”

Diệp Quân thoáng suy nghĩ, lập tức vui mừng nói: “Thầy Nghiêm, là Phó Giám đốc Cao mời thầy đến để giúp chúng tôi điều tra vụ án Cung thiếu nhi đó sao?”

Nghiêm Lương hỏi vẻ băn khoăn: “Cái gì mà vụ án Cung thiếu nhi?”

Diệp Quân lập tức miêu tả lại vụ án Chu Tinh Tinh bị giết hại ở Cung thiếu nhi, còn nói mười năm trước, một vụ cưỡng hiếp giết hại bé gái chính là do thầy phá được, thầy đến đây thì vấn đề sẽ dễ dàng được giải quyết.

Nghiêm Lương nghĩ một lát, cười khổ não: “Tôi chỉ là nhờ anh Cao giúp tôi viết một lá thư giới thiệu, vụ án điều tra cũng không phải là vụ án nhạy cảm, anh ấy đúng là thật biết làm ăn, nhân cơ hội nhét cho tôi một vụ án.”

Diệp Quân lúc này mới hiểu ra, Nghiêm Lương vốn không phải đến vì vụ án của Chu Tinh Tinh, vụ án này chính là một vụ án lớn, báo cáo lên sở Công an tỉnh, Phó Giám đốc chắc là cũng đã để ý đến. Vụ án này đến nay vẫn không hề có chút tiến triển nào, thế là nhân cơ hội Nghiêm Lương đến để điều tra tư liệu, Phó Giám đốc Cao tiện đà nhờ thầy giúp họ phá án. Nghiêm Lương năm đó được ngợi ca là không có vụ án nào là không thể phá được, hơn nữa đã từng phá vụ án mạng tương tự, thậm chí tình hình năm đó còn phức tạp hơn, nếu như ông đến giúp đỡ thì sẽ nắm chắc tỉ lệ phá án hơn rất nhiều.

Diệp Quân nói rõ suy nghĩ của mình, hy vọng Nghiêm Lương tham gia.

Nghiêm Lương vốn dĩ không muốn tiếp xúc với những việc phá án, lần này là do ba người trong Từ gia cùng mất mạng, ông nghi ngờ học sinh của mình Trương Đông Thăng gây ra, cho nên mới chạy đến thành phố Ninh. Lúc này đây thấy sắc mặt Diệp Quân vô cùng hào hứng, ông đành phải nói khéo, nói ông đã không còn là cảnh sát nữa, đến chỉ để điều tra hồ sơ mấy vụ án. Còn về vụ án ở Cung thiếu nhi, nạn nhân chưa đến tuổi vị thành niên, thuộc về bảo mật cơ yếu, không thể tiết lộ cho ông là một người ngoài, nếu không sẽ bị vi phạm quy định.

Thấy thái độ của ông kiên quyết như vậy, Diệp Quân không kìm nổi nét mặt thất vọng tràn trề, đành phải trả lời, “Thầy cần tra tài liệu gì, bây giờ lấy luôn cho thầy.”

Nghiêm Lương nói lời xin lỗi, thực sự là không thể giúp đỡ được gì, ông đã không làm cảnh sát nhiều năm rồi, đã không còn biết cách phá án nữa rồi. Tiếp đến ho hắng một tiếng, lại nói: “Sáng hôm kia, ở trên đường Tân Hoa có một vụ tai nạn giao thông, người phụ nữ chủ xe đã đột tử trong quá trình lái xe, sự việc này anh có biết không?”

“Không biết, việc này thuộc về lĩnh vực của cảnh sát giao thông. Sao hả thầy?”

“Liệu có thể giúp tôi liên hệ một chút với cảnh sát, tôi muốn xem bản báo cáo sự cố, máy quay lúc đó trên đường Tân Hoa, và cả báo cáo của bệnh viện.”

“Thầy cần những thứ này để làm gì vậy?” Diệp Quân nghĩ một lát, trầm giọng nói: “Lẽ nào thầy nghi ngờ không phải là sự cố giao

thông mà là một vụ án mạng?”

Nghiêm Lương trả lời không chắc chắn: “Bây giờ tôi cũng không thể xác định được, không dám đưa ra bất cứ kết luận nào. Người xảy ra sự cố là cháu họ tôi, cho nên tôi muốn tìm hiểu thật kỹ lưỡng về sự việc này.”

Chương 46

Nghiêm Lương và Diệp Quân ngồi trước máy vi tính xem một video của máy quay camera giám sát.

Trên màn hình có rất nhiều chiếc xe đang dừng, bởi vì là thời kỳ cao điểm buổi sáng, mặt đường vô cùng chật chội.

Nghiêm Lương dồn sự chú ý vào chiếc xe BMW màu đỏ đỗ ở giữa, lúc này đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh, những chiếc xe đỗ ở ngã tư bắt đầu từ từ di chuyển. Chiếc xe BMW cũng nhích dần lên phía trước, nhưng chiếc xe từ khi khởi động đã bắt đầu xuất hiện sự khác thường, lảo đảo sang hai bên. Chưa đi được bao xa, chiếc xe đã gần như hoàn toàn mất kiểm soát, lao thẳng vào hàng cây xanh bên đường.

Diệp Quân nói: “Theo như ghi chép của cảnh sát giao thông, bởi vì đây là giờ cao điểm, cảnh sát giao thông vốn đứng làm việc ngay ở ngã tư phía trước, cho nên khi xảy ra sự cố chưa đến năm phút, đã kịp đến hiện trường. Họ phát hiện ra nữ chủ xe hôn mê và miệng sùi bọt trắng, trong tình hình gấp vội, đã đập vỡ cửa sổ xe và kéo người ra đưa đến bệnh viện. Khi đưa đến bệnh viện thì cơ thể đã không còn phản ứng, không còn có thể cứu chữa được nữa. Trong xe tìm thấy thuốc ngủ, thông qua chồng và bạn bè người thân của chủ xe, chúng tôi tìm hiểu được người chủ xe thời gian trước mới bị mất cả bố lẫn mẹ, tinh thần vẫn luôn bất ổn, ngày nào cũng phải dựa vào rượu và thuốc ngủ mới có thể ngủ được. Cho nên chúng tôi phán đoán nguyên nhân tử vong chính là do sự suy yếu thần kinh trong khoảng thời gian dài, cộng thêm sự kích thích của thuốc.”

Nghiêm Lương rướn mày: “Nhưng hình như cũng không tiến hành xét nghiệm thi thể của Từ Tịnh kỹ lưỡng hơn, giải phẫu, phân tích vật lý hóa học, tất cả những điều này đều không có.”

“Đây là một vụ đột tử ngoài mong muốn rất bình thường, không phải là vụ án mạng hình sự nên không cần làm những công việc này thì phải.”

Nghiêm Lương gật đầu: “Tôi biết, theo như quy định thì làm vậy là đủ rồi.”

“Thầy nghi ngờ sự việc này còn có uẩn tình khác sao?”

Nghiêm Lương không đồng tình, cũng không thừa nhận.

“Nhưng lúc đó ở trên xe chỉ có một mình Từ Tịnh, không có người nào khác.”

Nghiêm Lương khẽ cười: “Phương pháp mưu sát có rất nhiều loại.”

Diệp Quân nghĩ một lát, vẫn tỏ ra khó hiểu: “Thầy Nghiêm, đứng từ góc độ của tôi, tai nạn giao thông này rất bình thường, người bị đột tử trong lúc lái xe không chỉ có một mình cháu họ của thầy, đương nhiên cô ấy là người trẻ tuổi, nhưng bây giờ áp lực xã hội rất lớn, người trẻ tuổi bị đột tử cũng rất bình thường, không phải là hiếm. Thầy cảm thấy xảy ra vấn đề ở chỗ nào?”

“Xem xét cả sự việc này, đúng là nhìn không thấy có vấn đề nào cả, nhưng...”, dừng lại một lát, “anh có thể giúp tôi điều tra một người không?”

Diệp Quân hỏi: “Ai vậy?”

Nghiêm Lương mím môi, miễn cưỡng nói ra: “Chồng của Từ Tịnh - Trương Đông Thăng.”

“Thầy nghi ngờ anh ta giết vợ mình sao?”

Nghiêm Lương ho hắng một tiếng, ghé sát lại nói: “Sự việc này anh phải giữ bí mật giúp tôi, tôi không hề có chút chắc chắn gì về kết luận này. Có thể sự nghi ngờ này là sai lầm, tôi và họ là quan hệ họ hàng, nếu như nghi ngờ của tôi là sai, vậy thì rất tồi tệ.”

Diệp Quân gật đầu vẻ thấu hiểu: “Tôi hiểu rồi, thầy cần tôi điều tra tình hình nào của anh ta?”

“Chủ yếu nhất là một sự việc này, trong nửa tháng nay có phải anh ta thực sự đang đi trợ giảng hay không, có quay trở về thành phố Ninh lần nào không?”

Chương 47

Mười giờ sáng, Trương Đông Thăng quay trở về nhà mới, chỉ cảm thấy toàn thân như tê dại.

Mấy ngày hôm nay, tối nào anh ta cũng phải trực đêm, chỉ tranh thủ lúc ban ngày quay trở về nghỉ ngơi một lát, nhưng tâm trạng của anh ta thì rất tốt.

Từ Tịnh chết trong lúc lái xe đi làm, đây chính là tình huống lý tưởng nhất trong kế hoạch của anh ta. Và hôm kia, sau khi thi thể Từ Tịnh được hỏa thiêu, anh ta đã triệt để yên tâm.

Bây giờ toàn bộ cả gia tài nhà họ Từ, bao gồm năm căn nhà và không ít tài sản gửi tiết kiệm đều thuộc về một mình anh ta rồi.

Sự phản bội của Từ Tịnh, việc dan díu với người đàn ông đó, tất cả những sự việc này đến giờ xem ra chẳng là gì cả. Vốn dĩ anh ta rất yêu Từ Tịnh, kết hôn với cô là việc hạnh phúc nhất, nhưng bây giờ cảm giác hạnh phúc này đã hoàn toàn biến mất. Trong lòng anh ta từ lâu đã không còn Từ Tịnh nữa rồi.

Có lẽ có người sẽ nghi ngờ anh ta, hoặc là nói sau lưng anh ta là người đàn ông ở rể có số may mắn, thừa kế toàn bộ tài sản của Từ gia. Nhưng điều này cũng chẳng sao cả, bởi vì đây chỉ là hai vụ tai nạn ngoài ý muốn hết sức bình thường, bất luận ai nghi ngờ anh ta, thậm chí điều tra anh ta cũng chả có tác dụng gì, bao gồm cả thầy Nghiêm Lương.

Bởi vì anh ta biết rất rõ, trừ khi anh ta tự mình nói ra, nếu không, không có bất cứ chứng cứ nào có thể chứng minh hai vụ này không phải là sự cố, mà là mưu sát. Đương nhiên chứng cứ vẫn còn một

thứ, lại là chứng cứ chí mạng nhất, chính là chiếc máy ảnh khốn kiếp nằm trong tay ba đứa tiểu quỷ đó. Làm thế nào để đối phó với ba đứa tiểu quỷ này là điều khiến Trương Đông Thăng vô cùng khổ não. Dạo này anh ta nghĩ rất lâu, nhưng vẫn không thể nào nghĩ ra được cách xử lý ổn thỏa, nguyên nhân chính là do ba đứa tiểu quỷ này quá giảo hoạt, tính cảnh giác rất cao, ba đứa chưa bao giờ gặp mặt riêng với anh ta cả, mỗi lần đều để lại một đứa. Nếu như cả ba đứa cùng gặp mặt riêng với anh ta, anh ta có thể trực tiếp khống chế cả ba đứa bọn chúng, sau đó ép hỏi ra được chiếc máy ảnh ở vị trí nào. Cuối cùng là giết chết bọn chúng, lấy đi máy ảnh rồi hủy xác xóa dấu vết. Như vậy thì tất cả mọi sự việc đều rất kín kẽ, không chút sơ hở. Nhưng mỗi lần đều chỉ có hai đứa, mặc dù anh ta có thể khống chế được hai đứa, ép hỏi ra được đứa còn lại ở đâu, nhưng anh ta không thể nào giết chết được một đứa còn lại ở bên ngoài giữa thanh thiên bạch nhật. Một khi hành động thất bại, mối quan hệ giữa anh ta và ba đứa tiểu quỷ bị rạn nứt, bọn chúng chắc chắn sẽ không cần đòi tiền nữa, mà sẽ báo cảnh sát luôn.

Xem ra việc đối phó với ba đứa tiểu quỷ này vẫn cần phải lên kế hoạch lâu dài, đợi sau khi lo xong tang lễ hãy tính, đến lúc đó cố lấy lòng ba đứa bọn chúng, triệt tiêu tâm lý cảnh giác của chúng, rồi sẽ tiến hành.

Anh ta vươn vai, đang chuẩn bị đi ngủ, thì nghe thấy tiếng chuông cửa, anh ta nhìn vào màn hình chuông cửa, thấy Chu Triều Dương - một trong ba đứa tiểu quỷ đang đứng ở dưới lầu, lần này chỉ có một mình nó.

Tên tiểu quỷ này chắc chắn là đến để đòi tiền rồi.

Anh ta đang do dự liệu có nên để nó vào hay không, Chu Triều Dương đã mở miệng nói: “Chú, chú à, cháu biết chú đang ở trên lầu, xe của chú vẫn đang đỗ ở dưới kìa.”

Trương Đông Thăng cười khẩy một tiếng, đành phải phát ra giọng nói thân thiện: “Chào anh bạn, lên đi!”

Đợi Chu Triều Dương bước vào cửa, Trương Đông Thăng chào mời: “Cháu uống chút gì nhỉ, Coca nhé? À, chú nhớ cháu không uống nước ngọt có ga, vậy thì uống nước hoa quả nhé?”

Chu Triều Dương nhận lấy cốc nước hoa quả anh ta đưa, ung dung uống nửa cốc, nói: “Cháu cảm ơn!”

“Ừm, lâu lắm không gặp, các cháu vẫn ổn chứ? Có phải hết tiền không? Chú sẽ đưa trước cho các cháu một ít, còn về ba mươi vạn tệ, chú tạm thời chưa gom đủ, hãy cho chú thêm một chút thời gian nữa có được không?”

Chu Triều Dương bình thản kéo ghế ra, ngồi xuống nói: “Không sao đâu, hôm nay cháu đến không phải là để đòi tiền.”

Trương Đông Thăng thoáng kinh ngạc: “Vậy thì cháu đến để...”

“Cháu muốn biết vợ chú đã chết như thế nào?”

Trương Đông Thăng chợt chau mày, tiếp đến liền cười khổ não, ngồi xuống đối diện Chu Triều Dương, ngắm nghía cậu thật kỹ: “Sao cháu biết được vợ chú qua đời rồi?”

Chu Triều Dương bình tĩnh nói: “Cháu nhìn thấy trên bản tin thời sự, cũng nhìn thấy chú.”

“Ồ, thì ra là vậy!”, Trương Đông Thăng thể hiện ra nét mặt đau thương: “Bác sĩ nói vợ chú dạo này thần kinh suy yếu, cho nên lúc lái xe đã bị đột tử, ôi, chú cũng không biết phải nói thế nào nữa.”

“Chắc là chú rất vui mới phải?”

Trương Đông Thăng trợn trừng mắt nói: “Cháu có biết ăn nói không?”

Chu Triều Dương mỉm cười, nét mặt không hề sợ hãi: “Lần trước hai người đó là bố mẹ vợ của chú, bây giờ vợ chú cũng chết rồi, chú là người đàn ông ở rể, tất cả những xe cộ đồ đạc đều là của chú rồi chứ, chú chẳng phải là nên vui mừng sao?”

Trương Đông Thăng hừ mũi, mím môi nói: “Đúng vậy, bố mẹ vợ đúng là do chú giết, nhưng vợ chú và bọn họ không giống nhau, chú rất yêu vợ mình, cô ấy bị đột tử, không phải do chú giết, chú rất đau khổ vì cái chết của cô ấy. Bố mẹ vợ và vợ không giống nhau, sau này cháu lớn lên kết hôn thì đương nhiên hiểu cảm giác của chú.”

Chu Triều Dương gật đầu, chuyển đề tài: “Dạo này chú thực sự là đi công tác à?”

“Đúng vậy, chú trợ giảng ở vùng núi Lệ Thủy, hôm vợ chú xảy ra chuyện, chú nhận được điện thoại mới vội vã trở về.”

“Thực sự là như vậy à?”

“Đương nhiên rồi, nhưng cháu hỏi những việc này làm gì?”

“Cháu muốn biết được cách giết một người, khi chú đang trợ giảng ở vùng núi, làm thế nào có thể khiến cho một người ở cách xa như vậy chết đi được, hơn nữa lại đột ngột đột tử vong trong quá trình lái xe, giống y hệt như một sự cố ngoài mong muốn.”

Trương Đông Thăng nghiến chặt răng: “Chú nói với cháu rồi, vợ chú là bị đột tử, không giống như lần trước, chú đúng là đang trợ giảng ở vùng núi, đồng nghiệp đều có thể làm chứng cho chú. Nếu như cháu nghi ngờ là chú giết vợ mình, nửa tháng trước chú đã không còn ở trong thành phố Ninh rồi, trong khoảng thời gian này, chưa bao giờ quay trở về, làm sao có thể giết người được.”

Chu Triều Dương vẫn nhìn anh ta với vẻ rất trấn tĩnh: “Đây chính là lý do cháu muốn hỏi chú cách thức giết người để đề phòng sau này chú cũng dùng chiêu này để đối phó với bọn cháu, cháu nhất định phải hỏi cho rõ.”

Trương Đông Thăng nói vẻ ủ dột: “Chú đã nhấn mạnh rất nhiều lần rồi, vợ chú là bị đột tử, là sự cố ngoài mong muốn, hoàn toàn không liên quan đến chú, mặc cháu tin hay không.”

Anh ta rầu rĩ, châm một điếu thuốc và bắt đầu hút. Cho dù việc anh ta giết chết bố mẹ vợ đã bị ba đứa tiểu quỷ này biết, nhưng anh ta không muốn ba đứa tiểu quỷ này biết thêm bí mật của mình, cho nên quyết không thể thừa nhận vụ án mạng lần thứ hai.

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa lại vang lên, Trương Đông Thăng đứng dậy nhìn, trên màn hình không ngờ lại hiện lên hình ảnh Nghiêm Lương. Theo lý mà nói Nghiêm Lương phải chờ đến hôm phát lễ tang mới đến, hôm nay đã đến rồi, hơn nữa lại còn đến nhà mới để tìm anh ta? Nghiêm Lương chắc là không biết được địa chỉ nhà mới của anh ta, lúc này lại có thể tìm được đến đây, liệu có phải đang nghi ngờ anh ta có liên quan đến cái chết của Từ Tịnh hay không? Anh ta chợt trở nên căng thẳng, nếu như lúc này chỉ có một mình anh ta ở nhà, anh ta sẽ không hề căng thẳng, bởi vì cho dù Nghiêm Lương có nghi ngờ anh ta thì cũng không có chứng cứ nào cả. Nhưng bây giờ trong nhà anh ta lại còn có Chu Triều Dương, trong tay tên tiểu quỷ này lại nắm giữ chứng cứ trực tiếp hành vi phạm tội của anh ta, ngộ nhỡ không cẩn thận nói lộ ra, cho dù chỉ là nói lộ một chút thôi, thì với trí tuệ và độ nhạy cảm của Nghiêm Lương, nói không chừng lại tìm được ra manh mối.

Anh ta vốn định giả vờ không có nhà, định không mở cửa, nhưng một giây sau đã dập tắt suy nghĩ này, bởi vì tên tiểu quỷ cũng đã nhìn thấy xe đỗ ở dưới lầu, biết được có người ở bên trong, Nghiêm Lương không thể nào không biết, như vậy chỉ có tăng thêm sự nghi ngờ của ông ấy mà thôi.

Anh ta vội vàng quay sang nói nhỏ với Chu Triều Dương: “Chú có một người bạn chuẩn bị lên đây, lát nữa cháu không được nói gì, có được không?”

Chu Triều Dương nhìn chằm chằm vào ánh mắt lo lắng của anh ta, mỉm cười, nhưng lại lắc đầu: “Cháu không đồng ý, trừ khi chú nói cho cháu biết chú giết vợ chú như thế nào, nếu không cháu không chắc chắn có xảy ra sai sót gì đâu đấy.”

Trương Đông Thăng cuống lên: “Là đột tử!”

Chu Triều Dương vẫn ngoan cố nói: “Chú không nói thật, thì cũng đừng mong cháu sẽ phối hợp.”

Chuông cửa tiếp tục vang lên, còn vang lên giọng nói của Nghiêm Lương: “Đông Thăng, mở cửa!”

Trương Đông Thăng quay lại nhìn màn hình, bực bội nói: "Được, người là do tao giết, tao thừa nhận rồi, đã được chưa, mày có thể nghe lời được không?”

“Chú giết người như thế nào?”

“Dùng thuốc độc, sau này sẽ nói tỉ mỉ với mày!”

Chu Triều Dương hào hứng đáp lời anh ta: “Được, cháu hứa với chú.”

Trương Đông Thăng vội ấn nút đồng ý, nói vào bộ đàm: “Thầy Nghiêm, cửa mở rồi, mời thầy lên!”

Chu Triều Dương cười hỏi: “Hay là cháu trốn vào chỗ nào bên trong?”

Trương Đông Thăng suy nghĩ một giây, vội lắc đầu: “Không được, ngộ nhỡ không trốn kĩ bị phát hiện ra lại càng khó giải thích, cháu cứ nói cháu là học sinh của chú, đến mượn sách tham khảo về đọc, có được không?". Tiếp đó anh ta tiện tay cầm mấy cuốn Toán Lý đưa cho cậu.

“Không vấn đề!” Trên mặt Chu Triều Dương thoáng hiện lên sự vui mừng, đắc ý.

Trương Đông Thăng chau mày, thoáng nghĩ bộ dạng của tên nhóc này sao lại giống với con nhóc đó thế, nửa tháng trước, tên tiểu quỷ này hình như không có tính cách này mà.

Chương 48

"Cháu cứ gọi chú là thầy Trương, chú là giáo viên môn Toán trường cấp ba, cháu nói cháu là học sinh chú phụ đạo riêng trong đợt nghỉ hè, hôm nay đến để mượn sách tham khảo, đợi lát nữa cháu hãy nói cháu về trước, biết chưa?"

Tranh thủ khoảng thời gian Nghiêm Lương đi lên lầu, Trương Đông Thăng vội vàng dặn dò mấy câu, Chu Triều Dương lộ ra gương mặt tươi cười đáng ghét.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, Trương Đông Thăng chau mày nhìn Chu Triều Dương, giơ tay ra chỉ vào đầu, dặn dò một lần nữa: "Nhất định phải nhớ kỹ đấy."

Chu Triều Dương gật đầu vẻ khẳng định chắc chắn: "Chú yên tâm đi!"

"Đây rồi!", Trương Đông Thăng sau khi mở cửa ra, chuyển sang bộ mặt mệt mỏi rã rời, đón Nghiêm Lương vào trong phòng, "Thầy Nghiêm, sao thầy lại đến đây?"

"Họ hàng nói cậu thức canh giữ suốt một đêm, không gắng gượng được nữa mới về nghỉ ngơi. Khi tôi đến, mọi người nói cậu vừa mới đi, tôi nghĩ chắc cậu chưa ngủ, bèn đến thăm cậu. Ơ, cậu bé này là..." Ông nhìn thấy trong nhà mới của Trương Đông Thăng xuất hiện cậu bé lạ, thoáng cảm thấy kinh ngạc.

"Đây là học sinh em dạy thêm trong đợt nghỉ hè, em vừa mới nói với cậu bé mấy hôm nay nhà em có tang sự, mấy hôm nay em cần phải tổ chức tang lễ, bảo cậu cầm sách về nhà tự đọc trước."

Chu Triều Dương liền nói luôn: “Thầy Trương, thầy bận đi ạ, thầy đừng quá đau buồn, em về trước đây!”

“Được, mấy hôm nữa thầy sẽ liên lạc với em, đợt nghỉ hè em không được lười biếng, phải chịu khó học tập đấy.”

“Vâng!” Chu Triều Dương đang chuẩn bị rời khỏi đó, ánh mắt của Nghiêm Lương dừng lại trên người cậu vài giây, liền hỏi: “Cháu học lớp mấy rồi?”

Chu Triều Dương dừng bước: “Cháu học lớp 11 rồi.”

“Cháu là học sinh cấp ba sao?” Nghiêm Lương không kìm được sự kinh ngạc, bởi vì dáng người Chu Triều Dương thấp bé, ông vừa nhìn thì chỉ cho rằng đây là học sinh lớp lớn nhất của bậc tiểu học, là học sinh Trương Đông Thăng dạy thêm trong kỳ nghỉ hè. Mặc dù giáo viên không được phép mở lớp dạy thêm trong kỳ nghỉ hè, nhưng việc dạy thêm mấy học sinh để kiếm chút tiền như thế này là việc rất nhiều giáo viên đều làm, thu học phí rất cao, hơn nữa phụ huynh cũng rất hài lòng. Nghiêm Lương cũng chẳng muốn nói gì, nhưng ông liếc nhìn thấy trong tay đứa bé này lại cầm cuốn “Thế giới Toán Lý” của học sinh cấp ba, trong lòng thấy hơi kỳ lạ, nên tiện miệng hỏi một câu.

Nghe thấy đáp án này của Chu Triều Dương, ánh mắt của Trương Đông Thăng khẽ giật một cái, nhưng ngay lập tức liền tỉnh bơ, nghĩ thầm tên tiểu quỷ này đúng là rất biết tùy cơ ứng biến, nếu như trong tay cầm “Thế giới Toán Lý” của cấp ba mà lại trả lời là học cấp hai, thì đã bị bại lộ rồi, vừa rồi trong lúc vội vã đã quên nhắc nó chi tiết này.

Anh ta đang chuẩn bị tiễn Chu Triều Dương ra khỏi cửa, rồi sẽ dồn tinh thần để ứng phó với Nghiêm Lương, nhưng động tác tiếp

theo của Nghiêm Lương khiến anh ta giật mình sợ hãi.

Nghiêm Lương hơi cúi người, rút một cuốn “Thế giới Toán Lý” ở trong tay Chu Triều Dương ra, đôi mắt nhỏ dài phía sau kính khẽ nheo lại, nhìn Chu Triều Dương, đồng thời lật giở mấy trang, nhanh chóng tìm được một bài viết về phương trình vi phân, ánh mắt Nghiêm Lương nhìn vào phương trình đó giây lát, đột nhiên cười nói: "Cháu biết giải đề bài này không?”

Ánh mắt Trương Đông Thăng liền hướng về phía đó, nhìn thấy phương trình vi phân, bèn nuốt ực nước bọt, đây là kiến thức của lớp 10, hơn nữa những đề ở trong Thế giới Toán Lý đều là đề thi Olympic. Tên tiểu quỷ ngu ngốc này mới chỉ học cấp hai, ngay cả phép tính vi phân còn chưa học đến, chắc chắn nhìn chả hiểu gì cả.

Lần này thì tiêu rồi, không trả lời được thì sẽ khiến cho Nghiêm Lương nghi ngờ. Nghiêm Lương nghi ngờ mình thì có thể chắc chắn ứng phó được, bởi vì ông ấy không có chứng cứ.

Nhưng ngộ nhỡ Nghiêm Lương nghi ngờ tên tiểu quỷ này, bắt đầu điều tra từ nó, anh ta không dám nghĩ tiếp nữa.

Đúng lúc anh ta đang lo lắng câu trả lời của tên tiểu quỷ này liệu có làm bại lộ hay không, Chu Triều Dương lại biểu lộ nét mặt hết sức tự tin, ung dung thốt ra mấy chữ: “Đề này không thể giải được.”

Trương Đông Thăng trong lòng thầm chửi thề một câu, đúng là tên ngốc, đọc không hiểu được còn giả vờ giả vịt.

Nào ngờ Nghiêm Lương bật cười ha ha, trả lại cho Chu Triều Dương cuốn Thế giới Toán Lý, nói: “Họ in sai rồi, số 22 trên đó lẽ ra là số 2, Đông Thăng, học sinh em phụ đạo rất giỏi, chỉ trong vòng có nửa phút ngắn ngủi đã nhận ra phương trình bị sai.”

“Ơ, thế à?”, Trương Đông Thăng cười che giấu nỗi kinh ngạc trong lòng. Lúc này đây, anh ta không có thời gian để suy nghĩ sao thằng nhóc đần độn này lại có thể nhận ra phương trình vi phân này lại không thể giải được. Trong trí tưởng tượng của anh ta, ba đứa tiểu quỷ này đều là những thiếu niên cá biệt, học hành vô cùng dốt nát, anh ta vốn không thể nào ngờ được, Chu Triều Dương ngay từ học kỳ một năm lớp bảy đã học xong môn toán của cấp hai, trước nay cậu vẫn luôn làm những đề thi Olympic, năm nay đã tự học đến môn toán của cấp ba, chí hướng của cậu là học kỳ hai của lớp 8 sẽ giành được giải nhất trong kỳ thi môn Toán toàn quốc.

Chu Triều Dương cười nói: “Chú còn giỏi hơn nữa, tùy hứng nhìn một cái mà đã phát hiện được ra đề phương trình này bị in sai rồi.”

Trương Đông Thăng thầm chửi con mèo mù vớ phải con chuột chết, mày không mau cút đi cho xong, lại còn đứng đây khoác lác, cứ tưởng mình là phần tử trí thức cơ đấy!

Nhưng câu nói này lại có tác dụng đối với Nghiêm Lương, Nghiêm Lương nheo mắt với Chu Triều Dương, mấy chục năm ông chìm đắm trong toán học, độ mẫn cảm đối với toán học đương nhiên người bình thường không thể so bì được, chỉ nhìn mấy giây phương trình là có thể nhận ra sự khác lạ, chỉ cần nghĩ thêm một chút là biết đã in sai. Nhưng ông nghe thấy một đứa trẻ khen ngợi, cảm giác này cũng vẫn rất là dễ chịu.

May mà Chu Triều Dương nói xong câu này liền ngoan ngoãn rời khỏi đó. Trương Đông Thăng thở phào nhẹ nhõm, bây giờ là lúc cần phải tập trung tinh thần để ứng phó với chuyến thăm viếng đột ngột của Nghiêm Lương.

Chương 49

Sau khi nói mấy câu an ủi khách sáo với vai trò là họ hàng, Nghiêm Lương thở dài: “Từ Tịnh cũng gặp điều không may, trong lòng cậu bây giờ chắc chắn là rất đau buồn nhỉ?”

Trương Đông Thăng sụt sịt mũi, từ từ lôi ra điếu thuốc lá, châm thuốc, ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía trước, im lặng không nói.

Nghiêm Lương nhìn anh ta một hồi, đứng dậy, đi đến giữa phòng khách: “Đây vốn là phòng khách mà cậu và Từ Tịnh cùng sang sửa lại nhỉ?”

Trương Đông Thăng lặng lẽ gật đầu.

“Ôi, bây giờ lại biến thành của một mình cậu rồi.”

Nghe thấy câu nói thản nhiên này, trong khoảnh khắc, ngón tay phải đang cầm điếu thuốc của Trương Đông Thăng chợt lay động, nhưng Nghiêm Lương không nhìn thấy được ngón tay của anh ta.

Nghiêm Lương cười đau khổ: “Tôi có thể tham quan một chút được không?”

Trong lòng Trương Đông Thăng càng tin chắc Nghiêm Lương chắc chắn đã nghi ngờ mình rồi. Ngôi nhà cũ mấy ngày nay đều có họ hàng ở, anh ta đương nhiên sẽ không để lại chứng cứ ở ngôi nhà cũ, Nghiêm Lương đoán chắc sẽ tìm kiếm được một số thứ ở trong ngôi nhà mới này, nhưng cứ tùy ông ấy thôi, ông ấy sẽ không tìm thấy được gì cả đâu. May mà lúc trước dự đoán được Nghiêm Lương rất có khả năng làm như vậy, cho nên mới không để Chu Triều Dương ẩn nấp, nếu không lúc bị phát hiện ra một đứa trẻ trốn

ở trong phòng, Nghiêm Lương chắc chắn sẽ nghi ngờ tên tiểu quỷ đó.

Trương Đông Thăng cứ thế ngồi ở phòng khách, chẳng nói gì, mải hút thuốc, Nghiêm Lương như thể lơ đãng tham quan từng căn phòng. Căn hộ khá trống trải, đồ gia dụng còn chưa sắm đủ, những vật dụng thường ngày cũng không đủ, thực ra Nghiêm Lương đã cẩn thận quan sát từng ngóc ngách, chỉ có chưa mở tủ quần áo ra xem mà thôi.

Sau khi xem một vòng, Nghiêm Lương quay trở lại phòng khách, trên mặt không để lộ ra bất cứ tâm trạng đặc biệt gì, chỉ nói: “Xem ra cậu đã sống ở nhà mới một khoảng thời gian rồi, cậu sống một mình à?”

Trương Đông Thăng gật đầu: “Bố mẹ Từ Tịnh qua đời không lâu, cô ấy lại đề nghị ly hôn với em, lần này em đã đồng ý với cô ấy. Nhưng em nói, bây giờ mà ly hôn e rằng người khác sẽ gièm pha, bảo cô ấy đợi thêm mấy tháng nữa, cô ấy nói cô ấy không muốn ở trong nhà, muốn chuyển ra ngoài, em nghĩ cứ để cô ấy sống ở đó, em chuyển ra ngoài.”

“Sống ly thân à?” Nghiêm Lương chép miệng, “Xem ra lúc đó cuộc hôn nhân của các em đã đi đến bước không thể nào cứu vãn được nữa rồi!”

“Thực ra em làm như vậy cũng có dụng ý khác.”

“Ưm?” Nghiêm Lương nghiêng đầu nhìn anh ta với vẻ thoáng kinh ngạc.

“Em để một mình cô ấy yên tĩnh một khoảng thời gian, biết đâu lại có thể thoát ra khỏi suy nghĩ cố chấp. Em một mình chuyển đến đây ở không lâu thì đi đến vùng núi Lệ Thủy tham gia hoạt động trợ

giảng tình nguyện đợt nghỉ hè, ở vùng núi nơi đó, ngày nào em cũng chụp ảnh và gửi cho cô ấy, hy vọng cô ấy sẽ đổi ý. Thực ra, sau đó cô ấy cũng có một chút thay đổi, thầy xem tin nhắn cô ấy gửi cho em này". Trên mặt anh ta thể hiện ra ý cười nhàn nhạt, đồng thời mang theo cả nét u sầu, mở di động ra đưa cho Nghiêm Lương, phả một luồng khói thuốc, “Nhưng thật không ngờ đột nhiên lại như vậy.”

Nghiêm Lương nhận lấy di động từ trong tay anh ta, trên phần mềm Wechat có cuộc nói chuyện giữa Trương Đông Thăng và Từ Tịnh, có rất nhiều bức ảnh và cuộc nói chuyện.

Nghiêm Lương trưng cầu ý kiến: “Tôi có thể nghe được không?”

“Không sao cả!”

Nghiêm Lương nhấn mở một số cuộc đối thoại, Trương Đông Thăng hình như cố ý biểu hiện ra trạng thái như đang trong lúc yêu đương nồng nhiệt, ra sức lấy lòng Từ Tịnh, chọc cho cô cười, kể lể những câu chuyện thú vị trong buổi trợ giảng ở vùng núi, có đôi khi Từ Tịnh cũng rất hiếu kỳ, thậm chí còn cất tiếng cười đáp lại, thái độ tốt hơn nhiều so với lần trước ông nhìn thấy Từ Tịnh đối xử với Trương Đông Thăng.

Ngoài ra, Nghiêm Lương cũng đặc biệt chú ý tới Trương Đông Thăng ngày nào cũng gửi ảnh và nhắn tin, hai người giao lưu với nhau sáng chiều tối đều có, nếu như vậy.... Nghiêm Lương khẽ nheo mắt lại, chỉ cần công ty di động xác nhận những ngày này di động của Trương Đông Thăng đều ở miền núi Lệ Thủy chưa từng rời khỏi đó, vậy thì anh ta đã có được chứng cứ ngoại phạm vô cùng chắc chắn. Thậm chí trong bức ảnh còn có rất nhiều ảnh chụp chung của Trương Đông Thăng với các giáo viên tình nguyện khác, tìm gặp những người đó để đối chứng, nếu như xác nhận không có sai sót

gì, vậy thì càng có thể chứng minh 100% trong rất nhiều ngày trước khi Từ Tịnh chết, Trương Đông Thăng đều ở vùng núi Lệ Thủy, chưa bao giờ quay trở lại thành phố Ninh.

Từ vùng núi Lệ Thủy đến thành phố Ninh, lái xe tốc độ nhanh nhất cũng phải mất sáu, bảy tiếng đồng hồ, đi và về là mất hơn mười tiếng đồng hồ, Trương Đông Thăng muốn tranh thủ thời gian để đi và về là điều không thể xảy ra. Lẽ nào... cái chết của Từ Tịnh thực sự là một sự cố sao?

Nghiêm Lương mím môi, nói: "Đáng tiếc, tôi nghĩ các em vốn có cơ hội để quay lại với nhau, không ai có thể ngờ được lại xảy ra sự cố như thế này. Nhưng... em có bao giờ nghĩ biết đâu sự việc này không phải là sự cố?"

Trương Đông Thăng kinh ngạc hỏi: "Vậy thì là gì?"

"Tỉ lệ những người trẻ tuổi như vậy đột tử rất thấp, em biết đấy, trước đây tôi đã từng làm cảnh sát, cũng có kinh nghiệm đối với một số tình huống, em có từng suy nghĩ có thể là khả năng em và Từ Tịnh quay trở lại với nhau sẽ gây ra sự bất mãn của một người khác, từ đó..."

"Ý thầy nói là... người tình của Từ Tịnh?"

Nghiêm Lương gật đầu: "Em biết anh ta là ai không?"

"Em chỉ biết là người cùng đơn vị với cô ấy, em chưa từng gặp, em cũng không biết cụ thể là người nào."

"Thực ra nếu thi thể Từ Tịnh vẫn còn, có lẽ có thể tiến hành xét nghiệm tử thi, phán đoán xem rốt cuộc có phải là đột tử hay không. Xét nghiệm tử thi của bên cảnh sát giao thông rất sơ sài qua loa, họ chỉ nhằm vào những tai nạn giao thông, đo lượng cồn trong máu, chỉ có đội cảnh sát hình sự mới có bác sĩ pháp y thực thụ. Cảnh sát

giao thông đo được là cô ấy không uống rượu trước khi lái xe, rồi căn cứ theo một số đặc trưng của tim, đưa ra kết luận là đột tử. Cảnh sát giao thông ngay hôm đó đã trả lại thi thể cho cậu, nhưng ngay ngày hôm sau cậu đã đưa đi hỏa thiêu, còn chưa qua bảy ngày, liệu có phải là... hơi gấp quá không?" Khi nói câu này, ánh mắt Nghiêm Lương lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Trương Đông Thăng.

Nào ngờ Trương Đông Thăng không hề căng thẳng chút nào, như thể đã có sự chuẩn bị kỹ lưỡng đối với câu hỏi này, anh ta chợt cắn răng nắm chặt tay, cuối cùng gí điếu thuốc lá vào trong gạt tàn.

Nghiêm Lương thu ánh mắt lại: "Sao vậy?"

Trương Đông Thăng thở hắt ra: "Thầy Nghiêm, có phải thầy đang nghi ngờ Từ Tịnh là do em hại chết không?"

"Ưm... sao lại có thể như thế được chứ?"

Trương Đông Thăng lắc đầu: "Em không phải là thằng ngốc, em đã nghe ra được ý tứ trong câu nói của thầy, không chỉ riêng thầy, có thể những người khác cũng nghĩ như vậy. Bố mẹ Từ Tịnh chết rồi, Từ Tịnh cũng chết rồi, Từ gia có nhiều nhà như vậy, rốt cuộc lại rơi vào tay em - một người đàn ông đi ở rể, có phải vậy không?"

"Ưm...", Nghiêm Lương không thể ngờ được anh ta lại trực tiếp nói thẳng ra như vậy, bỗng chốc không biết nên xử trí ra sao.

"Ngay hôm sau khi Từ Tịnh xảy ra chuyện, em đã không quan tâm đến người khác nói gì, mà giữ xác rồi vội vàng hỏa thiêu rồi mới tổ chức tang lễ, rõ ràng lại càng khả nghi, có phải vậy không?"

"Ưm..."

"Những người khác nghĩ như vậy, em cũng không muốn giải thích, bởi vì em thực sự không muốn nói gì về sự việc này nữa. Nhưng em thực sự không mong muốn thầy hiểu nhầm em, em thực

sự muốn gấp rút hỏa thiêu Từ Tịnh, bởi vì... đó là bởi vì hôm xảy ra sự việc em vội trở về thành phố Ninh, em phát hiện ra ở trong nhà có một chiếc bao cao su. Nhưng... em và Từ Tịnh đã lâu không có đời sống sinh hoạt vợ chồng." Trương Đông Thăng mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vào Nghiêm Lương, như thể anh ta đang cố hết sức để kìm nén tâm trạng bi thương phẫn nộ và nhục nhã của một người đàn ông vào trong lòng: "Từ lâu em đã đoán biết Từ Tịnh chắc chắn đã nảy sinh quan hệ tình dục đối với người đàn ông đó, nhưng em vốn không thể nào ngờ được, khi em đi trợ giảng ở vùng núi, em nghĩ mọi cách để lấy lòng cô ấy, em ngày ngày chụp ảnh, nghĩ ra đủ mọi lý do để nói chuyện với cô ấy, lấy lòng cô ấy. Cô ấy rõ ràng thể hiện ra sự vui vẻ, nhưng cô ấy lại trực tiếp đưa người khác về nhà. Em không muốn nhìn thấy cô ấy, thực sự, trong khoảnh khắc đó, em thực sự không muốn nhìn thấy Từ Tịnh nữa, em không thể nào chịu đựng nhìn thấy cô ấy nằm trong quan tài, em thà nhìn thấy cô ấy là một hộp tro. Thầy có hiểu không?"

Nghiêm Lương đan tay vào nhau, nhìn bộ dạng kích động của Trương Đông Thăng, lặng im không nói, hồi lâu sau, ông đứng dậy, nói: "Cậu nghỉ ngơi đi, mấy hôm nay bận bịu vất vả quá, nếu như cậu cần giúp đỡ, lúc nào cũng có thể liên hệ với tôi."

Khi bước ra ngoài phòng, Nghiêm Lương tháo kính xuống để lau, ông cảm thấy ông không nhìn rõ được con người Trương Đông Thăng.

Từ Tịnh lúc trước đã từng nói, nếu như cô xảy ra sự cố, chắc chắn là do Trương Đông Thăng làm. Nhưng đứng trên phương diện logic, trước khi Từ Tịnh chết hơn nửa tháng, Trương Đông Thăng đã có chứng cớ ngoại phạm, hơn nữa câu trả lời của anh ta không có

bất cứ vấn đề gì, thậm chí thần thái và cử chỉ của anh ta cũng đều hoàn toàn phù hợp.

Thực sự đã nghi ngờ nhầm sao?

Nghiêm Lương chìm vào suy ngẫm.

Chương 50

Buổi chiều ở trong hiệu sách Tân Hoa, Chu Triều Dương vừa nhìn thấy Phổ Phổ liền nói vẻ kích động: “Cuối cùng cũng gặp em rồi.”

Mặt Phổ Phổ thoáng ửng hồng, khẽ quay mặt đi: “Chẳng phải là ngày nào cũng đều gặp em sao?”

Chu Triều Dương nói vẻ nghiêm túc: “Anh có việc rất quan trọng muốn nói với em.”

Phổ Phổ cúi đầu thấp hơn nữa, mặt đỏ ửng hơn nữa: “Anh nói đi!”

“Người đàn ông đó, ông ta họ Trương, ông ta đã giết chết vợ ông ta rồi.”

“Gì cơ?”

Phổ Phổ ngẩng đầu trợn tròn mắt, những câu nói mà nó tưởng tượng không hề xuất hiện, lại đột nhiên nghe thấy câu nói này.

“Đúng thế, ông ta đã giết chết vợ ông ta rồi!”, Chu Triều Dương hình như không hề chú ý thấy sự thất vọng thoáng lướt qua gương mặt nó, lại nghiêm túc lặp lại câu nói.

“Ừm, sao anh biết được?”

Ngay lập tức Phổ Phổ lại nhíu mày: “Có phải ông ta bị bắt rồi không? Vậy thì em và Hạo Tử phải nhanh chóng trốn đi, nhưng anh thì sao?”

Chu Triều Dương lắc đầu: “Không, ông ta không bị cảnh sát bắt, là anh đã hỏi được ra đấy.” Cậu kể lại một lượt việc cậu nhìn thấy người đàn ông đó trên tivi và cả sự việc sáng nay.

Nghe xong, Phổ Phổ há miệng vô cùng kinh ngạc: “Việc một mình anh đi đến nhà ông ta thật vô cùng nguy hiểm.”

Chu Triều Dương bĩu môi: “Chẳng nguy hiểm gì đâu, bây giờ không có ai có thể bắt được ông ta, chỉ có chúng ta có tội chứng của ông ta, trước khi ông ta lấy được máy ảnh, sẽ không làm gì bất cứ đứa nào bọn mình.”

Phổ Phổ gật đầu, đồng thời nhìn cậu vẻ lo lắng: “Nhưng em vẫn cảm thấy rất nguy hiểm.”

Chu Triều Dương hừ một tiếng, nói: “Yên tâm đi, anh biết mà. Ông ta đã giết bố mẹ vợ của ông ta, rồi lại giết vợ ông ta, lần trước ông ta nói mình là người đi ở rể, tiền không phải là của ông ta. Nhưng bây giờ bố mẹ vợ và vợ ông ta đều đã chết rồi, căn cứ theo luật thừa kế, tất cả những thứ này đều thuộc về ông ta, tin rằng ông ta sẽ nhanh chóng có tiền để mua máy ảnh rồi.”

“Anh cho rằng cuối cùng ông ta thực sự sẽ bỏ ba mươi vạn tệ để mua à?”

“Đương nhiên rồi, nhưng...”, Chu Triều Dương do dự một lát, nói: “Ông ta nói mấy ngày nay ông ta phải tổ chức tang lễ, sẽ rất bận rộn, mấy hôm nữa anh sẽ lại đến tìm ông ta, em có thể đi cùng với anh được không?”

“Đương nhiên rồi, anh vì em và Hạo Tử như vậy, đương nhiên em phải đi cùng với anh.”

“Không không, việc mấy hôm nữa anh đến tìm ông ấy, ưm... không phải là vì em và Hạo Tử.”

Phổ Phổ hỏi vẻ băn khoăn: “Thế là vì việc gì?”

Chu Triều Dương nói: “Anh vẫn còn chưa nghĩ xong, nhưng anh hy vọng đến lúc đó em có thể nói giúp anh.”

“Em chắc chắn sẽ giúp anh.”

“Ưm, thế thì quyết định như vậy nhé, bọn mình cùng đến đó, đến lúc đó bất luận anh nói gì, em cũng đều đứng về phía anh, ủng hộ anh, có được không?”

Phổ Phổ nghĩ một lát, quả quyết đồng ý: “Không vấn đề gì, em vẫn luôn đứng về phía anh!” Nói xong, nó lại e thẹn cúi đầu, vội chuyển đề tài: “Dạo này mối quan hệ giữa anh và bố anh như thế nào rồi?”

Chu Triều Dương hừ một tiếng: “Bố anh đã chết rồi!”

Phổ Phổ thất kinh: “A, là việc xảy ra khi nào, bố anh sao đột nhiên lại chết thế?”

Chu Triều Dương bĩu môi: “Ý anh là, trong lòng anh, ông ấy đã chết rồi! Anh và mẹ anh bị mụ ta thuê người tạt phân, ở cửa nhà cũng bị tạt sơn đỏ. Anh đã báo cảnh sát, cảnh sát muốn bắt mụ ta nhưng ông ấy luôn luôn bênh vực, che chở. Trong lòng ông ta chỉ có mụ ta là người quan trọng, anh và ông ta hoàn toàn là hai gia đình riêng biệt, ông ta chỉ yêu mỗi gia đình nhà con mụ đó thôi.”

Cậu kể lại một lượt chuyện bà ta thuê người hất phân tạt sơn.

Phổ Phổ nắm chặt tay nói vẻ phẫn nộ: “Sao lại có loại người như vậy? Lại còn hất phân vào anh, thực sự quá đáng ghét, cần phải để mụ ta trong bể phốt, cho mụ ta chết đuối ở trong đó mới hả giận được.”

“Đúng thế, anh cũng hận một nỗi không làm được như vậy”, khóe môi Chu Triều Dương thoáng hiện ra nụ cười lạnh lẽo.

“Cuối cùng mụ ta thế nào, cảnh sát nhốt mụ ta bao lâu?”

Chu Triều Dương nghiến răng: “Chỉ nhốt có một ngày, nộp tiền phạt.”

“Mỗi một ngày sao?”, Phổ Phổ hằn học nói: “Cảnh sát chắc chắn bị mụ ta mua chuộc rồi, cảnh sát từ trước tới nay đều không phải là người tốt, bố em đã nói như vậy đấy!”

Chu Triều Dương nói vẻ bất lực: “Sự việc này vốn dĩ không thể trách cảnh sát được, vốn dĩ phải nhốt bà ta lại nhiều ngày, nhưng là bố anh muốn anh đừng truy cứu trách nhiệm của bà ta.”

“Việc này... mụ ta tạt phân vào người anh kia mà, sự việc như vậy, bố anh cũng có thể bảo anh cho qua được sao?”

“Trong lòng ông ta chỉ có một mình gia đình nhà con mụ ấy, ông ta không những bảo anh bỏ qua, còn nói bồi thường cho anh và mẹ anh một vạn tệ.”

Phổ Phổ gật đầu: “Ông ta đưa anh tiền vốn dĩ là việc đương nhiên, ưm, một vạn tệ cũng rất nhiều đấy, nhưng chú ấy vốn dĩ cần phải đưa cho anh nhiều hơn.”

Chu Triều Dương nhìn nó một lúc, cười khẩy, lắc đầu, dùng giọng điệu hết sức kỳ lạ: “Ông ta không nói đến tiền, ông ta vẫn còn là bố anh. Ông ta đưa cho anh tiền, bắt đầu từ khoảnh khắc ấy, bố anh đã chết rồi.”

Phổ Phổ hỏi vẻ khó hiểu: “Ông ta không đưa anh tiền thì mới không phải là bố anh chứ! Tại sao đưa anh tiền, ngược lại lại không phải là bố anh nữa?”

Chu Triều Dương nhìn nó một lúc, mỉm cười, như thể là ánh mắt của một người lớn nhìn nó: “Đợi mấy năm nữa, em sẽ hiểu thôi.”

Chương 51

Dưới sự nhờ vả của Nghiêm Lương, mấy người cảnh sát cấp dưới của Diệp Quân đã tiến hành điều tra một số sự việc và nhanh chóng có được kết quả.

“Trong nửa tháng trước khi Từ Tịnh chết, Trương Đông Thăng đúng là vẫn luôn ở vùng núi Lệ Thủy để tiến hành trợ giảng. Về điều này, số liệu của nhà cung cấp dịch vụ di động có thể chứng thực, anh ta chưa bao giờ rời khỏi khu vực đó, hơn nữa chúng tôi cũng đã hỏi những giáo viên cùng trợ giảng với anh ta, cũng chứng thực được điều này.” Diệp Quân thông báo cho Nghiêm Lương kết quả.

Nghiêm Lương đứng im tại chỗ, lặng lẽ suy nghĩ.

Diệp Quân đưa ra kết luận: “Vì vậy, Trương Đông Thăng không thể nào là hung thủ được.”

Nghiêm Lương cũng không biết nói ra sao, ông biết có một số cách giết người có thể không giết tại hiện trường, nhưng ông không nói ra những loại khả năng này, bởi vì cùng với việc Từ Tịnh đã bị hỏa thiêu, vốn không thể nào điều tra ra được kết quả.

Có thể là do Trương Đông Thăng giết, có thể là sự cố, e rằng chân tướng sự việc vĩnh viễn không thể nào sáng tỏ được.

Diệp Quân nói tiếp: “Nếu như nhất định nói cái chết của Từ Tịnh không phải là sự cố, nếu đem so sánh với Trương Đông Thăng, thì người tình của Từ Tịnh càng khả nghi hơn. Người tình của cô ấy họ Phó, cùng đơn vị với cô ấy, là cấp trên của cô ấy, nhiều hơn cô ấy ba tuổi, đã kết hôn, tình cảm vợ chồng không được tốt, cho nên từ năm ngoái bắt đầu qua lại với Từ Tịnh. Người đàn ông này khá thư

sinh, trông mặt mũi cũng điển trai, lại có tiền, nghe nói làm việc lão luyện, rất phong độ, đã có rất nhiều mối quan hệ nam nữ không chính đáng với nhiều người phụ nữ khác. Anh ta thừa nhận trong khoảng thời gian này từng đi đến nhà Từ Tịnh, anh ta ban đầu nói chỉ đơn thuần là đến an ủi đối phương, sau đó khi bị bọn tôi chất vấn mới chịu thừa nhận, anh ta cũng đã từng quan hệ tình dục với Từ Tịnh ở trong nhà cô ấy, dùng bao cao su."

Nghiêm Lương gật đầu: "Trương Đông Thăng cũng phát hiện ra bao cao su đã bị bóc ở trong nhà, thế nên vô cùng tức giận, lập tức muốn hỏa thiêu thi thể Từ Tịnh, điều này nói ra cũng khá hợp lý."

Diệp Quân nói: "Ngoài ra, chúng tôi cũng tìm hiểu được qua những người khác, anh ta và Từ Tịnh đã từng có nhiều lần cãi cọ, chúng tôi cũng đã hỏi anh ta về sự việc này và anh ta cũng đã thừa nhận. Bởi vì anh ta ghen tuông khi nhìn thấy nội dung trò chuyện ám muội ở Wechat của Từ Tịnh và Trương Đông Thăng. Nhưng anh ta kiên quyết phủ nhận anh ta hại Từ Tịnh, nghe nói bọn họ đều chuẩn bị cuối năm nay cùng ly hôn, năm sau sẽ kết hôn, sẽ không vì chuyện vặt nội dung trên Wechat mà gây ra cãi cọ lớn."

Nghiêm Lương nhìn Diệp Quân: "Anh thấy thế nào?"

"Chúng tôi không tìm ra được chứng cứ để phản bác, vụ việc lần này vốn được xác định là sự cố ngoài mong muốn, cho nên cũng không thể tiến hành thực thi cưỡng chế thẩm vấn anh ta được. Anh ta nói sau khi bố mẹ Từ Tịnh mất, cô ấy đã nói với anh ta nếu một ngày nào đó đột nhiên cô ấy chết đi, chắc chắn là do Trương Đông Thăng làm. Nhưng trong sự việc này, anh ta cũng không tin thực sự là Trương Đông Thăng làm, vì trong mấy ngày trước khi Từ Tịnh xảy ra chuyện, bọn họ vẫn luôn ở bên nhau, Trương Đông Thăng đúng

là chưa từng trở về nhà. Từ Tịnh dạo này thường xuyên uống rượu, thỉnh thoảng cũng uống thuốc ngủ, cho nên anh ta cũng cảm thấy Từ Tịnh là đột tử tự nhiên. Đương nhiên, về sự việc này, anh ta hy vọng phía cảnh sát có thể bảo mật giúp anh ta, anh ta không muốn để người khác biết là một hôm trước khi Từ Tịnh chết là ở cùng với anh ta, như vậy thì sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của anh ta."

Nghiêm Lương suy nghĩ hồi lâu, gật đầu thể hiện sự cảm ơn với Diệp Quân. Ông cũng không biết bây giờ cần phải giải quyết như thế nào.

Lật bài với Trương Đông Thăng? Tiến hành điều tra thêm về anh ta?

Từ Tịnh đã bị hỏa thiêu, mấy phương thức không có mặt ở hiện trường vẫn có thể giết người đều phải tiến hành xét nghiệm thi thể kỹ lưỡng hơn, thế nhưng bây giờ đã không thể nào thực hiện được nữa rồi, không điều tra ra được kết quả nào cả. Chỉ cần chính bản thân Trương Đông Thăng không khai ra thì không ai có thể làm gì được anh ta cả.

Đối với việc tiếp tục điều tra Trương Đông Thăng, Nghiêm Lương không còn ôm chút hy vọng nào.

Ông đã có kinh nghiệm làm cảnh sát nhiều năm, biết rất rõ không phải tất cả mọi vụ án đều có thể tìm ra được chân tướng sự việc. Rất nhiều chân tướng sự việc vĩnh viễn bị chôn vùi không ai hay biết.

Huống hồ, nếu như Từ Tịnh là đột tử tự nhiên, vốn không liên quan gì đến Trương Đông Thăng, mình nghi ngờ cậu ta như vậy, sau này còn có thể qua lại với nhau như thế nào? Ông chỉ có thể cầu khấn trong lòng, không phải do Trương Đông Thăng làm, đây là

sự cố ngoài mong muốn, không có liên quan gì đến cậu sinh viên đó của ông.

Chương 52

Mấy ngày sau đó, Chu Triều Dương và Phổ Phổ vẫn gặp mặt nhau tại hiệu sách Tân Hoa vào mỗi buổi chiều. Chu Triều Dương không hề nhắc đến việc Phổ Phổ thích cậu, trong lòng Phổ Phổ rất hụt hẫng, nhưng nó cũng nhận ra được dạo này Chu Triều Dương tâm trạng rất nặng nề, rất ít nói, có lúc nhìn thấy cậu nhìn vào đề thi, nửa tiếng đồng hồ sau cậu vẫn dừng lại ở trang đó. Cho đến tận ngày cuối cùng của tuần, ngày hôm đó khi gặp mặt, Chu Triều Dương dường như thay đổi thành một người khác, bởi vì đầu lông mày của cậu đã hoàn toàn dãn ra. Cả buổi chiều bọn chúng đều đọc sách trò chuyện, đã tìm lại được niềm vui bấy lâu.

Lúc chia tay, Chu Triều Dương nói với nó: “Người đàn ông đó đã lo xong tang lễ rồi, đã đến lúc đi tìm ông ta rồi. Tám giờ sáng mai, em và anh gặp nhau ở cửa hiệu sách, bọn mình cùng đi. Đến lúc đó bất luận là anh đưa ra lời yêu cầu gì với ông ta, em cũng đều đứng về phía anh, có được không?”

Phổ Phổ nhìn cậu với vẻ kinh ngạc, hỏi cậu rốt cuộc là chuyện gì, cậu nói ngày mai sẽ biết thôi, không chịu tiết lộ thêm. Cuối cùng, Phổ Phổ vẫn gật đầu đồng ý.

Sáng hôm sau, sau khi hai đứa gặp mặt, cùng đến Thịnh Thế Hào Đình, tiểu khu này vẫn rất trống vắng, bên trong chỉ có thưa thớt người, cả bãi đỗ xe cũng chỉ có mấy chiếc xe đang đỗ, chiếc xe BMW màu đỏ đang đỗ ở một góc, chứng tỏ người đàn ông đó đang ở nhà.

Chu Triều Dương đã là lần thứ ba đến đây, quen thuộc đường xá, ấn chuông cửa, đi lên lầu, khi nhìn thấy người đàn ông đó, đối phương vẫn đang mặc áo ngủ. Ánh mắt Trương Đông Thăng dừng lại mấy giây trên khuôn mặt Chu Triều Dương, rồi lại nhìn sang Phổ Phổ, mỉm cười: “Ngồi đi, muốn uống chút gì không? Phổ Phổ, cháu uống Coca à, Triều Dương cháu uống nước cam nhé?”

Chu Triều Dương gật đầu: “Cảm ơn chú!”

Trương Đông Thăng rót nước cho hai đứa, còn mình thì ngồi xuống đối diện bọn chúng, tự châm một điếu thuốc: “Chú có thể hút thuốc được không?”

Chu Triều Dương không buồn để tâm: “Đây là nhà chú, chú cứ tùy ý.”

“Ha ha. Trương Đông Thăng châm điếu thuốc, giọng nói vô cùng thoải mái: “Các cháu đến lấy tiền phải không? Thủ tục thừa kế tài sản chú vẫn chưa làm xong, e rằng nhất thời không lấy ra được nhiều tiền như vậy, hay là...”

Chu Triều Dương ngắt lời anh ta: “Chú à, chúng cháu không phải đến để lấy tiền.”

Phổ Phổ nhìn cậu một cái, trong lòng vẫn không tài nào hiểu nổi, không phải đến lấy tiền thì còn có thể làm được gì chứ.

Chu Triều Dương nói tiếp: “Lần trước chú nói cho cháu biết dùng thuốc độc để giết người, chú có thể nói rõ hơn một chút được không?”

Trương Đông Thăng mím môi, cười khổ não: "Lần trước cháu cứ nhất định hỏi cho đến cùng, chú đành phải tùy tiện nghĩ ra một lý do để lừa cháu, thực ra vợ chú đúng là bị đột tử tai nạn giao thông.”

Chu Triều Dương ngồi ngay ngắn lắc đầu giống như một người đã trưởng thành, nói vẻ không tin: “Chú không cần lừa chúng cháu, chúng cháu biết rõ chú, vợ chú chắc chắn là do chú giết hại. Nếu không lần trước chú cũng không cần hoảng hốt để đuổi cháu đi như vậy, cháu nghĩ ông chú lần trước đó rất có thể biết được chút nội tình.”

Khóe mắt Trương Đông Thăng khẽ nheo lại, vẫn một mực kiên quyết: “Đúng là bị đột tử, không lừa cháu đâu".

“Chú à, chú không giữ chữ tín chút nào, hôm đó chú rõ ràng nói với cháu là sẽ nói cụ thể với cháu là đầu độc chết như thế nào, hôm nay chú lại nuốt lời. Chú như thế này cháu thực sự lo lắng khi chú mua máy ảnh của bọn cháu liệu có giở trò gì không.”

Trương Đông Thăng chau mày, ánh mắt nhìn Chu Triều Dương vô cùng phức tạp, anh ta cảm thấy đứa trẻ này bất luận là ánh mắt hay là hành vi cử chỉ, thậm chí ngay cả cách nói chuyện hoàn toàn khác lúc trước, thậm chí còn hơi khiến cho anh ta cảm thấy ớn lạnh. Đúng vậy, chính là ớn lạnh, sự lạnh giá của nó với Phổ Phổ không giống nhau, con bé Phổ Phổ mặc dù khiến anh ta vô cùng căm ghét, nhưng sau khi tiếp xúc một thời gian, anh ta cảm thấy nó có vẻ như là đang cố gắng che giấu một phần bộ mặt non nớt của mình, như là một loại động tác phòng ngự. Nhưng Chu Triều Dương hôm nay lại xuất hiện ra một thứ mong muốn tấn công, bất chấp tất cả, anh ta ho hắng một tiếng: “Sự việc của vợ chú không liên quan gì đến các cháu, các cháu yên tâm, đợi sau khi chú xử lý xong về tài sản, nhất định sẽ đưa tiền cho các cháu. Chú nói với các cháu một câu nói thật lòng, các cháu có lẽ nhìn thấy chú giết người, cảm thấy chú rất xấu xa, rất độc ác. Thực ra chú cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ của mình.

Chú là người đi ở rể trong cái gia đình này, có lẽ các cháu không hiểu được thứ cảm giác này đâu. Vậy chú nói đơn giản với các cháu thế này, nếu như bố mẹ chú đến đây thăm chú, thăm con dâu, thăm nhà thông gia, họ không để cho bố mẹ chú ở trong nhà. Bố mẹ chú đã ngần ấy tuổi, nuôi nấng chú khôn lớn thành người, nhìn thấy con trai sau khi kết hôn, họ muốn vào nhà cũng khó, cháu nói xem trong lòng họ sẽ nghĩ như thế nào?"

Anh ta hướng ánh mắt về phía Phổ Phổ, Phổ Phổ mím môi: "Họ không để cho bố mẹ chú ở trong nhà à?"

Trương Đông Thăng rầu rĩ nói: "Chú xuất thân từ nông thôn, họ là người thành phố, chê bố mẹ chú bẩn."

Phổ Phổ gật đầu: "Cháu cũng ở nông thôn", tiếp đến nó lại lắc đầu: "Nhưng như thế chú cũng không thể giết chết họ được."

Trương Đông Thăng cười khẩy một tiếng: "Vợ chú ngoại tình, cô ta muốn ly hôn với chú, chú là người ở rể, sau khi ly hôn thì một xu cũng không nhận được, hơn nữa cô ta còn đưa người đàn ông khác về nhà. Cháu nhìn chú xem, không có con phải không? Chú đã kết hôn bốn năm, vợ chú không muốn sinh con. Bây giờ cô ta muốn sinh con với người đàn ông khác, cháu nói xem, chú làm như vậy có phải là bị ép đến đường cùng không?"

Bỗng trong khoảnh khắc lời nói của Trương Đông Thăng đã chạm đến tâm khảm của Phổ Phổ, nó nghiến răng, lạnh lùng nói: "Vợ chú đúng là đáng chết!"

Trương Đông Thăng vốn dĩ chỉ là giả vờ để tỏ ra đáng thương, nhận được sự đồng tình thương cảm của bọn chúng, giảm bớt tâm lý phòng bị của bọn chúng. Sau khi nói ra cảnh ngộ của mình, thật

không ngờ Phổ Phổ lại thể hiện ra thái độ như cùng chung một kẻ thù với anh ta, điều này lại khiến anh ta hơi kinh ngạc.

Anh ta thoáng suy nghĩ một lát, nói tiếp: “Chú không có con, chú là thầy giáo, nhìn thấy các cháu, giống như thể nhìn thấy con của mình, nhìn thấy học sinh của mình. Mặc dù các cháu không nói cho chú biết tình hình cụ thể của mình, nhưng chú có thể nhận ra gia đình các cháu chắc chắn xảy ra một số sự việc. Chú không muốn nhìn thấy ba đứa trẻ vị thành niên các cháu phải tiếp xúc với những điều này, các cháu lẽ ra phải được học tập tốt ở trường, như vậy thì sẽ có được một tương lai hoàn toàn khác biệt với bây giờ. Thứ quý giá nhất của con người, là tương lai có sự mong đợi. Cuộc đời của chú đã thành ra như thế này rồi, không thể nào thay đổi được, nhưng các cháu thì có thể. Chú bằng lòng sau này sẽ giúp đỡ các cháu, cho đến khi các cháu tốt nghiệp đại học, có thể làm chủ được tương lai của mình.”

Anh ta nhìn hai đứa. Phổ Phổ cúi đầu, ánh mắt trở nên ảm đạm. Chu Triều Dương cũng có vẻ như đang suy ngẫm.

Anh ta cảm thấy nước cờ này đi rất chuẩn, dù sao cũng vẫn là trẻ con, vẫn dễ dàng lấy được sự tín nhiệm của bọn chúng.

Đúng lúc anh ta đang thầm đắc ý, Chu Triều Dương lại ngẩng đầu lên, quay trở lại nét mặt vừa rồi: “Chú à, hôm nay bọn cháu đến không phải là để nghe chú thuyết giáo, cháu bắt buộc cần phải biết, chú đã làm thế nào để đầu độc chết vợ mình.”

Trương Đông Thăng chau mày nói: “Việc này thực sự không liên quan gì đến cháu cả.”

“Không, có liên quan, hôm nay cháu nhất định phải biết.”

“Cháu biết thì có tác dụng gì chứ? Cháu nghĩ là chú sẽ dùng cách thức tương tự để đối phó với các cháu sao? Việc này không thể nào, cháu yên tâm đi. Chú cũng không đến nỗi vì tiết kiệm ba mươi vạn tệ mà lại tiếp tục giết người.”

“Điều này không liên quan đến việc giao dịch giữa chúng ta, cháu chỉ là nhất định muốn biết được cách thức của chú.”

“Cháu muốn làm gì? Cháu cũng muốn giết người à?”Trương Đông Thăng cười khẩy vẻ bất cần.

Nào ngờ Chu Triều Dương thốt ra một câu: “Đúng vậy, cháu cũng muốn giết người!”

Ngay lúc đó, Phổ Phổ trợn tròn mắt, nhìn Chu Triều Dương với vẻ hết sức kinh ngạc.

Trương Đông Thăng cũng nhíu chặt lông mày, săm soi nhìn cậu, qua nét mặt có thể nhận ra tên tiểu quỷ này không phải là đang nói đùa.

Trương Đông Thăng ho hắng một tiếng: “Cháu, cháu muốn giết ai? Chú biết ở độ tuổi này của các cháu, việc đánh nhau hay bị bắt nạt thường xuyên xảy ra, cũng rất dễ nhất thời kích động, chú nói cho cháu biết, những sự việc này sau khi cháu lớn lên hồi tưởng lại, thực ra đều là những chuyện rất vụn vặt.”

Chu Triều Dương cắt lời anh ta: “Không liên quan đến những việc vụn vặt đó. Tóm lại là hôm nay chú phải nói cho cháu biết!”, ngữ khí của cậu trở nên đột nhiên dồn ép, “Chú chắc chắn phải nói cho cháu biết, nếu không cháu sẽ làm bất cứ việc gì.”

Trương Đông Thăng nét mặt chợt đông cứng lại, ngón tay kẹp điếu thuốc cũng dừng ở lưng chừng, một lúc lâu sau, anh ta hướng

ánh mắt sang Phổ Phổ, chính lúc này đây anh ta thấy Phổ Phổ còn bớt đáng ghét hơn Chu Triều Dương: “Nó... xảy ra chuyện gì vậy?”

Phổ Phổ nhìn Chu Triều Dương cũng thận trọng hỏi: “Anh... anh muốn làm gì vậy?”

Chu Triều Dương quay đầu nhìn nó, nói: “Em sẽ ủng hộ anh, có phải vậy không?”

“Ơ...”, Phổ do dự một lát, nhưng rồi vẫn gật đầu: “Ừm. Chú à, xin chú hãy nói cho chúng cháu biết đi!”

Trương Đông Thăng mím môi, đứng dậy dập điếu thuốc, đi đi lại lại một hồi, rồi lại ngồi xuống ghế, hai tay đan vào nhau, hỏi vẻ quan tâm: “Nói cho chú biết đã xảy ra chuyện gì rồi, cháu muốn làm gì?”

Chu Triều Dương hít thở một hơi thật sâu: “Cháu muốn giết hai người lớn, cháu cần phải hạ độc, cháu cần biết chú làm thế nào để đạt được mục đích.”

Phổ Phổ hỏi vẻ kinh ngạc: “Anh muốn giết ai? Giết con mụ đó sao? Sao lại là hai người?”

Chu Triều Dương không buồn để tâm, vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm vào Trương Đông Thăng.

“Việc này...”, Trương Đông Thăng cắn môi, chau mày nói: “Hai người đó là gì với cháu?”

“Việc này chú không cần biết, tóm lại, cháu sẽ không liên lụy đến chú, chỉ cần chú giúp cháu, cháu quyết không làm liên lụy đến chú đâu.”

Trương Đông Thăng lắc đầu: “Nghe chú nói này, cháu vẫn còn nhỏ, nghĩ gì cũng quá đơn giản mất rồi, hạ độc không hề đơn giản giống như cháu nghĩ, sẽ bị cảnh sát điều tra ra được. Hơn nữa, chỉ cần cháu tiếp cận với đối phương, hạ độc vào thức ăn của đối

phương, nếu không thì người đó sao có thể ăn phải thuốc độc được chứ?"

"Nhưng chú đã đi công tác, vậy chú làm thế nào để đầu độc chết vợ của mình được? Cảnh sát chẳng phải là cũng không hề phát hiện ra sao?"

Trương Đông Thăng bĩu môi: "Rất phức tạp, chú cũng là do may mắn thôi, nếu không e là cảnh sát vẫn điều tra ra được."

Chu Triều Dương nói: "Dù sao bọn cháu đã biết chú giết người, chú nói cho cháu biết cụ thể cần phải làm thế nào, cũng chẳng có việc gì ghê gớm cả." Cậu nhấn mạnh ngữ khí: "Tóm lại hôm nay chú nhất định phải nói cho cháu biết. Phổ Phổ, em sẽ giúp anh nhỉ."

Phổ Phổ khẽ cắn răng, do dự một lát, cuối cùng vẫn hướng về Trương Đông Thăng: "Chú à, chú nhất định phải nói cho anh ấy, nếu không, chú biết rồi đấy."

Sắc mặt Trương Đông Thăng trở nên lạnh giá, nhìn ngắm hai đứa trẻ trước mặt, lúc này đây, trong ánh mắt Phổ Phổ dường như còn mang theo sự khẩn cầu, còn trong ánh mắt của Chu Triều Dương thì hoàn toàn chỉ còn lại thứ cảm giác dồn nén người khác.

Nếu như Đinh Hạo cũng có mặt ở đây, e rằng anh ta đã trực tiếp khống chế cả ba đứa, rồi sẽ ép hỏi ra vị trí cất giấu máy ảnh, cuối cùng giết luôn cả ba đứa, nhưng lần nào đến bọn chúng cũng đều thương lượng trước, để lại một đứa ở ngoài, anh ta thực sự không dám ra tay.

Anh ta đã gây ra hai vụ án mạng thần không biết, quỷ không hay, thậm chí phía cảnh sát cũng không thể điều tra ra được, thật không ngờ số phận của anh ta lại nằm trong tay ba đứa tiểu quỷ, anh ta cảm thấy đúng là một sự giễu cợt khôi hài.

Anh ta hít thở thật sâu, nghĩ bụng bọn tiểu quỷ này đã biết anh ta hai lần giết người, cho nên cũng chẳng có gì cần giấu giếm việc anh ta giết Từ Tịnh như thế nào, đành nói: “Vợ chú mỗi buổi sáng sớm đều uống một viên thuốc con nhộng thực phẩm chức năng để làm đẹp, chú giấu thuốc độc trong viên thuốc con nhộng của cô ấy, sau đó đi công tác, nửa tháng sau, cô ấy uống vào viên thuốc có chứa chất độc đó nên đã chết, lúc đó chú đang ở ngoại tỉnh, cho nên cảnh sát không nghi ngờ chú.”

Chu Triều Dương hỏi: “Là thuốc độc gì?”

Trương Đông Thăng chau mày: “Cyanide[3], có lẽ cháu không biết.”

Chu Triều Dương lắc đầu, học sinh cấp hai đúng là chưa tiếp xúc với loại chất hóa học này, cậu hỏi tiếp: “Làm sao chú có được độc dược này?”

Trương Đông Thăng trả lời với vẻ miễn cưỡng: “Chú tự điều chế.”

“Chú chẳng phải là thầy giáo môn Toán sao?”

“Môn Toán - Lý - Hóa của chú đều không quá tệ.”

“Chất độc này sau khi uống vào bao lâu thì khiến cho người ta tử vong?”

Trương Đông Thăng thở dài nhìn một cậu học sinh “hiếu học" như vậy, bĩu môi: “Mấy phút sau.”

Chu Triều Dương suy nghĩ một hồi: “Không đúng, chú đang nói dối!”

“Chú không lừa cháu đâu, đến bây giờ chú còn gì đáng phải lừa nữa chứ?”

“Vợ chú uống viên thuốc ở nhà, theo như lời chú nói mấy phút sau là chết rồi, sao lại chết ở trên đường chứ?”

“Việc này à...”, Trương Đông Thăng chỉ có thể nói hết tất cả các bí mật trong việc giết Từ Tịnh ra, “Thực ra độc dược của chú được giấu trong một viên thuốc nhộng nhỏ hơn nữa, rồi viên nhộng nhỏ hơn nữa đặt vào trong viên nhộng to. Lớp ngoài của viên nhộng sẽ được phân giải ở trong dạ dày, chẳng mất khoảng thời gian mấy phút cả, nhưng hai lớp trong của viên nhộng thì có sự khác biệt, thời gian sẽ lâu hơn, cho nên vừa vặn sau khi cô ấy ra khỏi nhà, bị đột tử ở trên xe.”

Chu Triều Dương gật đầu hài lòng: “Chú thì đang đi công tác, vợ chú lại đột tử ở trên xe, thảo nào cảnh sát không điều tra chú. Nhưng nếu vợ chú không uống viên nhộng đấy vào buổi sáng, vậy thì chú phải làm thế nào?”

“Cô ấy thường đều uống buổi sáng, nhưng nếu cho dù có uống buổi tối, có chết ở trong nhà, chú đang đi công tác thì cũng ít khả năng bị nghi ngờ, chỉ cần chú về sớm và hỏa thiêu thi thể của cô ấy thì không còn ai biết được nữa. Đương nhiên việc cô ấy uống viên thuốc trước khi ra khỏi nhà, cuối cùng bị đột tử trong quá trình lái xe là kết quả tốt nhất. Như vậy thì cảnh sát giao thông sẽ điều tra, cảnh sát giao thông sẽ không đủ chuyên nghiệp. Cho nên chú mới nói vận may cũng vô cùng quan trọng. Còn nếu cháu muốn dùng độc dược để giết người, nếu như đối phương ăn thứ đồ nào đó và chết ngay, thì cảnh sát sẽ cho là bị trúng độc, liệu có thể không nghi ngờ đến cháu - người đã tiếp cận với đồ ăn của họ sao? Cho nên cháu không cần nghĩ nữa, việc dùng độc dược để giết người vốn không đơn giản như cháu nghĩ đâu.”

Chu Triều Dương suy nghĩ giây lát, chau mày, thì ra người đàn ông này giết vợ không hề đơn giản như vậy. Còn cậu thì sao, ngay cả cơ hội để tiếp cận với hai người đó còn không có, vậy làm thế nào để hạ độc đây?

Giây lát sau cậu lại ngẩng đầu lên: "Loại độc dược này chỉ có ăn vào mới có thể đầu độc chết người được sao?"

"Ơ... đương nhiên rồi."

"Nếu như mũi ngửi vào thì sao?"

"Vậy thì cần phải ở trong môi trường kín mít, trong cả bầu không khí đều là độc dược, sao mà có thể điều chế ra nhiều độc dược như vậy chứ?"

"Tiêm vào thì sao?"

"Ơ...", Trương Đông Thăng chau mày nhìn cậu, nói vẻ bất lực: "Trên phương diện lý luận thì có thể, nhưng, cháu muốn làm gì?"

"Tiêm có phải là còn chết nhanh hơn ăn vào không?"

Trương Đông Thăng nhìn chằm chằm vào cậu, hỏi: "Ơ... sao cháu biết?"

"Chúng cháu từng học về hệ thống tuần hoàn trong cơ thể người."

"Rốt cuộc cháu muốn làm gì?"

"Chú hãy đưa thuốc độc cho cháu, cháu tự nghĩ cách."

Trương Đông Thăng thất kinh, về điều này thì anh ta bất luận thế nào cũng không thể đồng ý được. Nhìn bộ dạng của tên tiểu quỷ này, thực sự chuẩn bị giết người, nếu như đưa thuốc độc cho nó, tên tiểu quỷ này giết người không bị cảnh sát bắt được mới lạ. Cảnh sát bắt được nó, trăm phần trăm là nó sẽ khai ra mình. Anh ta vội lắc

đầu: “Chú hết thuốc độc rồi, ném đi rồi, thứ đồ ấy chú sao có thể cứ để đấy để đợi cảnh sát đến điều tra được chứ?”

“Không có thì chú có thể lại điều chế tiếp, chú nói chú biết cách điều chế thuốc độc mà.”

“Nguyên liệu chú cũng hết rồi.”

Chu Triều Dương lắc đầu vẻ rất kiên định: “Chú nói dối, chú chắc chắn có cách. Tóm lại, cháu không cần biết, chú nhất định phải giúp cháu việc này. Hay là, chú giúp cháu giết hai người đó”.

“Gì cơ, muốn chú giúp cháu giết người?”, Trương Đông Thăng xém chút nữa kêu lên, “Cháu rốt cuộc muốn giết ai?”

Chu Triều Dương cắn răng, giây lát sau thốt ra mấy chữ: “Bố cháu và người đàn bà của ông ấy!”

Trong khoảnh khắc, Phổ Phổ vốn thấp thỏm không yên, cuối cùng chợt thay đổi sắc mặt: “Gì cơ, còn có một người anh muốn giết là bố anh?”

Trương Đông Thăng thè lưỡi ra ngoài, cũng ngẩn người.

Chương 53

Hồi lâu sau, Trương Đông Thăng mới kịp phản ứng sau nỗi kinh ngạc vừa rồi, anh ta nhìn cậu với ánh mắt vô cùng phức tạp: “Bố cháu bên ngoài có người phụ nữ khác, chú có thể hiểu được, trong lòng cháu chắc chắn rất oán hận. Nhưng đây là chuyện của người lớn, cháu không nên quan tâm. Đợi khi cháu lớn lên, cháu sẽ hiểu rõ đạo lý này, bây giờ sự kích động nhất thời sẽ hủy hoại cả cuộc đời cháu. Suy nghĩ này, cháu mãi mãi phải nuốt vào trong bụng, không được để cho bất cứ ai hay biết.”

Phổ Phổ cũng vội khuyên nhủ: “Bố anh mặc dù đối với anh không tốt, nhưng bất luận thế nào, chú ấy cũng là bố anh, anh hãy tha thứ cho chú ấy đi!”

Chu Triều Dương bực bội nhìn Phổ Phổ: “Em đã hứa hôm nay bất luận thế nào cũng sẽ đứng về phía anh mà.”

“Đúng vậy, nhưng...”, Phổ Phổ chau mày, lần đầu tiên lộ ra nét mặt sợ hãi, “anh Triều Dương, nếu như anh làm như vậy, sau này chắc chắn anh sẽ phải hối hận đấy.”

Chu Triều Dương hét lên vẻ kích động: “Anh sẽ không hối hận đâu, anh quyết không hối hận!”

Trương Đông Thăng nhìn cậu, trong lòng nghĩ thầm, tên tiểu quỷ này e là sắp phát điên rồi nhỉ.

Phổ Phổ tiếp tục khuyên nhủ: “Mẹ anh chắc chắn cũng không muốn nhìn thấy anh như vậy, cô nhất định sẽ không đồng ý đâu.”

“Anh vĩnh viễn sẽ không nói cho mẹ biết.”

“Nhưng nếu như anh bị bắt thì sao?”

Chu Triều Dương nhìn Trương Đông Thăng: “Chú ấy giỏi như vậy, chú ấy sẽ giúp anh giết người, chắc chắn sẽ không để lại chứng cứ.”

Trương Đông Thăng lạnh lùng lắc đầu: “Chú sẽ không giúp cháu làm loại việc này, bất luận cháu nói như thế nào, cho dù ngay bây giờ cháu cầm máy ảnh đến đồn cảnh sát, chú cũng sẽ không giúp cháu giết bố cháu. Chú nói cho cháu biết, không phải là chú sợ việc, chú suy nghĩ cho cháu, một khi đã gây nên hành động giết bố, thì sẽ phải hối hận cả đời. Bất luận là cháu tự ra tay hay là tìm người khác giúp cháu giết bố cháu, đều không phải là giúp cháu, mà là hại cháu, hại cả cuộc đời cháu. Chú bắt buộc phải trịnh trọng nói cho cháu biết, những lời cháu nói hôm nay, chú và Phổ Phổ sẽ không nói với bất cứ ai. Cháu bắt buộc phải quên hết tất cả đi, nếu không đó chính là gánh nặng vô cùng to lớn trong tâm hồn cháu, sẽ trở thành trở ngại tâm lý của cả cuộc đời, cháu có hiểu không?”

Chu Triều Dương nhìn gương mặt nghiêm túc của Trương Đông Thăng, rồi lại nhìn gương mặt tỏ vẻ kiên quyết phản đối của Phổ Phổ, lạnh lùng hừ một tiếng, đứng dậy, trực tiếp mở cửa bước ra ngoài.

“Này, cháu đợi đã.” Trương Đông Thăng gọi cậu lại, cậu cũng mặc kệ, cứ thế lao xuống dưới lầu, Phổ Phổ đang định đuổi theo, Trương Đông Thăng vội kéo nó lại, nói: “Cháu nhất định phải làm cho nó bình ổn lại, quyết không thể để nó làm việc gì ngốc nghếch.”

“Cháu biết rồi!”

Nó đang định chạy đuổi theo, Trương Đông Thăng vẫn giữ nó lại, hỏi vẻ do dự: “Liệu nó có lấy máy ảnh...”

Phổ Phổ vội kịp phản ứng lại, nói: “Không đâu, cuối cùng chúng cháu vẫn cần trao đổi tiền với chú, tâm trạng của anh ấy không tốt, để cháu đi khuyên nhủ anh ấy, cháu chắc chắn sẽ khuyên nhủ được anh ấy, chú yên tâm.”

“Được, vậy cháu mau đi đi!”

Trương Đông Thăng thả Phổ Phổ ra, trong lòng thấp thỏm không yên, chỉ sợ Chu Triều Dương nhất thời kích động nộp máy ảnh cho đồn cảnh sát, nhưng nghĩ kỹ thì chắc là sẽ không làm như vậy đâu. Trực tiếp giao cho đồn cảnh sát hại chết anh ta thì chẳng có lợi ích gì cho Chu Triều Dương cả, hơn nữa bọn chúng sẽ không nhận được tiền. Nhưng những đứa trẻ ở độ tuổi này liệu có trong lúc kích động mặc kệ những điều lợi hại, được mất ra sao, cũng không biết chắc thế nào. Anh ta đi đến bên cửa sổ, nhìn thấy Phổ Phổ đã đuổi theo kịp Chu Triều Dương, hai đứa đứng lại nói chuyện rất lâu, cho đến khi trên mặt Chu Triều Dương nở ra nụ cười, anh ta mới tạm yên tâm.

Xem ra ba đứa tiểu quỷ này phải giải quyết cho nhanh, ngộ nhỡ mấy đứa ngốc nhất thời kích động lại gây ra chuyện gì, ngộ nhỡ rơi vào tay cảnh sát, vậy thì anh ta sẽ tiêu tùng theo.

Nhưng ba đứa này thực sự là quá thận trọng, không bao giờ ba đứa cùng đến một lúc, hơn nữa cũng không biết chúng giấu máy ảnh ở đâu, nếu không hỏi ra được thì thực sự khá phiền toái, còn phiền toái hơn cả việc giết cả nhà Từ Tịnh.

Chương 54

Chu Triều Dương sau khi xuống lầu, chạy một mạch mấy chục mét, đứng ở dưới một gốc cây to thở dốc. Trên đỉnh đầu, mặt trời nắng chói chang chiếu xuống, cậu cảm thấy sắp nghẹt thở, cả cơ thể dường như sắp nổ tung. Cậu đấm mạnh một phát vào thân cây, đầu từ từ dựa vào thân cây.

"Em xin lỗi!" Một giọng nói khẽ khàng truyền tới tai cậu.

Chu Triều Dương quay đầu lại nhìn thấy Phổ Phổ đang cúi đầu mím môi xin lỗi cậu, cậu hít thở thật sâu, hằn học thốt ra mấy chữ: "Tại sao em lại không giúp anh?"

Phổ Phổ nhìn cậu, lại cúi đầu: "Em thấy là anh không nên nghĩ như vậy."

"Em đã hứa với anh, hôm nay em chắc chắn sẽ đứng về phía anh kia mà!"

"Đó là bởi vì em vốn không thể nào ngờ được anh lại nói muốn giết chết bố anh, nếu như anh muốn báo thù bà ta, em đồng ý, nhưng chú ấy dù sao cũng vẫn là bố anh!"

Chu Triều Dương lạnh lùng nói: "Ông ta đã không còn là bố anh nữa rồi."

Phổ Phổ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt cậu: "Bất luận anh nghĩ như thế nào, chú ấy mãi mãi là bố của anh. Nếu như anh thực sự giết chú ấy, anh sẽ hối hận cả đời. Cả đời anh sẽ không tha thứ cho chính mình đâu!"

"Không thể nào, ông ấy chết đi, anh sẽ rất vui, cả cuộc đời này anh sẽ rất vui!"

Phổ Phổ cắn răng, đột nhiên nói lớn: “Đó là bởi vì anh vốn chưa thực sự mất đi bố đẻ của mình!”

Chu Triều Dương ngẩn người, nhìn bộ dạng của Phổ Phổ, khoang mắt nó đỏ hoe, nhưng không chảy nước mắt, đột nhiên cậu có mong muốn được ôm lấy bờ vai nó.

Phổ Phổ hít sâu một hơi, giọng điệu lại trở lại bình thản: “Anh thấy Hạo Tử thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

“Anh ấy thường ngày có phải là ngày nào cũng có bộ dạng cợt nhả cười hi ha không?”

“Phải rồi.”

“Thế thì anh không biết đấy, anh ấy buổi đêm thường xuyên gặp ác mộng, kêu thét và tỉnh giấc, sau đó lại co quắp người trong chăn không lên tiếng. Mặc dù anh ấy chưa bao giờ nói, nhưng em đã biết từ lâu rồi, anh ấy đang khóc.”

Chu Triều Dương mặt biến sắc.

Phổ Phổ nhìn cậu với vẻ hết sức nghiêm túc, một lúc sau lại thở dài, dùng giọng điệu vô cùng phức tạp: “Anh còn tốt hơn bọn em rất nhiều, tại sao anh còn muốn biến thành người thứ ba giống như bọn em chứ?”

“Anh...”, Chu Triều Dương đột nhiên cảm thấy cuống họng phình to đến độ không phát ra nổi âm thanh.

“Lần đó việc xảy ra với con ôn con đó vốn không phải là ý đồ ban đầu của anh, chỉ là sự cố. Nhưng bây giờ, nếu như anh thực sự dự định làm như vậy, thế thì không giống như vậy nữa. Nếu như anh bị bắt thì mẹ anh chỉ còn một mình thôi.”

Chu Triều Dương nuốt nước bọt, nhưng vẫn kiên trì: “Nhưng bà ta đối xử với anh và mẹ anh như vậy, bố anh lại vẫn cứ bênh vực che chở bà ta.”

“Bố anh là một người ích kỷ, nhưng chú ấy vẫn là bố anh.”

“Hừ!”

Phổ Phổ bĩu môi: “Thực ra, việc mà anh và mẹ anh gặp phải cứ coi như là hòa với việc của con ôn con. Anh không bị cảnh sát bắt đi, chỉ là bị bà ta báo thù thôi. Bà ta cũng bị cảnh sát bắt rồi, sau này bà ta không dám đến gây phiền hà với anh nữa. Bất luận sau này bố anh như thế nào, cho dù chú ấy không quan tâm đến anh nữa, anh và mẹ anh vẫn có thể tiếp tục sống như cũ, tại sao lại cứ phải nhất định báo thù chứ? Thành tích học tập của anh sau này chắc chắn sẽ vào học được trường đại học tốt, tìm được một công việc tốt, kiếm được một công việc kiếm được nhiều tiền, còn nhiều hơn bố anh nhiều. Đến lúc chú ấy già rồi, thấy anh giỏi giang như vậy, chú ấy chắc chắn sẽ hối hận trước đây đã không đối xử tốt với anh. Như vậy chẳng phải là kết quả tốt nhất sao?”

Chu Triều Dương cúi đầu, trầm mặc suy nghĩ giây lát, thở dài, nhìn Phổ Phổ và miễn cưỡng nở nụ cười: “Cảm ơn em!”

Phổ Phổ mím môi mỉm cười: “Anh đã nghĩ thông suốt rồi chứ?”

“Để anh nghĩ thêm một chút!”, cậu cười khổ não, nói: “Em cứ đứng mãi ở dưới nắng như vậy có nóng không? Tại sao lại không đứng xích lại đây?”

Phổ Phổ làm mặt quỷ: “Ai bảo nét mặt vừa rồi của anh như thể muốn ăn thịt người vậy.”

“Nhưng em là người không sợ ai cả mà, em lại sợ anh à?”

Phổ Phổ đỏ bừng mặt, không nói gì cả.

“Được rồi, chúng ta về thôi!”

Chương 55

"Cái gì, Triều Dương tìm gặp chú Trương, muốn chú ấy giúp cậu ấy giết bố cậu ấy và bà ta sao?" Đinh Hạo lần này cũng biết được đây là sự việc nghiêm trọng, tắt trò chơi, quay người lại nghiêm túc lắng nghe Phổ Phổ kể chuyện xảy ra buổi sáng.

"Đúng vậy!", Phổ Phổ gật đầu, "Có lẽ là do bà ta mấy lần giày vò anh ấy, anh ấy thực sự tức chết đi được."

"Nhưng bất luận thế nào cậu ấy cũng không được phép có suy nghĩ giết chết bố mình chứ!"

"Đúng vậy, em cũng cảm thấy như vậy."

"Em đã khuyên nhủ cậu ấy chưa?"

"Khuyên rồi, tạm thời lời khuyên đã có tác dụng, nhưng em thấy anh ấy có thể vẫn chưa thực sự triệt để định thần lại được."

"Ừm...", Đinh Hạo chau mày suy nghĩ, nói: "Chiều nay bọn mình cùng đi tìm cậu ấy nói chuyện."

Phổ Phổ nhìn cậu ta với vẻ khinh bỉ: "Hôm nay rốt cuộc anh cũng có thể không chơi game nữa rồi à?"

Đinh Hạo giải thích nói: "Anh thỉnh thoảng mới chơi một chút mà, người anh em xảy ra chuyện, anh chẳng phải định đến ngay sao."

Phổ Phổ lạnh lùng nói: "Em cảm thấy anh nên đề cao cảnh giác với người đàn ông đó hơn, bây giờ cuộc giao dịch vẫn chưa hoàn thành, anh đừng có mở miệng là gọi chú Trương nghe thân mật như thế, như thể ông ta thực sự là chú của anh vậy."

Đinh Hạo bĩu môi: "Anh cảm thấy chú ấy cũng không xấu xa giống như chúng ta tưởng, chú ấy đưa cho anh máy vi tính, mua

sách cho em, chú ấy dù sao cũng là thầy giáo, đúng là vẫn rất quan tâm tới bọn mình."

Phổ Phổ lườm cậu ta một cái: "Ông ta đang mua chuộc lòng người đấy."

"Có lẽ không cần thiết thì phải, chú ấy cũng không nói bảo chúng ta bán rẻ chiếc máy ảnh cho chú ấy mà?"

"Tóm lại là anh cần phải hết sức thận trọng, người đàn ông này thực sự rất nham hiểm."

Đinh Hạo lắc đầu: "Không đến nỗi thế đâu."

Phổ Phổ trịnh trọng nói: "Dù sao tất cả mọi việc của bọn mình và Triều Dương, quyết không thể tiết lộ cho ông ta biết, nếu không ông ta sẽ biết chúng ta sẽ không dám giao máy ảnh cho cảnh sát, đến lúc đó quyền chủ động lại rơi vào tay ông ta rồi."

Đinh Hạo xua tay: "Yên tâm đi, anh biết chừng mực, dù sao anh cũng là anh của em, về sự từng trải thì em không đọ lại được với anh đâu, ha ha."

Phổ Phổ bĩu môi vẻ bất lực.

Hai đứa thu dọn một lúc, đang định ra ngoài để đi ăn, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Phổ Phổ nhòm vào mắt mèo trên cửa, phát hiện ra là người đàn ông đó, nó suy nghĩ một lát, mở cửa ra để cho anh ta vào.

Trương Đông Thăng một tay xách suất ăn KFC, một tay xách mấy lon Coca, đặt đồ ăn xuống bàn, nói: "Các cháu vẫn chưa ăn cơm phải không? Chú mua cho các cháu chút đồ ăn, tiện thể mang theo mấy lon Coca mát để giải khát."

Đinh Hạo hai mắt sáng rực: "Ôi, ha ha, cảm ơn chú!"

Trương Đông Thăng cười với cậu ta, rồi hướng ánh mắt về phía Phổ Phổ. Phổ Phổ như thể hoàn toàn không bị lay động bởi những đồ ăn anh ta mang tới, chỉ ngồi im bên cạnh bàn, giống hệt những lần trước anh ta đến.

Tên tiểu quỷ Đinh Hạo này dễ bị dụ dỗ lấy lòng thật, biết rằng cậu ta thích chơi game, sau khi đem đến cho cậu ta chiếc máy vi tính, thì cậu ta luôn mồm gọi anh ta là chú. Chỉ có điều, tên tiểu quỷ này có vẻ cũng rất thông minh, mỗi lần ăn uống đồ của anh ta, chơi game máy của anh ta, nhưng cứ đến khi anh ta dò hỏi về ba tên tiểu quỷ này thì cậu ta lại bắt đầu giả vờ ngờ nghệch.

Còn Phổ Phổ thì sao, như thể nước lửa đều không xâm nhập vào được, mỗi lần mua đồ đến, nó nhiều nhất cũng chỉ nói câu cảm ơn, ngoài ra hầu như không nói gì cả, tâm lý cảnh giác cao độ.

Anh ta ban đầu lúc để cho hai đứa sống ở trong căn hộ này, một mặt là lo lắng nếu như bọn chúng tự đi tìm căn hộ bên ngoài để ở, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, ví dụ như chủ nhà nhìn thấy hai đứa bé thuê phòng liền báo cho cảnh sát thì rất khó xử lý. Ngoài ra lúc đó anh ta nghĩ sẽ lắp máy quay camera và thiết bị ở trong phòng, như vậy có thể tìm hiểu được tường tận ba đứa tiểu quỷ này. Nhưng chính là bởi vì nhìn thấy Phổ Phổ có tâm lý cảnh giác rất cao, thậm chí có một lần anh ta nhân cơ hội bọn chúng đi ra ngoài, lẻn chui vào để tìm máy ảnh, phát hiện ra trên tủ quần áo, kẹp một sợi len, có thể nhận ra mấy đứa tiểu quỷ này hành động rất cẩn mật, thế nên đành phải từ bỏ ý định ban đầu.

“Phổ Phổ, cháu cũng đến ăn đi, đừng khách sáo.” Trương Đông Thăng nhìn bộ dạng ăn uống ngấu nghiến của Đinh Hạo, mỉm cười, gọi Phổ Phổ.

Đinh Hạo cũng nói: “Phải rồi, Phổ Phổ em cũng ăn chút đi, bánh mì rất dễ tiêu hóa.”

Phổ Phổ mặt lạnh tanh nhìn Trương Đông Thăng: “Chú à, chú đến đây vì việc của Triều Dương sao?”

Trương Đông Thăng ngẩn người, bị câu nói đầu tiên của Phổ Phổ lật tẩy luôn suy nghĩ của mình, đành phải thừa nhận: “Ừm... nhà Triều Dương có phải là xảy ra chuyện gì không?”

“Không có gì.”

“Nhưng nó cũng đã nghĩ đến việc giết chết bố nó.”

“Anh ấy chỉ vì nhất thời kích động, đã ổn rồi.”

Trương Đông Thăng cười vẻ bất lực: “Ừm, vậy thì tốt, các cháu hãy làm thêm chút công tác tư tưởng cho nó nhé, nếu như nó vẫn còn có khó khăn gì, bảo nó đến tìm chú, chú dù sao cũng là giáo viên, biết cách khuyên nhủ gợi mở.”

“Cháu biết rồi!”

Thấy bộ dạng Phổ Phổ kín như bưng như cũ, Trương Đông Thăng trong lòng bực bội, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười, lại đưa cho bọn chúng mấy trăm tệ tiền phí sinh hoạt, rồi rời khỏi đó.

Chương 56

Buổi chiều, Phổ Phổ và Đinh Hạo cùng đến hiệu sách Tân Hoa để gặp Chu Triều Dương.

Vừa gặp mặt, Đinh Hạo đã thân thiết choàng cổ Chu Triều Dương, dẫn đến một góc, vỗ vai cậu: "Người anh em tốt, Phổ Phổ đã kể hết mọi việc cho tớ nghe rồi, tớ thấy cậu cũng kích động quá đấy. Sao lại mọc ra cái suy nghĩ đáng sợ chứ? Dù thế nào cậu cũng còn có nhà, có mẹ, tuyệt đối không được phép suy nghĩ như vậy nữa nhé."

Phổ Phổ cũng nói: "Phải đấy, bố mẹ anh mặc dù đã ly hôn, nhưng họ đều còn sống, anh chưa từng trải nghiệm cảm giác bọn họ đều qua đời đâu."

Đinh Hạo tiếp lời: "Tớ thấy Phổ Phổ nói phải lắm, bà ta thuê người hất phân vào cậu, hãy coi như hòa với việc cậu đẩy con ôn con, cậu hãy nhẫn nhịn bà ta một chút, thì có sao. Nếu như lần sau lại dám đến, cậu lại báo cảnh sát, như vậy thì cảnh sát chắc chắn bắt nhốt bà ta một trận. Còn về bố cậu, chú ấy thích bảo vệ bà ta thì cứ mặc kệ chú ấy đi, chẳng phải cậu vẫn còn mẹ sao. Theo tớ thấy, bố cậu che chở cho bà ta chỉ là nhất thời thôi, chú ấy sớm muộn gì cũng hướng về phía cậu. Cậu thấy đấy, cậu dù sao cũng là con trai của chú ấy có phải không? Chú ấy chỉ có mình cậu là con trai thôi, trước đây chú ấy không quan tâm cậu là vì sợ bà ta, hơn nữa chú ấy vẫn còn có con ôn con, chú ấy thiên vị, chỉ yêu quý con nhỏ đó. Nhưng bây giờ thì sao, chỉ còn lại mình cậu thôi, chú ấy sớm muộn gì cũng hồi tâm chuyển ý quan tâm cậu. Tớ đoán, đợi một khoảng

thời gian nữa, chú ấy sẽ lén liên hệ với cậu, cho cậu tiền, chắc chắn là nhiều hơn trước đây."

Chu Triều Dương hừ một tiếng: "Ông ấy dạo này không còn gọi điện cho tớ nữa."

Phổ Phổ nói: "Đó là bởi vì chú ấy ngại gọi cho anh, liên tục xảy ra nhiều việc như vậy, chú ấy gọi cho anh thì biết nói gì với anh chứ. Anh cứ đợi đi, chờ xem một khoảng thời gian nữa, chắc chắn chú ấy sẽ nhân lúc bà ta không biết, lén liên hệ với anh, cho anh tiền."

Đinh Hạo nói: "Phải rồi, cậu quyết không thể cho người khác biết được cậu có suy nghĩ đó, ngộ nhỡ truyền đến tai bố cậu thì chú ấy mới thực sự không liên hệ với cậu đấy."

Chu Triều Dương hít thở một hơi thật sâu.

Phổ Phổ chăm chú nhìn cậu, mím môi nói: "Anh trách em không đứng về phía anh, thực ra em vẫn luôn đứng về phía anh."

Chu Triều Dương ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt nó mấy giây, rồi lại nhìn Đinh Hạo, trong lòng cảm thấy ấm áp. Ở trường học cậu chẳng có bạn bè gì, may mà bây giờ cậu đã có hai người bạn này rồi. Chu Triều Dương trầm mặc gật đầu, hạ giọng nói: "Cảm ơn các cậu!"

Đinh Hạo cười ha ha: "Có gì mà phải cảm ơn chứ, chúng ta là người anh em tốt, có phải vậy không?"

"Ưm, người anh em tốt." Cậu gật mạnh đầu.

Ba đứa cùng cười vang.

Chương 57

Ba đứa ngồi trong hiệu sách đến tận 4 giờ mới ra về, ăn chút đồ ở bên ngoài rồi chia tay nhau ai về nhà nấy.

Đợt trước Vương Giao liên tiếp gây chuyện, Châu Xuân Hồng cũng xin nghỉ phép mấy ngày để ở nhà trông con trai, mấy hôm nay phải đi làm bù.

Chu Triều Dương quay trở về nhà, đơn độc một mình, đột nhiên lại cảm thấy rất hụt hẫng, trống trải. Cậu thực sự hy vọng lúc nào cũng có thể ở lại bên cạnh hai người bạn đó.

Trong lúc cô độc chỉ có đề thi Olympic có thể bầu bạn cùng, cầm tuyển tập đề bài, nhìn thấy ở bìa ghi hàng chữ cậu vẫn thường xuyên ghi "Cần cù chịu khó, đứng trên vạn người", cậu mỉm cười, giở cuốn sách, chìm đắm vào trong thế giới toán học.

Mới làm bài được một lúc, điện thoại vang lên, sau khi nhấc máy truyền tới một giọng nói vừa thân quen vừa xa lạ: "Triều Dương, mẹ con có nhà không?"

Triều Dương nghe thấy giọng nói của bố, ngẩn người, sau đó liền bình thản trả lời: "Mẹ không ở nhà, đang ở chỗ làm."

"Ừm, vậy thì bây giờ con xuống đây đi, bố đang ở dưới lầu đợi con, muốn nói chuyện với con một chút."

"Ồ". Cậu đáp lời, cậu không biết bố cậu đến tìm cậu để nói chuyện gì.

Sau khi cậu ổn định lại tâm trạng, cậu bèn xuống dưới lầu.

Ở ngay dưới lầu, Chu Vĩnh Bình đang đứng đó, sắc mặt nghiêm nghị, chiếc xe Benz của anh ta đỗ ở phía bên kia đường.

Nhìn thấy con trai, Chu Vĩnh Bình vẫy tay.

Chu Triều Dương đi đến trước mặt bố cậu rồi dừng lại ở vị trí cách đó khoảng ba mét, không đi lên tiếp nữa.

Chu Vĩnh Bình nhìn thấy bộ mặt lạnh lùng của con trai, khẽ chau mày, đi lên phía trước, muốn giơ tay ra vòng ôm lấy vai con trai, nhưng vừa giơ ra một nửa, lại ngừng lại. Như thể giữa hai bố con đã xuất hiện thêm sự sượng sùng và xa lạ vô hình.

Chu Vĩnh Bình ho hắng một tiếng: "Ừm, mấy hôm nay con vẫn tốt chứ?"

Chu Triều Dương gật đầu: "Vẫn tốt."

Chu Vĩnh Bình thở dài, ngừng lại giây lát, nói: "Chuyện dì con làm lúc trước đã làm cho con sợ hãi phải không?"

Chu Triều Dương im lặng không đáp.

"Thực ra, chủ yếu là do chuyện của em gái con, dì con đầu óc vẫn chưa bình ổn trở lại, sau này sẽ không như vậy nữa, con đừng ôm hận, nhé!"

Chu Triều Dương vẫn trầm mặc không liên tiếng.

Chu Vĩnh Bình hạ giọng nói: "Trước đây bố không quan tâm nhiều đến con, bố xin lỗi con, con đừng trách bố nhé. Bố không phải là không quan tâm đến con mà có hai gia đình nên đôi khi cũng khó xử lý cho vẹn toàn, đợi sau này con lớn lên rồi thì con có thể thấu hiểu được. Lần trước, dì con điên cuồng như vậy, bà nội con cũng cãi cọ với cô ấy rồi, ừm... sau này có việc gì con cứ nói chuyện với bà nội, bà nội sẽ gọi điện thoại cho bố. Bố nghe Phương Kiến Bình nói, mấy hôm nữa có phải là các con phải học hè không?"

Chu Triều Dương mím môi, trả lời: "Sắp tới là lên lớp 8 rồi, nhà trường lo lắng sau kỳ nghỉ hè học sinh quên hết bài vở cho nên từ

ngày 20 tháng 8 là bắt đầu học hè hai tuần."

"Ừm, lớp 8 rồi, cần phải chịu khó học tập."

Anh ta nhìn về phía chiếc xe Benz đỗ ở bên đường đối diện, rồi quay người lại, choàng lấy vai cậu con trai, thò tay lấy ra từ trong túi áo một xấp tiền, nhét vào trong tay cậu, "Đây là năm nghìn tệ, tiền để con đóng học phí, sau này con và mẹ con nếu như thiếu tiền thì cứ nói với bà nội con, bố sẽ nói với bà nội con."

Chu Triều Dương gật đầu, những lời này của Chu Vĩnh Bình tạo lên trong lòng cậu những gợn sóng lăn tăn.

Có lẽ đúng thật như lời của Hạo Tử và Phổ Phổ nói, một khoảng thời gian nữa, bố cậu sẽ quan tâm cậu.

Trong khoảnh khắc, cậu bắt đầu hối hận là sao lại có suy nghĩ đáng sợ là giết chết bố.

Trong khoảnh khắc, suy nghĩ báo thù của cậu đều tiêu tan hết.

Chu Vĩnh Bình lại nói: "Ông nội xem ra cũng chỉ còn sống được mấy tháng này thôi, thầy bói đã xem ông không sống hết được năm nay, con hãy nhân thời gian nghỉ hè rảnh rỗi đi thăm ông nhé."

Chu Triều Dương ngoan ngoãn gật đầu: "Mấy hôm nữa con sẽ đi thăm."

Đúng lúc này, di dộng của Chu Vĩnh Bình vang lên, tay anh ta rời khỏi vai của con trai, quay lưng bước đi mấy bước, nghe điện thoại, sau khi nghe mấy câu bèn tắt máy, rồi lại thực hiện một số thao tác trên di dộng, cầm di động trong tay, bước trở lại cười nói: "Điện thoại quảng cáo nhiều quá!"

Sau đó, anh ta lại bắt đầu chau mày nhìn con trai, nói: "Con trai, bố có việc muốn hỏi con, nếu như hỏi nhầm thì con cũng đừng trách bố nhé."

Chu Triều Dương gật đầu: “Vâng!”

“Ừm...”, Chu Vĩnh Bình do dự giây lát, sau đó cất tiếng nói với vẻ rất khó khăn: “Hôm ở Cung thiếu nhi, có phải là con đi theo em gái con không?”

Chu Triều Dương chợt trợn trừng mắt nhìn Chu Vĩnh Bình, thét lên: “Không! Bố à, bố cũng không tin con sao?”

Chu Vĩnh Bình vội nói: “Không không, con nói không thì tức là không. Bố vốn cứ tưởng, nếu con đi theo em gái con, biết đâu con có thể cung cấp được cho cảnh sát một số manh mối, sớm bắt được hung thủ đã hại chết em gái con.”

Chu Triều Dương lắc đầu: “Con thực sự không biết".

“Ưm..." Anh ta lại một lần nữa chần chừ giây lát, nói lắp bắp: “Hôm đó... cái hôm dì con đến nhà hai mẹ con con, dì con nói... cô ấy nói con vừa nhìn thấy cô ấy liền bỏ chạy, cô ấy nói là con có tật giật mình, ha ha, ưm... vì sao vậy?”

Chu Triều Dương nhìn bố cậu với vẻ rất kiên quyết: “Con không bỏ chạy, con không có tật giật mình. Con thường xuyên đi đến Cung thiếu nhi để đọc sách, các bạn học của con có thể làm chứng, chú cảnh sát cũng điều tra rồi, họ cũng biết rõ, cảnh sát cũng nói là con bị oan mà.”

Chu Vĩnh Bình vội nói: “Ừ ừ, bố cũng chỉ tiện miệng hỏi thế thôi, con đừng suy nghĩ gì cả. Em gái con dù sao cũng là con gái của bố, bố cũng rất muốn bắt được hung thủ, con đừng suy nghĩ gì nhiều, con biết không?”

Chu Triều Dương gật đầu với vẻ mặt lạnh lùng.

Chu Vĩnh Bình nhìn cậu con trai giây lát, vỗ vai cậu, nói: “Được rồi, con lên đi, bố cũng đi đây!”

Chu Vĩnh Bình quay người rời khỏi đó, Chu Triều Dương đứng nguyên ở vị trí cũ, ngẩn người nhìn theo bố cậu. Nhưng Chu Vĩnh Bình vừa quay người đi được mấy bước, cửa sau của chiếc xe Benz đỗ đối diện chợt mở ra, Vương Giao vội vàng lao xuống, chặn Chu Vĩnh Bình lại hỏi: “Thằng tiểu súc sinh đã khai nhận chưa?”

Chu Vĩnh Bình lập tức hạ giọng: “Đi về rồi nói sau!”

“Rốt cuộc là đã khai nhận chưa?”

“Đi về rồi nói sau!”

Vương Giao cướp lấy điện thoại di động từ trong tay Chu Vĩnh Bình. Chu Vĩnh Bình muốn cướp lại, Vương Giao đứng quay lưng lại anh ta để giữ lấy di động, ấn vài nút, trong di động truyền ra giọng nói: “Con trai, bố có việc muốn hỏi con, nếu như hỏi nhầm thì con cũng đừng trách bố nhé!”, “Ừm... hôm ở Cung thiếu nhi...”.

Lúc này Chu Vĩnh Bình dồn sức để kéo Vương Giao quay lại, giành lấy di động, chẳng thèm nhìn mà ném mạnh chiếc di động ra xa.

“Bộp bộp”, chiếc di động rơi xuống đất, va vào lề đường.

Vương Giao hét lớn: “Anh điên rồi!”

Cô ta lao đến nhặt di động, Chu Vĩnh Bình giữ chặt cô ta lại: “Không liên quan tới Triều Dương, sự việc này em đừng có giày vò thêm nữa!”

Chu Triều Dương đứng nguyên vị trí cũ, ngẩn người nhìn cảnh tượng trước mắt, Vương Giao thét lên: “Tên tiểu súc sinh này có phải là vẫn chưa chịu khai nhận không? Nó có phải là không chịu thừa nhận không? Vừa rồi anh tưởng tôi không nhìn thấy à, anh còn lén đưa tiền cho nó có phải vậy không?”. Cô ta quay đầu lại hằn học trừng mắt nhìn Chu Triều Dương: “Mày nói đi chứ, mày thừa nhận đi

chứ, không phải là mày rất thích tiền sao, chỉ cần mày thừa nhận thì mày muốn bao nhiêu tiền thì tao sẽ đưa cho mày hết, tên tiểu súc sinh."

Đôi vai cô ta bị Chu Vĩnh Bình kèm chặt, ra sức giãy giụa, bàn tay lôi từ trong túi ra một xấp tiền, hằn học ném thẳng vào mặt Chu Triều Dương: "Cho mày tiền này, mày thừa nhận đi chứ, mày thừa nhận đi chứ! Hoặc là do mày giết, hoặc là mày nhờ người khác làm, có phải vậy không, có phải vậy không? Tao chắc chắn sẽ thuê người ngày ngày đi theo mày, điều tra ra được tội chứng của mày, điều tra ra được đồng bọn của mày. Cho dù mày không thừa nhận thì tao cũng sẽ tìm người để hại chết mày, hại chết mày!" Cô ta ra sức gào thét, khiến cho những người xung quanh đều vây tới.

Một tập tiền đập "bộp" một tiếng vào mặt Chu Triều Dương, cậu cảm thấy mặt mình rất đau, nhưng cậu không hề nhúc nhích, cứ lặng lẽ đứng yên quan sát.

Đúng lúc này, Chu Vĩnh Bình kéo ngược Vương Giao trở lại, tát một cái vào mặt cô ta, hét lên: "Cô vẫn còn muốn giày vò bao lâu nữa? Tôi đã chịu đủ rồi! Chẳng phải là con gái chết sao, cũng có phải là trời sụp xuống đâu, cô vẫn còn rất trẻ, cùng lắm là đẻ thêm một đứa nữa, đi thôi! Cô cút về mau cho tôi!"

Anh ta ôm chặt lấy Vương Giao và kéo ra ngoài, Vương Giao khóc hu hu, nhưng trong miệng vẫn chửi bới: "Tên tiểu súc sinh, mày đừng có đắc ý, sớm muộn gì tao cũng sẽ xử lý mày!"

Chu Triều Dương đứng nguyên ở vị trí cũ, lặng lẽ nhìn theo Chu Vĩnh Bình đang kéo Vương Giao đi, cho đến lúc lên xe, lái xe đi, Chu Vĩnh Bình từ đầu đến cuối cũng không nhìn cậu lần nào. Những

người đứng xung quanh chợt trở nên nhốn nháo, có người đã bắt đầu nhặt tiền rơi.

Chu Triều Dương chợt gào lớn: “Không được nhặt, là tiền của tôi!”

Cậu điên cuồng nhặt tiền từ dưới đất lên, sau đó điên cuồng lao chạy về nhà.

Lúc vừa mới đi xuống, trời vẫn còn sáng, lúc này đây trời đã tối rồi.

Chu Triều Dương khi đi đến dưới tòa nhà, ngừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đây có lẽ là một kỳ nghỉ hè tồi tệ nhất.

Cả bầu trời đều lờ nhờ u ám.

Chương 58

"Phổ Phổ, anh đã đọc xong rồi."

Chu Triều Dương lật giở đến trang cuối cùng của cuốn sách, trên trang bìa của cuốn sách đó viết "Phường ma thuật".

"Thế nào, anh có thấy hay không?" Phổ Phổ hỏi với vẻ mong ngóng.

Chu Triều Dương mỉm cười gật đầu: "Ừm, câu chuyện mà em giới thiệu rất thú vị, lần đầu tiên anh đọc sách kiểu này mà đã mê luôn rồi."

Ánh mắt Phổ Phổ trống rỗng nhìn về phía xa: "Nếu như trên thế giới thực sự có cái nơi giống như phường ma thuật này thì tốt quá."

"Nhưng người ở trong phường ma thuật, mỗi năm đều bị sư phụ của họ giết chết một người."

Phổ Phổ mỉm cười thản nhiên: "Khi bọn họ ở bên ngoài cũng rất có thể sẽ bị chết, thậm chí ở trong phường ma thuật, trước khi đến cái ngày đó trong mỗi năm, cuộc sống đều có thể rất nhẹ nhàng thoải mái, rất tự do tự tại."

Nó lại cười đau khổ, mím môi: "Nhưng đây chỉ là truyện cổ tích của nước Đức." Cứ như thể nếu như là truyện cổ tích của Trung Quốc, thì trên thế giới đúng thực là có nơi là "phường ma thuật" mà nó mong ước vậy.

Chu Triều Dương thở dài: "Đúng vậy, cuộc sống không thể nào được tự do tự tại, cứ luôn xuất hiện nhiều điều phiền toái."

Hai đứa lần lượt lắc đầu, cùng lúc lại nhìn đối phương, rồi đồng thời bật cười.

Nhưng Chu Triều Dương sau khi cười xong, đôi lông mày chợt nhíu lại.

“Anh sao vậy?” Phổ Phổ hỏi đầy quan tâm.

Chu Triều Dương cúi đầu, trầm mặc giây lát, hạ giọng nói: “Lần này e rằng thực sự phiền toái lớn rồi.”

“Lại xảy ra chuyện gì vậy anh?”

“Bố anh cũng đã nghi ngờ con ôn con là do anh giết.”

“Gì cơ?!”

“Hôm qua bố anh đến dưới tòa nhà anh ở để tìm anh, sau khi anh đi xuống, ông ta ban đầu còn giả tình giả nghĩa, nói xin lỗi anh, còn giả vờ giả vịt đưa cho anh tiền. Sau đó, ông ta nhận được một cuộc điện thoại, ông ta nghe mấy câu, cũng chẳng nói gì cả đã tắt máy, sau đó nói với anh là điện thoại quảng cáo. Tiếp theo, ông ta đột nhiên hỏi đến chuyện của con ôn con, cái hôm anh đi đến Cung thiếu nhi rốt cuộc có phải là đang theo dõi con ôn con hay không?”

“Vậy anh nói thế nào?”

“Anh nói không phải.”

“Chú ấy có tin không?”

Anh nghĩ ông ấy không tin, bởi vì ông ta gọi hỏi tiếp luôn cái hôm bà ta đến nhà tìm anh, tại sao anh vừa nhìn thấy bà ta liền quay đầu bỏ chạy, hỏi anh có phải có tật giật mình hay không.

Phổ Phổ hỏi vẻ căng thẳng: “Anh trả lời như thế nào?”

“Anh nói không có, không liên quan gì đến anh, cảnh sát cũng đã điều tra ra là không liên quan gì đến anh.”

“Lần này chắc bố anh cũng phải tin rồi chứ?”

Chu Triều Dương lắc đầu: “Anh nghĩ ông ta vẫn rất nghi ngờ đấy, lúc đó ông ta cũng nói thêm mấy câu với anh, rồi quay đầu bước đi,

đúng lúc này ở bên kia đường, bà ta lao ra hỏi ông ta là anh đã khai chưa, còn cướp lấy di động của ông ta."

Phổ Phổ hỏi vẻ băn khoăn: "Bà ta vì sao phải cướp di động của bố anh?"

Chu Triều Dương sa sầm mặt, cúi đầu: "Lúc đó anh cũng lấy làm lạ, nhưng ngay lập tức đã biết luôn, bà ta mở di động, bên trong xuất hiện phần ghi âm cuộc nói chuyện giữa bố anh và anh."

Phổ Phổ chau mày, mấy giây sau từ từ trợn tròn mắt như bừng tỉnh: "Bố anh muốn mớm lời dò hỏi để anh khai ra, còn ghi âm nữa à?"

"Đúng vậy, cuộc điện thoại lúc đó chắc chắn là bà ta gọi đến nhắc nhở ông ta cần phải ghi âm, chỉ cần anh có tật giật mình, chỉ cần anh nói ra là bọn họ sẽ có chứng cứ rồi, bọn họ sẽ gọi cảnh sát bắt anh đi."

Phổ Phổ nghiến răng: "Thật không ngờ bố anh lại muốn cảnh sát bắt anh đi sao?"

Chu Triều Dương thở dài: "Điều này vẫn chưa phải là điều tồi tệ nhất, trước khi bọn họ đi, bà ta còn nói, hoặc là người do anh giết, hoặc là anh sai khiến người khác. Bà ta nhất định sẽ ngày ngày theo dõi anh, điều tra thật kỹ, chắc chắn sẽ nắm được tội chứng của anh, chắc chắn sẽ giày vò anh đến chết."

Phổ Phổ lạnh lùng nói: "Con mụ ấy thực sự quá tồi tệ độc ác!"

"Ban đầu cảnh sát lấy mẫu vân tay và máu của anh, sau đó không thấy đến tìm anh nữa, họ chắc chắn là đã loại bỏ sự nghi ngờ đối với anh, chứng cứ mà cảnh sát tìm thấy anh đoán là của Hạo Tử."

Phổ Phổ gật đầu.

“Cảnh sát không biết anh có hai người bạn là các em, nhưng một khi bị bà ta phát hiện ra, bà ta có tiền, bà ta sẽ thuê người điều tra, bà ta còn thuê người theo dõi anh. Nếu như bà ta biết được vẫn có hai người bạn là bọn em, vậy thì ba đứa chúng ta thực sự tiêu tùng rồi.”

Phổ Phổ ngẩn người, sau đó sắc mặt ảm đạm, như thể bị quét lên một lớp âm u, nó cúi đầu khẽ nói: “Ý của anh là... bảo em và Hạo Tử rời khỏi đây, không còn liên hệ với anh nữa? Ừm... như vậy... như vậy những người khác sẽ không biết được".

“Không phải đâu!”, Chu Triều Dương kiên quyết lắc đầu, “Hai đứa bọn em là những người bạn tốt nhất của anh, anh chỉ có hai người bạn là bọn em thôi. Bất luận xảy ra chuyện gì, chúng ta đều là những người bạn tốt nhất, anh không thể nào để mất bọn em được, cũng không để bọn em rời khỏi đây. Nếu như bọn em rời khỏi đây, thì chỉ còn một mình anh thôi, không còn lấy nửa người bạn, anh tìm ai để nói chuyện được chứ? Những ngày tháng như vậy, anh cũng không muốn trải qua nữa, nên bất luận thế nào, bọn em cũng đều ở lại đây, có được không?”

Phổ Phổ nhìn nét mặt không dễ từ chối của cậu, một lúc lâu sau mới từ từ gật đầu: “Em cũng hy vọng có thể được như thế này mãi, cùng đi đọc sách với anh, nhưng nếu như thế, một ngày nào đó bị bà ta phát hiện ra em và Hạo Tử, vậy thì anh...”.

“Cho nên bây giờ phải làm chút gì đó để làm thay đổi tất cả những điều này.”

“Ưm... có thể làm được gì?”

Chu Triều Dương cười tỉnh bơ thốt ra mấy chữ: “Làm cho bố anh và bà ta đều biến mất đi!”

“Gì cơ?” Phổ Phổ nhìn nét mặt Chu Triều Dương lúc này cảm thấy không lạnh mà run, nó cảm thấy Chu Triều Dương trước mặt vô cùng lạ lẫm như chưa từng gặp mặt. Lần trước khi Chu Triều Dương nói đến việc giết bố cậu, không phải nét mặt này, mà có vẻ như đó là sự kích động do phẫn nộ, nhưng hôm nay thì lại không giống như vậy.

“Em thấy thế nào?” Giọng Chu Triều Dương rất bình tĩnh, nhưng lại khiến cho Phổ Phổ có chút cảm giác sợ hãi.

Phổ Phổ ra sức lắc đầu: “Không được, anh Triều Dương, bất luận bố anh gây ra chuyện gì, anh có thể hận chú ấy, trách chú ấy, thậm chí hạ quyết tâm sau này sẽ báo thù chú ấy, nhưng anh không thể nào nghĩ đến chuyện giết chết chú ấy!”

Chu Triều Dương nhìn nó khẽ nở nụ cười: “Anh biết là em muốn tốt cho anh, sợ anh sau này hồi tưởng lại, trong lòng sẽ không chịu đựng nổi, nhưng em không hiểu được đâu.”

Phổ Phổ vẫn cố chấp nói: “Em hiểu mà!”

Chu Triều Dương thở dài, cười thiểu não, đột nhiên chuyển đề tài: “Phải rồi, quen biết em lâu như vậy, mà vẫn chưa biết tên thật của em là gì?”

Phổ Phổ thấy cậu đột nhiên hỏi một câu hỏi không hề liên quan, nhìn cậu với vẻ băn khoăn, nhưng vẫn trả lời: “Em tên Hạ Nguyệt Phổ.”

“Ừm, viết như thế nào?”

“Hạ trong mùa hạ, Nguyệt là mặt trăng, Phổ trong chữ Phổ thông.”

“Hạ Nguyệt Phổ, cái tên hay lắm, ai đặt cho em?”

Phổ Phổ mỉm cười có vẻ đắc ý: “Là bố em đặt tên cho em, bố em nói ngày em sinh ra vừa vặn là ngày hè, lúc khoảng mười giờ tối hôm đó, ánh trăng chiếu sáng khắp nơi, bố em lại mang họ Hạ, cho nên đặt tên em là Hạ Nguyệt Phổ.”

“Ừm, vậy thì sau này anh sẽ gọi em là Nguyệt Phổ, sẽ không bao giờ gọi là Phổ Phổ nữa.”

“Ô, vì sao?”

“Phổ Phổ không phải là tên của em, là biệt danh mang tính bêu riếu, em đã không còn ở cô nhi viện nữa, cần phải vĩnh viễn từ bỏ biệt hiệu này. Anh sẽ nói với Hạo Tử, bọn anh sau này sẽ không gọi em là Phổ Phổ nữa, gọi em là Nguyệt Phổ.”

Trong khoảnh khắc, nét mặt Phổ Phổ xuất hiện sự thay đổi nho nhỏ, khoang mắt nó ươn ướt, nó liên tục chớp mắt, nở nụ cười: “Là Hạo Tử nói cho anh biết về biệt hiệu của em à?”

Chu Triều Dương gật đầu, nói tiếp: “Sau này anh chắc chắn sẽ đưa em đến bệnh viện tốt nhất, gặp bác sĩ tốt nhất, chữa cho em căn bệnh này. Bắt đầu từ bây giờ, em ăn cơm cũng không cần trốn tránh nữa, ăn xong em cũng không cần phải đi một mình, anh không hề cảm thấy việc đấy có gì to tát cả, bản thân em cũng không cần phải để tâm đến nó nữa, có được không?”

Phổ Phổ ngẩn người, mấy giây sau, đôi môi đang mím chặt, chợt bật cười, nó nghiêng đầu sang một bên, ngẩng đầu lên chớp chớp mắt, rồi lại dừng lại lấy tay xoa đi, sau đó quay trở lại nhìn cậu: “Được, em tên Hạ Nguyệt Phổ, không gọi Phổ Phổ nữa.”

“Nguyệt Phổ, ngày giỗ của bố em là trong tháng này phải không?”

“Phải rồi.”

“Lúc nào của tháng này?”

“Vào cuối tháng.”

Chu Triều Dương nghĩ một lát, rồi nói: “Ngày 20 anh bắt đầu phải học hè rồi, phải đi học nửa tháng, đến lúc đó có thể không có nhiều thời gian. Trong máy ảnh có đoạn video của người đàn ông đó, cho nên không thể lấy ảnh ra cửa hàng in ấn được, hay là, ừm... anh dẫn em đến hiệu chụp ảnh để chụp nhé. Chụp nhiều một chút, em nhất định phải tươi cười, bố em chắc chắn là muốn nhìn thấy gương mặt tươi cười của em.”

Phổ Phổ mỉm cười: “Vâng!”

Chương 59

Chập tối, Châu Xuân Hồng mang theo bộ mặt vô cùng tức giận trở về nhà, nhìn thấy con trai, cô cố gắng kìm chế sự tức giận, hỏi đầy quan tâm: “Triều Dương, có phải hôm qua Chu Vĩnh Bình đến tìm con không?”

Chu Triều Dương mặt lạnh tanh gật đầu: “Đúng là đã đến tìm con.”

“Anh ta đến tìm con làm gì? Con đĩ đó cũng đến theo à?”

“Mẹ nghe hàng xóm nói à?”

Châu Xuân Hồng cắn răng gật đầu, Chu Triều Dương bèn kể đúng nguyên văn một lượt sự việc Chu Vĩnh Bình và Vương Giao hôm qua đến, không hề giấu giếm.

Châu Xuân Hồng nổi giận, “Chu Vĩnh Bình đúng là tên súc sinh, ngay cả con trai mình mà cũng nghi ngờ! Còn nghĩ ra được cái trò ghi âm nữa chứ, cảnh sát đã nói không liên quan gì đến con, thật không ngờ, không ngờ anh ta còn chạy đến để ghi âm.” Hai mắt cô đỏ au, thở dốc.

Chu Triều Dương vội rót nước cho cô, đỡ cô ngồi xuống, vỗ nhẹ vào vai cô, mặt bình thản lên tiếng an ủi: “Mẹ ơi, mẹ đừng tức giận nữa, chẳng có gì ghê gớm cả.”

Châu Xuân Hồng ngẩng đầu lên, trong mắt con trai mình, cô nhìn thấy một sự trưởng thành trước nay chưa từng thấy, nhưng còn mang theo cả thứ cảm giác rất kỳ quái, khiến cô cảm thấy không được thoải mái.

Nhưng biểu hiện này chỉ xuất hiện trên mặt cậu trong một khoảnh khắc ngắn ngủi: “Mẹ à, con sẽ chăm chỉ học hành, con sẽ không để mẹ thất vọng, mẹ không cần lo lắng cho con, cũng không cần phải tức giận thay cho con đâu.”

Châu Xuân Hồng nấc nghẹn, run rẩy, nhưng cô bật khóc, nhìn con trai an ủi: “Bản thân con đừng nghĩ nhiều là được rồi.”

“Con không nghĩ nhiều đâu, mẹ à, mẹ cứ yên tâm!” Chu Triều Dương mỉm cười với cô, chạy trở vào phòng đưa ra một tập tiền, nói: “Hôm qua bố cho con năm nghìn tệ, của bà ta được ba nghìn sáu trăm tệ, mẹ cất đi. Vốn dĩ chắc là có hơn bốn nghìn tệ, nhưng lúc bà ta ném xuống đất, có mấy trăm tệ bị mấy tên trộm vặt ở cạnh đó nhặt đi mất rồi.”

Châu Xuân Hồng nhận lấy tiền, miết thật mạnh, nhìn con trai vẻ đầy thương xót: “Tiền của Chu Vĩnh Bình con lấy là việc đương nhiên, nhưng tiền của cô ta ném ở dưới đất, con không nên nhặt.”

“Nếu con không nhặt, chắc chắn sẽ bị những người khác nhặt mất.”

“Số tiền này cho dù là bị đốt cháy, con cũng không thể nhặt được!”

“Vì sao?”

Châu Xuân Hồng nhìn con trai, dù sao thì con trai mới chỉ học cấp hai, vẫn chưa hiểu hết về nhân tình thế thái, cũng không thể trách nó được, cô thở dài: “Tiền cô ta ném xuống dưới đất, là tiền sỉ nhục con, con nhặt lên thì có nghĩa là con thấp hơn cô ta một bậc rồi.”

Chu Triều Dương cười tỉnh bơ: “Như thế là mẹ không thông minh rồi, trên tiền đâu có viết tên của bà ta, rơi xuống trước mặt mẹ, mẹ

không nhặt, như vậy là tự làm khó cho mình.” Cậu đột nhiên cười khẩy: “Đừng nói là số tiền này, cho dù toàn bộ công xưởng của bọn họ đưa cho con thì cũng là đương nhiên, đưa cho con bao nhiêu tiền thì con đều yên tâm nhận lấy, việc này là đương nhiên thôi!”

Châu Xuân Hồng thở dài nói: “Mẹ nghe người ta nói, Chu Vĩnh Bình còn nói đang định đẻ một đứa con khác với cô ta, ôi, nếu như đẻ ra được một đứa con trai, e rằng sau này tài sản của Chu Vĩnh Bình sẽ không có phần của con đâu.”

“Con sắp vào lớp 8 rồi, năm năm sau sẽ học đại học, thêm mấy năm nữa là có thể đi làm kiếm tiền, con cũng không lo lắng. Sau này con cũng sẽ không chủ động liên hệ với ông ta nữa, cũng sẽ không đi đến nhà ông bà nội nữa.”

Ánh mắt Châu Xuân Hồng nhìn cậu con trai đang hờn dỗi với ánh mắt rất phức tạp, dịu giọng khuyên nhủ: “Chu Vĩnh Bình mặc dù đối xử với con không tốt, nhưng ông bà nội đối với con rất tốt. Con chuẩn bị phải đi học hè rồi, nghe nói tuần trước ông nội con lại phải đến bệnh viện cấp cứu, e là thời gian không còn nhiều nữa, mấy ngày tới tốt nhất là con đến thăm một chuyến. Con đi đến đó thì mọi người chỉ có chửi Chu Vĩnh Bình không xứng đáng làm bố, chứ không nói là con không hiểu biết.”

Chu Triều Dương nghĩ một lát, gật đầu đồng ý.

Chương 60

Chiều ngày hôm sau, Phổ Phổ sau khi nhìn thấy Chu Triều Dương ở hiệu sách liền ghé sát lại, nói khẽ: “Hạo Tử cũng đến rồi, anh ấy muốn nói chuyện với anh.”

Chu Triều Dương nhìn xung quanh một lượt, rồi hỏi: “Cậu ấy đâu?”

“Hôm qua anh nói bố anh và bà ta đã bắt đầu nghi ngờ, quyết không để cho bọn họ biết sự tồn tại của Hạo Tử, cho nên em bảo Hạo Tử đợi bọn mình ở chỗ giá sách trong cùng.”

“Hạo Tử có biết rằng cậu ấy đã để lại chứng cứ trên người con ôn con không?”

Phổ Phổ lắc đầu: “Hôm qua em đã nói với anh ấy rồi.”

“Cậu ấy có sợ hãi không?”

“Anh ấy chắc hơi sợ một chút.”

Chu Triều Dương gật đầu: “Vốn dĩ chúng ta thương lượng là không nên nói cho cậu ấy biết, sợ cậu ấy sợ hãi. Nhưng sự việc đã đến nước này, cũng cần phải cho cậu ấy biết tầm quan trọng của tình hình, mới có thể khiến cho cậu ấy đề cao cảnh giác. Thôi, chúng ta đi tìm cậu ấy nào!”

Cả hai đứa nhìn xung quanh khắp lượt như kẻ trộm, sau đó giả vờ thản nhiên đi đến giá sách trong cùng.

Đinh Hạo đang xem truyện tranh, nhìn thấy hai đứa đến, liền bỏ sách xuống, nét mặt trông vô cùng nghiêm túc, đi lên trước khẽ nói: “Triều Dương, có việc này tớ bắt buộc phải nói với cậu.”

“Cậu nói đi!” Chu Triều Dương điềm tĩnh nhìn cậu ta.

“Hôm qua Phổ Phổ nói cho tớ biết cậu vẫn nghĩ đến chuyện đó.”

Chu Triều Dương lắc đầu vẻ rất thoải mái: “Lần trước là đang nghĩ, lần này là hạ quyết tâm rồi.”

“Cậu đã suy nghĩ đến hậu quả của việc làm này hay chưa?”

“Không có hậu quả gì cả, chưa đủ 14 tuổi thì không cần chịu trách nhiệm hình sự.”

“Không, tớ không nói đến điều này.” Đinh Hạo cố gắng sắp xếp lại câu chữ khuyên nhủ: “Cậu... cậu muốn giết bố cậu, hậu quả việc làm này là trong lòng cậu vĩnh viễn sẽ bị bí mật này đè nén.”

Chu Triều Dương bình tĩnh lắc đầu: “Tớ sẽ không như vậy đâu.”

“Chắc chắn cậu sẽ như vậy!” Đinh Hạo hướng ánh mắt về phía Phổ Phổ, “Phổ Phổ, em nói xem có phải như vậy không?”

Chu Triều Dương đột nhiên ngắt lời cậu ta: “Hạo Tử, sau này không được gọi là Phổ Phổ nữa.”

Đinh Hạo hỏi vẻ băn khoăn: “Thế thì gọi nó là gì?”

“Gọi là Hạ Nguyệt Phổ.”

“Hạ Nguyệt Phổ là tên của nó mà, tên này có khác biệt gì với tên Phổ Phổ chứ, đã gọi nó như thế mấy năm rồi.”

“Có khác biệt! Phổ Phổ là biệt hiệu mang tính sỉ nhục mà người ở cô nhi viện đặt cho nó, các cậu đã rời khỏi cô nhi viện rồi, cho nên cần phải quên cái tên này đi, triệt để nói lời tạm biệt với cô nhi viện.”

Sắc mặt của Phổ Phổ có chút lay động: “Hạo Tử, sau này gọi em là Hạ Nguyệt Phổ.”

Đinh Hạo bĩu môi vẻ bất lực: “Được rồi, nhưng sau này có thể tớ sẽ gọi nhầm đấy, tớ đã gọi quen như thế rồi.”

“Tớ sẽ nhắc cậu.”

Đinh Hạo nhìn hai đứa bọn nói rồi bật cười hi hi: “Bây giờ mối quan hệ của các cậu không bình thường chút nào cả.”

Mặt Phổ Phổ thoáng ửng hồng, mím môi, trừng mắt nhìn cậu ta: “Đồ ngốc, anh đừng có nói lệch để tài, chẳng phải anh đến tìm anh Triều Dương để nói chuyện sao?”

“Nhưng vừa rồi rõ ràng Triều Dương chuyển lệch đề tài, nói đến cái tên của em, bây giờ sao anh lại trách ngược lại anh chứ?”

“Em...”, Phổ Phổ bĩu môi: “Dù sao anh cũng là đứa ngốc nhất.”

Đinh Hạo ngậm ngùi nói: “Anh ngốc nhất, đã được chưa, Triều Dương vĩnh viễn là người thông minh nhất, em đã hài lòng chưa?”

Chu Triều Dương vội khuyên nhủ: “Được rồi, Hạo Tử, cậu không ngốc chút nào cả, cậu là người rất tốt bụng, hôm nay cậu đến đây vốn là để khuyên tớ từ bỏ suy nghĩ này, có phải không?”

“Phải rồi, cậu thực sự không thể nào đã sai rồi lại sai thêm nữa, không có ai lại đi giết bố đẻ của mình, sự việc này hoàn toàn không giống việc cậu vô tình đẩy ngã Chu Tinh Tinh.”

“Thực ra tớ cũng không phải chỉ vì bản thân mình, Nguyệt Phổ, em cũng biết nội dung cuối cùng trong “phường ma thuật”, Krabat tại sao lại phải giết sư phụ của anh ta không? Sư phụ của anh ta đối xử với anh ta cũng khá tốt, để cho anh ta làm người thừa kế, đồng ý để lại tất cả mọi thứ cho anh ta.”

“Ưm... nếu như Krabat không giết sư phụ của anh ta, sư phụ sẽ không giết anh ta, nhưng sẽ giết những người đồ đệ khác và người phụ nữ mà anh ta yêu thương.”

Chu Triều Dương nói: “Anh ta vì những người anh em của mình, và vì cô gái mình yêu thương, anh ta bắt buộc phải làm như vậy, anh ta không có sự lựa chọn nào khác cả.”

Đinh Hạo nhìn hai đứa đang nói đến thứ mà cậu ta không hoàn toàn hiểu nổi, liền nói: “Triều Dương, cậu đừng có nói lệch đề tài được không? Tớ đang nói chuyện với cậu hết sức nghiêm túc đây.”

Chu Triều Dương thở dài: “Tớ biết, nhưng tình hình bây giờ chính là, bà ta và bố tớ đã nghi ngờ tớ, bọn họ nói sự việc này chắc chắn có liên quan đến tớ, nếu không phải là tớ tự làm, thì tớ nhờ người khác làm. Nếu như bà ta tìm người để điều tra tớ, cứ điều tra mãi, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày biết tớ có hai người bạn là bọn cậu đây. Đến lúc đó, không chỉ mình tớ bị bắt, mà còn liên lụy đến hai đứa bọn cậu. Nó tên Hạ Nguyệt Phổ, không còn là Phổ Phổ ở cô nhi viện nữa. Cậu cũng không muốn nhìn thấy tên hiệu trưởng mập khốn kiếp đó nữa phải không? Nếu như những sự việc này bị bại lộ, bọn cậu lại bị đưa trở về cô nhi viện, kết quả sẽ như thế nào, mới nghĩ thôi cũng đã thấy đáng sợ rồi.”

Mặt Phổ Phổ khẽ lay động.

Đinh Hạo cũng chau đôi lông mày, tỏ vẻ phiền não: “Nhưng nếu như vậy, cậu... nếu cậu giết bố cậu, cậu sẽ...”.

Chu Triều Dương ngắt lời cậu ta: “Tớ sẽ không như thế nào cả, trong lòng tớ sẽ không thấy buồn một chút nào cả, tớ chỉ có một người mẹ và hai người bạn là các cậu đây, các cậu là người bạn quan trọng nhất của tớ, cũng là người bạn duy nhất.”

Cậu lại nói tiếp: “Hơn nữa tớ đã nghĩ kỹ rồi, nếu như bà ta và bố tớ đều biến mất, vậy thì theo như luật thừa kế, tài sản của vợ chồng họ chia đôi, một nửa thuộc về nhà ngoại nhà bà ta, một nửa thuộc về tớ và ông bà nội. Ông bà nội cũng chỉ có mình tớ là cháu, không có cháu nào khác, cuối cùng thì số tiền này rồi cũng là của tớ thôi. Tớ có tiền rồi, thì sẽ nghĩ cách đưa tiền cho các cậu, để các cậu có

một cuộc sống ổn định, sẽ không cần phải lo lắng về tiền nữa. Người đàn ông đó sau khi giúp tớ, cũng nắm được thóp của tớ, đến lúc đó, cho dù ông ta không đưa ba mươi vạn tệ thì cũng chẳng sao cả, cậu thích chơi game thì cứ tha hồ mà chơi. Sau này đợi tớ tốt nghiệp đại học rồi, tớ sẽ mở công ty mời cậu làm phó giám đốc thì tốt quá."

Đinh Hạo bật cười: "Phổ Phổ, à không phải, Nguyệt Phổ không phải là bà chủ à?"

Phổ Phổ véo mạnh vào cánh tay cậu ta, cậu ta vội vàng xin tha.

Chu Triều Dương cũng bẽn lẽn mỉm cười, né tránh câu trả lời, nói: "Nói như vậy, cậu đồng ý rồi à?"

Đinh Hạo không trêu đùa nữa, lại nhíu mày lần nữa: "Tớ cứ thấy sự việc này quá lớn, không thể nào thực hiện được", cậu ta hướng ánh mắt về phía Phổ Phổ, "Em thấy thế nào?"

Phổ Phổ mặt lạnh lùng ngừng một lúc, khẽ nói: "Nếu như bị bà ta điều tra ra hai đứa bọn mình, thì Triều Dương tiêu đời, bọn mình cũng tiêu đời, nếu bọn mình bị đưa về cô nhi viện thì em có chết cũng không quay về đâu."

Nghe thấy rõ ràng ý kiến của Phổ Phổ là đứng về phía Chu Triều Dương, Đinh Hạo trăn trở hồi lâu, nói: "Tớ nghĩ nếu như chỉ mình bà ta biến mất là được rồi, bố cậu dù sao cũng là bố cậu."

Chu Triều Dương lắc đầu: "Nếu như bà ta xảy ra chuyện, bố mình chắc chắc 100% sẽ nghi ngờ mình, chỉ có thể hai người cùng xảy ra chuyện thôi."

"Nhưng nếu như cả hai người cùng xảy ra chuyện, cảnh sát cũng sẽ nghi ngờ cậu mà."

“Không đâu, hôm xảy ra chuyện thì tớ đang ở trường học, cảnh sát sẽ không cho rằng tớ gây ra, hơn nữa tớ chỉ là một đứa trẻ, cảnh sát sẽ không cho rằng tớ thuê sát thủ giết người.”

Đinh Hạo suy nghĩ một lát, rồi hỏi: “Cậu ở trường học ư, vậy thì ai ra tay?”

“Người đàn ông đó, cần phải bắt người đàn ông đó đi thực hiện, bọn mình ba đứa trẻ con vốn không có cách nào để giết được hai người lớn, người đàn ông đó đã giết ba người rồi, cảnh sát hoàn toàn không thể nào bắt được ông ta. Ông ta chắc chắn là còn rất nhiều cách thức giết người mà người khác không biết. Ông ta chắc chắn có cách xử lý mọi chuyện mà người khác không thể nào nhận ra được.”

“Nhưng... chúng ta dùng máy ảnh để tống tiền ông ta, ông ta không có cách nào khác đành phải đưa, bây giờ dùng máy ảnh để uy hiếp bắt ông ta giết người, liệu ông ta có đồng ý không?”

Chu Triều Dương lạnh lùng nói: “Không đồng ý cũng phải đồng ý.”

“Nếu như ông ta nói không thể thực hiện được thì phải làm sao?”

“Tớ đã nghĩ cho ông ta xong xuôi cách thức rồi, thứ tư tuần tới là sinh nhật của con ôn con. Sáng nay tớ đi đến nhà của ông bà nội, nghe bà nội nói bố tớ và bà ta vào hôm đó sẽ đến mộ thắp hương. Bây giờ là giữa mùa hè, bọn họ đi lên mộ sẽ chọn lúc sáng sớm, thời tiết còn mát mẻ, vào mùa này sáng sớm thì vốn không có ai đi thăm mộ cả. Đến lúc đó, bảo người đàn ông đó ra tay ở nghĩa trang, chắc chắn sẽ thành công. Từ tuần sau, trường học của bọn tớ bắt đầu học hè rồi, lúc đó tớ đang trong giờ học, hai người bọn họ xảy ra chuyện vốn không liên quan gì đến tớ.”

“Việc này...”, Đinh Hạo nhìn Chu Triều Dương khi nói ra kế hoạch của mình, giữa hàng lông mày toát ra sự lạnh lùng, tàn khốc, khiến cho cậu ta cảm thấy sợ hãi.

Chu Triều Dương nhìn hai đứa bạn, nói: “Chỉ còn lại một việc cuối cùng, chúng ta phải thuyết phục được ông ta, uy hiếp ông ta. Người đàn ông đó chắc chắn là không muốn bị uy hiếp để giết người, đến lúc đó thái độ của các cậu phải rõ ràng đứng về phía tớ, không thể để ông ta cảm thấy là có thể thuyết phục được tớ. Hơn nữa chúng ta phải rất cứng rắn, ép buộc ông ta phải giúp đỡ, nếu như ông ta không đồng ý thì chúng ta sẽ chẳng cần ba mươi vạn tệ nữa, mà sẽ báo cảnh sát.”

Chương 61

Mấy hôm sau, Chu Triều Dương và Phổ Phổ ngày nào cũng gặp mặt ở hiệu sách, trò chuyện về hiện tại và tương lai, ngày tháng trôi qua dường như rất bình lặng. Dường như cả hai đứa thường xuyên cười đùa, nhưng ở phía sau sự bình lặng này, cả hai đứa cũng lộ ra cảm giác bồn chồn lo lắng.

Phổ Phổ hỏi Chu Triều Dương bao giờ thì đi tìm người đàn ông đó, cậu nói càng muộn càng tốt, càng có ít thời gian để người đàn ông đó suy nghĩ đối sách. Đến lúc đó dùng thái độ ép buộc khiến ông ta không còn sự lựa chọn nào khác cả. Đây gọi là quyết một phen sống mái.

Đến chủ nhật ngày mai, Chu Triều Dương đã phải đi đến trường để học hè rồi, đây là ngày cuối cùng. Cậu và Phổ Phổ hẹn sáng sớm sẽ gặp mặt nhau ở khu chung cư Thịnh Thế Hào Đình, sau đó sẽ cùng ấn chuông cửa nhà người đàn ông đó.

Trương Đông Thăng thấy hai đứa vẫn giơ ra khuôn mặt tươi cười thân thiết, nhưng anh ta phát hiện ra khuôn mặt hai đứa tiểu quỷ này đều rất nặng nề, anh ta cũng thoáng cảm thấy tâm trạng của hai đứa có gì bất ổn, hỏi một câu thăm dò: “Sao vậy, các cháu hình như có gì không vui à?”

“Không có gì không vui cả!”, Chu Triều Dương mặt lạnh tanh nói, “Hôm nay, bọn cháu đến đây để thực hiện cuộc giao dịch lần thứ hai”.

“Giao dịch lần thứ hai?”. Trương Đông Thăng cảm thấy rất khó hiểu.

“Phải rồi, lần cuối cùng là trả máy ảnh lại cho chú, lần này là muốn chú giúp chúng cháu làm một việc.”

“Làm việc gì?”

“Giết hai người!”, khi câu nói này thản nhiên bật ra khỏi miệng Chu Triều Dương, tóc Trương Đông Thăng như dựng đứng cả lên.

“Cháu... cháu vẫn giữ suy nghĩ đó sao?” Trương Đông Thăng hỏi vẻ kinh ngạc, sau đó vội vàng tỏ ra bộ dạng tâm trạng nặng nề, “Triều Dương, chú bắt buộc phải nói chuyện nghiêm túc với cháu, suy nghĩ này của cháu nhất định không nên tồn tại, bất luận...”.

Chu Triều Dương ngắt lời anh ta: “Chú à, hôm nay cháu đến không phải để nghe chú thuyết giáo, sự việc này cháu đã nghĩ rồi, không bao giờ thay đổi đâu. Chú... chú bắt buộc... phải giúp cháu giết hai người.”

Trương Đông Thăng hít một hơi thật sâu, hướng mắt về phía Phổ Phổ, nói giọng trách móc: “Các cháu chẳng phải đã khuyên được nó rồi sao? Lại xảy ra chuyện gì vậy?”

Phổ Phổ đứng nguyên tại chỗ ngừng giây lát, nói: “Chú à, sự việc này chú bắt buộc phải giúp anh ấy.”

“Cái gì?”, Trương Đông Thăng rướn mày, “Thật không ngờ cháu cũng tán thành việc nó giết bố nó sao? Cháu có biết làm như vậy là hại nó không?”

Phổ Phổ chợt cúi đầu.

Chu Triều Dương lập tức nói: “Chú à, chú không cần nghĩ cách để tác động các bạn ấy thuyết phục cháu đâu, sự việc này cả ba đứa bọn cháu đều đã thương lượng và quyết định rồi, sẽ không thay đổi, cho nên chú bắt buộc phải làm.”

Trương Đông Thăng bực bội nói: “Không cần nói nữa, mày - một đứa trẻ mà muốn ra lệnh cho tao giết người, thứ việc này tao không thể làm được.”

“Chú đã giết ba người rồi, giết thêm hai người nữa cũng chả sao.”, trên mặt Chu Triều Dương toát ra sự lạnh lùng tàn nhẫn.

Trương Đông Thăng chợt nắm chặt bàn tay, đôi mắt rực lửa nhìn thẳng vào Chu Triều Dương.

Chu Triều Dương thản nhiên đón nhận ánh mắt của anh ta, nói vẻ bình tĩnh khác thường: “Hôm nay hoặc là chú trực tiếp giết chết hai đứa bọn cháu ở đây, nhưng Hạo Tử không ở trong phòng, cậu ấy ở bên ngoài, chú giết chết bọn cháu xong rồi chạy ra ngoài giết chết cậu ấy là điều không thể. Cho dù chú cảm thấy bắt được hai đứa bọn cháu là có thể ép hỏi ra được Hạo Tử ở đâu cũng không có tác dụng gì. Bọn cháu đã nói với cậu ấy, nếu như không phải là bọn cháu đến tìm cậu ấy, mà là chú, thì tức là bọn cháu đã bị chú bắt rồi. Cậu ấy sẽ không đi theo chú đâu, cậu ấy chỉ đi tìm cảnh sát, nói với cảnh sát tất cả mọi việc.”

Trương Đông Thăng nhìn cậu một lúc, thở dài, chau mày: “Chú sẽ không giết người nữa, việc xảy ra trong gia đình chú là vạn bất đắc dĩ, chú sẽ không bao giờ giết người nữa, cũng không hại các cháu, cũng không giúp các cháu hại người.”

“Nếu như chú không muốn giúp cháu giết người, vậy thì ba mươi vạn tệ chú cứ để đó đi, bọn cháu không cần nữa. Hôm nay cháu sẽ giao chiếc máy ảnh cho cảnh sát, dù sao chú không giúp cháu giết hai người đó thì cháu cũng sắp không sống nổi nữa rồi.”

Trương Đông Thăng khẽ nheo mắt, nói: “Cháu cũng sắp không sống nổi nữa rồi, là ý gì vậy?”

“Cháu nói cho chú biết nhé, tại sao cháu bắt buộc phải giết bọn họ, bố cháu và vợ ông ta có một đứa bé, hơn một tháng trước, đứa bé đó bị người ta đẩy xuống ngã chết, kết quả là hôm đó vừa vặn cháu cũng đến Cung thiếu nhi để đọc sách. Bà ta nói cháu đã giết con gái bà ta, cảnh sát đã tìm cháu, họ đã chứng minh sự việc này không liên quan gì đến cháu cả. Nhưng bà ta nhất định không tin, bà ta mấy lần tìm đến nhà, đánh cháu, còn đánh cả mẹ cháu, thậm chí còn thuê người tạt đầy phân vào người cháu và mẹ cháu, cửa nhà cháu cũng bị họ tạt sơn vào. Bà ta nói phải nhất định sẽ sai người giày vò cháu cho đến chết, sẽ liên tục gây phiền phức cho cháu. Chú nói xem, nếu như bọn họ không chết, cháu còn có thể sống được sao?”

Trương Đông Thăng xoa cằm, đây là lần đầu tiên anh ta biết được hoàn cảnh gia đình Chu Triều Dương, nói: “Sự việc này cảnh sát cũng bỏ mặc sao?”

“Cảnh sát đã đến mấy lần rồi nhưng bà ta thuê người tạt phân vào cháu, cảnh sát cũng không thể bắt bà ta đi tù được, cho nên hết lần này đến lần khác bà ta giày vò cháu.”

“Thế còn bố cháu thì sao?”

Chu Triều Dương lạnh lùng hừ một tiếng: “Ông ta chỉ lo bênh vực bà ta, thậm chí cháu bị tạt phân, cảnh sát đi điều tra, ông ta vẫn cứ bênh vực bà ta, giấu bà ta, còn bảo cháu nói với cảnh sát là bỏ qua sự việc này không truy cứu nữa.”

“Ưm... sự việc này đúng là bố cháu không phải, nhưng dù như vậy thì cháu cũng không thể coi đây là nguyên nhân để muốn giết ông ấy. Cháu cần phải biết, trong xã hội có rất nhiều gia đình ly hôn, nhiều người sau khi ly hôn, không buồn quan tâm hỏi han gì đến con

và vợ cũ, còn có người triệt để cắt đứt quan hệ, thậm chí cũng có người coi như là kẻ thù. Bố cháu chỉ là thiên vị bênh vực gia đình mới của ông ấy thôi, nhưng cháu cũng không thể có thứ suy nghĩ đó được."

Chu Triều Dương lạnh lùng nói: "Vậy chú nói cho cháu biết cách nào để cuộc sống của cháu sau này không bị bọn họ quấy nhiễu. Nếu như bà ta quyết tâm giày vò cháu đến chết thì sao?"

"Cô ta chắc là chỉ dọa nạt cháu thôi, không thể nào đâu!"

"Bọn họ có tiền, mẹ cháu thì lại rất nghèo, vốn không đấu lại được bọn họ. Nếu như có một ai đó lúc nào cũng ở phía sau tạt phân vào chú, việc này có phải là còn khó chịu hơn cả cái chết hay không?"

"Ưm... chú cảm thấy sự việc này vẫn phải tìm cảnh sát, một lần giải quyết cho xong thì hay hơn."

"Cháu đã nói với chú rồi, cảnh sát không quản được việc này, thuê người tạt phân, cháu lại không có chứng cứ là bà ta gây ra, cho dù điều tra ra được là bà ta sai người làm, nhiều nhất cũng chỉ là nhốt một hai ngày, rồi lại thả ra, sẽ không bị ngồi tù."

"Ưm... hoặc là cháu có thể tìm bố cháu để nói chuyện, dù sao thì vợ ông ta cũng phải nghe lời ông ta chứ, vợ ông ta cho rằng cháu đẩy con của họ, bố cháu sẽ không tin đâu, để bố cháu thuyết phục cô ta."

"Ha ha." Chu Triều Dương bật cười, "Bố cháu cũng tin là cháu giết con ông ta."

Trương Đông Thăng ngẩn người, nhìn Chu Triều Dương bằng ánh mắt phức tạp.

“Cho nên, chú à, sự việc này đối với cháu còn quan trọng hơn tiền, chú có thể không đưa cho cháu tiền, chỉ cần chú giết chết bọn họ, cháu vẫn cứ trả máy ảnh cho chú, sẽ quên hết sạch tất cả những gì chúng ta đã trải qua. Nếu không, cháu chắc chắn sẽ giao máy ảnh cho cảnh sát. Chú có thể suy nghĩ một lát, nhưng giới hạn cuối cùng của cháu chính là trước buổi trưa ngày hôm nay.”

Trương Đông Thăng giật khóe môi: “Đây là cháu đang nhất thời kích động.”

“Không, sự việc này cháu đã nghĩ mấy tuần rồi, không phải là cháu nhất thời kích động. Cháu biết chú không muốn làm, nhưng chú không còn có sự lựa chọn nào khác.” Chu Triều Dương lộ ra ánh mắt dồn ép.

Trương Đông Thăng cắn răng cười khẩy: “Cháu không cần uy hiếp chú, chú sẽ không làm đâu. Cháu cứ việc giao máy ảnh cho cảnh sát, để chú bị cảnh sát bắt. Chú cũng sẽ nói với cảnh sát, cháu muốn giết bố cháu và vợ ông ta, để xem đến lúc đó người nhà cháu sẽ nhìn cháu như thế nào? Cảm thấy cháu là một đứa trẻ rất đáng sợ nhỉ?”

Chu Triều Dương bật cười: “Tốt lắm, cháu cũng hy vọng chú nói như vậy, miệng cháu nói muốn giết người là phạm tội sao? Hừ, cho dù cháu thực sự giết người, cháu chưa đầy 14 tuổi, có thể thế nào được chứ? Để cảnh sát nói với bố cháu, cháu muốn giết ông ta và vợ ông ta, vừa vặn khiến cho bọn họ sợ hãi, bọn họ sẽ không dám đến làm phiền cháu nữa. Dù sao bây giờ cảnh ngộ của cháu cũng đã như vậy rồi, không thể tồi tệ hơn được nữa. Còn hiện giờ chú đang sống rất tốt, nhưng một khi máy ảnh rơi vào tay cảnh sát thì chú sẽ sống không được tốt nữa đâu!”

Trương Đông Thăng hừ mũi: “Được thôi, vậy cháu đi đi, chú ngồi ở đây để đợi cảnh sát đến.”

Chu Triều Dương cắn răng: “Được, chú giỏi lắm, cháu cũng nói được làm được!”

Cậu quay người, mở cửa và bước ra ngoài.

Trương Đông Thăng cắn chặt răng, mặt lạnh tanh nhìn theo cậu, Phổ Phổ lạnh lùng nói: “Chú à, anh ấy thực sự sẽ đến gặp công an đấy, cháu biết rõ anh ấy mà.”

Nghe thấy tiếng bước chân của Chu Triều Dương đi xuống lầu, hình như càng lúc càng nhanh, Trương Đông Thăng chau mày đứng dậy, đi đến cửa hắng giọng: “Việc đó... cháu hãy quay lại trước đã.”

Chương 62

Trương Đông Thăng hét gọi cậu quay lại, nhưng nghe tiếng bước chân không những không dừng lại, mà còn đi xuống nhanh hơn.

Anh ta gọi mấy tiếng, lúc này đây Chu Triều Dương đã đi đến cánh cổng sắt của tòa chung cư.

Trương Đông Thăng nổi giận chửi thề một câu, đành phải lao xuống theo, đuổi kịp Chu Triều Dương ở vị trí cách phía bên ngoài tầng một mấy chục mét, kéo người cậu quay lại, buồn bực nhìn cậu: "Quay trở lại nói chuyện xem sao đã chứ?"

"Không có gì đáng để nói cả, chú không khuyên được cháu đâu, cháu đã nghĩ mấy tuần nay rồi."

"Vậy chú và cháu trò chuyện thêm một lát."

"Không cần!"

Trương Đông Thăng bực bội hét lên: "Vậy thì chúng ta thương lượng thêm một chút thì được chứ?"

"Chú đồng ý rồi à?"

"Cháu nghe chú nói...".

"Thế thì thôi đi!"

"Được được!" Trương Đông Thăng nói vẻ miễn cưỡng: "Đây không phải là việc chỉ nói một câu là có thể xử lý thành công được, chúng ta cần phải tính kế xem cần làm thế nào, cháu thấy sao?"

Chu Triều Dương mặt lạnh tanh gật đầu, theo anh ta quay trở lại trên lầu.

Ngồi trên ghế, Trương Đông Thăng rút một điếu thuốc lá, nói: “Cháu muốn chú giết bọn họ, bọn họ là ai chú còn chưa biết, sao mà giết được chứ? Cháu đừng tưởng giết người rất dễ, vợ chú và bố mẹ vợ đều là những người thân cùng chung sống cùng dưới một mái nhà, thường ngày gần gũi tiếp xúc, thì khá dễ thực hiện. Chú và bố cháu, cả vợ anh ta, chúng ta đều là những người xa lạ, họ chắc chắn sẽ cảnh giác đối với chú, sao có thể để cho chú có cơ hội để ra tay. Hơn nữa giết người cũng không thể giết giữa ban ngày ban mặt chốn đông người được, chú sao có thể có cơ hội tiếp xúc riêng với hai người bọn họ được chứ?”

Chu Triều Dương lạnh lùng nói: “Thì ra chú lo lắng điều này, việc này rất dễ, thường ngày cơ hội không nhiều, lần này cơ hội đã đến rồi. Ba ngày nữa, cũng chính là thứ tư tuần sau, bọn họ sẽ ra thăm mộ đứa con của họ. Cháu biết địa điểm nghĩa trang, là nghĩa trang Đại Hà ở ngoại ô phía đông, vị trí ở nơi đó rất vắng vẻ, bên cạnh đều là núi. Vào ngày hè, ở nghĩa trang không có ai cả, đi thăm mộ vào mùa này chắc chắn sẽ đi vào sáng sớm, nghĩa trang là nơi thần không biết quỷ không hay. Đây chính là cơ hội tốt nhất.”

Trương Đông Thăng lạnh lùng nhìn cậu, anh ta vốn muốn thể hiện ra là anh ta không phải không muốn giúp giết người mà là năng lực có hạn, không làm được. Anh ta vốn không thể nào ngờ được Chu Triều Dương không những có suy nghĩ giết người thật, thậm chí còn nghĩ thay cho anh ta là thực hiện ở đâu nữa.

Anh ta chau mày nói: “Nhưng chú vẫn là người lạ đối với bọn họ, hai người bọn họ đi thăm mộ nhìn thấy chú - một người đàn ông lạ bước tới, liệu có thể không đề cao tâm lý cảnh giác sao? Chú lại không biết võ thuật, lại cũng không phải là binh lính đặc chủng, một

mình chú cho dù có cầm dao hay thứ gì đó cũng không thể giết được hai bọn họ mà."

Chu Triều Dương lạnh lùng nói: "Chú chẳng phải là biết hạ độc sao?"

Trương Đông Thăng lắc đầu: "Chú làm sao có thể khiến cho họ ăn đồ có thuốc độc được chứ?"

"Có cách."

"Có cách gì?"

Phổ Phổ đột nhiên tiếp lời: "Cháu có thể khiến cho họ ăn."

"Cháu ư?", Trương Đông Thăng kinh ngạc nhìn nó, "Cháu cũng muốn giúp đỡ nữa sao?"

Phổ Phổ gật đầu: "Đúng vậy."

"Cháu làm như vậy là hại nó, nó sớm muộn gì cũng sẽ hối hận, cũng sẽ hận cháu."

Chu Triều Dương vội nói: "Không thể nào! Nó là bạn cháu, là người bạn tốt nhất của cháu, cháu vĩnh viễn không bao giờ hối hận, tất cả đều là do cháu nghĩ ra."

Phổ Phổ nhìn Chu Triều Dương với vẻ xúc động.

Trương Đông Thăng lộ ra nét mặt kinh hoàng nhìn hai đứa bọn nó. Anh ta khó có thể tưởng tượng rốt cuộc Chu Triều Dương đã dùng cách gì để thuyết phục Phổ Phổ. Anh ta càng không thể ngờ được hai đứa tiểu quỷ này không chỉ nghĩ ra được giết người ở đâu, ngay cả việc làm thế nào cũng đều đã nghĩ xong xuôi cả, như thể là đã thiết kế dàn dựng rất lâu rồi. Hôm nay chắc chắn dồn ép anh ta, không để cho anh ta bất cứ lý do nào để có thể từ chối. Anh ta bỗng chốc cảm thấy sự lạnh giá vây quanh.

Anh ta cắn răng nói: “Khoảng thời gian trước khi bọn họ xảy ra chuyện vẫn luôn giày vò cháu, cháu nói xem khi hai người bọn họ chết thì cảnh sát có thể không nghi ngờ cháu được sao?”

Chu Triều Dương lắc đầu: “Sẽ không nghi ngờ cháu đâu, bởi vì thứ tư tuần sau cháu đang đi học, trường học của bọn cháu phải học bù.”

“Gì cơ? Chính cháu không đi, chỉ có chú đi sao?”

Chu Triều Dương gật đầu: “Đúng vậy, nếu như cháu đi, thì đúng như chú nói, cảnh sát sẽ nghi ngờ cháu. Nhưng cảnh sát vốn không hề biết mối quan hệ giữa cháu và chú, hoàn toàn không biết chú.”

“Nhưng cảnh sát biết cháu có hai người bạn này.”

“Không ai biết mối quan hệ giữa cháu và hai bạn ấy cả.”

“Cảnh sát chắc chắn sẽ đến điều tra cháu, đến lúc đó cháu sẽ khai ra.”

“Cần phải ứng phó như thế nào, cháu đã nghĩ kỹ rồi, quyết không khai ra đâu!”

“Cháu vẫn chỉ là một đứa trẻ, cảnh sát rất dễ phát hiện ra sự sơ hở trong câu trả lời của cháu.”

“Không phải chỉ có mình chú biết diễn kịch trước mặt cảnh sát, cháu cũng biết! Hôm đó cháu đang học ở trường, chỉ cần khẳng định chắc chắn là không biết, cảnh sát dựa vào đâu mà nghi ngờ cháu được chứ?”

Trương Đông Thăng nghiến răng không nói được lời nào.

Chu Triều Dương nói: “Chú à, nếu như chú giúp cháu làm xong việc này, chúng cháu có bí mật của chú, chú cũng có bí mật của chúng cháu. Như vậy, giữa chúng ta đã có thể hoàn toàn tin tưởng

lẫn nhau, bọn cháu cũng không còn lấy máy ảnh để uy hiếp chú nữa.”

Trương Đông Thăng lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Việc này chỉ mình chú và Phổ Phổ làm thì không hoàn thành nổi.”

“Vì sao?”

“Phổ Phổ quá yếu, nếu như đến lúc đó xảy ra sự cố thì sao, chú không ứng phó được. Còn nữa, sau khi giết người xử lý thi thể thì sao? Phổ Phổ làm gì có sức lực mà khiêng chứ? Trừ khi các cháu có thể thuyết phục được Đinh Hạo đi cùng, nó cao lớn, có thể khiêng được người.”

Anh ta ngay từ trước đã nhận ra, trong ba đứa, Chu Triều Dương và Phổ Phổ là độc ác nhất, ngược lại Đinh Hạo là đứa cao lớn nhất thì lại khá lương thiện. Lần trước nó đã kịch liệt phản đối Chu Triều Dương giết bố cậu, bây giờ muốn cậu ta đi giúp đỡ việc giết chết bố Chu Triều Dương, cậu ta chắc chắn không đồng ý, cũng không dám đồng ý, chỉ cần cậu ta không đi, vậy thì Trương Đông Thăng sẽ có lý do để từ chối giết người, nói là bởi vì Đinh Hạo không muốn đi, mình anh ta và Phổ Phổ thì không hoàn thành được.

Phổ Phổ gật đầu nói: “Được, đúng theo lời chú nói, cháu và Hạo Tử sẽ đi cùng với chú.”

“Ưm? Hạo Tử cũng đi giết người sao?”

Phổ Phổ trả lời anh ta với vẻ chắc chắn: “Anh ấy chắc chắn sẽ đi.”

Chu Triều Dương nói: “Chú à, chú không cần nghĩ ra lý do nào nữa đâu, ba ngày sau, xong việc rồi, cháu sẽ trả máy ảnh lại cho chú, còn nếu chú không chịu làm, vậy thì cháu sẽ giao máy ảnh cho cảnh sát. Hy vọng đây là lần cuối cùng uy hiếp chú.”

Điếu thuốc của Trương Đông Thăng đã đốt cháy hết, nhưng hình như anh ta không hề phát giác ra, ngón tay anh ta nắm chặt đầu thuốc, dừng ở giữa không trung, nhíu chặt lông mày, không hề nhúc nhích.

Thời gian trôi qua đúng mười lăm phút mà anh ta cũng không nói gì, Chu Triều Dương và Phổ Phổ cũng trầm mặc nhìn anh ta.

Suốt nãy giờ anh ta vẫn đang do dự, liệu bây giờ có nên ra tay trực tiếp giết chết hai đứa tiểu quỷ này, rồi đi tìm Đinh Hạo đồng thời lấy được chiếc máy ảnh hay không.

Nhưng anh ta nghĩ đi nghĩ lại bèn từ bỏ, tên tiểu quỷ Chu Triều Dương này hôm nay đến đây rõ ràng là đã có sự chuẩn bị trước. Ngay từ đầu đã nói thẳng ra luôn, hôm nay có giết chết bọn chúng thì cũng chẳng có tác dụng gì, không có gì chắc chắn sau khi giết bọn chúng thì có thể giết chết được Đinh Hạo và lấy được máy ảnh.

Chu Triều Dương tên tiểu quỷ này nói bây giờ tình hình của nó đã không thể tồi tệ hơn được nữa, còn mình sau khi giết chết cả nhà Từ Tịnh, bây giờ hoàn toàn thay đổi sang một cuộc sống khác. Nếu như không làm theo lời của tên tiểu quỷ này, cuộc sống mà mình khó khăn lắm mới giành giật được sẽ lập tức tiêu tan, và khi bị cảnh sát bắt được thì chắc chắn mình sẽ bị định tội tử hình.

Ngược lại, nếu giúp Chu Triều Dương giết hai người kia, vậy thì chắc chắn có thể giành được sự tin tưởng của bọn tiểu quỷ này. Cả hai bên đều nắm được thóp của đối phương, sẽ không sợ bọn chúng lôi máy ảnh ra để uy hiếp mình nữa.

Đương nhiên làm như vậy cũng sẽ có nguy hiểm, nếu như vụ án bố nó và vợ của anh ta bị lộ tẩy, cho dù hôm đó Chu Triều Dương đang đi học, không có thời gian để phạm tội, nhưng cảnh sát cũng

sẽ đi điều tra người có “liên quan được lợi”. Trương Đông Thăng hoàn toàn không có lòng tin đối với việc tên tiểu quỷ này liệu có thể diễn kịch thành công trước mặt cảnh sát hay không. Trương Đông Thăng không có gì chắc chắn cả. Nếu như cậu ta đóng kịch bị thất bại, bắt buộc sẽ khai tất cả mọi chuyện ra.

Cho nên, nếu thực sự giết người thì bắt buộc không thể để cho vụ án mạng của bố nó và vợ của ông ta bị lộ tẩy, cũng có nghĩa là cần hủy xác, xóa dấu vết. Như vậy thì trong con mắt của người khác chỉ là mất tích, chứ không phải là bị hại. Phía cảnh sát trước nay vẫn không coi trọng những vụ án mất tích, cũng không đi điều tra Chu Triều Dương. Hơn nữa nghe Chu Triều Dương nói bố nó và vợ anh ta đi đến nghĩa trang Đại Hà để thắp hương, như vậy thì ra tay chắc cũng khá thuận lợi. Sau khi giết người sẽ chôn vào trong mộ trống ở trên núi, bị người ta phát hiện ra là vụ án mạng thì cũng phải đến mấy tháng sau, thậm chí mấy năm sau, đến lúc đó ba đứa tiểu quỷ chắc chắn cũng đã bị anh ta xử lý sạch sẽ rồi. Như vậy thì vụ án này càng không thể nào nghi ngờ anh ta được.

Sau khi suy nghĩ cân nhắc, cuối cùng Trương Đông Thăng gật đầu, tạm thời đồng ý.

Sau khi rời khỏi nhà người đàn ông đó, Chu Triều Dương nói: “Bây giờ vẫn còn một vấn đề.”

Phổ Phổ hỏi: “Là gì vậy?”

“Người đàn ông đó yêu cầu Hạo Tử cũng phải đi cùng, cần phải thuyết phục Hạo Tử như thế nào đây?”

“Anh ấy sẽ đồng ý.”

Chu Triều Dương lắc đầu: “Cậu ấy sẽ không đồng ý đâu, cậu ấy thực ra rất nhát gan.”

Ánh mắt Phổ Phổ nhìn thẳng về phía trước: “Lần này anh ấy không đồng ý thì cũng phải đồng ý, việc này liên quan tới tương lai sau này của ba đứa bọn mình.”

Chương 63

"Gì cơ?" Đinh Hạo trợn trừng mắt, "Anh cũng phải cùng đi giết người ư?"

"Đồ ngốc!", Phổ Phổ kéo cậu ta lại, hạ giọng trách móc: "Ở trong công viên mà anh nói to như thế có phải là muốn để cho toàn nhân loại nghe thấy không?"

Đinh Hạo hoảng hồn nhìn một lượt xung quanh, bọn chúng đang đứng ở một góc khuất trong công viên Nhi đồng, không có ai nhìn bọn chúng cả, cậu ta quay người, lắc đầu: "Anh không đi đâu, muốn đi thì các em tự đi đi!"

Phổ Phổ bực bội nói: "Kế hoạch này chẳng phải anh cũng đã đồng ý rồi sao?"

"Là anh miễn cưỡng đồng ý thôi, nhưng chỉ là nói để chú Trương đi giết người, anh không hề hứa anh cũng sẽ đi."

"Anh đã quyết định là không giúp đỡ phải không?"

Đinh Hạo cố chấp nói: "Phải rồi, sự việc này có đánh chết anh, anh cũng không làm đâu."

"Được, được, rất tốt!" Phổ Phổ nhìn chằm chằm vào cậu ta, "Anh đúng là một kẻ ích kỷ, được rồi, anh không đi thì không đi, em cũng sẽ tuyệt giao với anh - kẻ ích kỷ!"

Đinh Hạo trừng mắt nhìn nó, trên mặt lộ ra sự oan ức và phẫn nộ: "Trước đây ở cô nhi viện, anh đã giúp em như thế nào, anh đã giúp em đánh nhau mấy lần? Vương Lôi chửi em là đồ rắm thối, anh đã đánh cho nó gãy cả răng, anh còn bị nhốt vào phòng tối trọn hai

ngày, tất cả những điều này em đã quên rồi sao? Em còn nói anh là kẻ ích kỷ sao?”

“Hừ, anh không phải là kẻ ích kỷ, mà là kẻ nhát gan.”

Đinh Hạo đỏ bừng mặt: “Việc này... không phải là đánh nhau, đây là... đây là... đây là giết người.”

Chu Triều Dương vội vàng ngăn chặn cuộc cãi cọ của hai người, cúi đầu thở dài nói: “Tớ xin lỗi, đều là tại tớ không tốt, đây đều là chủ ý của tớ, khiến cho các cậu cãi nhau, đều là do tớ không tốt.”

Phổ Phổ và Đinh Hạo không ai nói gì cả.

Chu Triều Dương nhìn cậu ta với vẻ rất thành khẩn: “Lần này là tớ cầu xin cậu, cậu có thể giúp tớ được không?”

Đinh Hạo không thể nổi giận được với Chu Triều Dương, chỉ có thể cúi đầu lắc đầu: “Việc này... tớ thực sự không giúp được, tớ chưa từng làm.”

“Anh sợ thì cứ nói thẳng ra, đồ nhát gan!” Phổ Phổ nói.

“Hừ”, Đinh Hạo quay đầu sang mặc kệ nó.

“Được rồi, Nguyệt Phổ đừng nói cậu ấy nữa.” Chu Triều Dương khuyên nhủ: “Hạo Tử, sự việc này do tớ gây ra, nếu như không phải là lúc đầu tớ đẩy con ôn con đó xuống, vốn không xảy ra nhiều việc như vậy. Nhưng sự việc đã đến nước này, không còn cách nào nữa cả, nếu như không làm như vậy thì sớm muộn gì họ cũng sẽ điều tra ra được ba đứa bọn mình. Đến lúc đó tớ phải vào trại giáo dưỡng thiếu niên, các cậu sẽ bị đưa trở lại cô nhi viện, cậu nghĩ xem, đây có phải là tình huống tồi tệ nhất hay không?”

Đinh Hạo ngậm chặt miệng, lặng im không nói, Phổ Phổ lạnh lùng nói: “Cả cuộc đời này, em cũng sẽ không quay về đâu, nếu như

quay về thì anh đi mà về! Em đã chịu đựng quá đủ sự kinh tởm của lão mập đó rồi!”

“Hạo Tử, cậu có sợ trở về cô nhi viện không? Tớ là người anh em của cậu, Nguyệt Phổ là em gái kết nghĩa của cậu, nếu như có thể... cậu có thể suy nghĩ thêm được không?”

Phổ Phổ nói: “Anh chưa tròn 14 tuổi, cho dù giết người cũng không sao, cùng lắm là vào trại giáo dưỡng thiếu niên, dù sao ở đó cũng còn tốt hơn ở cô nhi viện.”

Chu Triều Dương nói: “Người đàn ông đó không phải là đòi cậu giúp ông ta cùng giết người, ông ta chỉ nói, ví dụ như việc khiêng thi thể cần có một người như cậu giúp đỡ.”

Đinh Hạo nắm chặt tay, không hề cử động.

Phổ Phổ nói: “Rốt cuộc phải như thế nào anh mới đồng ý đây? Ngay cả em cũng cùng đi, anh là con trai, sao lại còn nhát gan hơn cả em là con gái?”

Đinh Hạo kinh ngạc ngẩng phắt đầu lên: “Em cũng đi sao?”

Phổ Phổ nói vẻ tỉnh bơ: “Đúng vậy, trẻ con là dễ ngụy trang nhất, người khác sẽ không có tâm lý cảnh giác đối với em.”

“Em đi làm gì chứ?”

“Đến lúc đó anh cứ nhìn theo là được rồi, dù sao việc của em còn khó hơn của anh nhiều.”

Chu Triều Dương nói: “Hạo Tử, cậu nghĩ xem, sự việc này nếu không làm thì cả ba đứa chúng mình đều toi đời. Nếu làm, dù cho có thất bại, bị bại lộ, kẻ xui xẻo nhất chính là người đàn ông đó. Chúng ta là trẻ con, sẽ không bị bắn chết, nhiều nhất cũng chỉ là vào trại giáo dưỡng thiếu niên, dù sao thì cũng vẫn tốt hơn cô nhi viện của các cậu. Nếu như làm thành công, vậy thì tớ sẽ có tiền, tớ sẽ chăm

sóc các cậu, đợi đến khi bọn mình lớn lên, sẽ cùng mở công ty, đợi cậu tìm được vợ, bốn người bọn mình sẽ cùng đánh mạt chược.”

Đinh Hạo suy nghĩ một lúc, đột nhiên lườm cậu một cái: “Theo như lời cậu nói, Nguyệt Phổ có vẻ như đã là vợ của cậu rồi.”

Phổ Phổ đạp cho cậu ta một cái, cậu ta vội vàng né tránh.

Chu Triều Dương nói: “Nói như vậy, cậu đã đồng ý rồi phải không?”

“Dù sao tớ cũng nói rõ nhé, cụ thể việc giết...”, cậu ta hình như không dám nói trực tiếp hai chữ “giết người”, “Cái việc giết tớ không làm đâu, tớ tuyệt đối không làm! Tớ chỉ phụ trách việc giúp đỡ cuối cùng là khiêng chút thôi.”

Chu Triều Dương ôm lấy cậu ta vẻ kích động: “Được, quyết định như vậy đi, chỉ cần qua được cửa ải này, vậy thì sau này ba đứa bọn mình sẽ đại cát đại lợi.”

Phổ Phổ nhìn Đinh Hạo, bĩu môi: “Coi như anh vẫn còn một chút lương tâm.”

Chương 64

Buổi chiều, Phổ Phổ và Đinh Hạo quay trở về, nhìn thấy chiếc xe BMW màu đỏ của người đàn ông đó đỗ dưới lầu.

Đồng thời cửa xe mở ra, Trương Đông Thăng bước xuống, nói vẻ bình tĩnh: “Chú đã đợi các cháu rất lâu rồi, cùng lên trên nói chuyện.”

Sau khi bước vào, lần này Trương Đông Thăng không nói những chuyện dông dài, mà trực tiếp vào thẳng chủ đề chính: “Việc của Chu Triều Dương hoàn toàn không thể thực hiện được, việc giết bố là việc thiên lý không dung tha, dù nghĩ cũng không được phép nghĩ đến, chứ đừng nói đến việc hành động. Chú biết hai đứa bọn cháu cũng phản đối nó, nó chỉ là nhất thời kích động, tuổi trẻ bồng bột, các cháu cần phải khuyên nhủ nó, nhất định phải khuyên được nó.”

Phổ Phổ nói: “Chú à, sự việc này, hai đứa bọn cháu đều tán thành rồi.”

Trương Đông Thăng nhìn bọn chúng: “Sao hai đứa bọn cháu lại có thể tán thành nó giết bố chứ? Các cháu có phải là bạn của nó không? Các cháu có biết là làm như vậy là hại nó không?”

Đinh Hạo nói: “Chú Trương, thực ra cậu ấy cũng không chỉ là vì...”

Phổ Phổ vội ấn mạnh vào lưng cậu ta, ngăn cản cậu ta, trừng mắt nhìn cậu ta, lạnh lùng nói: “Ngậm miệng!”

Trương Đông Thăng thoáng suy nghĩ, hỏi vẻ thăm dò: “Thực ra sự việc này còn ẩn tình, nó vẫn còn có mục đích khác nữa, có phải vậy không?”

Đinh Hạo tự nhận thấy mình đã lỡ lời, cúi đầu, im lặng không nói.

Phổ Phổ ngừng giây lát, rồi nói: “Đúng vậy, anh ấy vẫn còn có một nguyên nhân, là vì tiền.”

“Vì tiền sao?”

“Đúng vậy, chú cảm thấy nhà Triều Dương có giàu có không?”

“Ừm... nhìn quần áo của nó hình như... không phải có nhiều tiền lắm thì phải.”

Phổ Phổ nói: “Bố mẹ anh ấy ly hôn, anh ấy sống cùng với mẹ. Mẹ anh ấy rất nghèo, không có tiền. Nhưng bố anh ấy thì rất giàu có, còn giàu hơn cả chú nhiều cơ.”

Trương Đông Thăng cười đau khổ: “Chú vốn không được coi là giàu có, lúc đầu chính là bởi vì chiếc xe này là của vợ chú, các cháu tưởng là chú có tiền cho nên mới đòi ba mươi vạn tệ phải không? Nếu như chú thực sự có nhiều tiền như vậy thì đã đưa tiền cho các cháu từ lâu rồi.”

Phổ Phổ nói: “Đứa con của bố anh ấy tháng trước đã bị ngã chết, nếu như bây giờ bố anh ấy và vợ của chú ấy cũng chết, vậy thì Triều Dương sẽ là người thừa kế duy nhất.”

Trương Đông Thăng ngẩn người, anh ta vốn không thể ngờ những đứa trẻ bây giờ lại có suy nghĩ sâu xa như vậy. Đến độ tuổi này của anh ta, anh mới nghĩ đến việc mưu tài hại mạng, thừa kế di sản, một đứa trẻ mới chỉ có mười mấy tuổi mà đã nghĩ như vậy rồi sao?

Phổ Phổ bổ sung một câu: “Đây là học theo chú đấy.”

Trương Đông Thăng nghiến răng.

Phổ Phổ nói tiếp: “Trừ khi chú có thể đưa cho anh ấy hàng nghìn vạn tệ, nếu không anh ấy vừa có mối thù hận, vừa muốn bảo vệ bản

thân mình, lại vừa vì tiền, sao chú có thể khuyên nhủ được anh ấy chứ.”

“Nhưng làm như vậy thực sự là không phải.”

“Chú cũng làm như vậy mà.”

“Chú không giết bố mẹ, cả gia đình vợ chú và chú về bản chất không hề có quan hệ huyết thống.”

“Bố anh ấy không còn là bố anh ấy nữa rồi, mối quan hệ của bố anh ấy và anh ấy còn tồi tệ hơn sự tưởng tượng của chú.”

Trương Đông Thăng phiền não, nhắm mắt lại.

Phổ Phổ nói: “Nếu như chú giúp được việc này, sau khi thành công, có thể không cần tiền của chú nữa, bọn cháu sẽ trả máy ảnh cho chú. Nếu như chú không đồng ý giúp đỡ, cho dù hôm nay chú thuyết phục được hai đứa bọn cháu, cũng không có tác dụng gì. Triều Dương không nghe lời bọn cháu đâu, anh ấy có chủ ý của mình. Anh ấy sẽ làm bất cứ việc gì. Nếu như anh ấy tự mình hành động mà bị cảnh sát bắt, rồi lại khai ra chuyện của chú, chú cũng không mong muốn như vậy chứ?”

Trương Đông Thăng trầm mặc hồi lâu, sau đó hướng ánh mắt về phía Đinh Hạo: “Hạo Tử, đối phó với hai người thì một mình chú không làm được, chú cần cháu làm cùng, cháu có dám không?”

Đinh Hạo cúi đầu, “ừm” một tiếng.

Trương Đông Thăng cười khổ não, lẩm nhẩm: “Một khi đã làm rồi, thì cũng sẽ giống như chú, sẽ không còn trong sạch nữa.”

Trên mặt Đinh Hạo xuất hiện thần sắc do dự.

Phổ Phổ lập tức nói: “Hạo Tử, em cũng cùng đi mà.”

Đinh Hạo gật đầu, nhìn Trương Đông Thăng, nói: “Chú Trương, chú yên tâm đi, cháu quyết định rồi.”

Cho đến lúc này, Trương Đông Thăng cảm thấy sự việc này không thể nào cứu vãn được nữa, anh ta chua chát nhìn bọn chúng, đành phải nói: “Được rồi!”

Chương 65

Sáng sớm thứ tư, hôm nay vốn là ngày sinh nhật Chu Tinh Tinh, Chu Vĩnh Bình hết lời khuyên nhủ Vương Giao, hôm nay thắp hương, đi thăm mộ con trẻ rồi hãy để sự việc kết thúc tại đây thôi. Bất luận là cảnh sát sau này có thể bắt được hung thủ hay không đều không nên nhắc lại nữa, cuộc sống rồi cũng vẫn phải tiếp tục. Anh ta cũng đã cai thuốc, chuẩn bị nửa năm cho việc sinh con, năm sau sẽ sinh một đứa. Anh ta mới 40 tuổi, Vương Giao chỉ ngoài 30, đều vẫn còn trẻ, sinh một đứa trẻ nữa không có gì khó khăn cả.

Suốt hơn một tháng nay, sự nhẫn nại khuyên nhủ, sự bao dung, sự phục tùng của chồng, trong lòng Vương Giao đương nhiên cũng rất cảm động.

Hai người bọn họ quen nhau trong thời gian Châu Xuân Hồng mang thai. Lúc đó Chu Vĩnh Bình đang bắt đầu làm ăn, vay khá nhiều tiền để mua đất đai, rồi lại dùng số đất đó vay tiền ngân hàng, xây dựng nên xưởng đông lạnh. Lúc đó Chu Vĩnh Bình đang làm ăn, nhìn trông có vẻ rất giàu có, nhưng sau khi quen biết một thời gian, biết được anh ta chỉ là được vẻ bề ngoài, thực ra anh ta là một chúa chổm, đang vay nợ rất nhiều tiền.

Vương Giao rất xinh đẹp, có rất nhiều người theo đuổi, Chu Vĩnh Bình vừa gặp cũng đã say mê cô ta, điên cuồng theo đuổi. Cuối cùng cô ta chọn lựa Chu Vĩnh Bình cũng không phải là vì tiền của anh ta. Lúc đó tiền của anh ta đều là vay ngân hàng, chỉ là được cái vỏ, thậm chí khi cô ta biết được anh ta đã có vợ và có con, một dạo

đã đòi chia tay, nhưng Chu Vĩnh Bình đảm bảo sẽ nhanh chóng ly hôn, anh ta dùng đủ mọi chiêu trò để có thể kết hôn với cô ta.

Về sau, Chu Vĩnh Bình đúng là đã ly hôn vợ khi Chu Triều Dương mới được 2 tuổi, không bao lâu thì kết hôn cùng cô ta. Sau khi kết hôn, đúng lúc bất động sản của Trung Quốc tăng vùn vụt, số đất và nhà xưởng Chu Vĩnh Bình lúc đầu vay tiền để mua đã tăng giá vùn vụt, anh ta có thể vay được ngân hàng nhiều hơn, quy mô làm ăn cũng lớn hơn, cuối cùng cũng có tài sản lên đến hàng nghìn vạn tệ. Nhưng suốt những năm qua, Chu Vĩnh Bình vẫn luôn một lòng một dạ với Vương Giao, luôn luôn chiều chuộng. Chu Vĩnh Bình mặc dù không hề quan tâm đến gia đình nhà vợ cũ, nhưng Vương Giao hình như đã là khắc tinh trong cuộc đời anh ta.

Có lẽ đây chính là tình yêu thì phải.

Chuyện Chu Tinh Tinh xảy ra đã hơn một tháng, sự xoa dịu của thời gian cộng thêm sự xoa dịu của chồng, trong lòng Vương Giao cũng dần dần bình ổn lại. Mặc dù, cô ta tin chắc cái chết của Chu Tinh Tinh có liên quan tới Chu Triều Dương, nhưng hiềm một nỗi cô ta lại không có chứng cứ, cảnh sát cũng không thể nào túm được đuôi của Chu Triều Dương. May mà dưới yêu cầu của cô ta, Chu Vĩnh Bình đã nhiều lần thề thốt sẽ không bao giờ liên hệ gì với gia đình nhà vợ cũ nữa. Cô ta tạm thời kìm nén nỗi thù hận này trong lòng, nghĩ đến Chu Triều Dương thực sự không còn bố nữa, cũng coi như là một sự trả thù.

Sáng nay trời trong xanh không một gợn mây, xem ra lại là một ngày nóng nực. Hơn 6 giờ sáng, khi mặt trời vẫn chưa lên cao, Chu Vĩnh Bình và Vương Giao đã đến khu nghĩa trang Đại Hà để thắp hương cho con trẻ.

Khu nghĩa trang Đại Hà mới được xây dựng trong mấy năm nay, hầu hết các khu nghĩa trang đều ở vị trí vắng vẻ, xung quanh không có người ở, nghĩa trang Đại Hà cũng không ngoại lệ.

Đi suốt dọc đường, chỉ khi đi đến gần mới gặp mấy người nông dân đang làm việc. Sau khi đến nghĩa trang, cả vùng nghĩa trang rộng lớn tịnh không bóng người.

Sau khi xuống xe, Vương Giao xách làn, đi về phía trước, vừa đi nước mắt không kìm được lại tuôn rơi, Chu Vĩnh Bình hắng giọng khuyên nhủ: “Đừng khóc nữa, thăm một lát rồi về sớm nhé!”

Vương Giao miễn cưỡng gật đầu.

Hai người đứng trước mộ của Chu Tinh Tinh, Vương Giao ngẩn người đứng đó, đứng hồi lâu, nhìn chăm chăm vào mộ của con gái, không hề nhúc nhích. Chu Vĩnh Bình thở dài, cúi xuống sắp xếp tiền vàng. Đúng lúc này, Chu Vĩnh Bình nhìn thấy, cách đó khoảng mười mấy mét, trên đường đi giữa hai hàng mộ có hai đứa thiếu niên một nam một nữ đi tới. Đứa bé trai dáng vẻ đã sắp trưởng thành, còn đứa bé gái vẫn nhỏ nhắn như học sinh tiểu học, hai đứa bọn chúng cúi đầu, trong tay cầm chiếc làn đựng đồ vàng mã, đi đến trước một ngôi mộ cách đó mấy chục mét.

Chu Vĩnh Bình không để ý lắm, tiếp tục kéo từng thỏi vàng giấy ra.

Mấy phút sau, Chu Vĩnh Bình vẫn đang kéo từng thỏi vàng giấy, lúc này, đứa bé gái vừa rồi chạy lại phía họ, nét mặt có vẻ như đang muốn nhờ giúp đỡ: “Chú ơi, chúng cháu không biết vì sao châm lửa mãi không được, chú có thể giúp bọn cháu một chút được không?”

“Ồ, các cháu không mang bật lửa à?”, Chu Vĩnh Bình rút từ trong túi ra một chiếc bật lửa, đưa cho đối phương, chẳng ai có thể nảy

sinh nghi ngờ với một đứa bé gái cả.

“Không phải đâu ạ, chúng cháu có bật lửa, nhưng lửa cứ bật lên là lại tắt, mãi không châm được ạ.” Nó chu môi nói.

“Các cháu chắc là châm phía trên rồi, châm lửa phải châm ở giữa thì mới chắc chắn cháy được.” Tay anh ta đưa ra làm mẫu.

Đứa bé gái nói vẻ phiền não: “Chúng cháu đã thử rất nhiều lần vẫn không được, có thể phiền chú đến châm giúp cháu một chút được không, anh trai cháu ngốc quá, vốn không biết làm thế nào cả.”

Chu Vĩnh Bình nhìn thấy khuôn mặt ngây thơ của đối phương, nhớ đến Chu Tinh Tinh, mỉm cười: “Được rồi, chú đến giúp các cháu châm lửa. Vương Giao, em sắp xếp tiền vàng chút nhé, anh đi một lát.”

Đứa bé gái đi phía trước, Chu Vĩnh Bình đi phía sau, hỏi: “Các cháu cũng đến thăm mộ à?”

“Vâng ạ, là mộ của mẹ cháu, hôm nay là ngày sinh nhật của mẹ cháu.”

Nhìn thấy đứa bé còn nhỏ như vậy mà mẹ đã qua đời, hơn nữa cũng là đến thăm mộ vào ngày sinh nhật, Chu Vĩnh Bình nảy sinh sự đồng cảm: “Sao lại chỉ có cháu và anh trai đến, bố cháu không đến cùng sao?”

Đứa bé gái cúi đầu khẽ nói: “Bố cháu... bố cháu tháng trước xảy ra tai nạn cũng... cũng chết rồi.”

Quai hàm Chu Vĩnh Bình khẽ giật một cái, không kìm được liền hỏi: “Vậy bây giờ cháu và anh trai cháu sống với ai?”

“Không ai ạ, chúng cháu tự sống với nhau!”

“Tự sống với nhau? Các cháu có người thân không?”

Đứa bé gái hạ giọng nói: “Bố cháu còn nợ người ta tiền, họ hàng không ai muốn nuôi bọn cháu, đồ trong nhà cũng đều bị họ lấy đi hết rồi.”

“Ưm... vậy thì các cháu sau này phải làm thế nào?”

Đứa bé gái đờ đẫn lắc đầu: “Cháu không biết, cháu biết làm bánh nếp, sẽ làm một ít, muốn đem đi bán xem sao. Chú à, hay là chú nếm thử bánh nếp cháu làm nhé?”

Nó quay người rút từ trong túi ra một chiếc bánh nếp.

Chu Vĩnh Bình ngừng lại, không biết xử trí ra sao, theo bản năng đang suy nghĩ xem đứa bé này liệu có phải là lừa tiền hay không, dù sao kẻ lừa đảo trong xã hội này quá nhiều, nhưng kẻ lừa đảo giữa ngày hè nóng nực thế này lại đến nghĩa trang nơi chẳng có mấy người này sao? Đứa bé hình như nhận ra sự nghi ngại của anh ta, liền nói: “Chú à, chú ăn thử xem, không cần trả tiền đâu. Cháu sợ cháu làm không ngon, bán không được. Chú thử ăn xem, ngọt quá, hay là không đủ ngọt.”

Chu Vĩnh Bình chợt thấy mình nghi ngờ đối phương là một đứa lừa đảo đúng là suy nghĩ thật bỉ ổi. Anh ta mỉm cười, nhận lấy chiếc bánh nếp, cho vào miệng nhai mấy miếng rồi nuốt. “Ưm, bánh cháu làm ngon lắm, độ ngọt vừa đủ.”

“Hi hi, vậy thì cháu yên tâm rồi, chắc chắn là cháu có thể bán được.” Đứa bé gái vui vẻ bật cười.

Đi đến trước ngôi mộ đó, trên bia mộ đề tên một người phụ nữ, dán bức ảnh của một người phụ nữ trung niên. Anh trai đứa bé gái đứng ở bên cạnh, nhìn dáng vẻ chắc là anh trai lớn hơn đứa bé gái phải mấy tuổi liền, nhưng trên mặt cậu ta không nhìn thấy bất cứ

thần sắc lạc quan vui vẻ nào cả, chỉ cúi đầu im lặng, đờ đẫn nhìn vào ngôi mộ.

Bởi vì không quen biết, Chu Vĩnh Bình cũng không tiện an ủi gì cả, bèn cúi người xuống, giúp bọn chúng sắp xếp lại vàng mã, châm lửa.

Mấy phút sau, Chu Vĩnh Bình đã châm xong lửa, khi đứng dậy, anh ta đột nhiên cảm thấy choáng váng. Anh ta tưởng rằng do quỳ xổm lâu, lúc đứng dậy não thiếu dưỡng khí, nên gắng gượng đứng vững. Nhưng mười mấy giây sau, anh ta cảm thấy phần đùi của mình cũng bị co giật, anh ta vẫn cố chịu đựng, không thể hiện ra.

Nhưng thêm mấy giây nữa, anh ta đột nhiên cảm thấy thực sự sắp ngã quỵ rồi, anh ta nghĩ là chắc không phải mình mắc chứng cao huyết áp gì đó chứ. Anh ta cảm thấy trước mắt tối sầm, vội nói: "Đỡ chú một lát."

Nói xong liền ngồi sụp xuống, đứa bé trai đứng bên cạnh vội đỡ anh ta ngồi xuống, đứa bé gái thấy vậy liền chạy về phía Vương Giao, hét to: "Cô ơi, chú bị ốm rồi, ngất rồi ạ."

"A!" Vương Giao vừa rồi vẫn liếc nhìn thấy Chu Vĩnh Bình đang giúp bọn trẻ sắp xếp vàng mã, còn vui vẻ trò chuyện, thoắt cái, không để ý, đột nhiên nhìn thấy đã ngất xỉu.

Cô ta vội vàng chạy tới, ngồi xuống cạnh Chu Vĩnh Bình đang thở dốc, cả khuôn mặt anh ta đỏ lựng lên.

"Vĩnh Bình, Vĩnh Bình! Anh sao vậy? Anh thấy khó chịu ở đâu? A a…"

Cô ta đột nhiên cảm thấy phần cổ mình đau nhói, theo bản năng quay đầu lại nhìn thấy đứa trẻ đó đã chạy ra cách đó mấy chục mét,

trên tay cầm một ống kim tiêm, ống kim tiêm trống rỗng, lạnh lùng nhìn bọn nó.

“Cháu đã làm gì vậy? Cháu đã làm gì vậy?” Vương Giao còn chưa phản ứng lại được.

Đứa bé trai cao lớn hơn cũng chạy tới, nấp phía sau đứa bé gái, không dám nhìn họ.

Thời gian mà Vương Giao ngã vật xuống còn nhanh hơn Chu Vĩnh Bình rất nhiều, bởi vì cô ta bị tiêm trực tiếp vào cổ.

Vương Giao vừa mới ngã xuống, Trương Đông Thăng nấp ở rừng cây phía sau bèn chạy ra, nhìn thấy cảnh tượng này, lắc đầu, tiếp đó liền nói ngay không chút do dự: “Hạo Tử, cháu cõng người phụ nữ, chú cõng người đàn ông, chúng ta phải nhanh chóng đưa hai người này vào trong huyệt mộ ở phía sau.”

Hai mươi mấy mét phía sau chính là những huyệt mộ trống đã được đào sẵn để sau này sử dụng. Trương Đông Thăng và Đinh Hạo kéo thi thể của hai người nhanh chóng đến được vị trí những huyệt mộ trống đó, bên cạnh còn đặt hai chiếc xẻng, rõ ràng đây là thứ mà Trương Đông Thăng đã chuẩn bị sẵn.

Trương Đông Thăng đẩy xác hai nạn nhân vào hai huyệt mộ trống, huyệt mộ không rộng, chưa đến một mét dài và nửa mét rộng, đào sẵn như vậy là để sau này đựng hộp tro.

Anh ta đẩy xác hai người vào trong huyệt mộ. Vừa dặn dò Đinh Hạo: “Tháo toàn bộ nhẫn, dây chuyền, đồng hồ của bọn họ.”

“Ưm... vì sao, trả cho Triều Dương ạ?”

“Ngụy tạo cướp của, đừng nói nhiều, mau ra tay, bị người khác phát hiện ra thì tất cả chúng ta đều tiêu đời.” Sau khi nhanh chóng tháo hết tất cả thứ đồ có giá trị trên người bọn họ và giao cho

Trương Đông Thăng, anh ta cầm một con dao cứa rách quần áo của hai người đó, tất cả đều lôi ra ném vào trong một chiếc túi da rắn mà anh ta mang đến.

“Chú làm gì vậy?” Đinh Hạo hỏi.

“Chôn ở đây, mấy tháng sau cho dù bị người ta phát hiện ra, thi thể cũng đã bị phân hủy, không có bất cứ thứ đồ vật gì trên người, cảnh sát muốn điều tra ra hai người là ai cũng rất khó khăn. Được rồi, không còn việc của bọn cháu nữa, các cháu hãy đi vào trong rừng và trốn đi, chú vẫn còn chút việc cần giải quyết.”

Phổ Phổ nói: “Cháu giúp chú!”

Trương Đông Thăng quả quyết nói: “Không, các cháu không được xem, sẽ làm cho các cháu hoảng sợ.”

Lần này Phổ Phổ không kiên trì, cùng Đinh Hạo chạy vào trong khu rừng. Bọn chúng nhìn thấy Trương Đông Thăng dùng con dao vạch mấy nhát vào trong huyệt mộ đó, tiếp đó nhanh chóng lấp đất lên.

Hai cái huyệt mộ đó không rộng, hơn nữa đất đều đã được đào sẵn, chất ngay phía bên ngoài huyệt mộ, lại là đất xốp, Trương Đông Thăng chả mất chút sức lực nào là đã có thể lấp đất lại.

Năm phút sau, Trương Đông Thăng cầm túi da rắn chạy vào trong rừng, nói: “Vừa rồi không có ai đi đến chứ?”

Vừa rồi lúc Trương Đông Thăng lấp đất lên, cũng thường xuyên cảnh giác quan sát xung quanh, nhưng những ngôi mộ ở vị trí tít trong nghĩa trang đều có tấm bia mộ khá cao, giữa hai hàng mộ trồng hàng cây cao ngang đầu người, tầm nhìn bị che khuất, không nhìn thấy được tình hình phía bên dưới nghĩa trang. Nhưng Phổ

Phổ và Hạo Tử thì đứng trong phía rừng cây, địa thế cao hơn, đương nhiên có thể nhìn được xa hơn anh ta.

Hôm nay Đinh Hạo như thể hồn bay phách lạc, đôi mắt mơ màng. Phổ Phổ vẫn lạnh lùng trả lời anh ta: “Không có, không có một ai đến cả.”

Trương Đông Thăng nhìn đồng hồ, nói: “6 giờ 40 phút rồi, các cháu ở đây đợi chú, chú đi xuống xe của họ lấy chút đồ, tạo thành hiện trường cướp của, lát nữa chúng ta sẽ từ phía sau rừng ra ngoài theo con đường ban đầu.”

Anh ta lại nhìn Đinh Hạo, vỗ vai cậu ta: “Được rồi, mọi việc đã kết thúc rồi, đừng nghĩ nữa.”

Đinh Hạo cúi đầu, miễn cưỡng đáp lại một tiếng.

Phổ Phổ nói: “Chú ơi, đồ của hai người bọn họ, chú có trả cho anh Triều Dương không?”

“Đương nhiên là không thể, những thứ đồ này, chú cần phải thiêu hủy.”

“Nhưng, vừa rồi nhìn thấy rất nhiều tiền, còn có cả đồng hồ, dây chuyền, chắc là rất đắt đấy ạ.”

Trương Đông Thăng cười: “Bố nó đúng là rất giàu có, những món đồ này còn đắt hơn cả ba mươi vạn tệ mà các cháu đòi.”

Phổ Phổ thể hiện ra nét mặt thoáng kinh ngạc.

Trương Đông Thăng nói: “Nhưng các cháu đừng có tham số đồ này, tiền mặt ở đây thì một thời gian nữa chú sẽ trả lại cho các cháu, đồng hồ dây chuyền thì không được suy nghĩ đến nữa. Chú sẽ không trả lại cho các cháu đâu, chú cũng không để dành cho mình, mà để một thời gian nữa sẽ thiêu hủy triệt để. Tóm lại, sau sự việc này, chú đã giúp các cháu, các cháu cũng cần phải trả lại máy ảnh

cho chú, chúng ta coi như hòa. Từ nay về sau, ba người chúng ta, cộng thêm Chu Triều Dương là bốn, không ai được nhắc đến chuyện trước đây nữa, dù nửa câu cũng không được nhắc đến, nghĩ cũng không được nghĩ đến, được không nào?" Anh ta đặc biệt nhìn Đinh Hạo, nói vẻ kiên định: "Tất cả đều đã qua rồi, yên tâm mạnh dạn mà sống, làm một người trong sạch."

Đinh Hạo chăm chú nhìn anh ta, gật mạnh đầu: "Vâng, cháu chắc chắn sẽ không nghĩ đến!"

Phổ Phổ cũng gật đầu: "Cháu cũng không nghĩ đến!"

"Được, chúng ta đều cần có một cuộc sống trong sạch triệt để, nếu như các cháu có thể làm được, chứng tỏ các cháu đã trưởng thành. Sau sự việc lần này, chú sẽ không trực tiếp đưa ba mươi vạn tệ cho các cháu, sợ các cháu tiêu pha lung tung, nhưng chú hứa có thể chăm sóc cho cuộc sống của các cháu, phụ trách khoản chi phí của các cháu cho đến sau này khi các cháu lớn khôn đi làm, thế nào?"

Hai đứa cùng nhìn nhau, đồng thời nhìn Trương Đông Thăng với vẻ cảm kích, nói: "Cảm ơn chú!"

Chương 66

"Này, này," Phương Lệ Na khẽ gọi, giơ tay ra gõ vào bàn, "Này!"

"A, gì thế?" Chu Triều Dương lúc này mới định thần lại.

Cô bé ghé đến: "Vừa rồi tan học, cậu đi một lúc, có phải là lại bị cô giáo Lục gọi đến giáo huấn không?"

"Ưm, không phải, tớ không đến văn phòng, tớ vào nhà vệ sinh. Sao vậy, cô Lục lại có việc tìm tớ à?"

Phương Lệ Na lắc đầu: "Không, tớ đoán thôi, tớ cứ tưởng cậu lại bị cô ấy gọi đi giáo huấn rồi, nếu không sao suốt nửa tiếng đồng hồ, cậu vẫn đọc nguyên một trang, còn chẳng động đến bút nữa chứ?"

Chu Triều Dương cười ngượng ngùng, không biết nên trả lời như thế nào.

"Ưm…", Phương Lệ Na lại suy nghĩ một lát, hạ giọng nói: "Có phải là cậu có tâm sự gì không? Có phải là việc của bố cậu không?"

"A… bố tớ…" Chu Triều Dương bỗng chốc nhìn cô bạn với vẻ căng thẳng.

Phương Lệ Na nhìn cậu với vẻ đồng tình: "Đợt nghỉ hè vừa rồi, nhà cậu xảy ra chuyện, bố tớ đã nói với tớ rồi. Yên tâm đi, tớ không nói với bất cứ ai đâu, ưm… cô Vương quả thực đối xử với cậu thực là quá đáng."

Chu Triều Dương gắng gượng mỉm cười: "Tớ đã quen rồi!"

"Cậu nhất định đừng có nghĩ quẩn đấy!"

"Không đâu!" Chu Triều Dương động đậy khóe môi, cúi đầu nhìn sách, cầm bút bắt đầu giải bài toán.

Giờ tự học buổi tối vừa kết thúc, Chu Triều Dương vội vàng ngồi lên xe đạp, dùng tốc độ nhanh nhất để lao về nhà. Khi đến được dưới tòa nhà, cậu nhìn ngang ngó dọc nhưng không nhìn thấy ai cả, trong lòng cảm thấy rất sợ hãi.

Đúng lúc này, chợt vang lên tiếng ho khe khẽ.

Cậu quay đầu lại, lúc này mới chú ý thấy ở trong một góc tối của tòa kiến trúc gần đó, Phổ Phổ đang đứng co ro, nó gần như đã hòa lẫn cùng với đêm đen.

Cậu vội vàng dựng xe, nhìn xung quanh, tiếp đó liền lao về phía Phổ Phổ, dẫn nó đi quành rẽ một lúc, đến một góc gần tường và cây cối. Sau khi xác định không có ai, vội hỏi: “Thế nào rồi?”

Phổ Phổ mím môi, nhìn cậu giây lát, nói: “Tất cả kết thúc rồi!”

Chu Triều Dương đứng nguyên tại chỗ, trên nét mặt xuất hiện nhiều loại cảm xúc, không nhận ra là vui hay buồn. Một lúc lâu sau, cậu thở dốc, như thể tâm tư xáo trộn kịch liệt: “Đều chết cả rồi sao?”

“Chết rồi, chôn rồi, sau này không còn ai biết được nữa.”

Chu Triều Dương ngẩng đầu nhìn lên những vì sao dày đặc trên trời, sau khi thất thần mấy phút, quay lại nhìn Phổ Phổ, “Nói cho anh biết, làm như thế nào vậy?”

Phổ Phổ kể hết sự việc xảy ra sáng nay một lượt.

Kể xong, Chu Triều Dương thở dài: “Cuối cùng đã kết thúc rồi.”

Phổ Phổ nói: “Chú ấy hỏi bao giờ bọn mình trả máy ảnh cho chú ấy?”

Đột nhiên nghe thấy Phổ Phổ cũng gọi người đàn ông đó là “chú”, Chu Triều Dương thoáng kinh ngạc, hỏi vẻ bất an: “Em cũng gọi ông ta là chú rồi à?”

Phổ Phổ nghĩ một lát, thản nhiên nói: “Em cảm thấy chú ấy không phải là quá xấu xa.”

Chu Triều Dương thận trọng nói: “Anh cảm thấy vẫn cần phải đề phòng ông ta một chút.”

“Ưm, anh yên tâm đi, bây giờ chúng ta và chú ấy đã hòa rồi, chú ấy sẽ không làm gì chúng ta đâu.”

Chu Triều Dương suy nghĩ một lát, gật đầu: “Hy vọng là như vậy.”

“Vậy anh dự định bao giờ trả lại máy ảnh cho chú ấy thế?”

Chu Triều Dương suy nghĩ một lúc, nói: “Đợi mấy tuần sau đi, khi đã hoàn toàn sóng yên biển lặng, anh sẽ đến đưa máy ảnh cho ông ta, còn phải cảm ơn ông ta đã giúp đỡ lần này. Thực ra, người anh cần phải cảm ơn nhất chính là em, Nguyệt Phổ, anh rất cảm ơn em.”

Đối diện với ánh mắt sáng trong của cậu, mặt Phổ Phổ thoáng ửng hồng, cúi đầu nói: “Không có gì đâu.”

“Hạo Tử thì sao, cậu ấy có sợ hãi không?”

“Sáng nay em thấy anh ấy rất căng thẳng, còn sợ anh ấy làm hỏng chuyện, may mà cuối cùng không có gì xảy ra. Sau khi quay trở về, anh ấy bây giờ lại ở nhà chơi game rồi.”

Chu Triều Dương mỉm cười: “Chỉ cần được chơi game, cậu ấy chả để ý đến điều gì nữa cả.”

Phổ Phổ nói: “Đúng vậy, nếu như quay trở về cô nhi viện thì sao có thể được chơi game, cho nên anh ấy cũng không còn sự lựa chọn nào khác nữa cả.”

“Được rồi, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta đều có cuộc sống hoàn toàn mới, sau này chúng ta không bao giờ nhắc đến quá khứ nữa,

bao gồm cô nhi viện, để cho tất cả bọn chúng về chầu Diêm Vương hết đi.”

Trên mặt Phổ Phổ nở ra nụ cười dịu dàng chân thành: “Phải rồi, về chầu Diêm Vương hết đi.”

“Phải rồi, em nói hai người bọn họ được chôn ở trong huyệt trống ở nghĩa trang à?”

“Đúng vậy.”

Chu Triều Dương nghĩ một lát, nói: “Ưm… anh muốn đi xem, coi như là nhìn mặt lần cuối.”

Phổ Phổ suy nghĩ một lát, từ từ gật đầu, nhìn cậu vẻ đồng tình: “Ưm, bất luận nói thế nào, chú ấy cũng từng là bố anh, có lẽ một thời gian sau, trong lòng anh càng lúc càng thấy khó chịu. Có lẽ… có lẽ… anh sẽ hận em, dù sao… dù sao thì cuối cùng là do em làm…” Giọng nó nhỏ dần như tiếng muỗi vo ve.

“Không đâu!” Chu Triều Dương kiên quyết lắc đầu, nhìn nó vẻ nghiêm túc, nắm lấy vai nó: “Em không bao giờ được nghĩ như vậy, em là người quan trọng nhất đối với anh, anh sẽ vĩnh viễn không bao giờ hận em. Anh cũng vĩnh viễn không bao giờ hối hận, cũng sẽ không khó chịu đâu, em yên tâm đi! Anh biết, em không muốn làm như vậy, em cũng là vì giúp anh nên đã làm việc em không muốn làm, anh cũng rất buồn. Nói là em cũng không đúng, thực ra là chính tay anh đã giết chết bọn họ, suy cho cùng, vẫn là chính bọn họ tự giết họ thôi. Nhưng anh chỉ đến nhìn lần cuối, em đừng nói với Hạo Tử và người đàn ông đó, để họ đỡ phải lo lắng, anh biết họ đều không muốn nghe nhắc đến sự việc này nữa. Chủ nhật tuần này anh được nghỉ, một mình anh sẽ đi đến đó nhìn lần cuối, coi như là sự cắt đứt triệt để.”

“Ưm.” Phổ Phổ gật mạnh đầu.

Sau khi chia tay với Phổ Phổ, Chu Triều Dương một mình bước chậm rãi về nhà, trên môi cậu tuy khẽ nở nụ cười, nhưng trong mắt lại như đong đầy nước mắt.

Cậu đi đến dưới lầu tòa nhà cậu, ngẩng đầu lên bầu trời đêm đen, cất lên tiếng hát thật khẽ chỉ mình cậu mới có thể nghe thấy: “Con có phải là niềm kiêu hãnh của cha không…”

Chương 67

Tối thứ bảy, Châu Xuân Hồng nhìn thấy cửa phòng con trai đóng chặt, ở khe hở dưới cửa vẫn lọt ra ánh sáng, biết con trai vẫn đang học bài.

Con trai học tập rất chăm chỉ, lần nào cũng đều đứng thứ nhất toàn khối, tất cả các giáo viên giảng dạy đều hết lời khen ngợi cậu. Đặc biệt là thầy giáo dạy Toán, nói với khả năng hiện nay của Chu Triều Dương, không chỉ học xong hết toàn bộ chương trình môn Toán của cấp hai, ngay cả đề thi Olympic của cấp ba, cậu cũng đã bắt đầu làm rồi. nếu như phát huy theo đúng khả năng, giải nhất trong cuộc khi Toán lớp 8 trong toàn quốc là việc không hề khó khăn. Nếu như cậu đạt được giải nhất toàn quốc, chắc chắn sẽ được vào thẳng trường cấp ba tốt nhất toàn thành phố.

Mỗi lần nghĩ đến, bản thân cô là một người phụ nữ bình thường, trình độ văn hóa không cao, thu nhập hạn chế, còn đã ly hôn nữa, mà lại có thể nuôi dạy được ra một cậu con trai xuất sắc như thế này, trong lòng cô tràn ngập nỗi vui mừng hân hoan và tự hào.

Mọi người đều cảm thấy Chu Triều Dương đúng là báu vật, thế nhưng chỉ có bố cậu - Chu Vĩnh Bình thì lại không buồn để tâm, chỉ chăm chăm lo nghĩ đến gia đình hiện nay của anh ta. Nghĩ đến đây, cô không kìm được hừ một tiếng, trong lòng trào dâng suy nghĩ cần phải quan tâm yêu thương đến cậu con trai hơn nữa.

Điều nuối tiếc duy nhất chính là dáng người con trai giống cô, thấp lùn.

Mấy năm nay, con trai cũng thường để lộ ra nỗi phiền não vì dáng người thấp bé, chắc đã đến tuổi dậy thì, ai cũng đều đặc biệt chú ý đến ngoại hình của mình.

Châu Xuân Hồng lấy từ trong tủ lạnh ra một hộp sữa tươi nguyên chất, rót đầy cốc, đưa vào cho con trai.

Cô mở cửa, nhìn thấy con trai đang ngồi trên ghế quay lưng về phía cô, cúi đầu cắm cúi viết lia lịa, còn không bật quạt máy, trên tấm lưng trần lấm tấm mồ hôi.

“Triều Dương, con uống sữa đi, nghỉ ngơi một chút!”

Cô vừa lên tiếng, Chu Triều Dương đột nhiên giật nảy mình, căng thẳng quay người lại, nhìn thấy mẹ cậu, thở phào: “Mẹ, sao mẹ vào không có chút tiếng động nào thế, làm con giật nảy mình.”

Châu Xuân Hồng cười vẻ ái ngại: “Tại con chăm chú quá, không nghe thấy. Con đang giải toán à?” Cô nhìn lướt qua, thấy trên cuốn sổ dày đặc chữ, “Con đang viết văn à?”

Chu Triều Dương khẽ đáp lời, khẽ khàng gập cuốn sổ lại.

“Con uống sữa đi, bổ sung canxi.”

“Vâng, mẹ cứ đặt đó đi, lát nữa con sẽ uống.”

“Sao con không bật quạt, như vậy có nóng không con? Ghế bị con ngồi ướt sượt rồi kìa!”

“Tiếng quạt quay ồn quá.”

“Trước đây con có thấy ồn đâu?”

“Dạo này rất nhiều bài tập, còn nhiều bài con còn chưa động đến.”

Châu Xuân Hồng gật đầu, lại hỏi: “Mấy hôm nay con ở nhà, có nhận được cuộc điện thoại nào của bố con không?”

Chu Triều Dương thoáng ngẩn người, nói: “Không ạ, chẳng gọi cuộc nào cả, sao vậy mẹ?”

Châu Xuân Hồng bĩu môi, nói vẻ tỉnh bơ: “Bà nội con hôm nay gọi điện thoại cho mẹ, nói là Chu Vĩnh Bình đã mất tích rồi, con nói xem, có buồn cười không chứ?”

“Mất… mất tích rồi?”

“Đúng vậy, nói là mấy hôm nay, anh ta và cô ta đều mất tích, người trong xưởng không tìm được bọn họ, có mấy việc quan trọng cũng phải bị đình trệ, nói di động của cả hai người đều tắt máy, bà nội con còn hỏi mẹ liệu có thể liên lạc được với họ không.”

“Ưm… sao lại hỏi mẹ chứ?”

“Thì cứ nói thế thôi, Chu Vĩnh Bình và cô ta đi đến xó xỉnh nào thì sao mà mẹ biết được chứ? Thực quá buồn cười, mặc xác họ rúc vào đâu đều không liên quan gì đến mẹ cả.”

Chu Triều Dương nghĩ một lát, hỏi: “Họ mất tích mấy hôm rồi ạ?”

“Mấy hôm liền rồi, hình như bắt đầu từ thứ tư là đã không liên lạc được với bọn họ rồi.”

“Hôm đó họ đi đâu vậy nhỉ?”

“Ai mà biết được chứ?”

“Chắc không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ?”

“Mặc kệ anh ta xảy ra chuyện gì, dù sao thì bố con cũng không quan tâm đến con, mẹ nói này, con cũng đừng quan tâm đến anh ta, sau cùng, chẳng xảy ra chuyện gì cả, còn khiến cho cô ta cười nhạo.”

Chu Triều Dương gật đầu.

Châu Xuân Hồng nói: “Được rồi, con cũng làm xong bài nhanh lên rồi đi ngủ, ngày mai hiếm hoi lắm con mới được nghỉ một ngày,

sau khi con lên lớp 8, sẽ được nghỉ càng ít, đừng để mệt quá sức."

"Mẹ, con biết rồi, mẹ ra ngoài đi!"

Châu Xuân Hồng vừa bước ra khỏi cửa, đã thấy Chu Triều Dương vội vàng đóng cửa lại, cô cảm thấy hơi lạ.

Đến nửa đêm, Châu Xuân Hồng thức dậy đi vệ sinh, phát hiện ra trong phòng con trai vẫn sáng đèn, cô nhìn đồng hồ, thật không ngờ đã 1 giờ đêm rồi, thấp thoáng nghe thấy tiếng con trai viết sột soạt trên giấy. Cô không kìm được, đứng bên ngoài cửa nói: "Triều Dương, con ngủ sớm đi, ngày mai viết cũng thế mà."

"Vâng, con ngủ ngay đây."

Thấy phòng con trai nhanh chóng tắt đèn, Châu Xuân Hồng lúc này mới quay về phòng mình ngủ tiếp.

Chương 68

Ở phần đường dành cho đỗ xe phía dưới nghĩa trang Đại Hà, có mấy chiếc xe cảnh sát, ở gần đó, còn có một chiếc xe Benz cũng đang đỗ.

Diệp Quân sau khi xuống xe, nhìn về phía chiếc xe Benz đứng đơn độc một mình, sau đó liền đi theo người cảnh sát nhân dân tiếp đón lúc ban đầu.

Vị trí phát hiện ra thi thể nằm ở khu vực phía đầu nghĩa trang, đó là khu vực huyệt mộ trống đã được đào xong, để chuẩn bị sẵn cho những phần mộ sau này. Hai cái xác được chôn ở hai huyệt sát cạnh nhau.

Thi thể được đào lên, đặt ở bên cạnh, phía trên là mái che nắng sơ sài vừa được dựng tạm.

Lúc này là giữa trưa tháng tám oi ả nhất, thi thể toát ra thứ mùi thối rữa, tất cả cảnh sát đều chấp nhận sự nóng bức, đeo khẩu trang lên.

Diệp Quân nhìn thi thể một lúc, không chịu được mùi, đi ra chỗ khác, đợi hơn mười phút, bác sĩ pháp y Trần lao từ trong lều tạm ra, tháo khẩu trang xuống, hít thở dồn dập, lên tiếng: “Không chịu nổi nữa, thực sự không chịu nổi nữa rồi, xảy ra án mạng vào mùa này, chả khác nào muốn lấy mạng cảnh sát chúng ta. Anh nói xem, cái bọn ác ôn này, mùa đông giết người thì cũng coi như xong, mùa này giết người, đúng là… đúng là quá hiểm độc.”

Diệp Quân cười đau khổ với bác sĩ Trần: “Chẳng có cách nào khác cả, ai bảo anh nhận tiền lương phần công việc này chứ!”

Bác sĩ pháp y Trần nhìn Diệp Quân trêu đùa: “Thực ra, khó ngửi nhất là lúc anh vừa mới đến, anh đứng bên cạnh mấy phút là dần dần sẽ quen thôi, anh có muốn trải nghiệm chút không?”

“Thôi miễn đi, tôi nghe kết luận của anh là được rồi, thế nào, có được kết quả gì?”

“Một nam một nữ, hai người đều là bị hung thủ dùng dao đâm chết, trên mặt cũng bị dao cứa, hoàn toàn không nhận ra được dung mạo. Thời gian tử vong thì cũng không quá lâu, ước chừng vài ngày, nhưng ở mùa này, anh biết đấy, nửa ngày là đã bắt đầu phân hủy rồi. Ngoài ra, tất cả vật dụng và trang phục của hai nạn nhân đều bị lột sạch, giấy tờ chứng minh thân phận cũng đều không có, xem ra, lần này chỉ riêng phần việc xác định được thân phận nạn nhân thì cũng đã mất không ít ngày tháng đâu.”

Diệp Quân lắc đầu: “Thân phận của hai nạn nhân này à, tôi nghĩ không cần bao lâu đâu, anh nhìn này!” Anh giơ tay chỉ về phía khu đỗ xe ở dưới núi.

“Gì cơ?”

“Chiếc xe Benz đó, đỗ một mình giữa vùng ngoại ô hoang vắng này, khu vực xung quanh lại không có ai sinh sống.”

Bác sĩ pháp y Trần gật đầu: “Xem ra cũng khá chắc chắn rồi.”

“Tôi vừa gọi điện cho cảnh sát giao thông, nhờ họ kiểm tra biển số xe rồi.”

Một lúc sau, điện thoại di động của Diệp Quân đổ chuông, sau khi anh nghe điện thoại xong, thoáng chau mày, nói vẻ nghi ngại: “Không chừng, lần này dính líu đến vụ án lớn rồi.”

Bác sĩ pháp y Trần nói thản nhiên: “Giết người hủy xác, hơn nữa lại là giết hai người, vốn dĩ đã là vụ án lớn.”

Diệp Quân hừ một tiếng, nói: “Anh đoán được ra chiếc xe này là của ai không?”

“Của ai vậy?”

“Chu Vĩnh Bình”

“Chu Vĩnh Bình là ai?”

“Bố của Chu Tinh Tinh.”

“A?” bác sĩ pháp y Trần khẽ há miệng, “Nạn nhân chắc không phải là Chu Vĩnh Bình và vợ anh ta đấy chứ?”

Diệp Quân nhìn về phía lều tạm, nói: “Tôi hồi tưởng lại hình thái của hai người vợ chồng họ, hơi giống với hai cái xác này.”

Chương 69

Trong buổi họp thông báo vụ án của đồn công an ngay tối đó, mấy người cảnh sát trinh sát hội báo tất cả tình hình trong ngày hôm nay.

Vụ án này được một đoàn người đi đưa tang phát hiện ra sáng hôm nay.

Sáng nay, gần 9 giờ, một đoàn người đi đưa tang gồm người thân, bạn bè và những người làm công tác lễ tang khoảng hơn bảy mươi người thuê hai chiếc xe to đến nghĩa trang Đại Hà để chôn cất người thân. Trước khi chôn, theo như phong tục tập quán, trước tiên đốt pháo, sau đó nhà sư sẽ làm phép chừng ba mươi phút. Trong khoảng thời gian này, những người thân và bạn bè rảnh rỗi nên tùy hứng đi lại trò chuyện trong nghĩa trang. Lúc đó có mấy người đi đến khu vực huyệt trống phía đầu nghĩa trang, vô tình phát hiện ra một nửa bàn chân trần lộ ra trong một cái huyệt. Ban đầu, mấy người đó tưởng nhà ai không hỏa thiêu người chết, lén lút chôn ở đây, sau đó đi lại gần nhìn kĩ, cảm thấy có gì đó khác thường. Thế nên bèn gọi những người khác đến xem, mọi người sau khi xem xong, càng cảm thấy lạ, bèn báo cảnh sát.

Cuộc điều tra ngày hôm nay cũng xác nhận, nạn nhân đúng là Chu Vĩnh Bình và Vương Giao, hai người từ sáng thứ tư sau khi đến thắp hương cho con gái, liền mất tích cho đến nay. Ngay sáng hôm đó đã xảy ra tình huống không liên lạc được qua điện thoại, thứ bảy tuần trước, người nhà họ cũng đã báo án mất tích với cảnh sát. Kết

hợp với tình trạng thi thể, bước đầu phán đoán, sáng thứ tư tuần trước khi đến đây thắp hương, hai người đã gặp nạn.

Hôm nay là thứ tư, từ lúc xảy ra vụ án cho đến nay vừa tròn một tuần, trong khoảng thời gian này, mặc dù trời nắng, nhưng thành phố Ninh là thành phố gần biển, nên cũng khó tránh thỉnh thoảng có vài trận lốc xoáy, cho dù là không mưa thì hiện trường phạm tội lộ thiên như vậy cũng đã thay đổi rất nhiều rồi. Lại cộng thêm với việc cả đoàn người đi đưa tang sáng nay phát hiện ra thi thể đã giẫm đạp lộn xộn, không còn chút hy vọng gì về việc lấy dấu chân của hung thủ được nữa.

Qua đoán định sơ bộ của bác sĩ pháp y, hai người đều bị đâm chết bằng con dao găm, đồng thời dùng con dao đó để hủy hoại khuôn mặt, bao gồm cả phần cơ thể cũng bị đâm cứa, hơn nữa, hung thủ chôn thi thể vào trong huyệt mộ trống, rõ ràng là muốn hủy xác xóa dấu vết.

Bước đầu liệt vụ án này vào vụ án giết người cướp của, bởi vì tất cả tiền bạc, trang sức, châu ngọc, quần áo của nạn nhân đều bị hung thủ lấy hết, thậm chí hung thủ còn vào trong chiếc xe Benz của nạn nhân. Theo như lời công nhân trong xưởng thủy sản Vĩnh Bình tiết lộ, trong xe của Chu Vĩnh Bình luôn để sẵn một số cây thuốc hàng hiệu và một số đồ vật có giá trị. Nhưng giờ đây, trong xe hoàn toàn trống rỗng, không tìm được bất cứ thứ gì đáng giá cả. Đương nhiên, cảnh sát cũng tiến hành lấy dấu vân tay trong và ngoài xe.

Cả đội Cảnh sát hình sự hôm nay đã tiến hành lục soát cả khu nghĩa trang Đại Hà, không tìm thấy công cụ gây án. Ngoài ra, do vụ án đã trôi qua một tuần, dấu vết ở hiện trường đều đã bị hủy hoại

nhiều, cho nên cũng không thể xác định được hai nạn nhân đã bị hại ở địa điểm cụ thể nào trong nghĩa trang Đại Hà.

Thế nên, vụ án hai mạng người này đang đặt trước mặt đội Cảnh sát hình sự liền trở thành vụ án không có manh mối điển hình.

Chỉ biết được thời gian xảy ra vụ án và nạn nhân, ngoài điều này thì không biết thêm gì nữa, thậm chí hung thủ có mấy người cũng không thể nào phán đoán ra được.

Diệp Quân cúi đầu hút thuốc, nghe những người đồng nghiệp trình bày suy nghĩ về vụ án.

Có thể nhận ra, mọi người đều không mấy lạc quan về việc phá vụ án này. Những người có mặt ở đây, có người cảnh sát hình sự lâu năm, có người cảnh sát trẻ, họ ít nhiều cũng đã tiếp xúc với vụ án mạng, cũng biết rằng, không phải tất cả các vụ án mạng đều có thể phá được.

Thị trấn của họ có rất nhiều công xưởng, lưu lượng người ngoại tỉnh đến làm việc cũng rất lớn, về địa lý thì thị trấn giáp biển, có mấy bãi biển, gần như mỗi năm đều phát hiện thấy thi thể bị chôn ở bãi cát. Thậm chí còn có cả vụ án chia cắt thi thể, những vụ án này thường là sau vài tháng, cuối cùng ngay cả nạn nhân là ai cũng còn không điều tra ra được, càng đừng nói đến thời gian bị hại, thời gian bị chôn xuống bãi biển.

Phần lớn những vụ án không có manh mối như thế này đều trở thành những tập hồ sơ bị phủ bụi, lặng lẽ nằm im ở trong phòng Hồ sơ.

Lần này cũng gần như vậy, ngoài việc biết được nạn nhân và thời gian bị hại, ở hiện trường vụ án cũng không tìm được manh mối. Nghĩa trang nằm ở vùng đồi, trong mấy ki-lô-mét đều không có

máy camera giám sát, khu vực gần nghĩa trang đương nhiên cũng không có người sinh sống. Bình thường, ngoài những người đi đưa tang, vốn không mấy ai đi đến nghĩa trang. Nếu như không phải là nửa bàn chân của Chu Vĩnh Bình không bị đất lấp kín, lộ ra bên ngoài, thì đoàn người đi đưa tang hôm nay cũng không thể nào phát hiện ra được, vụ án mạng này e rằng sẽ bị trôi qua vài tháng thậm chí nửa năm, một năm mới bị bại lộ.

Nhưng trong lòng Diệp Quân vẫn còn một điều băn khoăn, hơn một tháng trước, Chu Tinh Tinh bị hại ở Cung Thiếu nhi, bây giờ vợ chồng Chu Vĩnh Bình cũng bị hại, vậy cũng có nghĩa là, cả gia đình ba người nhà họ đều đã chết.

Mặc dù vụ án hôm nay bước đầu xếp vào vụ án cướp của giết người, nhưng liệu có thực sự đơn giản như những gì nhìn thấy trên bề nổi như vậy không?

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, ba người trong một gia đình xảy ra hai vụ án mạng, cả nhà thiệt mạng, giữa hai vụ án mạng này, liệu có tồn tại mối quan hệ nào đó hay không?

Chương 70

Lớp học thêm đợt nghỉ hè chỉ có khối này của Chu Triều Dương, cho nên so với lúc khai giảng bình thường chỉ có một phần ba học sinh, trông vắng vẻ hơn hẳn.

Trong đợt nghỉ hè này, tâm tư của các học sinh đương nhiên cũng không dồn vào việc học, các giáo viên trong lòng cũng không muốn phải đi dạy thêm vào kỳ nghỉ hè. Vào giờ tự học buổi tối, trong văn phòng cũng chỉ có một giáo viên trực ban. Thế nên vào giờ tự học buổi tối mỗi ngày, có đủ các kiểu thì thầm to nhỏ, viết thư tình, ném mẩu giấy, cười đùa mắng mỏ, muôn hình vạn trạng.

Nếu gây ồn ào quá, sẽ khiến cho giáo viên đi tuần tra một hồi, đợi sau khi giáo viên đi, bọn học sinh lại bắt đầu một đợt nô đùa mới.

Buổi tối mỗi ngày đều vô cùng ồn ào, lộn xộn.

Thành tích của Phương Lệ Na nằm ở mức trung bình, cô bé cũng không mấy hứng thú đối với việc học hành, chỉ là bố mẹ ngày nào cũng càu nhàu, bảo cô bé phải noi gương theo người bạn cùng bàn, khiến cô bé thấy buồn bực.

Nhưng cũng chỉ là buồn bực mà thôi, chứ cô bé không có ác cảm với Chu Triều Dương, không giống như những bạn nữ có thành tích tốt ở trong lớp, coi Chu Triều Dương như cái gai trong mắt. Bởi vì cô bé thua kém Chu Triều Dương quá xa, cô bé tin rằng Chu Triều Dương có trúng gió bại liệt nằm trên giường thì thi cũng vẫn tốt hơn mình, khi khoảng cách quá xa vời thì chẳng có gì đáng phải so sánh cả.

Ngược lại, Chu Triều Dương thường xuyên cho cô bạn “mượn xem” vở bài tập, thậm chí khi thi, khi làm bài kiểm tra cũng khéo léo để bài thi “dịch ra”. Nhưng cô bé biết Chu Triều Dương rất tinh quái, lần nào cũng để góc để độ nghiêng của bài thi chỉ có thể cho một mình cô nhìn thấy, vốn không để cho mấy “kẻ đối đầu” ngồi phía sau cậu nhìn thấy.

Hôm nay là thứ tư, sau khi giờ tự học buổi tối bắt đầu, Phương Lệ Na đặt một cuốn sách đề thi dày cộp lên trên bàn, tay cầm một chiếc bút, giả vờ bộ dạng như đang suy nghĩ để làm bài, nhưng phía dưới quyển đề giải bài tập này còn để một cuốn tiểu thuyết ngôn tình.

Thế là đã trôi qua được một tiết học, cô bé cảm thấy rất vui, sắp đến tiết hai buổi tự học buổi tối, cô bé mới nhận ra chưa viết bài tập của ngày hôm nay, chỉ có thể quay sang người bạn cùng bàn để mượn xem.

Khi cô quay đầu sang, phát hiện ra Chu Triều Dương đang cúi xuống bàn, viết ngoay ngoáy.

Qua khe hở giữa đầu và mặt bàn của Chu Triều Dương, cô bé lén nhìn thấy, thì ra không phải cậu đang giải bài tập, tương tự cậu cũng để cuốn giải bài tập lên bên trên, bên dưới để cuốn sổ cậu đang viết rất nhanh, viết được rất nhiều chữ rồi.

“Hi!” Phương Lệ Na gọi cậu một tiếng.

“Ưm, sao vậy?” Chu Triều Dương lập tức đặt cuốn sổ rụt vào phía dưới cuốn sách bài tập, tay vẫn cầm bút. Sau khi viết đáp án cuối cùng xuống cuốn bài tập, với khuôn mặt đăm chiêu suy nghĩ, mới từ từ quay sang nhìn cô bạn.

Phương Lệ Na cười vẻ tinh quái nhìn cậu: “Cậu đang viết gì vậy?”

“Làm bài tập mà.”

“Hi hi”, cô bé lộ ra một đôi mắt đầy trí tuệ, “Phía bên dưới quyển bài tập thì sao?”

“Ơ, gì cơ?”

“Đừng giả vờ nữa, cậu viết gì vào quyển sổ phía bên dưới, đưa tớ xem nào!”

“Ưm, viết tập làm văn.”

“Tập làm văn?” Phương Lệ Na tỏ vẻ không tin, “Hôm nay không ra bài tập làm văn mà?”

“Tớ tự luyện tập thôi.”

Phương Lệ Na lắc đầu, hạ giọng cười nói: “Không thể nào, tớ biết cậu đang viết gì rồi?”

“Viết gì?” Chu Triều Dương chau mày.

“Thư tình!”

“Ha ha, không phải vậy đâu, cậu đừng nói linh tinh!”

“Hơn nữa tớ nhìn thấy viết cho ai đấy?”

Chu Triều Dương hỏi vẻ căng thẳng: “Viết cho ai?”

Phương Lệ Na mím môi, lộ ra nét mặt không thể nào tin được, chu môi lên cười: “Tớ thực sự không nhận ra, sở thích của cậu lại độc như vậy, hi hi.” Cô bé ghé lại gần, hạ giọng hỏi, “Sao cậu lại thích Diệp Trì Mẫn được?”

Chu Triều Dương lập tức rụt cổ lại, toét miệng nói: “Cậu nói tớ thích đứa biến thái đó sao?”

“Không đến nỗi thế chứ... thật không ngờ cậu nói cậu ấy biến thái?”

Chu Triều Dương ngồi thẳng đầu: “Tớ xưa nay đều nói như vậy.”

“Đó là trước đây, nhưng bây giờ... cậu thích cậu ấy mà còn nói cậu ấy biến thái sao? Yeah, chắc không phải cậu nói cậu thích biến thái chứ? Hi hi.”

Chu Triều Dương mím môi: “Cậu nói gì vậy, có tự sát thì tớ cũng không thích đứa biến thái đó.”

Phương Lệ Na khẽ chau mày nói: “Lẽ nào không phải là cậu viết cho cậu ấy, rõ ràng lúc nãy tớ thấy cậu viết tên của cậu ấy mà?”

Chu Triều Dương chau mày, hạ giọng hỏi: “Cậu còn nhìn thấy gì?”

Phương Lệ Na cười thoải mái: “Đừng căng thẳng mà, tớ chỉ vừa mới nhìn, vừa thấy tên của cậu ấy mà thôi. Vậy thì cậu nói cho tớ biết, cậu đang viết cho ai vậy, tớ sẽ không nói ra ngoài, hơn nữa... hay là để tớ giúp cậu đưa thư tình cho người mà cậu muốn đưa nhé?”

Chu Triều Dương lắc đầu: “Tớ không viết thư tình, cậu đừng nghĩ lung tung.”

“Vậy cậu viết gì thế?”

“Tớ viết nhật ký.”

“Viết nhật ký?” Phương Lệ Na hỏi vẻ khó hiểu, “Đợt nghỉ hè không cần viết nhật ký tuần mà.”

“Tớ tự luyện thôi, mỗi ngày viết một chút nhật ký, nâng cao kỹ năng tập làm văn.”

Phương Lệ Na thở hắt ra vẻ thất vọng: “Thật là mất công phấn khích một hồi, cậu làm cho tớ thất vọng quá, hi hi, nhưng nếu như ngay cả tập làm văn cậu cũng giỏi nữa, thế thì cậu giỏi hết tất cả các môn. Mấy đứa bọn Diệp Trì Mẫn sau này nghĩ cách sao cho cậu thi

không tốt thì chẳng còn trò gì rồi. Yên tâm đi, tớ sẽ không tiết lộ ra ngoài vũ khí quan trọng này của cậu đâu. Phải rồi, bài tập hôm nay cậu cho tớ mượn xem nào."

Chu Triều Dương lập tức đưa cho cô bạn mấy quyển vở, nào ngờ cậu vừa mới đưa vở cho Phương Lệ Na thì cô Lục giáo viên chủ nhiệm xuất hiện ở cửa, đồng thời còn nhìn chằm chằm vào cậu, đi thẳng về phía cậu, cậu và Phương Lệ Na đều ngẩn người đờ đẫn.

Cô Lục sau khi đi đến cúi đầu nói một câu: "Em ra ngoài một lát!"

Chu Triều Dương kinh ngạc lập tức lấy lại vở bài tập ở chỗ Phương Lệ Na, rồi lại nhét cuốn nhật ký đó vào giữa đống sách ở trong gầm bàn, đi theo cô Lục.

Mấy phút sau, cậu quay trở lại phòng học, hai mắt đỏ au, không nói câu nào, bắt đầu sắp xếp sách vở.

Những người bạn cùng lớp lần lượt nhìn về phía cậu, có người hiếu kỳ, có người thì như vui mừng trước tai họa của cậu.

Phương Lệ Na sắc mặt vừa căng thẳng vừa áy náy, lên tiếng xin lỗi: "Chỉ vì sự việc này mà cô Lục lại không cho cậu học, bắt cậu về nhà à? Thế thì quá đáng quá."

Chu Triều Dương lắc đầu: "Không phải vì việc này."

"Vậy...", ánh mắt cô bạn hướng về phía sau, khẽ nói: "Lại là bọn họ hãm hại cậu à?"

Chu Triều Dương vẫn mím môi lắc đầu. Cậu nhanh chóng kéo khóa chiếc cặp sách đã đựng đầy sách, rồi lại lấy ra mấy quyển vở đưa cho Phương Lệ Na, nói: "Ngày mai, cậu nộp giúp tớ, cậu muốn chép thì cứ chép đi, không sao đâu."

"Cậu đi đâu vậy? Cô Lục đã làm gì cậu vậy?" Phương Lệ Na bỗng chốc cảm thấy bất bình thay cho bạn.

Chu Triều Dương giơ tay lên lau nước mắt nơi khóe mắt, hạ giọng nói: “Bố tớ mất rồi nên tớ phải về ngay, cậu đừng nói cho ai biết nhé.”

Phương Lệ Na nhìn Chu Triều Dương với ánh mắt kinh ngạc: “Tớ sẽ không nói cho ai biết đâu.”

Chương 71

Khi trở về nhà, trong phòng đầy chật người, ngoài hai gia đình anh trai và em gái của Châu Xuân Hồng, còn có cả Phương Kiến Bình và mấy ông chủ nhà xưởng thủy sản.

Mọi người nhìn thấy mắt Chu Triều Dương đỏ ửng, rõ ràng là đã khóc, đều lên tiếng an ủi cậu, sau đó lại kể tình hình cụ thể cho cậu nghe: “Ban ngày ngày hôm nay, đồn công an đã phát hiện ra thi thể của bố cháu và Vương Giao ở khu nghĩa trang Đại Hà. Nghe nói là bị người ta giết người cướp của, tình hình của vụ án đang được công an điều tra. Bây giờ điều quan trọng nhất là giữ được tinh thần ổn định rồi mau chóng đi đến xưởng. Cháu là con trai độc nhất của Chu Vĩnh Bình, theo như quan niệm của mọi người thì cháu là người thừa kế, nhưng theo pháp luật thì người thân của Vương Giao cũng có được quyền thừa kế bình đẳng. Cho nên cần phải nhanh chóng chiếm trước công xưởng, không thể để cho bọn họ đến trước sẽ chuyển hết những tài sản lớn.”

Sau khi xem xong những việc nặng nhẹ cấp thiết, Chu Triều Dương cũng nhanh chóng ổn định tâm trạng, cũng giống như những người khác, cậu thể hiện quyết tâm không thể để cho gia đình nhà bà ta chiếm được tài sản.

Sau một hồi trò chuyện, mọi người cùng bước ra khỏi cửa, nhanh chóng đi đến xưởng thủy sản Vĩnh Bình.

Đến công xưởng, ở đó còn có nhiều người hơn nữa, có họ hàng của Chu Vĩnh Bình, bao gồm cả bà nội của Chu Triều Dương. Chu Vĩnh Bình không có anh em ruột, những người họ hàng đều được

gọi đến để giúp đỡ, có một số người là bạn làm ăn của Chu Vĩnh Bình là những ông chủ các xưởng bên cạnh, ngoài ra, người của ngân hàng, của đồn công an và chính quyền thị trấn cũng đều có mặt ở đó.

Tất cả mọi người đều tập trung ở trong ngoài một tòa văn phòng.

Phương Kiến Bình hầu như đều quen biết hết những người ở đây, sau khi chào hỏi xong, gọi Chu Triều Dương, bà nội Chu Triều Dương, Châu Xuân Hồng, cộng thêm với mấy ông chủ ở các công xưởng lân cận cùng tiến vào văn phòng làm việc của Chu Vĩnh Bình, mấy người cùng đóng cửa thương lượng.

Qua cuộc nói chuyện của mọi người, Chu Triều Dương đã tìm hiểu được tình hình tài chính cơ bản của bố cậu.

Ngoài công xưởng, còn có hai chiếc xe, một ngôi biệt thự, ba căn hộ ở trong khu vực thành phố, còn tiền mặt và các khoản đầu tư khác thì không được rõ. Còn về món nợ đều là vay nợ thế chấp ngân hàng, tất cả đã vay khoảng một nghìn năm trăm vạn tệ. Phương Kiến Bình nắm rõ được như vậy bởi vì việc vay vốn thế chấp của Chu Vĩnh Bình đều là do mấy công xưởng lân cận cùng đảm bảo, về món tiền nợ này, ngân hàng cũng không cần phải lo lắng không thu hồi được, bởi vì đây là tiền vay có thế chấp tài sản, lại được các thương nhân khác cùng đảm bảo, mấy người đảm bảo như Phương Kiến Bình, tài sản đều lớn hơn Chu Vĩnh Bình, cho nên hôm nay chỉ là phái nhân viên đến xem, chứ không phải là phong tỏa tài sản.

Cuộc nói chuyện nhanh chóng bước vào chủ đề chính: xử lý tài sản. Châu Xuân Hồng thì khỏi phải nói rồi, đương nhiên hy vọng con trai của mình được chia càng nhiều càng tốt, bà nội của Chu Triều

Dương là một người già yếu ớt, lương thiện, sau khi hay tin dữ của con trai, cả ngày hôm nay vẫn liên tục lau nước mắt. Nhưng nói đến việc phân chia tài sản thì bà lão cũng không hề hồ đồ, hoàn toàn đứng về phía cháu trai. Dù sao thì gia đình nhà Vương Giao sau khi được phân chia tài sản sẽ không còn chút quan hệ nào với nhà họ Chu nữa, chỉ có Chu Triều Dương vẫn là người nhà họ Chu.

Theo như luật thừa kế, đối với nguồn tài sản đột ngột được để lại, bố mẹ của Vương Giao, bố mẹ của Chu Vĩnh Bình và Chu Triều Dương, cả thảy là năm người đều có quyền thừa kế. Chu Vĩnh Bình là con một, tài sản mà ông bà nội có được sớm muộn gì cũng sẽ cho cháu trai, người già không tha thiết gì với tài sản, hai người họ nói rằng họ đều có tiền dưỡng lão, tài sản đều cho cháu trai.

Gia đình nhà họ Vương cũng chắc chắn muốn được chia nhiều tiền hơn, nhưng Vương Giao là người ở huyện bên cạnh, bọn họ chắc là ngày mai mới có thể đến được, vừa nghe nói người nhà họ Vương cũng đến để chia tiền, Châu Xuân Hồng bèn đùng đùng nổi giận, vội hỏi Phương Kiến Bình xem có cách nào để họ không được món hời.

Phương Kiến Bình và mọi người rõ ràng đã thương lượng từ trước rồi, đưa ra một phương án.

Trong số tài sản của Chu Vĩnh Bình, công xưởng, tài sản nhà, ô tô đều là những tài sản cố định, đều không có cách nào chuyển đi được, ngoài những thứ này ra, những tài sản khác của Chu Vĩnh Bình đều có thể di chuyển trước đi được.

Trước tiên, cần phải khống chế toàn bộ tài liệu liên quan đến công xưởng, dấu công ty, tài khoản công ty, đến khi nhà họ Vương đòi chia tài sản, để cho họ khiếu nại lên tòa án thì họ cũng không

biết có bao nhiêu tài sản. Hơn nữa họ là người ngoại tỉnh, đến đây để khiếu nại, chắc chắn là sẽ rất bị động.

Tiếp đến, Chu Vĩnh Bình ngoài những tài sản cố định, trong tay còn có tài sản rất có giá trị, đó là hàng tích trữ trong nhà xưởng.

Phương Kiến Bình và những người khác đều biết tháng trước Chu Vĩnh Bình vừa mới nhập một số lượng cá rất lớn, đang để đông trong kho đông lạnh. Cá là nguyên liệu trong ngành gia công thủy sản của bọn họ, là hàng có giá trị đảm bảo chắc chắn. Bây giờ mấy ông chủ của các công xưởng bên cạnh muốn thu mua số cá này bằng nửa giá, số tiền này không chuyển vào tài khoản của công xưởng mà gửi riêng cho Châu Xuân Hồng. Dù chỉ bán được nửa giá có phần thiệt thòi, nhưng sự việc gấp rút, số tiền này hoàn toàn thuộc về bọn họ, không cần chia cho nhà họ Vương.

Ngay lúc đó, Phương Kiến Bình lấy ra một bản hợp đồng, nói nếu như cảm thấy không có vấn đề gì thì hãy ký tên, rồi sai người trong ngày hôm nay chở hàng đi hết. Chu Triều Dương cảm thấy hợp đồng không có vấn đề gì, điều cậu lo lắng nhất chính là công xưởng có bao nhiêu người như vậy, liệu có người nói cho nhà họ Vương biết hàng ở trong xưởng tối hôm đó đều bị chở đi hết hay không.

Đối với việc này, Phương Kiến Bình rất có kinh nghiệm, anh ta lấy ra phiếu xuất hàng rồi đóng dấu thủy sản Vĩnh Bình, nói với bên ngoài rằng số hàng này là do anh ta gửi nhờ ở thủy sản Vĩnh Bình. Trong nghề buôn bán thủy sản của bọn họ, khi gặp phải trường hợp nhập quá nhiều hàng, cũng thuê gửi ở những kho xưởng của các công xưởng bên cạnh. Bây giờ Chu Vĩnh Bình xảy ra chuyện, anh ta đương nhiên phải ngay lập tức lấy hàng về rồi, có giấy tờ đóng dấu

việc thuê gửi hàng, còn có cả giấy xuất hàng, lại cộng thêm với những thủ tục nghiệp vụ thuê kho trước đây, bọn họ đã quá quen thuộc với quy trình này, đảm bảo không có vấn đề gì. Sáng sớm mai anh ta sẽ chuyển số tiền này vào tài khoản cá nhân của Châu Xuân Hồng.

Quy mô nhà xưởng của Phương Kiến Bình rộng lớn hơn Chu Vĩnh Bình nhiều, chuyên làm về xuất khẩu. Anh ta là người có máu mặt trong thị trấn, không thể nào vì muốn gian lận mấy trăm vạn tệ của bọn họ mà làm mất thể diện được, những lời anh ta nói đương nhiên không có ai nghi ngờ tính chân thực cả. Thế nên Chu Triều Dương quả quyết ký tên vào bản hợp đồng.

Cuối cùng sau khi tính toán toàn bộ nhà xưởng này của Chu Vĩnh Bình đem đi bán có lẽ không quá hai nghìn vạn tệ, sau khi trả món nợ của ngân hàng một nghìn năm trăm vạn tệ, trên thực tế cũng không còn lại bao nhiêu, cộng thêm nhà cửa ở mấy nơi, hai chiếc xe và một số tài sản khác. Cuối cùng tính tổng quát, trên thực tế gia đình Chu Triều Dương nhận được hơn một nghìn vạn tệ, gia đình nhà họ Vương nhiều nhất cũng chỉ lấy đi được mấy trăm vạn tệ.

Vấn đề giải quyết phân chia tài sản như thế nào, mấy người ở đây thương lượng và quyết định xong xuôi, Phương Kiến Bình và mọi người suốt đêm chở hàng đi. đương nhiên sau này nhà họ Vương tố cáo lên tòa án việc phân chia tài sản, Phương Kiến Bình và mọi người sẽ còn giúp đỡ nhà họ Chu nhiều việc khác nữa. Còn những việc lo liệu hậu sự, đương nhiên sẽ tiến hành theo từng bước.

Tóm lại, đối với Chu Triều Dương đây là một đêm dài, cảm giác như trời long đất lở nhưng lại có rất nhiều sự kỳ vọng đối với cuộc sống mới trong tương lai.

Chương 72

Cuộc điều tra ngày hôm nay vẫn hoàn toàn không có chút tiến triển nào cả. Mấy bác nông dân đi qua khu nghĩa trang mấy hôm trước đã chú ý thấy chiếc xe đơn độc đỗ ở đó, nhưng không hề để ý chiếc xe đến từ hôm nào, người lái xe là ai, càng không chú ý dạo này có nhân vật khả nghi hay không.

Xung quanh khu nghĩa trang vốn dĩ là vùng đất vắng vẻ, tháng tám là ngày hè oi bức, chẳng có ai không có việc gì lại đến nghĩa trang đi dạo cả, cho nên vụ án mạng của vợ chồng Chu Vĩnh Bình đã định sẵn là không thể tìm thấy người tận mắt chứng kiến. Cảnh sát đã tiến hành lục soát ở phạm vi tương đối rộng, nhưng mãi vẫn không tìm thấy được công cụ gây án, lần này ngay cả vật chứng cũng không có.

Tổ chuyên án mở cuộc họp thảo luận suốt cả buổi tối, công tác trinh sát điều tra vụ án mạng này không hề lạc quan chút nào.

Đừng nói là vụ án này không có nhân chứng, cũng không có vật chứng, vụ án cưỡng bức giết bé gái ở Cung thiếu nhi tháng trước, ít ra còn có vật chứng rõ ràng, có DNA, nhưng vụ án điều tra đến tận bây giờ đã dần dần trở thành vụ án không phá được.

Mùa hè vốn là một mùa không phù hợp để làm việc, cảnh sát cũng là người, ngày hè nóng nực, chạy khắp nơi để hỏi mọi người xem có gặp nhân vật khả nghi nào hay không. Sau khi nhận được hết đáp án thất vọng này đến đáp án thất vọng khác, chỉ trôi qua một ngày, ý chí chiến đấu đã bị mài mòn sạch.

Tổ chuyên án cũng thảo luận xem vụ án của Chu Tinh Tinh và vụ án của vợ chồng Chu Vĩnh Bình liệu có liên quan với nhau hay không, nhưng phần lớn cảnh sát đều cho rằng không liên quan.

Bởi vì hai vụ án này ngoài nạn nhân là người một nhà, quá trình phạm tội, thủ pháp phạm tội đều hoàn toàn khác biệt.

Trong vụ án của Chu Tinh Tinh, hung thủ tàn bạo biến thái, thật không ngờ dám ngang nhiên cưỡng hiếp giết người ở nơi công cộng có lưu lượng người dày đặc như Cung thiếu nhi, còn để lại DNA. Hắn không bị bắt thực ra công lớn nhất chính là sự may mắn, bởi vì nếu như lúc đó có người vừa vặn bước vào nhà vệ sinh nam tầng 6, vậy thì hung thủ sẽ bị bắt ngay tại hiện trường.

Nhưng trong vụ án Chu Vĩnh Bình, hung thủ là muốn cướp không chỉ tài sản ở trên người, bao gồm tài sản ở trong xe cũng đều bị cướp sạch. Nhưng lần này hung thủ lại quá thông minh, đem đi tất cả các công cụ phạm tội, không để lại một chút chứng cứ, manh mối nào cả.

Đương nhiên, hiện giờ ở khắp các cửa hàng vàng, cửa hiệu cầm đồ ở khu vực xung quanh đều đã gửi thông báo hợp tác điều tra. Nếu như có người cầm đồ trang sức của vợ chồng Chu Vĩnh Bình đến bán thì sẽ lập tức báo ngay cho cảnh sát. Nhưng Diệp Quân biết loại hình vụ án này chỉ dựa vào những điều này để bắt được hung thủ thì tỉ lệ thành công vô cùng nhỏ bé. Thông thường hung thủ không bán tang vật ở ngay trong tỉnh, sẽ đem đến vùng khác, cho dù sau này có điều tra ra được manh mối, muốn tìm ra hung thủ thì cũng vô cùng khó khăn.

Khi trở về nhà, anh cảm thấy cơ thể và tinh thần đều vô cùng mỏi mệt.

Tháng bảy, tháng tám xảy ra liền hai vụ án mạng lớn, lại không hề có hy vọng phá được vụ án...

Bà xã rót cho anh một cốc trà sâm, anh nằm trên ghế sofa, uống một ngụm trà, không kiềm được liền lôi một điếu thuốc ra, lúc đang định châm, bà xã ngăn anh lại: “Con đang làm bài tập ở trong phòng, anh đừng hút nữa, cả phòng đầy mùi thuốc, nó đã nói với em mấy lần rồi.”

Diệp Quân cố gắng nén cơn thèm thuốc, bèn nhét điếu thuốc trở lại, nói: “Sao nó không tự nói với tôi?”

“Còn nói nữa.” Bà xã chu môi, “Con đã lớn ngần này rồi, anh cứ suốt ngày mắng nó, nó sợ anh nhất mà.”

Diệp Quân làm cảnh sát hình sự nhiều năm, thường ngày đi sớm về muộn, có khi gặp phải vụ án, mấy ngày mấy đêm đều không về nhà được, thậm chí nửa đêm nhận được tin vụ trọng án cũng phải lao ra ngoài. Khi trở về nhà, gặp lúc công việc không được thuận lợi rất nóng tính, động một tí là lôi việc năm đó mình đi lính ra nói, cô con gái sợ nhất là anh nổi nóng.

Anh tự biết mình đuối lý, nhưng vẫn lạnh lùng hừ một tiếng, nói cứng: “Tôi cũng chẳng phải vô duyên vô cớ mà giáo huấn nó, nó làm không tốt thì đương nhiên phải dạy bảo, bà thấy đấy, bọn ôn con mà đồn tôi bắt về, chẳng phải đều là do bố mẹ không quản giáo sao?”

Anh đứng dậy đi về phía phòng con gái, nhìn thấy con gái đang làm bài.

“Ưm... bố!” Diệp Trì Mẫn nghe thấy cuộc đối thoại vừa rồi phía bên ngoài cửa, ngẩng đầu thấp thỏm nhìn bố nó.

Diệp Quân đáp lời, vẫn như trước đây, mặt lạnh tanh đúng kiểu của người bố nghiêm khắc, đi đến lật vở bài tập của nó, nói: “Chẳng phải là khi học thêm đợt nghỉ hè các con phải thi thử sao, đã thi chưa?”

“Ưm... thi rồi ạ.”

“Đã có điểm chưa?”

“Có... có rồi ạ.”

“Sao con không đưa cho bố xem, có phải là thi không được tốt không?”

“Con... con vốn định lát nữa làm xong bài tập sẽ đưa cho bố xem.” Diệp Trì Mẫn lôi mấy tờ giấy thi từ trong cặp sách, thận trọng giơ ra.

Diệp Quân lật giở bài thi của nó, nhìn một lượt, ánh mắt chăm chú vào phần ghi điểm số của bài thi, môn toán tổng điểm là một trăm hai mươi, số điểm đạt được chỉ có chín mươi sáu.

“Sao lại làm sai nhiều như thế?” Anh đặt bài kiểm tra xuống, ngón tay chỉ vào con số chín mươi sáu đỏ tươi.

“Là... lần này đề toán cực kỳ khó, những bạn khác... những bạn khác đều thi không được cao.”

“Con đứng thứ mấy?”

“Trong tốp mười của lớp, bố ạ.”

“Cả khối thì sao?”

“Lần này không xếp thứ tự cả khối ạ.”

“Bạn Chu Triều Dương ở lớp con thi được bao nhiêu điểm?”

“Cậu ta... cậu ta...”, Diệp Trì Mẫn lòng đầy hoang mang, bố nó luôn lôi kẻ cuồng học này ra để nói, nhưng bất luận nó cố gắng như thế nào, nó cũng không thể nào thắng đối phương được, bởi vì đối

phương lần nào cũng thi đạt điểm tuyệt đối, nó cho dù có Hoa La Canh[4] nhập thân cũng không thể nào thi được 121 trên bài thi tổng điểm 120 điểm. Nó có thể làm thế nào được đây?

Trước đây có lần nó còn nói dối điểm của Chu Triều Dương, nói thấp đi, kết quả bố nó đến trường kiểm tra, phát hiện nó nói dối, sau khi về nhà mắng nó một trận tơi bời, xém chút nữa là đánh nó, giờ trước mặt bố nó, nó không dám nói dối, chỉ có thể nói thật: “Cậu ta... cậu ta thi được điểm tuyệt đối.”

Diệp Quân không kìm được, buột miệng nói: “Dù thế nào con cũng không thể thua kém người khác nhiều như vậy chứ?”

Diệp Trì Mẫn ngừng một lát, mấy giây sau, nước mắt chợt trào ra.

Vợ anh vội chạy vào phòng, than phiền: “Sao anh lại làm cho con gái khóc thế? Lần nào cũng giống như là điều tra phạm nhân vậy, thi thử có phải là kỳ thi lên cấp ba đâu, không thi tốt thì lần sau cố gắng thi tốt hơn là được mà.”

Diệp Quân hừ một tiếng, cũng cảm thấy mình hơi nặng lời, thấy con gái khóc như vậy, cũng không nỡ, bèn hạ giọng: “Được rồi, đừng khóc nữa, lần sau thi tốt hơn là được.”

“Còn nói nữa, anh thôi đi, anh đánh răng rửa mặt rồi ngủ sớm đi. Diệp Trì Mẫn, con đừng khóc nữa, không sao đâu.”

Diệp Quân định rời khỏi đó, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, đành quay lại, nói: “Tôi vẫn còn một việc nói chuyện với Trì Mẫn, bà ra trước đi. Được rồi, được rồi, bố xin lỗi con, con đừng khóc nữa.”

Vợ anh lại an ủi cô con gái một hồi, Diệp Trì Mẫn mới ngừng khóc.

Diệp Quân thúc giục một hồi, nói trò chuyện tâm sự sẽ không làm con gái khóc, mới đẩy được bà xã ra ngoài. Sau khi đóng cửa, bèn nói một số việc chung chung liên quan đến học tập. Sau khi đã an ủi cô con gái xong mới chuyển vào chủ đề chính của anh: “Chu Triều Dương ở lớp con có phải là đã xin nghỉ học không?”

“Vâng, giờ tự học tối qua đột nhiên bị cô giáo Lục gọi ra ngoài, sau đó liền xin nghỉ để về nhà. Bố ơi, sao bố lại biết, có phải là đã xảy ra chuyện gì không?” Diệp Trì Mẫn tỏ ra hiếu kỳ nhưng nó sẽ không để cho bố nó biết nó đang thực sự hy vọng Chu Triều Dương đã xảy ra chuyện gì đó.

“Ừm, nhà cậu ấy xảy ra một số việc, con cũng đừng nói cho người khác.” Diệp Quân nói.

“Ồ.”

“Phải rồi, tuần trước cậu ấy có xin nghỉ không?”

“Không ạ.”

“Cậu ấy ngày nào cũng đều đi học à?”

“Vâng ạ, cậu ta chưa bao giờ xin nghỉ cả.”

“Giờ tự học buổi tối, cậu ấy ngày nào cũng đi à?”

“Vâng.”

“Thứ tư tuần trước, cậu ấy cũng đi học đúng giờ chứ? Có đến muộn không?”

“Không, cậu ta luôn là người đến sớm nhất, không biết cậu ta lấy đâu ra được nhiều tinh lực như vậy.”

Diệp Quân không để ý cô con gái tỏ ra chút bất cần, tiếp tục hỏi điều mình quan tâm: “Con có thể khẳng định thứ tư tuần trước cậu ấy không xin nghỉ hay không?”

“Con chắc chắn, thứ tư tuần trước có bài thi thử môn hóa.”

“Con có thể chắc chắn hôm đó cậu ấy cũng không đến muộn chứ?”

“Chắc chắn ạ.”

Diệp Quân nhìn cô con gái có vẻ kỳ lạ: “Sao con có thể chắc chắn như vậy?”

“Cậu ta ngồi ngay bàn đầu, con ngồi ở bàn thứ ba phía sau cậu ta, ngày nào cũng nhìn thấy.”

“Ồ” Diệp Quân nghĩ một lát, lại nói: “Con có thấy dạo này cậu ấy qua lại với người nào không?”

“Không ạ, cậu ta từ xưa đều không qua lại với ai, ở trong trường học chẳng có ai làm bạn với cậu ta cả.”

“Ồ, vì sao?”

“Dù sao nhìn cậu ta trông bộ dạng rất cô độc và kiêu ngạo, chỉ có biết học gạo, chỉ biết mỗi học gạo thì không có tác dụng gì cả đâu.”

Diệp Quân không chú ý nghe thấy “ý tại ngôn ngoại” của con gái, lại nói: “Con cảm thấy dạo này cậu ấy có điểm gì khác với trước đây hay không?”

“Ở phương diện nào ạ?”

“Bất kỳ phương diện nào, con nghĩ được đến thì đều có thể nói.”

Diệp Trì Mẫn nghĩ một lát, lắc đầu: “Con nghĩ không ra, cậu ta vẫn như trước đây thôi, lúc nào cũng chỉ có một mình, cũng không nói chuyện, cũng không giao lưu với bạn khác, đều vùi đầu làm bài tập, mọi người đều nói bộ dạng này dù có học giỏi hơn nữa thì sau này cũng chỉ là con mọt sách mà thôi.” Nó đang muốn nhồi nhét vào đầu bố nó giá trị quan về việc con mọt sách sau này cũng vô dụng, ám thị bố nó sau này đừng có đem con mọt sách vô dụng này để so sánh với nó nữa. Nào ngờ Diệp Quân lại gật đầu, bộ dạng như đang

suy ngẫm rồi đứng dậy, chuẩn bị bước ra ngoài, dường như vốn không hiểu được “ý tại ngôn ngoại” của nó.

Nó vội hỏi: “Bố ơi, có phải Chu Triều Dương đã làm việc gì phạm pháp bị bố bắt được không?”

Diệp Quân kinh ngạc: “Không có, tại sao con lại hỏi như vậy?”

“Vậy tại sao bố lại hỏi nhiều việc liên quan tới cậu ta thế chứ, như kiểu cậu ta đã phạm tội gì vậy?”

Diệp Quân cười, nói qua loa: “Không có gì, chỉ tiện thể hỏi thôi, con ngủ sớm đi, sau này con phải học tập các bạn khác, có gì không hiểu thì phải tìm bạn nào hiểu để hỏi cho rõ, khiêm tốn một chút, biết chưa?” Nói xong thì rời khỏi phòng con gái.

Diệp Trì Mẫn bĩu môi vẻ thất vọng, bao nhiêu “ý tại ngôn ngoại” như vậy, thật không ngờ bố lại chả hiểu được một câu nào cả.

Chương 73

Mấy ngày tiếp đó, Chu Triều Dương đều xin nghỉ học ở nhà.

Cậu là con trai độc nhất, trong quan niệm của phần lớn mọi người, cậu cần được thừa kế toàn bộ tài sản. Đương nhiên, xét từ phương diện pháp luật, tài sản của Chu Vĩnh Bình là tài sản chung của hai vợ chồng, người nhà họ Vương cần lấy phần thuộc về Vương Giao. Nhưng phần tài sản của Vương Giao là bao nhiêu thì không ai nói cho rõ được, bởi vì tài sản đã bị trả cho ngân hàng hàng nghìn vạn tệ rồi, hơn nữa phần lớn đều là tài sản cố định, có thể bán được ra bao nhiêu tiền mặt cũng chưa rõ.

Quyền chủ động đã hoàn toàn thuộc về nhà họ Chu rồi, bởi vì Chu gia là người bản địa, ngay lập tức đã khống chế được con dấu công ty, tài khoản, giấy chứng nhận quyền sử dụng tài sản. Vốn dĩ ngân hàng định tiếp quản, nhưng mấy người Phương Kiến Bình đã đảm bảo toàn bộ số tiền với ngân hàng, ngân hàng không lo sẽ không đòi lại món tiền này được. Về phương diện nhà nước, chẳng qua cũng chỉ là tiền lương của công nhân trong công xưởng, là những công việc sau này của công xưởng. Nhưng công nhân trong hợp đồng của công xưởng cũng chỉ có mấy người, chẳng nhiều nhặn gì, Chu Vĩnh Bình cũng không nợ món nợ bên ngoài nào khác, cho nên khi xử lý cũng rất đơn giản.

Đương nhiên, công xưởng cuối cùng vẫn cứ cần bán cho mấy ông chủ cùng ngành nghề như Phương Kiến Bình, đến lúc đó đương nhiên cũng giống như bán hàng ở kho vậy, làm hai bản hợp đồng nội dung khác nhau, viết giá thấp hơn, mấy người Phương

Kiến Bình cũng sẽ đưa cho nhà họ Chu một món tiền ở bên ngoài nữa.

Mấy hôm nay, Chu Triều Dương dưới sự dẫn dắt của họ hàng, đã triển khai "chiến dịch tranh giành tài sản", tác dụng của cậu chỉ là dùng thân phận đứa con trai độc nhất để có mặt tại đó, còn lại sẽ có người khác nói thay cho cậu.

Bọn họ và nhà họ Vương cãi nhau rất nhiều lần, cảnh sát ở đồn công an cũng đến hòa giải rất nhiều lần, nhưng tất cả tài sản đều bị gia đình Chu gia khống chế, Vương gia đến giờ vẫn chưa cầm được đồng nào. Họ lại là người vùng khác, cũng phải chịu bó tay đối với nhóm người bản địa này, cảnh sát mỗi lần đến hòa giải cũng chỉ có thể kiến nghị bọn họ đi theo con đường pháp luật. Nhà họ Chu cũng để bọn họ khiếu nại lên tòa án, tòa án xử cho bao nhiêu thì sẽ đưa bấy nhiêu, nếu không một xu cũng sẽ không đưa.

Mấy ngày trôi qua, nhà họ Vương không tiến được, đành phải quay ngược lại, chỉ có thể làm thủ tục khiếu nại.

Về phía nhà họ Chu, tang lễ của Chu Vĩnh Bình không được tiến hành như dự định, bởi vì thi thể vẫn để ở chỗ cảnh sát, vụ án vẫn đang trong giai đoạn điều tra ban đầu, cần phải đợi một khoảng thời gian nữa mới trả lại cho người nhà.

Chiều ngày hôm nay, Chu Triều Dương đi theo Châu Xuân Hồng trở về nhà, khi đi đến dưới tòa nhà, cậu liếc nhìn thấy Phổ Phổ đang ngồi ở bên cạnh phía dưới tòa nhà. Cậu nói dối với Châu Xuân Hồng là đi mua kem ốc quế, sau đó đi về phía một con ngõ nhỏ, Phổ Phổ hiểu ý, lặng lẽ đi theo sau.

Sau khi đi hết ngõ nhỏ, hai đứa gặp nhau ở trên con đường nhỏ, Chu Triều Dương vừa đi vừa nói: "Em đợi anh lâu lắm rồi phải

không?”

“Cũng không sao, em ngồi ở đó đọc sách, cũng không cảm thấy quá lâu. Phải rồi, có phải cảnh sát đã tìm đến anh không?”

Chu Triều Dương ngẩn người, tiếp đến liền tỉnh bơ đi về phía trước như không có chuyện gì xảy ra, nói: “Sao em biết?”

“Chú Trương đoán được.”

“Ồ?”

“Chú ấy nhìn thấy trên bản tin, thi thể chôn trong mộ huyệt đã bị người ta phát hiện ra rồi, chú ấy hỏi em có phải là anh đi đến mộ huyệt và động vào thi thể hay không?”

Chu Triều Dương khẽ chau mày: “Em nói thế nào?”

“Em không nói với chú ấy là chủ nhật anh đi đến nghĩa trang. Em nói em không biết.”

“Ồ”, Chu Triều Dương gật đầu yên tâm, “Tại sao chú ấy lại đoán được anh đi đến nghĩa trang chứ?”

“Chú ấy nói theo suy nghĩ của chú, thi thể chôn ở đó, mấy tháng sau chưa chắc bị người ta phát hiện ra, cho nên chú ấy lo lắng không biết có phải anh đến động vào hay không.”

Chu Triều Dương kinh ngạc, hỏi: “Nếu như động vào thì sẽ làm sao?”

Phổ Phổ há to: ”Anh thực sự động vào thi thể à?”

“Không, anh chỉ đến nhìn thôi, chứ không động vào.”

“Chú ấy nói nếu như động vào thi thể có khả năng sẽ để lại dấu chân và những dấu vết khác của anh, nhưng sau đó chú ấy lại nói, dấu chân thì cũng không phải là vấn đề lớn, mấy hôm đó trời có mấy trận lốc xoáy, chắc chắn là đã xóa hết dấu vết rồi. Điều chú ấy lo

lắng nhất là khi anh đi đến nghĩa trang, sẽ bị máy quay camera ở trên đường ghi lại.”

“Ở nghĩa trang có máy quay camera à?”

“Chú ấy nói ở gần nghĩa trang không có, nhưng trên những con đường trục chính ở bên ngoài chắc chắn có.”

“Nhưng anh đi xe buýt mà, sau khi xuống xe vào đoạn đường đi vào núi là anh đi bộ, suốt chặng đường cũng không gặp ai cả.”

Phổ Phổ nghĩ một lát, nói: “Chú ấy nói đoạn đường tiến vào trong núi không có máy camera, vậy thì chắc là không có vấn đề gì cả.”

Chu Triều Dương dừng bước, suy nghĩ mấy giây, rồi lại đi về phía trước: “Ưm, chắc là không có vấn đề gì đâu, nếu không cảnh sát đã bắt anh đi từ lâu rồi.”

“Vừa rồi anh nói cảnh sát đã đến tìm anh rồi à?”

“Phải rồi, nhưng không có chuyện gì to tát cả, không chỉ anh, mẹ anh, mà tìm tất cả họ hàng thân thích nhà anh, hỏi những câu đại loại như bố anh và bà ta dạo trước có liên hệ với bọn anh hay không, còn hỏi thứ tư tuần trước bọn anh ở đâu, anh đang đi học, mẹ anh đang đi làm, đều trong sạch cả.”

Phổ Phổ nói vẻ yên tâm: “Vậy thì được rồi.”

Chu Triều Dương nói: “Em yên tâm đi, em và Hạo Tử, cả người đàn ông đó nữa, không có bất cứ mối quan hệ nào với gia đình nhà bố anh cả, cảnh sát sẽ không nghi ngờ đến mọi người đâu. Chỉ cần qua được khoảng thời gian này, tất cả mọi thứ sẽ tan biến hết, tất cả sẽ tốt đẹp lên. Đợi sau khi sóng yên biển lặng, chúng ta sẽ tha hồ chơi đùa với nhau, sẽ không có ai nghi ngờ nữa.”

Phổ Phổ cười: “Hy vọng mọi thứ nhanh chóng trôi qua, chú Trương bảo em đến hỏi anh khi nào thì trả máy ảnh cho chú ấy?”

Chu Triều Dương suy nghĩ rồi nói: “Để mấy hôm nữa đi, để khi cảnh sát triệt để không tìm đến bọn anh nữa thì anh sẽ tới đó đưa máy ảnh cho chú ấy. Chú ấy đã giúp việc này, sau này dùng máy ảnh để uy hiếp chú ấy cũng không có tác dụng nữa. Anh sẽ trả máy ảnh cho chú ấy. Em và Hạo Tử dạo này như thế nào, cậu ấy còn sợ nữa không?”

Phổ Phổ bĩu môi: “Anh ấy chỉ cần chạm vào game là quên hết sạch mọi thứ, nhưng em có chút lo lắng... bởi vì em và Hạo Tử giờ không sống ở đó nữa, bọn em đã chuyển đến nhà chú Trương sống rồi.”

“Vì sao?”

“Sau sự việc đó, chú ấy lại hỏi tình hình gia đình bọn em, Hạo Tử không cẩn thận đã lỡ lời. Em nghĩ bây giờ chiếc máy ảnh cũng không thể tạo nên sự uy hiếp với chú ấy nữa, bèn nói cho chú ấy biết việc bọn em trốn từ cô nhi viện ra. Ngày hôm sau, chú ấy đến nói bọn em cứ tiếp tục như thế này thì không ổn, phải đi học, đi học thì cần có hộ khẩu, còn cần cả sổ học bạ. Chú ấy sẽ nghĩ cách để làm hộ khẩu ngoại tỉnh cho bọn em, rồi sẽ nghĩ cách để làm được sổ học bạ. Chú ấy nói làm hộ khẩu giả, thay đổi thân phận của mình thì cần một số tiền kha khá, cho nên chú ấy chuẩn bị bán căn hộ nhỏ nhất đi. Chú ấy bảo bọn em cứ ở nhà chú ấy trước, tiện thể dạy học thêm cho bọn em, cho dù là không kịp vào năm học mới, cũng có thể theo được tiến độ học tập.”

Chu Triều Dương nhìn nó bằng ánh mắt phức tạp: “Vậy bây giờ chúng ta đã không thể uy hiếp được chú ấy nữa, em có từng nghĩ tại sao chú ấy lại tốt bụng như vậy không?”

“Em không biết, chú ấy sợ bọn em lưu lạc bên ngoài, ngộ nhỡ hôm nào đó lại để lộ sự việc ra thì không hay chút nào.”

Chu Triều Dương cảm nhận được câu nói này như thể cũng đang nói cậu, mặt bất giác đỏ bừng, vội nói: “Nhưng chú ấy đồng ý giúp các em thì cũng là việc rất tốt.”

“Anh cảm thấy việc em và Hạo Tử cùng vào nhà chú ấy sống có nguy hiểm gì không?”

“Không đâu, bây giờ chúng ta đã không thể uy hiếp được chú ấy, hơn nữa khoảng thời gian trước mấy lần chúng ta đi tìm chú ấy, chú ấy không muốn giết người thêm nữa, thêm một việc chẳng bằng bớt một việc, anh nghĩ chú ấy tính rất rõ ràng.”

Phổ Phổ yên tâm gật đầu: “Thực ra, con người chú ấy có thể là không xấu xa như ban đầu chúng ta tưởng, chú ấy dù sao cũng là một thầy giáo. Chú ấy nói tất cả những việc xảy ra đều là quá khứ rồi, sau này không ai được nhắc đến nữa, triệt để quên hết những sự việc này, hãy tiếp tục sống thật tốt.”

Chu Triều Dương gật đầu, nói vẻ cảm thán: “Anh cũng hy vọng nhanh chóng trôi qua.”

Phổ Phổ nói: “Vậy được rồi, em về trước đây, mấy hôm nữa em sẽ đến tìm anh, chọn khoảng thời gian phù hợp để trả lại máy ảnh. Chú ấy còn nói một số đồ bố anh để lại, những thứ đồ này chú ấy chưa trả lại cho anh được, đợi một thời gian nữa, sóng yên biển lặng, chú ấy sẽ tìm chỗ để vứt, một số tiền mặt đang để dành thì chú ấy có thể chia làm mấy lần để trả lại cho anh, chú ấy cũng sợ anh tiêu tiền linh tinh.”

Chu Triều Dương nhìn Phổ Phổ với vẻ cảm kích: “Cảm ơn, không có sự giúp đỡ của em thì anh thực sự không biết sẽ như thế

nào.”

Phổ Phổ lắc đầu.

“Phải rồi, ngày giỗ của bố em là ngày nào?”

“Ngày mai”

“Em đi đốt ảnh cho bố em phải không?”

“Đúng vậy!”

“Anh đi cùng với em nhé?”

Phổ Phổ ngừng một lát, mắt ươn ướt, mỉm cười lắc đầu: “Không cần đâu, mấy ngày này chắc chắn anh rất bận, như vậy không tiện cho anh, đợi năm sau đi.”

Chu Triều Dương nhìn nó, từ từ gật đầu, “Được, nói chắc chắn nhé, năm sau.”

Chương 74

Đợt học hè nhanh chóng kết thúc, mấy hôm nữa là vào học chính thức, cũng tức là lớp 8 quan trọng nhất đã đến rồi.

Mấy ngày học cuối của tuần học hè thứ hai, Chu Triều Dương không đến trường, xin nghỉ học ở nhà, Châu Xuân Hồng cũng xin nghỉ một tuần, ở nhà giải quyết tất cả mọi việc.

Mặc dù tình hình kinh tế gia đình nhà họ đã có một sự thay đổi lớn, nhưng Châu Xuân Hồng là một người an phận, không bo bo ôm lấy tài sản để ngồi miệng ăn núi lở. Cô nói số tiền này đều để dành, để sau khi con trai tốt nghiệp đại học sẽ mua nhà, mua xe, còn phần dư ra đến lúc đó để con trai tự mình quyết định.

Sau khi cô xin nghỉ một tuần liền quay trở lại làm việc ở khu du lịch.

Hôm nay, Chu Triều Dương lại gặp Phổ Phổ, hẹn sáng ngày mai đến trả máy ảnh cho người đàn ông đó.

Đêm khuya, Chu Triều Dương ở nhà một mình, sau khi phủ phục xuống bàn viết trọn cả một tối, cậu dừng bút. Sau khi thực hiện một số động tác dành cho cánh tay đang mỏi nhừ, bèn gấp cuốn sổ nhật ký lại. Tiếp đó cậu đặt cuốn sổ nhật ký ngay ngắn trở lại giá sách, rồi lại thu dọn bàn học, xếp tất cả sách tham khảo vào lại một chồng, lấy cuốn “Bí quyết tăng chiều cao” bản in lậu xấu xí đó ra, đặt lên trên chồng sách.

Cậu nằm trong ghế, nhắm mắt suy nghĩ một hồi, rồi lại mở mắt ra, rút từ trong ngăn kéo ra chiếc máy ảnh và hai tấm thẻ nhớ. Một

tấm thẻ trong số đó đương nhiên là thẻ nhớ vốn có sẵn trong máy ảnh, một tấm thẻ nhớ là chiều nay cậu mới mua.

Cậu nhét tấm thẻ nhớ mới vào trong máy ảnh, nhét máy ảnh vào trong cặp sách, thận trọng nhét tấm thẻ nhớ cũ vào một túi nhỏ khác trong cặp sách.

Làm xong hết những việc này, cậu chau mày, mắt hướng nhìn ra ngoài cửa sổ, đờ đẫn nhìn hồi lâu, trên mặt thể hiện ra thần thái lớn hơn hẳn độ tuổi của cậu, thở dài, rồi lên giường ngủ.

Ngày mai là ngày quan trọng nhất.

Phổ Phổ, Hạo Tử, mong rằng tất cả mọi việc đều thuận lợi, các cậu mãi mãi là những người bạn tốt nhất của tớ.

Sáng ngày hôm sau, cậu đeo ba lô, đến Thịnh Thế Hào Đình đúng như đã hẹn, đi đến vị trí cánh cổng sắt ở dưới lầu, bấm chuông cửa.

Trương Đông Thăng đi đến trước màn hình chuông cửa, nhìn thấy Chu Triều Dương xuất hiện trong đó, nơi khóe mắt anh ta xuất hiện ý cười khó có thể nhận ra được.

Anh ta quay người hét về hai gian phòng ngủ phía bên trong: “Hạo Tử, Phổ Phổ, Triều Dương đến rồi!” Tiếp đó liền ấn nút mở cửa.

Triều Dương vừa đến cửa, Đinh Hạo đã mở cửa ngay ra, nhiệt tình chào đón: “Người anh em, mấy tuần liền không gặp nhau rồi.”

“Ngồi đi!” Trương Đông Thăng nói vẻ thân thiện.

Sau khi Chu Triều Dương ngồi xuống, bắt đầu trò chuyện với Đinh Hạo về tình hình gần đây, nhưng bọn chúng không ai nhắc đến sự việc đó, như thể việc đó chưa bao giờ xảy ra.

Trò chuyện một lúc, Chu Triều Dương nói: “Chú ơi, cháu đã cầm máy ảnh đến rồi.”

Cậu đặt cặp sách sang bên cạnh, lôi máy ảnh ra, đưa cho Trương Đông Thăng.

Trương Đông Thăng bật máy ảnh lên, trong máy ảnh vẫn còn pin, anh ta xem một lượt, đoạn video quả nhiên xuất hiện ở trong đó, anh ta gật đầu hài lòng, hỏi: “Đoạn video này các cháu chỉ để ở trong máy thôi à? Có lưu lại ở trong vi tính không?”

Chu Triều Dương lắc đầu: “Không lưu ạ.”

Trương Đông Thăng bán tín bán nghi nhìn cả ba đứa: “Chưa bao giờ lưu ở máy tính chứ?”

“Không ạ!” Chu Triều Dương trả lời rất chắc chắn.

Đinh Hạo nói: “Chú yên tâm đi, cháu có thể khẳng định chưa bao giờ lưu vào máy tính.”

Phổ Phổ cũng nói: “Chúng cháu không cần phải lừa chú, bây giờ cũng chẳng cần thiết lưu giữ đoạn video làm gì nữa cả.”

Trương Đông Thăng gật đầu, rút thẻ nhớ ở trong máy ảnh ra, bẻ gãy làm đôi, ném vào trong thùng rác, cười thoải mái: “Được rồi, vậy thì bắt đầu từ hôm nay tất cả đều mới, những việc trong quá khứ đều đã qua rồi, bao gồm cả chú, cũng bao gồm cả các cháu.”

Đinh Hạo lộ ra nụ cười chân thành, khóe miệng Phổ Phổ cũng khẽ cong lên, chỉ có Chu Triều Dương miễn cưỡng nhếch môi, như thể cười không nổi.

Trương Đông Thăng nhìn cậu, nghĩ một lát, an ủi: “Đã xảy ra rồi, cháu có hối hận cũng không có tác dụng gì nữa, hãy quên đi!”

Chu Triều Dương nói: “Cháu không hối hận, chỉ là dạo này xảy ra quá nhiều việc, ưm...”

“Từ từ rồi sẽ qua thôi.”

“Ưm, cháu sẽ quên hết!”

Trương Đông Thăng vỗ tay, nói: “Được rồi, sau này Triều Dương cháu cứ yên tâm mà sống. Hạo Tử và Phổ Phổ, chú sẽ nghĩ cách để làm được sổ hộ khẩu cho các cháu, rồi làm sổ học bạ, bắt đầu đi học lại. Nhưng những việc này cần chút thời gian, e rằng không kịp bắt đầu năm học mới rồi, nhưng muộn nhất thì cuối năm nay chắc chắn chú sẽ lo ổn thỏa.”

Đinh Hạo cười ha ha, gãi đầu, rất hài lòng đối với kết cục này.

Trương Đông Thăng lại nói: “Bốn người chúng ta trên phương diện nào đó cũng có thể gọi là ngồi chung một con thuyền, đã trải qua nhiều việc như vậy, hôm nay coi như là đã giải quyết xong, buổi trưa chú mua chút đồ để chúng ta ăn mừng một chút, thế nào?”

Đinh Hạo vội nói: “Vâng ạ, cháu muốn ăn bánh pizza.”

Trương Đông Thăng nhìn cậu ta cười, nói: “Cháu chỉ cần bớt chơi game, học theo Phổ Phổ chịu khó đọc sách, sau này muốn ăn gì cũng không thành vấn đề. Bây giờ chú sẽ biến ra một thứ rất ngon cho các cháu.”

Phổ Phổ chu môi: “Có phải là bánh gato ở trong tủ lạnh không ạ?”

Trương Đông Thăng cố tình tỏ ra kinh ngạc: “Hôm qua cháu nhìn thấy chú giấu ở trong đó à?”

Đinh Hạo nói: “Thực ra cháu cũng biết mà, chỉ là không nói ra thôi.”

Chu Triều Dương nhìn thấy bộ dạng của bọn họ, không kìm được, cũng cười theo.

“Niềm vui bất ngờ” của Trương Đông Thăng đã bị lộ, bất lực lắc đầu, lấy một chiếc bánh gato lớn từ trong tủ lạnh ra, nhấc vỏ hộp ra, một chiếc bánh gato phủ sô-cô-la và hoa quả đẹp đẽ xuất hiện trước mặt bọn chúng.

Đinh Hạo chép miệng: “Chú thật là tuyệt!”

“Thêm chút đồ uống nhé, Triều Dương không uống nước ngọt có ga phải không, nước cam nhé? Hai đứa các cháu vẫn uống Coca chứ?”

“Thế nào cũng được ạ, chú nhanh lên nhé!” Đinh Hạo nôn nóng xiên quả dâu tây cho vào miệng.

Trương Đông Thăng mỉm cười lắc đầu, rót một cốc nước cam và hai cốc Coca, đặt xuống trước mặt bọn chúng, còn anh ta tự rót cốc rượu vang cho mình, gõ cốc xuống bàn, nói: “Chúng ta cạn ly nào!”

“Đồng ý!” Đinh Hạo uống liền một hơi hết quá nửa cốc Coca, Phổ Phổ cũng uống hết một phần ba, Chu Triều Dương uống rất chậm.

Sau khi uống một ngụm, cậu thò tay vào miệng ho một tiếng, rồi lại uống, rồi lại ho một tiếng, tiếp đó liền nói: “Cháu muốn đi tiểu.” Cậu lại uống một ngụm lớn, phùng miệng bước vào nhà vệ sinh. Trương Đông Thăng nhìn cậu rồi lại nhìn cốc của cậu, cốc của cậu cũng uống hết một phần ba.

“Bây giờ cắt bánh gatô nào, các cháu muốn ăn miếng nào?”

Trương Đông Thăng đang cắt bánh gatô, Chu Triều Dương đã bước từ nhà vệ sinh ra, anh ta vẫn cười hỏi: “Triều Dương, cháu thích ăn sô-cô-la hay là hoa quả?”

“Tối qua cháu bị đau bụng, bây giờ vẫn chưa dám ăn.”

“Vậy được rồi, chỉ có thể để lần sau bù cho cháu, Hạo Tử, miếng này phần cho cháu trước này.”

Hạo Tử nhận lấy miếng bánh gatô, đột nhiên chau mày: “Ối ối, gay rồi, xem ra tớ cũng sắp đi ngoài rồi, tớ cũng bị đau bụng.”

Phổ Phổ nói vẻ tỉnh bơ: “Ai bảo anh ăn nhiều và ăn nhanh như vậy chứ.”

“Anh đau chết đi được, em còn nói anh nữa!” Đinh Hạo trừng mắt nhìn Phổ Phổ, nhưng chỉ mấy giây sau, cậu ta càng đau đớn hơn, cậu ta ôm lấy bụng kêu rên đau đớn.

“Hạo Tử, Hạo Tử!” Phổ Phổ cảm thấy cậu ta kêu hơi khoa trương, khi quay sang nhìn, thật không ngờ cậu ta lại ngã từ trên ghế xuống, mặt bắt đầu trở nên gớm ghiếc.

Chu Triều Dương và Phổ Phổ vội đỡ cậu dậy.

Trương Đông Thăng cũng vội vàng chạy tới, kéo cậu lên ghế ngồi, vội hỏi: “Sao vậy? Có phải là bị bệnh viêm ruột cấp không?”

“Sao anh ấy lại đau như thế nhỉ?” Phổ Phổ lo lắng nhìn Đinh Hạo đã bắt đầu co giật, nhưng đúng lúc này, nó khẽ chau mày cố gắng chịu đựng, tiếp đó, trên mặt nó cũng lộ ra sự đau đớn.

Trương Đông Thăng nói: “Chắc chắn là bị viêm ruột, chú đi lấy thuốc.”

Anh ta quay người giả vờ như đi lấy thuốc ở phía dưới bàn, nhưng lại lấy ra một chiếc điều khiển từ xa, ấn một nút, liền truyền tới một âm thanh khóa cửa “tạch”.

Đúng lúc này, Chu Triều Dương đi mấy bước, đột nhiên cũng kêu rên đau đớn, sau đó liền ngã xuống đất, bắt đầu rên rỉ. Còn Đinh Hạo đã chỉ còn biết co giật, Phổ Phổ cũng lăn xuống dưới đất, trợn trừng mắt, kinh hãi nhìn Trương Đông Thăng mặt lạnh tanh đang từ từ quay người lại. Đột nhiên, nó nhớ đến bộ dạng của bố Chu Triều

Dương trước lúc chết, bỗng chốc kinh hoàng, kêu thét lên: “Chú... chú muốn giết bọn cháu!”

Trương Đông Thăng không trả lời, chỉ lạnh lùng đứng nguyên vị trí, nhìn ba đứa trẻ đang từ giãy giụa đến co giật, rồi dần dần không động đậy nữa.

Đợi đúng năm phút, anh ta thở phào, lạnh lùng nói: “Tất cả đều là do chúng mày ép tao. Chúng mày tưởng rằng đến đây là kết thúc à, chúng mày dù sao cũng vẫn là trẻ con, không hiểu được đạo lý này, có một số bí mật vĩnh viễn không thể để cho ai biết được, nếu không vĩnh viễn sẽ không bao giờ có thể ngủ ngon được.”

Anh ta bình tĩnh đi lên phía trước, lật mí mắt Đinh Hạo lên, đồng tử đã dãn, nhưng cơ thể vẫn còn ấm.

Chờ đến đêm khuya sẽ đem ba đứa tiểu quỷ này đi chôn ngoài biển, hôm nay cuối cùng cũng đã kết thúc hoàn toàn rồi.

Trong lòng anh ta cảm thấy một sự khoan khoái thoải mái đã lâu mới có.

Anh ta đang định lấy túi để đựng thi thể, đột nhiên, anh ta lại cảm thấy lồng ngực mình đau nhói, anh ta vẫn còn chưa kịp định thần lại, lại cảm thấy đau nhói thêm cái nữa, một cái nữa, hai cái, ba cái, bốn cái.

Theo bản năng anh ta cúi đầu, kinh ngạc phát hiện ra lồng ngực mình máu chảy ròng ròng, máu bắn ra, anh ta quay đầu lại, trong ánh mắt cuối cùng của anh ta nhìn thấy Chu Triều Dương cầm con dao đứng phía sau mình. Con dao đó chính là lần đầu tiên Chu Triều Dương và Phổ Phổ nhìn thấy ở dưới gầm bàn, bị Chu Triều Dương cho vào trong cặp sách rồi đem đi.

Chu Triều Dương bàn tay dính đầy máu, đứng đờ đẫn ở vị trí cũ, nhìn Trương Đông Thăng phủ phục xuống, dần dần tứ chi co giật, rồi nằm im bất động, nhưng vẫn trợn trừng đôi mắt đầy tia máu, như thể chết không nhắm mắt, cứ nhìn chằm chằm vào cậu ta.

Một lúc lâu sau, Chu Triều Dương mới định thần nhìn Đinh Hạo và Phổ Phổ đang nằm dưới đất. Cuối cùng, ánh mắt cậu ta tập trung vào gương mặt Phổ Phổ.

Cậu ta quỳ xổm xuống, nhìn mặt Phổ Phổ, khẽ gọi: “Nguyệt Phổ, Nguyệt Phổ, em tỉnh lại đi...”

Phổ Phổ không trả lời, Chu Triều Dương giơ tay ra từ từ nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của Phổ Phổ, trong lòng bàn tay tỏa ra hơi ấm, khiến cậu ta có cảm giác ấm áp mà trước nay chưa từng có.

“Nguyệt Phổ, em tỉnh lại đi, chúng ta cùng ra ngoài, có được không?”

Tay cậu nắm chặt hơn, một bàn tay khác giơ tay lên vén tóc cô bé.

“Nguyệt Phổ, Nguyệt Phổ, em dậy đi được không, dậy đi, dậy đi nào!”

Đột nhiên, nước mắt ầng ậc trong khoang mắt cậu ta, một lát sau, đã trở thành tiếng gào khóc.

Phổ Phổ vẫn không hề nhúc nhích, nó không bao giờ còn có thể cử động được nữa, Chu Triều Dương cúi đầu khẽ hôn lên trán Phổ Phổ, đây là lần đầu tiên cậu ta hôn con gái.

Chu Triều Dương khóc lóc thảm thiết nhìn Phổ Phổ, một lúc lâu sau mới ngừng lại, hít một hơi thật sâu, từ từ đứng dậy, ánh mắt mơ màng nhìn xung quanh. Cậu ta rút từ trong túi ra một tập giấy, tập giấy ướt nhẹp, hút đầy nước cam. Cậu ta đặt con dao găm sang bên

cạnh, đi đến trước bàn lấy chai nước cam và cốc nước cam của cậu ta, đi vào trong nhà vệ sinh, ném tập giấy hút đầy nước cam vào trong bồn cầu, đổ nước cam ở trong cốc và trong chai vào bồn cầu, xả nước, chiếc cốc không và chai nhựa cũng đều được tráng sạch nước.

Tiếp đến, cậu ta quay trở lại phòng khách, đặt cốc không lên bàn, cầm lấy chai Coca ở trên bàn rót vào trong cốc một nửa già Coca.

Sau đó cậu ta nhặt từ trong sọt rác ra tấm thẻ nhớ bị Trương Đông Thăng bẻ làm hai mảnh, rồi lại cầm chai nước cam rỗng đi đến cửa sổ ban công, nhìn ra phía bên ngoài, sau khi xác định ở bên dưới không có ai, cậu ta ném chiếc bình trống cùng với tấm thẻ đã bị bẻ ra ngoài.

Sau đó cậu ta lại quay trở lại phòng khách, lấy ở trong cặp sách ra tấm thẻ cũ ban đầu nhét trở lại vào trong máy ảnh.

Tiếp đó, cậu ta nhặt con dao lên, đi vào trong nhà vệ sinh, mở vòi nước ra, cầm chiếc khăn mặt lau khắp con dao, sau khi rửa một hồi, cậu ta lấy khăn mặt cầm lấy con dao quay trở lại phòng khách. Cậu ta lấy một ít máu từ người Trương Đông Thăng để dính vào lưỡi dao, rồi lại để cán dao vào trong tay Đinh Hạo, sau khi lấy ra lại đặt con dao vào trong tay Trương Đông Thăng.

Cậu ta đứng yên từ từ nhắm mắt lại, cắn chặt răng, dùng khăn mặt cầm lấy con dao cứa vào ngực và cánh tay mình mấy nhát. Mấy nhát dao đó đều không sâu, nhưng cũng lập tức trào máu ra thấm đỏ chiếc áo phông mỏng.

Sau khi làm xong hết những việc này, cậu ta ném con dao về phía Đinh Hạo, ném khăn mặt, bánh ngọt, ghế đổ nhào xuống dưới đất, ở dưới đất trông vô cùng lộn xộn. Cậu ta hít thở một hơi thật

sâu, chạy đến bên cạnh cửa, xoay xoay cửa nhưng phát hiện ra cửa không mở ra được. Cậu ta nhìn một lát, nhận ra cánh cửa hôm nay bị lắp thêm một thứ gì đó, ở trên thứ đó có một chấm đỏ phát sáng. Cậu ta nhớ ra vừa rồi Trương Đông Thăng sau khi ấn một thứ gì đó, ở cánh cửa chợt vang lên tiếng “tách”, chắc là do chiếc điều khiển đó kiểm soát.

Cậu ta đi đến bên bàn để xem xét, lập tức tìm thấy chiếc điều khiển từ xa để dưới gầm bàn. Cậu ta đang định giơ tay ra lấy điều khiển, nhưng chợt ngưng lại, suy nghĩ giây lát, lại không chạm vào, mà chạy vào bếp, trèo lên bậu cửa sổ, mở cửa sổ ra, gào thét ra bên ngoài, cầu cứu: “Cứu tôi với, cứu tôi với, giết người, cứu tôi với!”

Chương 75

Bảo vệ nghe thấy tiếng kêu cứu, ngẩng đầu lên thấy một đứa bé người đầy máu đang trèo lên cửa sổ, liền báo cảnh sát, đồng thời cũng lao lên tầng để cứu người thì phát hiện ra không mở được cửa, gõ cửa cũng không nghe thấy tiếng hồi đáp từ bên trong. Cuối cùng, cảnh sát dùng công cụ cậy cửa ra, cửa vừa mở ra, tất cả mọi người đều ngẩn người kinh hãi khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Trong phòng khách đầy máu, vô cùng lộn xộn, có ba người nằm trong vũng máu, một người lớn và hai đứa trẻ, cả ba đều đã chết.

Tiếp đó họ tìm thấy được đứa trẻ kêu cứu khi nãy ở nhà bếp, trên người cậu cũng dính đầy máu, có mấy vết thương do dao gây nên, nhưng cậu vẫn chưa chết, chỉ bị ngất lịm, nhưng cũng nhanh chóng tỉnh lại trước sự lay gọi của mọi người. Nhưng thần sắc cậu hoang mang mơ hồ, miệng lẩm nhẩm những câu không ai có thể nghe hiểu được. Cảnh sát vội vàng đưa cậu vào bệnh viện, đồng thời phái một lực lượng cảnh sát lớn phong tỏa hiện trường.

Sau khi đưa đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra một lượt, nói trên người đứa bé này chỉ có mấy vết thương ngoài da, không có vấn đề lớn, ngoài bị sợ hãi quá độ, còn lại không việc gì. Sau khi băng bó xử lý vết thương, tạm thời ở lại bệnh viện để tiêm thuốc chống viêm, quan sát thêm.

Hôm nay Diệp Quân đang ở bên ngoài, nhận được tin tức nói Thịnh Thế Hào Đình có vụ án mạng lớn, chết ba người, chỉ sống sót một người, anh than thở mùa hè năm nay đúng là xui xẻo, có quá nhiều vụ huyết án. Sau đó khi anh biết được người duy nhất sống

sót là Chu Triều Dương, xác nhận kỹ lại chính là Chu Triều Dương con trai Chu Vĩnh Bình, mắt anh lập tức sáng rực. Anh thầm suy ngẫm một lượt, đầu tiên là Chu Tinh Tinh, sau đó là vợ chồng Chu Vĩnh Bình, tiếp đến là ba mạng người ngày hôm nay, ba sự việc lớn này đều liên quan tới Chu Triều Dương.

Diệp Quân lập tức đến bệnh viện, bệnh viện đặc biệt dành riêng một phòng bệnh, trong đó có khá nhiều cảnh sát vây xung quanh Chu Triều Dương. Hai mắt Chu Triều Dương đầy tia máu, khắp người đầy máu, trên người có nhiều chỗ bị băng bó, vẫn đang thút thít, nhưng nước mắt đã khô rồi, nét mặt đờ đẫn, toàn thân mềm nhũn nằm trên giường, bên cạnh có một nữ cảnh sát đang luôn miệng an ủi, lau mặt cho cậu, đưa nước cho cậu uống.

Những người cảnh sát vây xung quanh cậu đều lo lắng chờ đợi cậu lên tiếng, bởi vì cậu là người duy nhất sống sót, chỉ có cậu biết xảy ra chuyện gì.

Sau nửa tiếng đồng hồ, thấy tâm trạng của cậu dần dần ổn định, Diệp Quân vội cất lời hỏi: “Cháu sao rồi? Chú đã sai người báo cho mẹ cháu, cô ấy đang đi từ khu du lịch tới. Bây giờ cháu có thể nói được không?”

Chu Triều Dương há miệng, muốn để phát ra âm thanh, một lúc sau mới khó khăn mở được miệng ra, khuôn mặt tràn ngập nỗi tuyệt vọng: “Tên sát nhân... ông ta muốn giết bọn cháu, Phổ Phổ bị ông ta giết chết rồi... hu hu... bị ông ta giết chết rồi..., Phổ Phổ, Hạo Tử,... bọn họ đều chết rồi...”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ông ta... ông ta muốn giết bọn cháu.”

“Các cháu và anh ta có mối quan hệ gì? Sao anh ta lại muốn giết các cháu?”

Chu Triều Dương thở dốc, nói không được rõ ràng: “Bọn cháu... bọn cháu có một đoạn video quay cảnh ông ta giết người, bọn cháu biết ông ta giết người, ông ta... ông ta muốn giết bọn cháu diệt khẩu, ông ta hạ độc giết bọn cháu.”

“Hạ độc?” Diệp Quân chau mày, nói vẻ nghi hoặc: “Anh ta hạ độc giết các cháu?”

“Ông ta... ông ta hạ độc, Phổ Phổ và Đinh Hạo đều bị ông ta hạ độc giết chết rồi.”

“Hai đứa trẻ kia, đứa con trai tên là Đinh Hạo, đứa con gái là Phổ Phổ à?”

Chu Triều Dương lặng lẽ gật đầu.

“Cháu nói đến đoạn video giết người là chuyện gì vậy?”

Chu Triều Dương nói lắp bắp: “Bọn cháu... bọn cháu đến Tam Danh Sơn chơi, dùng máy ảnh quay video, không may... không may quay được cảnh kẻ sát nhân đẩy bố mẹ vợ ông ta xuống dưới núi...”.

Diệp Quân chợt chấn động, anh nhớ lần trước khi Nghiêm Lương tìm anh đã có vẻ nghi ngờ cái chết của bố mẹ vợ Trương Đông Thăng không phải là sự cố, lẽ nào thực sự là một cuộc mưu sát?

Diệp Quân vội hỏi: “Đoạn video ở đâu?”

“Trong máy ảnh, chiếc máy ảnh trả lại cho ông ta rồi, ở nhà ông ta.”

“Các cháu có đoạn video này, sao trước đây không báo cảnh sát?”

“Bởi vì... bởi vì...”, Chu Triều Dương ấp úng, nói vẻ khó khăn, “Không thể báo cảnh sát vì trong video cũng có Hạo Tử và Phổ Phổ, các chú sẽ bắt hai bạn ấy đi.”

Diệp Quân chau mày: “Tại sao các chú lại phải bắt hai bạn ấy?”

“Các bạn ấy... các bạn ấy chạy trốn từ cô nhi viện ra, các bạn ấy không muốn phải quay về nữa, nhưng... nhưng bây giờ các bạn ấy đã chết rồi, cháu thực sự không muốn như vậy đâu.”

Diệp Quân vô cùng nghi hoặc, nghe lời cậu bé nói không đầu không đuôi, anh chẳng hiểu gì cả, chỉ tiếp tục nhẫn nại tiếp tục hỏi han: “Các cháu có được đoạn video anh ta giết người này, cuối cùng sao lại bị anh ta giết hại?”

“Bọn cháu...”, Chu Triều Dương cúi đầu, “Bọn cháu muốn bán máy ảnh lại cho ông ta để lấy tiền.”

Tất cả cảnh sát đều không kiềm được chẹp miệng, ba đứa trẻ này trong tay có được chứng cứ phạm tội của người khác, không đi báo cảnh sát, ngược lại lại dùng chứng cứ này để đi tống tiền kẻ sát nhân?

Diệp Quân hỏi tiếp: “Cho nên hôm nay các cháu đưa máy ảnh đến tìm anh ta, cho nên anh ta giết các cháu để diệt khẩu?”

Chu Triều Dương từ từ gật đầu.

“Vậy thì cuối cùng anh ta đã chết như thế nào? Hôm nay ở nhà anh ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Triều Dương lộ ra nét mặt sợ hãi: “Ông ta hạ độc bọn cháu, Hạo Tử và Phổ Phổ đều trúng độc, phát hiện ra ông ấy hạ độc, bọn cháu... bọn cháu cùng phản kháng, ông ta muốn giết bọn cháu. Hạo Tử tìm được một con dao ở dưới gầm bàn, cháu và Phổ Phổ liều mình giữ chặt ông ta, Hạo Tử... Hạo Tử đâm ông ta. Sau đó, hai bạn

ấy... hai bạn ấy cũng bị trúng độc chết rồi, hu hu... các bạn ấy cũng chết rồi.” Cậu vô cùng đau đớn, ngay lập tức bật khóc thành tiếng.

Trương Đông Thăng hạ độc giết người, cuối cùng lại bị đứa con trai lớn nhất tên Đinh Hạo đâm chết sao? Trong lòng Diệp Quân vô cùng kinh ngạc.

Một lúc sau, sau khi an ủi Chu Triều Dương một hồi, Diệp Quân không kìm được lại hỏi: “Cháu không bị trúng độc sao?”

“Không ạ.”

“Anh ta đã hạ độc như thế nào, hai bạn kia đều trúng độc, anh ta không hạ độc cháu sao?”

Chu Triều Dương vừa khóc vừa nói: “Ông ta rót cho mỗi đứa bọn cháu một cốc Coca, trong Coca chắc chắn có độc. Phổ Phổ và Hạo Tử đều uống Coca, cháu vừa mới uống một ngụm lớn, nhớ ra cuốn “Bí quyết tăng chiều cao” mua tháng trước, trong đó ghi là không được uống đồ có ga, sẽ ảnh hưởng đến khả năng hấp thu canxi, nên cháu không nuốt, lập tức chạy vào nhà vệ sinh để nhổ ra. Khi đi ra, nhìn thấy Hạo Tử và Phổ Phổ đều đang ôm bụng, Phổ Phổ nói trong Coca có độc, ông ta liền đứng đó bật cười. Cháu rất sợ hãi, vội vàng lao đến cửa định mở ra để bỏ chạy, nhưng cửa đã bị khóa không mở ra được, ông ta thấy cháu chưa bị trúng độc, liền chạy đến kéo cháu. Hạo Tử lấy được con dao găm ở dưới gầm bàn, muốn liều mạng với ông ta. Ông ta và Hạo Tử lao vào nhau, cháu và Nguyệt Phổ cùng lưu giữ ông ta lại, Hạo Tử đâm chết ông ta nhưng Hạo Tử và Nguyệt Phổ lập tức nằm ngã vật xuống đất, cháu gọi các bạn ấy thế nào, các bạn ấy cũng không còn nhúc nhích được nữa... hu hu...”. Trong khoảnh khắc tâm trạng cậu lại lập tức suy sụp.

Nhìn thấy mấy vết thương trên người cậu, những người cảnh sát cũng có thể tưởng tượng ra được những cảnh tượng kinh hồn bạt vía ban sáng.

Người cảnh sát đứng cạnh vội vàng vỗ vai cậu, an ủi, một lúc sau cậu mới bình tĩnh trở lại.

Mọi người đã nghe tạm hiểu được những sự việc xảy ra ngày hôm nay, Diệp Quân hỏi tiếp: “Đinh Hạo và Phổ Phổ mà cháu nói tới, hai bạn ấy chạy trốn từ cô nhi viện ra sao?”

Chu Triều Dương gật đầu.

“Cô nhi viện nào vậy?”

“Cháu không biết, là cô nhi viện ở Bắc Kinh.”

“Cô nhi viện ở Bắc Kinh?” Diệp Quân chau mày nói: “Vậy mối quan hệ giữa hai bạn ấy và cháu là gì?”

Miệng Chu Triều Dương khẽ run rẩy nói: “Các bạn ấy là những người bạn tốt nhất của cháu, là người bạn duy nhất của cháu, là người bạn duy nhất có thể nói chuyện.”

“Các cháu quen nhau như thế nào?”

“Đinh Hạo là bạn học chung tiểu học với cháu, Phổ Phổ là em kết nghĩa của cậu ấy, các bạn ấy cùng đến tìm cháu.”

“Các cháu tiếp xúc với nhau từ khi nào vậy?”

“Từ tháng trước.”

“Tháng trước từ khi nào?”

Chu Triều Dương hồi tưởng lại, nói: “Khi bắt đầu nghỉ hè, cụ thể là ngày nào thì cháu không nhớ lắm, cháu phải xem lại nhật ký mới biết.”

“Nhật ký?”

“Ngày nào cháu cũng viết nhật ký, tất cả mọi việc cháu đều viết vào trong nhật ký, cháu không nhớ được đâu, cháu mệt quá, chú ơi, cháu muốn ngủ, cháu không ở đây, cháu muốn về nhà, cháu về nhà.” Tâm trạng cậu lại mất kiểm soát, khóc lóc rồi lại ho, ho đến độ đỏ lựng cả mặt lên, nhưng giây phút sau thì mặt lại nhợt nhạt, mặt cắt không còn giọt máu, mí mắt sụp xuống hình như đã rất mệt rồi.

Những người cảnh sát đều thấu hiểu, một đứa trẻ trải qua sự việc đáng sợ như vậy, có thể gắng gượng được đến lúc này đã là giới hạn đỉnh điểm rồi.

“Anh Diệp, hãy để cậu bé nghỉ ngơi trước đã, đợi cậu bé tỉnh dậy, hỏi tiếp vậy”, những người cảnh sát khác đề nghị. Diệp Quân gật đầu, mặc dù anh rất muốn làm rõ mọi việc nhưng bây giờ cơ thể và tinh thần của đứa trẻ đều mệt mỏi rã rời, anh cũng không nỡ nhẫn tâm truy hỏi tiếp.

Diệp Quân dặn dò mọi người chăm sóc cậu cẩn thận, để cậu ngủ một giấc.

Anh đi ra ngoài, sắp xếp một số công việc, dặn đồng nghiệp đợi sau khi Châu Xuân Hồng đến, bảo cô ta dẫn cảnh sát hình sự về nhà để lấy cuốn nhật ký mà Chu Triều Dương nhắc đến. Cậu ấy ngày nào cũng viết nhật ký, vậy thì qua cuốn nhật ký của cậu, có lẽ có thể tìm hiểu được toàn bộ sự việc.

Chương 76

Buổi tối, một vị cảnh sát hình sự cấp dưới bước vào phòng làm việc, nói: “Anh Diệp, Chu Triều Dương vẫn đang ngủ ở bệnh viện, trong khoảng thời gian đó tỉnh lại mấy lần nhưng lại ngủ rồi, xem ra đứa bé này bị làm cho quá hoảng sợ, chỉ có thể chờ tới ngày mai hãy hỏi. Châu Xuân Hồng cũng đang ở bệnh viện trông nom con trai, cô ta dẫn chúng tôi về nhà, tìm thấy được cuốn nhật ký này ở trên giá sách, trên bàn còn có cả cuốn “Bí quyết tăng chiều cao” mà Chu Triều Dương nói, cũng đem về luôn.” Anh ta đưa ra hai cuốn sổ.

Một cuốn rất mỏng, in rất ẩu, ở bìa in mấy chữ lớn: “Bí quyết tăng chiều cao”, vừa nhìn là đã biết đây là cuốn sách in lậu, nội dung chắp vá từ chỗ này chỗ khác, để lừa trẻ con mà thôi. Nghĩ đến Chu Triều Dương ở độ tuổi này mà cao chưa đến một mét năm mươi, thảo nào mà cậu bé lại mua thứ này về đọc.

Diệp Quân lật giở xem qua loa, mặc dù cuốn sách chỉ có mấy chục trang, nhưng có thể nhận thấy đã bị lật giở rất nhiều lần, trong đó còn có một số chỗ còn được đánh dấu để ghi nhớ giống như sách học. Xem ra đây chính là thói quen đọc sách của Chu Triều Dương, trong đó có một điều cấm kỵ là không được uống nước có ga, đánh dấu sao.

Một cuốn sổ khác chính là cuốn nhật ký, trên bìa dùng bút nước viết hàng chữ ngay ngắn: “Nhật ký của Chu Triều Dương”. Lật giở bên trong, giấy đã hơi ố vàng, như thể đã để được một khoảng thời gian rồi, ngày đầu tiên trong cuốn nhật ký bắt đầu từ tháng mười hai

năm ngoái, sau đó gần như ngày nào cũng viết. Nội dung trong cuốn nhật ký vô cùng phong phú, có cái viết về thi cử, có cái viết về những điều lặt vặt trong cuộc sống hàng ngày, còn có cả việc bị ức hiếp bắt nạt ở trong trường cũng viết vào đó. Độ dài ngắn của từng ngày viết khác nhau, ít thì chỉ có mấy câu, nhiều thì thậm chí có hàng nghìn chữ, viết hơn nửa năm, bài viết gần nhất chính là viết vào tối hôm qua.

Diệp Quân không quan tâm đến những chuyện vặt vãnh ở trường, ở đầu nhật ký, chuẩn bị đi tìm phần bài viết kể từ khi Nguyệt Phổ và Hạo Tử xuất hiện. Đúng lúc này, bác sĩ pháp y Trần và một vị tổ trưởng tổ trinh thám hình sự bước vào.

Anh vội vàng đặt cuốn sổ xuống, sốt sắng hỏi bác sĩ pháp y Trần: “Phía hiện trường các anh đã xử lý như thế nào rồi?”

“Trương Đông Thăng bị con dao đâm chết, trên con dao có dấu vân tay của anh ta và cậu bé Đinh Hạo ở hiện trường. Trên người đứa bé trai và đứa bé gái đều không có vết thương ngoài nào cả, đều bị trúng độc chết, cụ thể thì cần phải giám định sâu thêm. Trong nhà Trương Đông Thăng tạm thời chưa tìm thấy thuốc độc được cất giữ, thuốc độc là thứ rất nhỏ, e rằng anh ta cất giấu ở nơi rất ẩn mật. Chúng tôi đang tiến hành lục soát một lượt từng ngóc ngách.” Bác sĩ pháp y Trần nét mặt hơi lạ: “Nhưng thuốc độc tạm thời chưa tìm thấy, chúng tôi lại phát hiện ra được một thứ khác.”

Diệp Quân nhìn anh ta với vẻ hiếu kỳ: “Là gì vậy?”

“Là chiếc máy ảnh để ở trên bàn, bên trong quả nhiên còn có đoạn video phạm tội, đoạn video quay ba đứa trẻ bọn chúng, nhưng ở nơi cách chúng mấy chục mét còn quay được đến Trương Đông Thăng, quay rất rõ nét, lúc đó Trương Đông Thăng đang đẩy hai

người từ trên núi xuống. Đó là việc xảy ra vào ngày mùng 3 tháng 7, lúc đó Trương Đông Thăng dẫn bố mẹ vợ anh ta đi lên Tam Danh Sơn. Hôm đó bố mẹ vợ anh ta rơi từ trên núi xuống chết, đồn công an khu vực du lịch đưa ra kết quả điều tra báo cáo viết là sự cố, nói là bố vợ anh ta có bệnh cao huyết áp, sau khi lên núi đã ngồi ở mép tường thành để chụp ảnh, không may ngất xỉu, tiện đà kéo theo mẹ vợ anh ta cũng ngã xuống. Nếu như không có đoạn video này, không ai có thể không tin đây không phải là sự cố ngoài mong muốn mà là mưu sát. Thậm chí nếu có điều tra anh ta thì cũng không có bất cứ chứng cứ nào có thể chứng minh đây là mưu sát. Nào ngờ trong đoạn video của ba đứa bé này lại quay lại được cảnh tượng này."

Diệp Quân khẽ nheo mắt, anh lại nghĩ đến Nghiêm Lương. Sau khi Từ Tịnh chết, thầy Nghiêm đã tìm đến anh, nói nghi ngờ rất có khả năng đây không đơn thuần là sự cố. Bây giờ đã chứng thực Trương Đông Thăng đã giết chết bố mẹ vợ, vậy thì cái chết của Từ Tịnh e rằng cũng chính là do anh ta gây ra nhỉ?

Bác sĩ pháp y Trần cắt ngang dòng suy nghĩ của anh: "Vẫn còn một số thứ, anh có nằm mơ cũng không ngờ được."

"Cái gì vậy?"

"Trong tủ ở nhà Trương Đông Thăng tìm thấy một túi đồ, đều là đồ của Chu Vĩnh Bình và Vương Giao."

Diệp Quân trợn trừng mắt: "Đồ của Chu Vĩnh Bình và Vương Giao sao lại ở nhà anh ta? Lẽ nào hai người bọn họ cũng là bị Trương Đông Thăng giết..."

Bác sĩ pháp y Trần nói: "Việc này thì tôi không biết đâu, Trương Đông Thăng và vợ chồng Chu Vĩnh Bình vốn không quen biết nhau,

điểm liên kết giữa bọn họ chính là Chu Triều Dương. Chu Triều Dương chắc chắn là biết được sự việc này, nhưng tại sao cậu bé lại không báo cảnh sát chứ? Hay là… cậu bé cũng tham gia vào việc này, nghĩ thôi đã thấy sợ, thôi, anh tự mình hỏi đi vậy."

Diệp Quân nhíu chặt lông mày, từ từ gật đầu.

"Còn có một việc, sẽ khiến cho anh còn kinh ngạc hơn nữa đấy. Vụ án của Chu Tinh Tinh chẳng phải là không điều tra ra được sao. Lúc đó, trên cửa kính nhà vệ sinh đã thu thập được một số dấu vân tay, hôm nay tôi phát hiện ra, dấu vân tay của Đinh Hạo và Phổ Phổ đều có ở đó, sợi lông dương vật trong miệng Chu Tinh Tinh giống với kết cấu sợi lông của Đinh Hạo, ngày mai tôi sẽ đưa đi xét nghiệm đối chiếu DNA."

Nét mặt Diệp Quân như thể bị dao khắc bất động.

"Cậu bé Chu Triều Dương này chắc chắn cất giấu rất nhiều bí mật, nghe nói cậu bé vẫn chưa tỉnh, tôi đề nghị cho dù cậu bé tỉnh lại, cũng không nên để cho cậu bé về, anh chắc chắn có nhiều vấn đề cần phải hỏi cậu bé nhỉ."

Cả người Diệp Quân vẫn đờ đẫn đứng nguyên tại chỗ.

Vụ án bố mẹ vợ Trương Đông Thăng bị giết, vụ án Chu Tinh Tinh bị giết, vụ án vợ chồng Chu Vĩnh Bình bị giết, tất cả những vụ án này thật không ngờ trong ngày hôm nay đều có mối liên quan với nhau!

Tổ trưởng tổ trinh sát hình sự đứng bên cạnh bổ sung: "Theo tình hình ngày hôm nay có thể nhận thấy, Trương Đông Thăng chuẩn bị giết ba đứa trẻ để diệt khẩu. Hôm nay, chúng ta sau khi phá cửa, phát hiện ra, cửa đã bị khóa thêm khóa điện tử, điều khiển từ xa để ở dưới gầm bàn. Cho nên Chu Triều Dương nói, lúc cậu bé

chạy ra mở cửa, không mở được, cuối cùng đành phải đứng ở bệ cửa sổ nhà bếp gào thét xin cứu mạng. Tạo hình của chiếc dao găm đó rất đặc biệt, tôi đã đặc biệt hỏi kỹ, là bác cả của Từ Tịnh khi đi du lịch nước Đức đem về bằng đường hàng không, tặng cho họ để trấn trạch nhà mới. Theo như lời Chu Triều Dương, lúc đó Đinh Hạo lấy được con dao găm ở dưới gầm bàn, tôi nghĩ, Trương Đông Thăng vốn đặt con dao găm này xuống dưới gầm bàn để làm phương án dự phòng cho việc giết người. Nếu như không đầu độc chết được, thì dùng dao để giết, kết quả là, khi anh ta đuổi theo Chu Triều Dương, bị Đinh Hạo lấy được con dao, mấy người giằng co, chính anh ta cũng bị hại chết."

Diệp Quân chậm rãi gật đầu, nói: "Thân phận của Đinh Hạo và Phổ Phổ, cần phải gấp rút điều tra xác minh, triệt để làm rõ được mối quan hệ của bọn chúng, như vậy thì đầu đuôi ngọn ngành toàn bộ câu chuyện mới có thể sáng tỏ hoàn toàn được."

Sau khi hai người đi khỏi, một mình Diệp Quân ở lại trong văn phòng, tâm trạng rối bời, vô cùng phức tạp. Theo tình hình trước mắt, Chu Triều Dương chắc chắn là biết được hai vụ án của Chu Tinh Tinh và vợ chồng Chu Vĩnh Bình, thậm chí… cậu ta còn dính líu trực tiếp đến hai vụ án mạng này.

Lúc trước khi hỏi cậu ta, cậu ta đều nói không biết, chắc chắn là nói dối.

Lẽ nào… lẽ nào… thực sự là con giết bố?

Vừa nghĩ đến điều này, Diệp Quân không kìm được lạnh cả sống lưng.

Anh hít thở một hơi thật sâu, lật giở cuốn sổ nhật ký để trước mặt, nhanh chóng tìm được đoạn nhật ký viết vào ngày đầu tiên Chu

Triều Dương gặp gỡ Đinh Hạo và Phổ Phổ. Đoạn nhật ký viết ngày hôm đó rất dài, đó là ngày mùng 2 tháng 7.

Sau khi đọc mấy trang, toàn thân anh nổi đầy da gà.

Chương 77

Hai hôm sau, Diệp Quân đột nhiên nhìn thấy Nghiêm Lương ở đồn công an.

“Thầy Nghiêm?”

Nghiêm Lương đứng dậy, trên mặt lộ ra tâm trạng phức tạp: “Cảnh sát Diệp, tôi lại đến làm phiền anh rồi. Tôi nhận được cuộc điện thoại của họ hàng, nói Trương Đông Thăng bị giết, ngoài anh ta ra, còn có hai đứa bé chết trong nhà anh ta. Anh liệu có tiện tiết lộ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Diệp Quân thở dài, dẫn ông đến văn phòng của mình, rót trà cho ông, rồi đóng cửa lại, hạ giọng nói: “Thầy Nghiêm, sự suy đoán lúc đầu của thầy là đúng đấy, cả nhà Từ Tịnh đúng là bị Trương Đông Thăng giết hại.”

“Thật à?” Ông thốt ra hai tiếng khô khốc, mặc dù ông từng nghi ngờ Trương Đông Thăng, nhưng ông vẫn hy vọng là không phải, chỉ là sự trùng hợp, là ông đã đoán nhầm. Dù thế nào, ông cũng không hy vọng học sinh của mình thực sự là hung thủ giết người.

Diệp Quân nói: “Tôi nhận được một chiếc máy ảnh, trong đó quay một đoạn video, quay được cả quá trình Trương Đông Thăng đẩy bố mẹ Từ Tịnh xuống núi ở Tam Danh Sơn. Còn việc sau này Trương Đông Thăng giết Từ Tịnh, Từ Tịnh đã bị hỏa thiêu, không tìm được chứng cứ nữa, nhưng vẫn còn khẩu cung của một nhân chứng.”

Nghiêm Lương trầm mặc hồi lâu, mím môi: “Ba hôm trước, Trương Đông Thăng bị người ta giết trong nhà, còn có cả hai đứa

trẻ gặp nạn, là chuyện gì vậy?”

“Một chuỗi sự việc vô cùng phức tạp, liên quan đến chín mạng người.”

Nghe đến chín mạng người, mặt Nghiêm Lương chợt biến sắc.

Diệp Quân nói tiếp: “Chỗ tôi đang có cuốn nhật ký của một đứa trẻ, thầy đọc xong thì sẽ biết rõ là chuyện gì.”

Anh đưa cho Nghiêm Lương một tập tài liệu là bản photo của cuốn nhật ký, còn mình thì đứng bên hút thuốc, nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm tư suy nghĩ.

Nghiêm Lương lật giở trang đầu, đó chính là bản nhật ký đầu tiên.

Thứ 7 ngày 8 tháng 12 năm 2012.

Mỗi lần mình viết nhật ký, cứ chỉ kiên trì được mấy ngày là lại bị ngắt quãng. Cô Hứa nói không được coi nhật ký là bài tập làm văn, nhật ký là viết cho chính mình đọc, không cần chú ý đến độ dài ngắn, cần phải tạo thành thói quen viết hàng ngày, ngày nào cũng nhắc nhở tu sửa bản thân, sẽ giúp ích nhiều cho cả cuộc đời chúng ta. Trong khoảng thời gian ngắn còn có thể nâng cao trình độ viết văn. Nếu như điểm văn của mình mà cao lên một bậc nữa, thì đúng là vô địch rồi. Lần này, mình nhất định phải kiên trì mỗi ngày, tạo thành thói quen, bất luận muộn đến đâu cũng phải viết một ít. Được rồi, hôm nay viết đến đây thôi.

Chu Triều Dương, chúc ngủ ngon!

Nghiêm Lương đọc đến câu cuối, hỏi ai là Chu Triều Dương. Sau khi biết được chủ nhân của cuốn nhật ký, ông không kìm được khẽ mỉm cười. Nhìn bút tích và cách dùng từ này, có thể nhận ra, tác giả

cuốn nhật ký chưa nhiều tuổi, giữa những câu chữ tràn ngập sự non nớt trẻ thơ.

Ông lại đọc tiếp, phần lớn là ghi chép lại những chuyện vụn vặt xảy ra trong nhà, trong trường học, còn có cả một số bí mật nho nhỏ trong lòng.

Nhưng, điều đáng quý chính là sự kiên trì, anh bạn nhỏ Chu Triều Dương này quả nhiên ngày nào cũng kiên trì viết nhật ký.

Nhật ký có hôm viết dài, hôm viết ngắn, chắc là do thời gian của cậu, ví dụ như mấy hôm kiểm tra, cậu chỉ viết vài dòng ngắn, chúc mình phát huy tốt; trong mấy hôm Tết, có lúc cậu viết: “Hôm nay đón Tết, không muốn viết, nhưng vì thói quen, vẫn viết một câu”; ngoài ra có một số ngày viết rất dài, thậm chí đến hàng nghìn chữ, phần lớn đều là kể việc cậu bị ức hiếp ở trong trường học, bị thu phí bảo kê, v.v…

Qua những câu chữ này, thông tin Nghiêm Lương nhận được như sau: tác giả cuốn nhật ký này là cậu nam sinh học lớp 7, chăm chỉ học hành, tính tự giác cao, nhưng dáng người thấp, cậu luôn cảm thán là không cao lên được, không có nữ sinh nào thích cậu, hơn nữa ở trường hình như thường xuyên bị bạn khác bắt nạt. Có lẽ là đứa trẻ tính tình hướng nội, không hòa đồng với tập thể, bởi vì trong nhật ký, cậu chưa bao giờ viết có người bạn nào cả, những cái tên được nhắc đến, gần như đều liên quan đến việc bị bắt nạt. Ngoài ra có mấy đoạn nhật ký nhắc đến gia đình cậu, bố mẹ cậu ly dị, cậu sống cùng mẹ, mẹ cậu làm việc ở khu du lịch, cách mấy hôm mới về nhà một lần, thường ngày cậu vẫn tự chăm lo cuộc sống cho bản thân.

Ông bỏ ra thời gian hơn một giờ đồng hồ để đọc hết phần đầu, ông đọc rất kỹ, ở độ tuổi này của ông mà lại có cơ hội nhìn lén được cuộc sống của một học sinh cấp hai, chính ông cảm thấy hơi ngại ngùng, nhưng lại như thể đưa ông quay trở lại thứ tâm tư mấy chục năm về trước.

Thời đại năm đó và bây giờ mặc dù hoàn toàn không giống nhau, bao gồm các phương diện tiếp xúc của trẻ em không được rộng rãi như bây giờ, nhưng điều tương đồng chính là, bất luận thời đại nào, thiếu niên mười mấy tuổi cũng đều có những sự phiền não của tuổi thanh xuân, có những bí mật và suy nghĩ được giấu kín trong tâm khảm.

Nghiêm Lương nhìn thấy Chu Triều Dương trong cuốn nhật ký học tập xuất sắc nổi bật, bất giác nhớ lại những năm tháng học cấp hai của ông. Hồi cấp hai, ông cũng là học sinh xuất sắc môn tự nhiên Toán Lý Hóa, nhưng đó là thời kỳ đầu những năm tám mươi, hoàn cảnh xã hội không hề coi trọng việc học hành, nữ sinh trong trường chỉ thích học sinh học môn xã hội. Hồi đó, thanh niên văn nghệ rất được ưa chuộng, học sinh giỏi môn tự nhiên như ông rất cô độc.

Ở trên phương diện nào đó, sự cô độc của ông và Chu Triều Dương có nét tương đồng.

Ông mỉm cười, tư duy quay trở lại hiện thực, tiếp đó, ông lật ra trang nhật ký ngày mùng 2 tháng 7, bắt đầu từ trang này, nội dung ghi chép từng ngày đã tăng lên rõ rệt so với phần trước, sau khi đọc mấy ngày nhật ký này, nét mặt của ông từ vui vẻ đã dần chuyển sang vẻ nặng nề sâu sắc.

Chương 78

Thứ ba ngày 2 tháng 7 năm 2013.

Xảy ra rất nhiều việc.

Hôm nay gặp Đinh Hạo và cô em kết nghĩa Phổ Phổ của cậu ấy, Hạo Tử là người bạn thân nhất của mình hồi học tiểu học, mấy năm chưa gặp, trước đây bọn mình cao bằng nhau, bây giờ cậu ấy rất cao. Nếu như đọc được cuốn "Bí quyết tăng chiều cao" sớm từ mấy năm trước, chắc không như thế này đâu, mình đã phạm rất nhiều điều cấm kỵ, đặc biệt không được uống nước ngọt có ga, sau này quyết không uống!

Cậu ấy muốn ở lại nhà mình mấy ngày, mình rất vui, ngày nào cũng chỉ có một mình rất là nhàm chán. Nhưng sau đó cậu ấy nói cho mình biết, khi bắt đầu năm lớp bốn, cậu không phải là chuyển trường, mà là bố mẹ cậu giết người và bị giết chết, cậu quay trở về quê, sau đó bị buộc chuyển đến một cô nhi viện ở Bắc Kinh. Cậu quen Phổ Phổ ở trong cô nhi viện, cũng là con của một kẻ giết người. Bọn họ chạy trốn khỏi cô nhi viện, sáng nay ở bên đường bị người ở trạm cứu trợ bắt đưa đi, nửa đường bọn họ nhảy xuống xe, tìm được đến nhà mình.

Mình bắt đầu vô cùng lo lắng việc bọn họ ở trong nhà mình, sau đó thấy bọn họ cũng không xấu xa, chắc là cũng sẽ không ăn trộm đồ của mình. Sau đó nói đến việc của bố mẹ Phổ Phổ, Hạo Tử nói bố nó giết mẹ và em trai nó rồi bị tử hình, nhưng Phổ Phổ kiên trì nói bố nó là bị cảnh sát đổ oan, bị ép thừa nhận giết người. Nó còn hỏi

mình có máy ảnh không, tháng sau là ngày giỗ của bố nó, nó muốn chụp ảnh để đốt cho bố nó.

Buổi chiều mình nhận được cuộc điện thoại của bố. Mình lo lắng sau khi mình đi, bọn họ ở lại sẽ ăn trộm đồ, nhưng bọn họ nghe nói mình sắp phải đi thì nói sẽ ra ngoài đứng chờ tới khi mình về. Bố mình và các chú khác đang đánh bài, mẹ con bà ta đã đi sở thú rồi. Nhưng chỉ một lúc sau, thật không ngờ bà ta quay trở lại nói pin máy ảnh hỏng rồi, nên đành phải về sớm. Lúc đó mình trốn ở phía sau, nhưng vẫn bị bà ta nhìn thấy, con ôn con còn hỏi mình là ai, bố mình sợ ảnh hưởng tới tâm lý của nó còn nói mình là cháu chú Phương.

Sau đó chú Phương nói quần áo của mình quá cũ, bảo bố mình dẫn mình đi mua quần áo, kết quả là hai mẹ con bà ta cũng đi theo, đúng là đồ không biết liêm sỉ. Trước khi đi, bố đã lén đưa mình năm nghìn tệ, dặn mình không được để cho bà ta biết. Mình nhìn thấy chiếc máy ảnh bọn họ định vứt đi, muốn chụp ảnh cho Phổ Phổ, hỏi bố mình có thể cho mình được không, lần này thì bố mình trực tiếp tặng máy ảnh cho mình. Ở trung tâm mua sắm, mình vừa mới thích một đôi giày, con ôn đó đã đòi bố phải đến chỗ nó, bố mình bị nó gọi đi, con ôn đó còn nhổ nước bọt về phía mình. Điều này chắc chắn là do bà ta dạy, cả đời này mình sẽ nhớ nét mặt ngày hôm nay của bọn họ!

Mình đành phải ngồi xe buýt trở về nhà, lúc đó mình thật vô dụng, ngồi trên xe khóc, ngẫm lại thấy thật quá buồn cười, tại sao mình phải khóc, đúng là chả ra sao cả.

Khi quay về, Hạo Tử và Phổ Phổ nhận ra mình đã khóc, tưởng rằng mình hối hận vì giữ họ ở lại, nói muốn đi. Mình không muốn bọn họ hiểu nhầm nên đã nói chuyện xảy ra ngày hôm nay cho họ.

Phổ Phổ rất bực tức, muốn giúp mình báo thù con ôn đó, nó nói muốn ném con ôn đó vào trong thùng rác, còn muốn lột quần áo của con ôn, rồi ném vào trong nhà vệ sinh để cho nó khóc đến chết. Nó nói việc này không cần mình xuất hiện, nó nói nó và Hạo Tử sẽ làm, như vậy thì sẽ không biết sự việc có liên quan tới mình, nhưng mình không biết con ôn đó học ở trường tiểu học nào, nghĩ qua có vẻ không thực tế, thôi bỏ đi. Bọn mình trò chuyện suốt cả buổi tối, bọn họ nói ở cô nhi viện quản lý quá nghiêm khắc, luôn đóng chặt cửa cho nên mới bỏ chạy ra ngoài. Trước khi chạy trốn, Hạo Tử đã ăn trộm ví tiền của hiệu trưởng, có hơn bốn nghìn tệ, mình chợt nghĩ thấy hơi sợ, may mà không nói cho bọn họ biết bố cho mình năm nghìn tệ. Sau đó mới biết Hạo Tử quen trộm cắp, sau khi bố mẹ cậu ta chết, cậu ta một mình ở quê thường xuyên ăn trộm đồ, có lần cuối cùng cũng bị bắt, bị đánh cho một trận, tối hôm đó cậu ta lại cầm đá ném vào cửa hàng nhà người ta, kết quả lại bị bắt được và bị đưa vào cô nhi viện. Hạo Tử nói món nợ này rồi sẽ tính sổ với ông chủ cửa hàng, đến lúc đó sẽ đánh cho chết thì thôi. Ở cô nhi viện cũng vậy, cậu ấy thường xuyên ăn trộm tiền của thầy giáo rồi trốn ra ngoài chơi game, cậu ta còn là vua đánh đấm, trong cô nhi viện không có ai đánh được cậu ta, mục tiêu của cậu ta chính là làm đại ca của băng đảng, cho nên trên cánh tay của cậu ta xăm hai chữ “Nhân Vương”, muốn làm vua giữa tất cả mọi người.

Sau khi bố mẹ Phổ Phổ chết, nó sống ở nhà chú, có hôm nó cãi nhau với bạn học cùng lớp, người bạn đó chửi bố nó, nó đánh đối phương. Ngay tối hôm ấy người bạn đó bị người ta phát hiện ra đã chết đuối ở hồ chứa nước, mọi người đều nói là nó đã đẩy người bạn xuống hồ chứa nước, cảnh sát bắt nó đi, cuối cùng không có

chứng cứ nên lại thả về. Nhưng người nhà của người bạn đó luôn đến tận nhà gây chuyện, thím nó không muốn nuôi dưỡng nó nữa nên đã đưa nó đến cô nhi viện. Lúc đó, mình rất phẫn nộ, những người lớn đó sao lại đổ oan cho nó, thực sự là quá xấu xa. Nào ngờ nó bật cười, mình hỏi nó cười gì, nó lắc đầu, nhưng một lúc sau nó nói, người bạn đó thực ra đúng là do nó đẩy xuống, con bé đó đúng là đáng bị như thế!

Mình sợ hãi giật nảy mình, nó mới bé như vậy mà đã từng giết người. Nó nhận ra sự lo lắng của mình, bảo mình yên tâm, mình là bạn của nó, nó sẽ không làm bất kỳ việc xấu xa gì đối với bạn bè, bao gồm sau này nếu ai bắt nạt mình, nó và Hạo Tử sẽ đều giúp đỡ mình.

Mình nghĩ lúc đó nó vẫn còn nhỏ không hiểu chuyện, thấy cảnh ngộ của nó thật quá đáng thương, bây giờ nó là bạn mình, mình chắc chắn sẽ giữ bí mật này cho nó.

Bây giờ bọn họ ngủ trong phòng mình, trong phòng mẹ có tiền cho nên mình phải ngủ ở phòng này. Nhật ký của ngày hôm nay là viết dài nhất, xảy ra nhiều chuyện như vậy, trong lòng mình rất buồn phiền, chỉ có hai bọn họ trò chuyện cùng mình, mình thực sự coi bọn họ là bạn. Bọn họ nhất định đừng có ăn trộm đồ của nhà mình.

Đọc xong đoạn nhật ký này, Nghiêm Lương nhắm mắt lại, trước mắt ông hiện lên hình ảnh một đứa bé sống nội tâm, hiếu học nhưng lại thường xuyên bị bắt nạt, gặp hai đứa “thiếu niên có vấn đề”.

Một đứa là “thằng bé bạo lực”, thường xuyên ăn trộm tiền, muốn làm đại ca băng đảng, trên tay xăm chữ “Nhân Vương”, muốn làm vua đánh nhau.

Đứa còn lại là đứa bé gái mới tí tuổi đầu, vì cãi nhau với bạn học mà đã đẩy bạn xuống hồ chứa nước khiến bạn chết đuối. Có lẽ là do những sự việc trải qua trong cuộc sống, từ nhỏ đã có sự trưởng thành và nham hiểm hơn hẳn những bạn cùng độ tuổi, thậm chí cảnh sát bắt đi điều tra cũng không thừa nhận đã đẩy bạn học. Tâm lý của đứa bé gái này chỉ mới nghĩ thôi cũng khiến người ta không lạnh mà run.

Hai đứa thiếu niên bố mẹ đều bị xử tử hình, trong đó có một đứa tin chắc bố mình bị cảnh sát đổ oan, cảnh ngộ đặc biệt nó gặp phải đã tạo nên con đường sai trái trong tâm lý của nó.

Ăn trộm đồ, đánh nhau, xăm trổ trên người, đẩy bạn học xuống hồ chứa nước, ăn trộm ví tiền của viện trưởng, chạy trốn khỏi cô nhi viện, chạy trốn khỏi trạm cứu trợ.

Năm học cấp hai đang là độ tuổi phản nghịch nhất, một đứa trẻ sống nội tâm gặp phải hai đứa trẻ có vấn đề đã trải qua những việc không bình thường, Nghiêm Lương không kìm được cảm thấy lo lắng đối với số phận sau này của Chu Triều Dương.

Chương 79

Thứ tư ngày 3 tháng 7 năm 2013.

Mình rất sợ, mình không biết rốt cuộc cần phải làm gì, lại không thể nào nói được với bất cứ ai.

Buổi sáng, mình dẫn bọn họ đi đến Tam Danh Sơn chụp ảnh, ở trên núi, bọn mình bật chức năng quay video ra nghịch ngợm, mới có một lúc, hai ông bà lão đã bị rơi xuống núi, con rể họ cuống quýt kêu cứu.

Buổi chiều sau khi quay về, bọn mình kết nối máy ảnh với vi tính, sau khi xem đoạn video đó mới biết, buổi sáng hai người già không phải bị rơi xuống, mà là bị anh con rể của họ đẩy xuống.

Mình vội vàng gọi 110 để báo cảnh sát, là một cô nghe máy, mình vừa mới nói được nửa câu, Phổ Phổ liền trực tiếp ngắt cuộc gọi. Nó nói không thể báo cảnh sát, trong đoạn video còn quay cả nó và Hạo Tử, nếu báo cảnh sát, cảnh sát sẽ điều tra người xuất hiện trong đoạn video. Khi biết hai đứa bọn nó trốn từ cô nhi viện ra, chắc chắn sẽ đem bọn nó về. Sau đó cô 110 gọi lại, Phổ Phổ nói dối là nó ấn nhầm, cô cảnh sát còn mắng bọn mình một trận.

Nhưng đây là việc lớn liên quan đến tính mạng con người, sao lại không báo cảnh sát được chứ?

Mình muốn mấy hôm nữa, đợi khi hai người bọn họ đi thì sẽ báo cảnh sát, nhưng mình lại lo lắng bọn họ bị điều tra ra và bị đưa trở lại cô nhi viện thì sẽ ôm hận với mình. Mấy năm sau họ ra khỏi cô nhi viện, liệu có đến tìm mình để báo thù hay không? Hạo Tử là vua đánh nhau, cậu ta sẽ ghi thù đấy.

Sau đó Phổ Phổ nói muốn tìm kẻ giết người, mình hỏi nó muốn làm gì, thật không ngờ nó nói muốn bán chiếc máy ảnh cho ông ta, tống tiền ông ta một khoản kha khá. Hai đứa bọn nó không còn tiền, cần có một số tiền để sinh sống, nó nhìn thấy tên sát nhân lái xe BMW, chắc chắn giàu có, nó còn nói, sau khi nhận được tiền thì sẽ chia đều cho mình.

Mình cảm thấy nó quá điên rồ, muốn đi tống tiền một tên sát nhân. Mình cần số tiền này làm gì chứ? Mình chưa từng vi phạm kỷ luật của nhà trường, mà lại bị nó lôi kéo đi phạm tội? Không thể nào, mình quyết không đồng ý. Nhưng Hạo Tử lại cảm thấy chủ ý này của nó rất hay, cũng tán thành làm như vậy.

Mình khuyên hai người bọn họ mãi mà họ không chịu nghe.

Buổi tối khi đọc sách ở hiệu sách, mình lại gặp bố đưa con ôn con đó đi, bố cố tình giả vờ như không nhìn thấy mình, mình tức ơi là tức. Phổ Phổ đứng đọc sách ở bên cạnh, nó nói chỉ cần mình đồng ý bán máy ảnh cho tên sát nhân, nó và Hạo Tử chắc chắn sẽ giúp mình báo thù con ôn con, muốn đánh nó thế nào cũng được. Mình vẫn không đồng ý.

Mình bây giờ rất bất lực, bọn họ đang ngủ ở phòng bên, mình càng nghĩ càng thấy đáng sợ, mình rất hối hận hôm qua đã giữ bọn họ ở lại.

Mình không biết cần phải làm gì, báo cảnh sát thì lại sợ Hạo Tử mấy năm nữa sẽ quay trở lại báo thù mình, không báo cảnh sát thì lẽ nào lưu giữ máy ảnh bằng chứng tội ác cả đời hay sao? Càng không thể nào đi tống tiền kẻ sát nhân được.

Nghiêm Lương nhìn chằm chằm vào trang nhật ký này hồi lâu, rồi thở dài.

Cho dù văn phong trong nhật ký thô kệch non nớt, nhưng ông vẫn có thể cảm nhận được sự mâu thuẫn lúc đó của chủ nhân cuốn nhật ký - cậu học sinh tên Chu Triều Dương này.

Một đứa học sinh ngoan đối diện với sự việc đột ngột phát sinh này, nhất định sẽ chọn phương án báo cảnh sát. Thế nhưng hai đứa trẻ có vấn đề chạy trốn từ cô nhi viện ra, bởi vì lo lắng bị cảnh sát bắt trở về, nên đã không báo cảnh sát, việc này có thể hiểu được. Thế nhưng bọn chúng lại có thể nghĩ đến việc tống tiền kẻ giết người, ý định này đã hoàn toàn vượt xa khỏi tầm suy nghĩ của những đứa trẻ đồng trang lứa.

Ông càng lúc càng lo lắng cho số phận sau này của Chu Triều Dương.

Chương 80

Thứ 5 ngày 4 tháng 7 năm 2013.

Mình cần phải làm thế nào đây, không còn ngày nào có thể tồi tệ hơn được nữa!

Mình sợ bọn họ lại muốn thuyết phục mình đi tống tiền kẻ sát nhân, bèn đưa họ đến Cung thiếu nhi chơi để kéo dài thời gian.

Đến Cung thiếu nhi, Phổ Phổ nhìn thấy con ôn đó cũng đến Cung thiếu nhi, muốn báo thù cho mình. Mình cảm thấy không thực tế, người ở Cung thiếu nhi đông như vậy, nếu bị ai nhìn thấy mình, bố mình mà biết thì mình thê thảm rồi.

Hạo Tử nói không vấn đề gì, tất cả cứ giao cho cậu ta, mình lén đi theo sau là được rồi.

Hai đứa bọn họ vào trước, mình sợ bị con ôn đó bắt gặp, nên đi phía sau một đoạn. Phổ Phổ tìm thấy con ôn học trong lớp Thư pháp ở tầng 6, bảo mình đứng chờ ở lối ra vào cầu thang, nó và Hạo Tử canh ở bên ngoài nhà vệ sinh, chỉ cần một mình con ôn vào nhà vệ sinh, thì sẽ kéo nó vào, đánh cho một trận. Mình lo bọn họ sẽ đánh con ôn bị thương, nhưng Đinh Hạo bảo đảm không để xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng vẫn cứ xảy ra chuyện, con ôn bị bọn họ kéo vào nhà vệ sinh mới mấy phút, bọn họ đã chạy ra, kéo mình chạy xuống tầng 2, nói con ôn con không may ngã xuống dưới rồi.

Sau đó bọn họ mới nói thật với mình, Hạo Tử kéo con ôn vào trong nhà vệ sinh nam, con ôn chửi bọn họ và còn nhổ nước bọt, khiến Hạo Tử nổi giận. Cậu ta rút mấy sợi lông nhét vào miệng nó

khiến cho nó buồn nôn, kết quả là con ôn đã cắn rách tay cậu ta. Trong lúc quá tức giận, cậu ta đã bê con ôn con lên bậu cửa sổ rồi đẩy nó xuống.

Mình chửi cậu ta sao lại đẩy con ôn con xuống, cậu ta cũng hối hận. Phổ Phổ nói, bây giờ có trách móc cũng không có tác dụng gì, nếu như con ôn con chết rồi, thì sẽ không ai biết là do bọn nó gây ra. Nó bảo mình hãy xuống xem xem con ôn đó đã chết hay vẫn còn sống, hai đứa bọn nó trốn ở cửa sổ tầng 2 để chờ đợi tín hiệu của mình

Ở dưới lầu, mình không chen được vào đoàn người đông đúc, ngược lại, bọn họ ở trên lầu lại nhìn rõ con ôn đã chết rồi, ra hiệu cho mình đi trước, bọn họ đi xuống rồi cùng tập hợp ở cổng sau.

Sau đó bọn mình trở về nhà, không ai nhắc đến chuyện này cả. Mình rất sợ hãi, mặc dù là bọn họ giết người, nhưng việc này có bị coi là do mình đầu têu hay không? Nhưng ý định của mình vốn không phải để cho con ôn đó phải chết mà, cùng lắm cũng chỉ là làm cho nó khóc lóc một trận cho hả dạ thôi. Nhưng nếu mình nói như vậy, liệu mọi người có tin không? Nếu bố mình biết mình và bọn họ là một hội với nhau, thì mình chết chắc rồi.

Phổ Phổ lại nói đến việc tống tiền kẻ giết người, nó nói xảy ra việc lớn như vậy, bọn nó không thể nào ở lại thành phố Ninh được nữa, cần phải tống tiền được một món lớn, sau đó đến thành phố khác sinh sống. Bây giờ mình nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có cách này mà thôi. Nếu như bọn họ bị bắt, mình có nói gì thì cũng không nói cho rõ được. Nhưng làm thế nào để tìm được tên sát nhân đây? Liệu có thể lấy được tiền một cách thuận lợi hay không?

Trong lòng mình vô cùng hỗn loạn.

Đọc đến đây, trái tim của Nghiêm Lương như rơi xuống, thì ra vốn dĩ chỉ là một hành vi trả thù xuất phát từ mối hận trong lòng do hoàn cảnh gia đình, có lẽ chỉ là đánh con bé mấy cái, làm cho nó khóc, kết quả lại diễn biến thành một vụ giết người.

Cuối cùng biến thành vụ án mạng chắc cũng không phải là ý định ban đầu của Đinh Hạo và Phổ Phổ, nhưng khi đọc đến đoạn một học sinh cấp hai thật không ngờ lại nghĩ ra được chiêu trò nhổ sợi lông dương vật nhét vào miệng đối phương khiến người ta kinh tởm, chính ông cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chỉ vì đối phương không khuất phục, không cúi đầu, cắn bị thương ở tay, nên trong lúc tức giận đã đẩy con người ta xuống dưới, tâm lý của đứa trẻ có tên Đinh Hạo này nóng nảy đến chừng nào? Thảo nào mà là vua đánh nhau ở cô nhi viện, loại tính cách này, có lẽ được hình thành do một khoảng thời gian dài luôn có thói quen dùng bạo lực để giải quyết mọi tranh chấp thì phải.

Ông cũng hiểu được sự lo lắng của Chu Triều Dương sau khi xảy ra sự việc, dù sao cũng là cùng đi đến Cung thiếu nhi, nếu như bọn chúng bị bắt, cậu nói ý định ban đầu của cậu chỉ là làm cho Chu Tinh Tinh khóc lóc thôi, e rằng không mấy ai tin, bố cậu cũng không tin.

Qua những câu chữ trong cuốn nhật ký của cậu có thể nhận ra, từ tận trong tâm khảm, cậu là một đứa trẻ thiếu thốn tình cảm của bố nhưng lại luôn khao khát có được tình yêu của bố. Nhưng lần nào cũng thất vọng nhiều hơn hy vọng, cậu lo lắng vụ án của Chu Tinh Tinh bị điều tra ra được. Trước đây dù ít nhưng dù sao thì cũng vẫn còn có tình yêu của bố, nhưng nếu bị phát hiện thì cánh cửa

tình thương của bố sẽ vĩnh viễn đóng chặt trước mặt cậu, đây mới là căn nguyên nỗi sợ hãi của cậu.

Nghiêm Lương thậm chí còn hơi sợ hãi phải đọc tiếp nội dung cuốn nhật ký.

Chương 81

Thứ 6 ngày 5 tháng 7 năm 2013.

Chỉ biết được xe của tên sát nhân đó là trong thành phố Ninh, nhưng thành phố Ninh rộng lớn như vậy, làm thế nào để tìm được ông ta chứ?

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng nghĩ ra được cách nào hay, mẹ mình mấy ngày nữa đã về rồi, Đinh Hạo và Phổ Phổ đến lúc đó phải đi đâu được đây? Nhức đầu quá đi! Thực sự rất sợ bọn họ bị bắt.

Thứ 7 ngày 6 tháng 7 năm 2013.

Không ngờ thực sự tìm được tên sát nhân đó rồi, cũng không biết là tốt hay xấu?

Buổi sáng đi trên phố cùng Phổ Phổ, vô tình gặp tên sát nhân đó ở trong siêu thị nhỏ phía đông. Mình từ lâu đã quên mất khuôn mặt ông ta ra sao, là Phổ Phổ nhận ra. Thấy ông ta chuẩn bị lên xe, Phổ Phổ chạy đến kéo ông ta lại, nói là nhìn thấy ông ta giết người. Tên sát nhân lập tức trợn trừng mắt, khiến mình sợ hãi giật nảy mình, Đinh Hạo nói đánh nhau là việc thường ngày rồi, bảo mình không cần sợ hãi, có việc gì thì cậu ấy sẽ gánh đỡ. Tên sát nhân đúng là không ra tay đánh bọn mình thật, chỉ chửi một câu rồi định đi. Phổ Phổ cảnh cáo ông ta, nói bọn mình có một đoạn video quay cảnh ông ta giết người, nếu như ông ta đi, bọn mình sẽ lập tức giao cho cảnh sát. Ông ta dừng lại, chằm chằm nhìn bọn mình, mình rất sợ, nhưng hai đứa kia lại rất trấn tĩnh, bảo mình quay về lấy máy ảnh.

Mình lấy máy ảnh đến, bật máy ảnh cho ông ta xem ở trên đường, ông ta sợ đến tái xanh cả mặt, nói muốn đưa bọn mình đến

một chỗ yên tĩnh để nói chuyện. Trước khi lên xe, Phổ Phổ bảo mình hãy đem máy ảnh về nhà cất trước, nói ông ta không lấy được máy ảnh thì sẽ không dám làm gì bọn mình cả, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Sau đó tên sát nhân đưa bọn mình đến một quán café, hỏi bọn mình muốn làm gì. Phổ Phổ nói muốn bán chiếc máy ảnh cho ông ta, tên sát nhân hỏi bao nhiêu tiền, bọn mình đi ra chỗ khác thương lượng, Đinh Hạo nói cần ba vạn tệ, Phổ Phổ hỏi mình một năm cần tiêu bao nhiêu tiền, mình nói hơn một vạn tệ. Nó cảm thấy bọn họ cần phải lấy được số tiền đủ để sinh sống đến lúc trưởng thành, bao gồm cả tiền thuê nhà, mỗi người mười vạn tệ, tất cả là ba mươi vạn tệ. Mình nói nhiều quá, ông ta sẽ không đưa đâu, mình không cần tiền, cho hai người bọn họ tất. Nó cảm ơn mình, nhưng vẫn kiên trì đòi ba mươi vạn tệ, nói chiếc xe BMW của ông ta đã đáng giá mấy chục vạn tệ rồi, chuyện này liên quan đến tính mạng của ông ta.

Phổ Phổ nói với tên sát nhân là ba mươi vạn, tên sát nhân lập tức nổi giận, mình rất sợ hãi, nhưng Phổ Phổ và Đinh Hạo lại không sợ ông ta chút nào. Cuối cùng tên sát nhân đã đồng ý, ông ta nói cần một chút thời gian để gom tiền, đưa cho bọn mình số điện thoại di động của ông ta, bảo bọn mình ngày kia gọi điện cho ông ta.

Sau khi ra khỏi quán, Phổ Phổ bảo bọn mình chạy nhanh, chạy suốt mấy con phố mới dừng lại, nó sợ tên sát nhân đi theo bọn mình. Đinh Hạo nói, đi theo thì cứ theo, sợ gì chứ? Phổ Phổ chửi cậu ta ngu ngốc, tên sát nhân nếu như muốn giết bọn mình diệt khẩu, chắc chắn là sẽ cầm dao, Đinh Hạo vốn không phải là đối thủ của hắn. Mình rất lo lắng sau này trao đổi với ông ta liệu có nguy hiểm không. Phổ Phổ nói chắc chắn là có nguy hiểm, nhưng chỉ cần

máy ảnh không rơi vào tay ông ta, ông ta sẽ không dám làm gì bọn mình cả. Lần sau đi, bọn mình chỉ đi hai người thôi, vẫn để một người lại bên ngoài, như vậy thì ông ta không dám làm gì hai người bọn mình cả, bởi vì còn có một người có thể báo cảnh sát.

Mình cảm thấy ý kiến của Phổ Phổ rất hợp lý, không biết cuối cùng có thuận lợi được không.

Chủ nhật ngày 7 tháng 7 năm 2013.

Phổ Phổ nói ngày mai nó và mình cùng đi đến đó, Đinh Hạo ở nhà, bởi vì cậu ta đầu óc ngu si tứ chi phát triển, rất dễ kích động.

Đúng vậy, nếu như cậu ta không kích động, lúc đó đánh cho con ôn con một trận là được rồi, vốn không thể chết người được. Mình rất sợ bọn họ bị bắt, nếu như bố biết được mình và bọn họ là một hội, chắc chắn sẽ hận mình lắm. Hy vọng ngày mai tất cả mọi việc đều thuận lợi, bọn họ lấy được ba mươi vạn tệ, đến vùng khác sinh sống yên ổn.

Phổ Phổ rất thông minh, nó nhỏ hơn mình hai tuổi, nhưng cảm giác cái gì nó cũng biết, làm thế nào để đề phòng tên sát nhân, làm thế nào để có thể lấy được tiền thành công, nó đều nghĩ xong xuôi hết cả. Hơn nữa, nó đối xử với mình rất tốt, mình nghĩ, có lẽ là vì mình và nó có cảnh ngộ tương đồng nhỉ. Bố mình cưng chiều con ôn con, mẹ nó cũng cưng chiều em trai nó.

Trước đây không có bạn, bây giờ có hai người bạn này, một người có thể ra tay giúp mình, một người có tiếng nói chung với mình.

Thứ 2 ngày 8 tháng 7 năm 2013.

Hôm nay đi đến nhà tên sát nhân, ông ta chắc chắn là muốn giở trò, trong điện thoại bảo bọn mình đem máy ảnh đến, bọn mình

không làm theo, Phổ Phổ nói cứ lấy được tiền trước rồi mới giao máy ảnh cho ông ta, như vậy mới có thể bảo đảm được an toàn. Đi đến nhà ông ta, ông ta lại nói chưa chuẩn bị đủ tiền. Rõ ràng là không có tiền, mà lại bảo bọn mình mang máy ảnh đến, chắc chắn là có ý đồ xấu xa.

Nhà ông ta vừa nhìn là biết rất giàu có, ông ta lại nói mình là người đàn ông ở rể, tiền không thuộc về ông ta, nên nhất thời cũng không thể có được nhiều tiền như vậy, qua một khoảng thời gian nữa thì sẽ có.

Phổ Phổ hỏi ông ta không có tiền sao lại bảo chúng mình mang máy ảnh theo. Ông ta nói sợ chúng mình bảo quản không cẩn thận, để ông ta bảo quản, ông ta sẽ đưa trước cho bọn mình một ít tiền. Chắc chắn đây là một kẻ lừa đảo.

Sau đó Phổ Phổ bảo ông ta đưa trước một phần tiền, ông ta lại thoái thác, nói là sợ chúng mình tiêu linh tinh bị người khác phát hiện. Phổ Phổ nói cần phải thuê phòng trọ, ông ta hỏi bọn mình sao lại phải thuê phòng, Phổ Phổ nhất quyết không nói gì cho ông ta biết cả. Ông ta cũng chẳng có cách nào khác, sau đó ông ta đưa trước một ít tiền sinh hoạt phí, nói nhà ông ta để không một căn hộ nhỏ, cho bọn họ đến ở.

Phổ Phổ đồng ý, dặn mình bảo quản kỹ máy ảnh, không được để ông ta bám theo, không được để tên sát nhân biết được thông tin về tôi, chỉ cần tôi và máy ảnh đều an toàn, vậy thì nó và Đinh Hạo cũng sẽ an toàn. Phổ Phổ suy nghĩ rất thấu đáo, hơn nữa nó đặc biệt chu đáo tỉ mỉ, nó nghĩ đến việc kẹp sợi len vào cánh cửa tủ quần áo, nếu như sau này vị trí sợi len thay đổi, chứng tỏ tên sát nhân đã nhân lúc bọn họ không ở nhà, vào nhà để lục lọi đồ.

Nhưng bắt đầu từ bây giờ, Phổ Phổ và Đinh Hạo đã vào sống ở căn hộ của tên sát nhân, một mình mình cảm thấy rất sợ hãi, bọn họ nhất định không được xảy ra việc gì đấy.

Thứ 3 ngày 9 tháng 7 năm 2013.

Hôm nay cảnh sát đến tìm mình, hỏi mình về việc của con ôn con, còn biết hôm đó mình đến Cung thiếu nhi, đi ngay phía sau con nhỏ đó.

Lúc đó mình thực sự không biết cần trả lời ra sao, Phổ Phổ từng dặn dò mình, nếu như cảnh sát đến hỏi, nhất định cứ nói không biết con ôn con sao mà chết, cũng không được thừa nhận là đi theo nó. Nếu như mình nói lộ ra, nó và Đinh Hạo sẽ bị bắt. Thực ra, mình còn lo lắng bố mình biết được việc mình tham gia vào vụ việc này hơn, đã gián tiếp hại chết con ôn con, như vậy thì thảm lắm.

Mình chỉ có thể nói dối cảnh sát là mình đi đến Cung thiếu nhi đọc sách, cũng chỉ gặp con ôn con một, hai lần, đi ở ngoài đường vốn không nhận ra nó.

Không biết cảnh sát có tin không, còn lấy máu của mình, bảo mình ấn tay vào thứ gì đó, lúc đó vừa vặn mẹ trở về, biết được cảnh sát đến điều tra mình, còn cãi nhau một trận với cảnh sát, trở về nhà lại khóc lóc, mình thấy mà xót cả ruột gan.

Nếu không có những sự việc này thì tốt biết mấy, mình quá hối hận hôm đó đã đi đến Cung thiếu nhi.

Buổi chiều Phổ Phổ đến tìm mình, nghe mình kể sự việc này, nó bảo mình không phải sợ, chỉ cần mình không nói lộ ra điều gì, cảnh sát sẽ không thể nào điều tra ra được. Để đề phòng cảnh sát chú ý đến nó và Đinh Hạo, sau này nó sẽ không đến tìm mình nữa, hẹn gặp mặt nhau vào mỗi buổi chiều ở hiệu sách Tân Hoa.

Thứ 4 ngày 10 tháng 7 năm 2013.

Hôm nay bà ta tìm đến nhà, nói mình đã hại chết con ôn con, còn đánh mẹ mình bị thương nặng, thật không ngờ bố mình vì giúp bà ta, đã tát mẹ. Mình ghi lại món nợ này, sau khi mình tốt nghiệp đại học, chắc chắn sẽ đòi lại nguyên vẹn món nợ này!

Bà ta còn nói chắc chắn sẽ giày vò mình đến chết, có bản lĩnh thì cứ làm tới đi, mình chẳng sợ đâu. Phổ Phổ cũng đứng ở gần đó nhìn thấy, nó nói ngày mai sẽ bàn bạc với mình.

Thứ 5 ngày 11 tháng 7 năm 2013.

Phổ Phổ nói Hạo Tử cũng biết việc bà ta đánh mẹ mình bị thương, Hạo Tử bằng lòng báo thù giúp mình, cậu ta có thể chờ sẵn ở cổng nhà bà ta, nếu như một mình bà ta đi ra, cậu ta sẽ lao đến đánh cho bà ta một trận rồi bỏ chạy. Phổ Phổ hỏi mình thấy thế nào, lúc đó mình đương nhiên là rất muốn đánh chết bà ta, nhưng nếu Hạo Tử đánh bà ta mà bị bắt, thì vụ việc của con ôn con cũng sẽ bị bại lộ, mình nghĩ vẫn cần phải nhẫn nhịn vậy.

Phổ Phổ cũng cảm thấy mai phục để đánh người rất nguy hiểm, nó hỏi mình có phải bà ta biết được việc của con ôn con có liên quan đến mình. Mình cũng không biết bà ta rốt cuộc biết được bao nhiêu, nhưng hôm qua lúc bà ta tìm mình, vừa nhìn thấy bà ta mình đã quay đầu bỏ chạy, có thể càng tăng thêm mối nghi ngờ của bà ta thì phải.

Phổ Phổ nói nếu như bà ta vẫn muốn gây sự tiếp, thì không phải là muốn đánh bà ta để báo thù nữa, mà là làm một việc khác. Nó đột nhiên hỏi mình, nếu như bà ta chết thì mình có vui không.

Mình nhìn bộ dạng của nó, cảm thấy sợ hãi, hỏi nó muốn làm gì, nó nói, nếu như bà ta cứ gây gổ mãi, không chừng sẽ điều tra ra

được nó và Hạo Tử, bọn nó quyết không thể nào bị bắt được, nếu như bị ép quá, nó có đọc cuốn Chính trị của mình, trong đó viết, người chưa đủ 14 tuổi không cần chịu trách nhiệm hình sự, nó nói nó và Hạo Tử đều chưa đến 14 tuổi.

Mình vội vàng khuyên nhủ nó từ bỏ suy nghĩ này, mình chắc chắn không khai hai đứa bọn nó ra, mình không nói, thì sẽ không ai biết được việc của con ôn con do hai đứa bọn nó gây ra. Nó nói chỉ là nói đùa thôi, mình nghĩ hai đứa bọn nó cũng không đủ bản lĩnh để thực sự giết chết người lớn đâu.

Phổ Phổ còn nói tên sát nhân hôm qua đã tìm gặp bọn nó, bảo phải đi công tác, vụ giao dịch tạm thời ngưng lại, đợi thêm một khoảng thời gian nữa, hy vọng ông ta không giở trò gì nữa.

Từ ngày 12 tháng 7 đến ngày 26 tháng 7, trong nhật ký không còn phát hiện gì quan trọng nữa cả, ngày nào Chu Triều Dương và Phổ Phổ cũng gặp mặt nhau ở hiệu sách, phần lớn đều ghi chép lại là đọc những cuốn sách gì, nội dung hai đứa nói chuyện với nhau. Mấy ngày ban đầu, nhật ký chỉ viết một ít, nhưng dần dần về sau đã viết dài hơn.

Bởi vì Nghiêm Lương đọc được, Chu Triều Dương đã thổ lộ tâm tư của mình vào trong cuốn nhật ký, cậu thích Phổ Phổ, cho nên cậu ghi chép mọi thứ về Phổ Phổ rất tỉ mỉ, thậm chí hôm nay Phổ Phổ đọc những cuốn sách nào đều ghi lại. Nhưng cậu lại không dám nói cho Phổ Phổ biết, sợ là nói với nó, nó không thích cậu, sau này chắc chắn sẽ xa lánh. Cậu lo lắng Phổ Phổ thích Hạo Tử, vậy nên cậu chỉ có thể lặng lẽ cất giấu mối tâm tư này vào đáy sâu trái tim.

Nhưng bắt đầu từ ngày 27 tháng 7, lại xảy ra sự việc mới.

Chương 82

Thứ 7 ngày 27 tháng 7 năm 2013.

Bà ta là đồ súc sinh, là con đĩ, bà ta chính là dựa vào bán thân để kiếm tiền!

Bà ta thuê người tạt phân vào mình, mẹ mình làm việc ở khu du lịch cũng bị người ta tạt phân, ở cửa nhà cũng bị tạt đầy sơn đỏ. Chú Diệp đưa mình đến công xưởng để bắt bà ta, thật không ngờ bố mình vẫn bênh vực bảo vệ bà ta, tất cả mọi người đều nói ông ta, nhưng ông ta vẫn cứ bảo vệ bà ta! Còn bảo mình không truy cứu, cho mình một vạn tệ.

Hừ, trong lòng ông ta, bà ta luôn quan trọng nhất, mình không bằng được một vạn tệ.

Mình vô cùng căm hận bọn họ!

Chủ nhật ngày 28 tháng 7 năm 2013.

Chiều hôm qua Hạo Tử đến, cậu ta nói Phổ Phổ đi mua đồ rồi, cậu ta đến để nói cho mình biết, tối hôm kia bọn họ xem tivi, vợ của tên sát nhân đã chết rồi, tên sát nhân đang ở trong bệnh viện khóc lóc. Trong bản tin nói là đột tử trong lúc lái xe. Trong khoảng thời gian này, tên sát nhân đều đi công tác ngoại tỉnh, Phổ Phổ cảm thấy vợ ông ta không thể nào tự chết được, chắc chắn là bị ông ta giết, Phổ Phổ nói nó sẽ đi gặp tên sát nhân, hỏi ông ta xem làm thế nào để có thể giết được vợ ông ta khi ông ta ở vùng khác, đề phòng ông ta cũng sẽ làm như vậy với bọn mình. Mình không muốn Phổ Phổ gặp nguy hiểm, nên mình đi hỏi.

Hôm nay khi mình đến, tên sát nhân ban đầu nhất quyết không chịu thừa nhận ông ta giết chết vợ ông ta. Sau đó có một người ấn chuông cửa, ông ta có vẻ rất căng thẳng, bảo mình mạo danh học sinh của ông ta, mình không đồng ý, trừ khi ông ta nói cho mình biết. Ông ta đành phải thừa nhận là ông ta giết người, bằng cách hạ độc, bỏ thuốc độc vào trong viên thuốc con nhộng, rồi lại bỏ thuốc con nhộng đó vào trong viên thuốc con nhộng thực phẩm chức năng làm đẹp của vợ ông ta vẫn uống mỗi ngày, như vậy thì sau khi uống sẽ không lập tức phản ứng, một khoảng thời gian sau tiêu hóa viên nhộng bọc ngoài rồi mới trúng độc.

Buổi chiều gặp Phổ Phổ, nó nói biết được tên sát nhân hạ độc thì không có gì phải lo lắng cả, bọn mình lần nào đi, cùng lắm là đi hai đứa, không mang theo máy ảnh, thì sẽ không bị sao cả. Nó rất cảm ơn buổi sáng mình đã mạo hiểm đi thay nó, mình rất vui khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nó, bình thường nó thực sự rất ít cười. Mình nhân cơ hội hỏi nó có phải thích Hạo Tử không, nó nói không thể nào, nó chỉ coi cậu ta như người anh trai, Hạo Tử cũng coi nó như em gái, nó nói nó thích người thông minh.

Mình không biết mình có được coi là người thông minh hay không.

Sau đó mình kể với nó chuyện bà ta hôm qua, nó hỏi mình muốn thế nào, mình muốn tạt phân lại bà ta, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra được cách nào hay, nó nói nó nhất định sẽ nghĩ cách giúp mình.

Trong mấy ngày sau ngày 29 tháng 7, không xảy ra chuyện gì lớn, ngày ngày Chu Triều Dương và Phổ Phổ vẫn gặp nhau ở hiệu

sách, thương lượng xem làm thế nào để báo thù bà ta, nhưng rốt cuộc vẫn không nghĩ ra được cách nào hay cả.

Thứ 3 ngày 6 tháng 8 năm 2013.

Bố mình cũng bắt đầu nghi ngờ mình rồi.

Bố đến thăm mình, đưa cho mình năm nghìn tệ, nói sau này sẽ quan tâm đến mình hơn. Nhưng sau đó, bố lại hỏi mình về việc của con ôn con, hỏi hôm đó có phải mình đang đi theo nó không. Mình đương nhiên nói không có chuyện đó.

Sau đó bà ta lao tới, giật di động của bố, bọn họ suýt chút nữa đánh nhau. Bà ta bật di động lên, bên trong phát ra cuộc nói chuyện giữa mình và bố. Thì ra bố đến để ghi âm, muốn mớm lời mình. Bà ta còn nói, nếu không phải do mình gây ra thì là do mình tìm người gây ra, chắc chắn có liên quan đến mình, bà ta nhất định sẽ thuê người điều tra, điều tra đến cùng.

Ôi, mình không biết những ngày tháng thế này bao giờ mới kết thúc.

Ông cũng không phải là bố mình nữa, mình không cần một người bố như thế này.

Thứ 4 ngày 7 tháng 8 năm 2013.

Mình kể cho Phổ Phổ nghe chuyện bố mình điều tra mình, cả lời nói của bà ta nữa. Có thể nhận ra, nó rất căng thẳng, điều nó sợ nhất là bà ta thuê người điều tra mình, như vậy một khi điều tra ra được nó và Hạo Tử, đều sẽ tiêu đời.

Nó hỏi mình có còn tình cảm với bố mình không, mình nói thật với nó, không còn nữa, ông ta đã không còn là bố mình nữa. Bà ta giày vò hành hạ mình bao lâu như vậy, ông ta vẫn luôn bênh vực bà

ta, mình thực sự hận một nỗi không thể tạt phân vào cả hai người bọn họ.

Phổ Phổ nói nó sẽ nghĩ cách để giúp mình báo thù bọn họ.

Thứ 5 ngày 8 tháng 8 năm 2013.

Mình không muốn đi thăm ông bà nội nữa, nhưng mẹ nói bố mình không xứng đáng làm bố, mình thì vẫn cần phải làm một người cháu ngoan ngoãn. Sáng nay mình đành phải đến thăm ông nội, ông nội nằm trên giường không xuống được giường hơn một năm nay rồi, mọi người đều nói ông khó có thể sống qua được năm nay. Ôi, trước đây ông nội vẫn đối xử với mình rất tốt. Bà nội cũng ngày càng già hơn, không biết sau này mình đi làm rồi, bà còn có thể hưởng được sự hiếu thuận của mình hay không.

Bà nội biết việc của bố và bà ta, bà nói bố mình cư xử thật không phải, nhưng lại nói ông ta cũng có cái khó của mình, thứ tư tuần sau là sinh nhật của con ôn con, hôm đó bọn họ sẽ đến thăm mộ, thăm xong thì sẽ gạt hết tất cả mọi việc đã xảy ra sang một bên, bắt đầu lại cuộc sống. Bây giờ chỉ có một mình mình là con trai, chắc chắn sẽ đối xử tốt với mình. Mình chẳng hy vọng gì đâu, bà nội vẫn luôn nói đỡ giúp con trai của mình mà, tất cả mọi hành động của ông ta đều khiến mình thất vọng hoàn toàn.

Buổi chiều gặp Phổ Phổ, nói với nó những lời bà nội nói, nó nói, cho dù bố mình có muốn đối xử tốt với mình, bà ta cũng sẽ ngăn cản, đây là điều không thể xảy ra. Mình cũng nghĩ như vậy.

Nó còn hỏi bọn họ đi đến đâu để thăm mộ, nói là ở khu nghĩa trang chắc chắn không có ai, đến lúc đó Hạo Tử sẽ đến tạt phân. Mình rất muốn trả thù cho hả dạ, nhưng lại lo Hạo Tử bị bắt, nó nói

bố mình không thể chạy nhanh hơn Hạo Tử, bảo mình cứ yên tâm, hai đứa nó sẽ không mạo hiểm đâu.

Cầu chúc cho bọn nó tạt phân thuận lợi!

Mấy ngày sau đó, không hề xảy ra chuyện lớn nào cả, Chu Triều Dương bắt đầu từ ngày 12 đi đến trường để học bù. Nhưng nhật ký ngày 14, lại khiến cho Nghiêm Lương suýt rơi cả mắt kính.

Thứ tư ngày 14 tháng 8 năm 2013.

Bà ta chết rồi, bố cũng chết rồi, bọn họ làm chuyện gì thế? Sao lại có thể như vậy?

Phổ Phổ chặn đường mình lúc mình ra khỏi lớp tự học buổi tối, nói cho mình biết bọn họ đều chết rồi. Mình chất vấn nó rõ ràng là đi tạt phân, sao lại chết người được?

Nó xin lỗi mình, nói là nó lừa mình, nó biết nếu nói thật với mình, mình chắc chắn sẽ phản đối. Nó lo lắng bà ta sẽ thuê người theo dõi điều tra mình, sớm muộn gì cũng sẽ điều tra ra được bọn nó, cho nên muốn giết chết bà ta. Nó dùng chiếc máy ảnh để uy hiếp tên sát nhân, thuyết phục hắn giúp bọn nó dùng thuốc độc để giết người! Nó vốn chỉ muốn giết bà ta thôi, nhưng lúc ở nghĩa trang, tên sát nhân đột nhiên lại cũng đầu độc luôn bố mình, sau khi sự việc xảy ra, bọn họ nói, nếu như không giết chết luôn cả hai người, chắc chắn sẽ bị điều tra ra được.

Tại sao lại thành ra như vậy chứ? Mình thực sự không muốn có cái kết quả này!

Làm thế nào đây, mặc dù bố mình đối xử không tốt với mình, nhưng dù sao thì ông vẫn cứ là bố mình mà!

Mình có nên đến đồn cảnh sát tố cáo bọn họ hay không?

Nhưng còn Phổ Phổ, mình không muốn nó xảy ra chuyện, mình thực sự thấy rất khó chịu.

Mình đã nghĩ thông suốt, đây chính là tên sát nhân phản ngược lại uy hiếp bọn mình. Chỉ cần bọn mình cũng giết người, như vậy thì chiếc máy ảnh không còn có thể uy hiếp được ông ta nữa. Chắc chắn là như vậy rồi!

Mình rất hận ông ta!

Mình cũng hận bản thân mình, tại sao, tại sao?!

Mấy ngày sau, nhật ký viết không dài lắm, ghi chép lại sự xao động trong nội tâm cậu.

Chủ nhật ngày 18 tháng 8 năm 2013.

Hôm nay một mình mình đến nghĩa trang, nhìn thấy vị trí bố và bà ta bị chôn.

Mình không nói cho rõ được tâm trạng của mình lúc này, một người là mình mong muốn bà ta chết nhất, một người là mình không hề mong muốn ông chết.

Tại sao lại có kết cục như vậy chứ?

Có phải là mình sẽ không có ngày mai hay không? Cuộc sống như vậy sẽ cứ kéo dài mãi sao?

Có phải là sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện ra không? Nếu như bị người ta phát hiện ra ở đây chôn hai người, thì cần phải làm thế nào?

Mình lo lắng cho bản thân mình, cũng lo lắng cho Hạo Tử, càng lo lắng cho Phổ Phổ hơn.

Mình quỳ xuống trước mộ, hy vọng bố có thể tha thứ cho mình, đây thực sự không phải là điều mình mong muốn.

Thứ tư ngày 21 tháng 8 năm 2013.

Bố và bà ta cuối cùng cũng bị người ta phát hiện ra, sớm muộn gì thì cảnh sát cũng sẽ tìm được mình nhỉ, mình cần phải nói thế nào đây? Là nói thật, hay là đối phó theo như những gì Phổ Phổ đã dạy mình, nó nói thứ tư tuần trước mình đi học, cho nên sự việc không liên quan gì tới mình cả, chỉ cần nói mình không biết gì là được.

Mình thực sự không muốn nói dối nữa, nhưng nếu như nói thật với chú cảnh sát, vậy thì Phổ Phổ và Hạo Tử sẽ bị bắt. Mình không thể hại bọn họ, mình cũng không thể trơ mắt nhìn Phổ Phổ xảy ra chuyện được.

Mình rốt cuộc cần phải làm thế nào đây?

Hai ngày sau đó, nội dung nhật ký chỉ có rất ít chữ, chỉ viết mấy câu về suy nghĩ của cậu mà thôi.

Thứ 7 ngày 24 tháng 8 năm 2013.

Buổi tối Phổ Phổ đến tìm mình, bảo mình có thể trả máy ảnh lại cho tên sát nhân. Lần này, nó không gọi là tên sát nhân, mà gọi ông ta là chú Trương, nói chú Trương thực ra không xấu xa như ban đầu bọn mình nghĩ, ông ta dù sao vẫn là thầy giáo, rất quan tâm đến bọn mình.

Chú Trương chuẩn bị bán căn hộ đó, lấy tiền để làm hộ khẩu mới cho hai đứa, sẽ có thân phận mới, rồi sẽ nghĩ cách để bọn nó được đi học, làm một con người mới hoàn toàn. Bọn họ bây giờ đã chung sống cùng chú Trương rồi.

Bọn họ có thể làm con người mới, còn mình thì sao?

Hy vọng tất cả mọi thứ đều ổn thỏa hết.

Mình đã hứa mấy hôm nữa giải quyết xong mọi việc trong nhà mình, mình sẽ cùng đi đến đó một chuyến, mọi người cần phải giao

hẹn rõ với nhau, sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện của quá khứ nữa.

Thứ ba ngày 27 tháng 8 năm 2013.

Ngày mai sẽ đến đưa máy ảnh cho chú Trương, để món đồ này bên cạnh mình, ngày nào mình cũng nơm nớp lo lắng.

Bây giờ chú cảnh sát không còn đến nữa, mọi người dần dần cũng không còn nhắc đến chuyện xảy ra đối với cả nhà bố nữa, ngày mai đem trả máy ảnh, bọn họ có được thân phận mới, mình cũng cần bắt đầu cuộc sống mới.

Sắp vào năm học mới rồi, tất cả mọi thứ sẽ đều mới mẻ, gồm cả mình, gồm cả Phổ Phổ và Hạo Tử.

Thực sự rất muốn làm một con người hoàn toàn mới!

Chương 83

Nghiêm Lương mất đúng ba tiếng đồng hồ để đọc đến trang cuối cùng của tập nhật ký được photo ra, ông từ từ nhắm mắt lại, sau khi đã hiểu được câu chuyện của ba đứa trẻ này, ông cảm thấy lồng ngực thắt lại, thở rất khó khăn.

“Thầy Nghiêm, thầy cũng chắc chắn không thể ngờ được giữa Trương Đông Thăng và ba đứa trẻ này lại xảy ra những sự việc như vậy nhỉ?” Diệp Quân ngồi đối diện nhìn ông, cất tiếng hỏi.

Nghiêm Lương khẽ thở dài, gật đầu nói: “Cuối cùng, Trương Đông Thăng đã chết như thế nào?”

“Ngày hôm sau của trang nhật ký cuối cùng, cũng chính là ngày 28 tháng 8, Chu Triều Dương đem máy ảnh đến nhà Trương Đông Thăng, chuẩn bị trả máy ảnh lại cho anh ta, thế nhưng trước đó, Phổ Phổ và Đinh Hạo đã vào ở cùng nhà với Trương Đông Thăng rồi. Giờ thì ba đứa trẻ đều có mặt, máy ảnh cũng đem tới rồi.”

Nghiêm Lương mím môi, chậm rãi nói: “Thế là lần này Trương Đông Thăng có thể giết người diệt khẩu được rồi, máy ảnh cũng hủy luôn.”

“Phải rồi, Chu Triều Dương là người duy nhất may mắn sống sót, cậu bé muốn mở cửa tháo chạy, kết quả là không mở được cửa, cậu chỉ có thể chạy đến bên cửa sổ phòng bếp và kêu thét cầu cứu. Chúng tôi sau khi phá cửa vào được trong phòng, ở trên khóa cửa còn đặc biệt lắp thêm khóa điện tử điều khiển từ xa. Theo điều tra, chiếc khóa này là do Trương Đông Thăng đợt trước mua ở trên mạng về và tự mình lắp đặt. Chắc là lúc Phổ Phổ và Đinh Hạo vào

sống trong nhà anh ta thì đã lắp xong rồi, mục đích là để đợi đến khi cả ba đứa cùng có mặt và chiếc máy ảnh cũng được đưa đến là sẽ ra tay. Chiếc khóa điện tử này chỉ có thể mở bằng điều khiển, có thể nhận ra anh ta đang chờ cơ hội để ta tay, đánh trọn một mẻ, quyết không để cho bất cứ đứa nào có cơ hội chạy thoát."

Diệp Quân nói tiếp: "Chu Triều Dương sau khi ổn định tâm trạng lại, nói cho chúng tôi, lúc đó Trương Đông Thăng còn hỏi đi hỏi lại xem đoạn video của bọn trẻ có bản sao nào nữa không, ba đứa trẻ đều hứa chắc chắn không có. Anh ta rất vui, nói cần phải chúc mừng cuộc sống mới của cả bốn người, anh ta chuẩn bị một cái bánh gato cho bọn chúng ăn, rót Coca cho ba đứa uống, còn anh ta thì lại rót rượu vang cho mình. Bác sĩ pháp y đã điều tra và chứng thực, bánh gato không có vấn đề gì, vấn đề ở Coca, Coca còn lại ở trong cốc ba đứa trẻ và ở trong chai đều đã kiểm tra ra được có chất Cyanide. Theo khẩu cung của Chu Triều Dương có thể phán đoán, Từ Tịnh chắc cũng bị mất mạng do uống nhầm chất Cyanide. Cô ấy ngày nào cũng uống một viên thuốc con nhộng thực phẩm chức năng có tác dụng làm đẹp, đã uống liên tục suốt mấy năm rồi. Trương Đông Thăng bỏ thuốc độc vào trong viên thuốc con nhộng của Từ Tịnh rồi sau đó anh ta đi trợ giảng ở Lệ Thủy, tạo nên chứng cứ ngoại phạm. Như vậy thì Từ Tịnh hôm nào uống phải viên con nhộng có độc thì hôm đó sẽ chết, còn anh ta thì ngay lập tức quay trở về hỏa thiêu thi thể, hoàn toàn không thể tìm ra được bằng chứng có thể chứng minh anh ta phạm tội. Ngoài ra, trong thi thể Chu Vĩnh Bình và Vương Giao cũng xét nghiệm ra được chất Cyanide. Khi chúng tôi nhìn thấy thi thể, trên thi thể đã bị đâm rất nhiều nhát dao, vốn không thể nào ngờ được nguyên nhân thực sự

dẫn đến tử vong chính là bị trúng độc, có lẽ là Trương Đông Thăng sau khi hạ độc giết người, cố tình bồi thêm mấy nhát dao để ngụy tạo quá trình gây án."

Nghiêm Lương trong lòng chợt nhói đau, Trương Đông Thăng đã không sử dụng tư duy cẩn mật của anh ta vào đúng nơi đúng chỗ, mà lại dùng vào việc phạm tội. Từng vụ án có cấu tứ tinh tế tỉ mỉ cẩn mật, không để lại chút chứng cứ phạm tội nào cả, hết lần này đến lần khác khiến cho cảnh sát nhầm lẫn, thậm chí cảnh sát từ đầu đến cuối còn chưa từng nghi ngờ anh ta, người bình thường thì không thể nào tính toán được như vậy.

Trương Đông Thăng dồn sự tài hoa nhất của mình vào con đường phạm tội, thật đáng thương, đáng buồn lòng.

Ông trầm mặc một hồi, tư duy quay trở lại lúc đầu, lại hỏi: "Phổ Phổ và Đinh Hạo đều uống Coca và trúng độc chết, Chu Triều Dương tại sao lại không bị sao cả?"

"Thầy quên là cậu ấy không uống đồ uống có ga sao, cuốn "Bí quyết tăng chiều cao" đã cứu cậu ấy một mạng. Chúng tôi nhìn thấy cuốn sách đó trong nhà cậu ấy, chỉ có điều là cuốn sách lậu chất lượng in ấn rất tệ. Đứa bé này rất quan tâm đến chiều cao của mình, cậu ấy đã ghi chép và đánh dấu kín mít trên cuốn sách đó. May có một mục này, cậu ấy uống một ngụm Coca xong, nhớ ra không được phép uống nước ngọt có ga, bèn chạy vào nhà vệ sinh để nhổ ra, rồi lại đi vệ sinh một lúc. Khi ra ngoài thì nhìn thấy Đinh Hạo và Phổ Phổ đã bị trúng độc, lúc này đây Trương Đông Thăng cũng đã lộ nguyên hình. Chu Triều Dương gặp phải nguy hiểm, vội chạy về phía cửa, Trương Đông Thăng đuổi theo cậu ấy, Đinh Hạo nhân cơ hội tìm được con dao găm ở trên bàn và chiến đấu với Trương Đông

Thăng. Mặc dù anh ta là người lớn, nhưng dù sao cũng là ba đánh một, cuối cùng anh ta bị Phổ Phổ và Chu Triều Dương kéo giữ chặt lại, bị Đinh Hạo đâm chết. Chu Triều Dương cũng bị dính mấy dao trong lúc giằng co vật lộn, may mà chỉ là vết thương ngoài da, nếu không thì cả bốn người đều cùng mất mạng rồi, tất cả chân tướng sự thực đáng sợ của những chuỗi sự việc này vĩnh viễn không ai hay biết."

Nghiêm Lương chau mày lạnh lùng hừ một tiếng: "Anh ta là một người vô cùng cẩn mật, mấy vụ án mạng lúc trước đúng là cho dù biết được là anh ta gây ra thì cũng không có chứng cứ để tố cáo anh ta, anh ta sắp sửa thành công rạng rỡ, cuối cùng thì lại mất công vô ích, bị đứa trẻ mà anh ta muốn giết đâm chết, đúng là châm biếm quá!"

"Cho dù chất Cyanide gây tác dụng rất nhanh, nhưng sự bùng phát của con người trước khi chết rất mạnh mẽ, tôi nghĩ anh ta cũng không thể ngờ được đối thủ nhỏ bé trước khi chết lại có thể dốc hết sức liều mình sống mái với anh ta như vậy."

Nghiêm Lương thở dài, hỏi: "Bây giờ mọi việc gần như đều được phơi bày rồi, các anh định xử lý Chu Triều Dương như thế nào?"

Diệp Quân chau mày, nói: "Vẫn chưa xác định rõ, nhưng cũng tàm tạm rồi, đã báo cáo tình hình rõ ràng cho Sở Công an thành phố rồi. Sáng nay, lãnh đạo Sở Công an thành phố, phân cục và cả đồn trưởng của chúng tôi đã mở cuộc họp. Ý kiến của Giám đốc Mã của Sở Công an thành phố là lấy giáo dục làm chủ đạo, bất luận là cái chết của Chu Tinh Tinh hay cái chết của vợ chồng Chu Vĩnh Bình, cả hai vụ án này cũng đều không có mối quan hệ trực tiếp với Chu Triều Dương, trọng tâm vấn đề của cậu ấy chính là tội bao che.

Trong mấy lần điều tra của cảnh sát, cậu ấy nói dối là không biết, che giấu Đinh Hạo và Hạ Nguyệt Phổ - chính là tên thật của Phổ Phổ. Nhưng tội bao che mà cậu ấy mắc phải, thực ra nếu xét từ hoàn cảnh sống và trưởng thành của cậu, đây cũng là điều có thể tha thứ. Lần đầu, Đinh Hạo đẩy Chu Tinh Tinh ngã xuống lầu, nếu như cậu ấy nói ra hai người bạn, vậy thì Chu Vĩnh Bình sẽ nhìn nhận cậu con trai này như thế nào? Đây là áp lực mà cậu ấy không thể nào chịu đựng nổi. Lần thứ hai, Chu Vĩnh Bình và Vương Giao bị hại, lúc trước cậu ấy hoàn toàn không hay biết, khi đột nhiên gặp phải chuyện lớn như vậy, một đứa trẻ có thể không sợ hãi được sao? Cậu ấy đương nhiên cũng sẽ không dám nói ra. Nói một cách công tâm, cho dù là người lớn ở vào hoàn cảnh cậu ấy, e rằng cũng sẽ phạm vào tội bao che. Bản chất của cậu ấy rất tốt, ở trường, thành tích học tập của cậu ấy luôn đứng đầu, chưa bao giờ gây ra chuyện gì. Cậu ấy thích ở bên cạnh Đinh Hạo và Phổ Phổ, nhưng lại có sự khác biệt về bản chất với hai đứa bé đó. Đinh Hạo là tiểu lưu manh, Hạ Nguyệt Phổ thì tính tình nóng nảy cố chấp, bầu bạn cùng hai đứa này gần hai tháng, ít nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng. Cho nên không thể quy kết mọi trách nhiệm lên đứa trẻ này, có trách nhiệm của gia đình và của xã hội nữa. Giám đốc Mã nói, theo như điều khoản luật pháp, đối tượng áp dụng hình phạt tội bao che là 16 tuổi trở lên, Chu Triều Dương thậm chí còn chưa đủ 14 tuổi, không thích hợp áp dụng hình phạt tội bao che. Cho dù là cậu ấy giết người, cũng không cần chịu trách nhiệm hình sự, chứ đừng nói đến tội bao che. Đối với những đứa trẻ chưa đến 14 tuổi phạm vào luật hình sự, biện pháp thường áp dụng, tội nhẹ thì do gia đình phụ trách giám sát đôn đốc giáo dục, vụ án đặc biệt lớn mới đưa vào trại Giáo dưỡng

thiếu niên. Đối với sự việc này, mọi người đều thống nhất cho rằng không thể đưa cậu ấy vào trại Giáo dưỡng thiếu niên. Trong trại Giáo dưỡng thiếu niên đều là những tên tiểu lưu manh, cậu ấy học giỏi như vậy, bị đưa vào đó coi như hủy hoại hoàn toàn. Cho nên, bây giờ chúng ta cần phải trao đổi với Châu Xuân Hồng và nhà trường, thương lượng sau này cần giáo dục ra sao, làm thế nào để chữa lành vết thương tâm lý cho cậu ấy. Nếu như có thể, tốt nhất hãy để cậu ấy được đến trường như bình thường vào ngày mai - mùng 1 tháng 9, đồng thời còn cần phải giữ bí mật cho cậu ấy, không để cuộc sống sau này của cậu ấy bị ảnh hưởng."

Nghiêm Lương vui mừng gật đầu: "Trách nhiệm của cảnh sát không chỉ là bắt người, quan trọng hơn là phải cứu người. Thấy các vị chu đáo như vậy, tôi nghĩ đứa trẻ này sau này sẽ ổn cả thôi."

Sau khi ngồi thêm một lúc nữa, ông đứng dậy cáo từ: "Cảnh sát Diệp, cảm ơn anh đã phá lệ nói cho tôi biết về việc của Trương Đông Thăng, tôi cũng cần phải về rồi. Một khoảng thời gian tiếp theo, chắc các anh cũng bận lắm nhỉ?"

Diệp Quân cười đau khổ: "Chẳng có cách nào cả, bỗng chốc xảy ra bao nhiêu vụ án như vậy, ở trong đồn chúng tôi đúng là lần đầu tiên đấy. Hai vụ án của cả nhà Từ Tịnh, lúc trước cũng đã đăng ký là sự cố tai nạn, bây giờ phải bổ sung lập án hình sự, còn phải làm một bộ hồ sơ mới. Thi thể của Chu Vĩnh Bình và Vương Giao lúc đó ở nghĩa trang bị rất nhiều người phát hiện ra, gây chấn động trong toàn thị trấn, chúng tôi vẫn phải làm công tác báo cáo tình hình vụ án. Về phía Chu Triều Dương, vẫn cần phải thương lượng với phụ huynh và nhà trường về phương án giáo dục hiện nay và sau này."

“Ha ha, đúng là rất vất vả!” Ông nói một câu khách sáo, đang chuẩn bị rời khỏi đó, đột nhiên dừng bước, đôi lông mày khẽ chau lại. Ông đứng yên tại chỗ mấy giây, quay đầu lại hỏi, “Anh nói thi thể của Chu Vĩnh Bình và Vương Giao ở nghĩa trang bị rất nhiều người phát hiện ra à?”

“Đúng vậy!”

“Phát hiện ra như thế nào?”

“Hôm đó có một đội đưa tang, một số người đi đầu đoàn người đưa tang nhìn thấy ở trong một huyệt mộ lộ ra nửa bàn chân, sau đó liền báo án.”

Nghiêm Lương khẽ nheo mắt: “Nửa bàn chân lộ ra ngoài mặt đất à?”

“Đúng vậy, nửa bàn chân của Chu Vĩnh Bình lộ trên mặt đất, huyệt mộ đó vốn đã được đào sẵn, sau này dựng mộ sẽ đặt hộp đựng tro, chỉ rộng nửa mét, khá nhỏ, cả cơ thể người rất khó hoàn toàn chôn kín, cho nên nửa bàn chân đã bị lộ ra bên ngoài.”

“Không thể nào!” Nghiêm Lương lắc đầu, “Trương Đông Thăng chắc chắn mong thi thể bị phát hiện càng muộn càng tốt, như vậy thì cảnh sát càng không thể nào phá án được, anh ta không thể nào để cho bàn chân của thi thể bị lộ ra ngoài được, như vậy thì rất dễ bị người khác phát hiện ra thi thể.”

Diệp Quân bĩu môi: “Nhưng tình hình lúc đó đúng là như vậy.”

“Anh có thể đưa cho tôi xem những bức ảnh chụp hiện trường của các anh được không?”

Diệp Quân liền lấy bộ hồ sơ vụ án của Chu Vĩnh Bình và Vương Giao đưa cho Nghiêm Lương.

Nghiêm Lương lật giở một lát, sắc mặt dần sa sầm, thốt ra mấy chữ: “Vụ án này có vấn đề!”

“Ưm? Có vấn đề gì?” Diệp Quân vô cùng băn khoăn.

“Cả khuôn mặt của Chu Vĩnh Bình và Vương Giao đều bị vết dao cứa à?”

“Đúng vậy, chắc chắn là do Trương Đông Thăng cứa.”

“Quần áo và tất cả đồ đạc trên người cũng đều bị lấy hết à?”

“Đúng vậy, tất cả những đồ vật này đều tìm thấy ở trong nhà Trương Đông Thăng.”

Nghiêm Lương nhìn Diệp Quân, nói: “Anh có từng nghĩ, Trương Đông Thăng tại sao lại lấy quần áo của nạn nhân, rồi lại cứa mặt họ không?”

“Đương nhiên là để tạo ra vụ án không có manh mối, để cho cảnh sát chúng tôi không điều tra ra được thân phận của nạn nhân, càng không thể nào phá được án.”

Nghiêm Lương gật đầu: “Đúng là như vậy, anh ta mong muốn, cho dù là sau này thi thể bị người khác phát hiện ra, do không thể nào nhận biết được, nên rất khó xác định được thân phận của nạn nhân, tăng thêm độ khó của việc phá án. Nhưng…” Giọng ông chợt chuyển hướng, “Khi anh ta chôn thi thể, sao lại có thể để sót lòng bàn chân nạn nhân chưa chôn sâu xuống mà đã bỏ đi, khiến cho các anh nhanh chóng phát hiện ra thi thể và xác định được thân phận của nạn nhân như vậy chứ? Nếu như thi thể mà anh ta còn không chôn cẩn thận, thì những việc làm lúc trước như cứa mặt, mang đi tất cả đồ đạc quần áo của nạn nhân chẳng phải là hoàn toàn vô ích sao? Trương Đông Thăng là một người vô cùng tinh tế cẩn mật, tất cả mọi vụ án đều xử lý kín kẽ không chút sơ hở, anh ta

không thể nào chưa chôn hẳn lòng bàn chân xuống đất mà đã bỏ đi được."

Diệp Quân nói vẻ không chắc chắn: "Có lẽ lúc đó anh ta chôn thi thể quá vội."

"Anh ta đã đi giết người, thì chắc chắn sẽ nghĩ cách chôn thi thể ra sao, sẽ không thể vì vội vã mà làm qua quýt để vội rời khỏi đó. Hơn nữa, anh ta có thời gian để cứa mặt họ, lột sạch quần áo đem đi, lại không có chút thời gian để chôn cẩn thận lòng bàn chân xuống dưới đất sao? Đừng có nói anh ta sơ ý bỏ qua, thứ rõ ràng như vậy, bất cứ ai cũng không thể nào lơ là được."

Diệp Quân suy đoán: "Ưm… có lẽ là trời mưa xói mòn làm lộ ra, mấy hôm đó trời đổ mấy trận gió lốc kèm theo mưa."

"Trận mưa lớn như thế nào?" Cả mùa hè năm nay, vùng Chiết Giang đều là cận nhiệt đới, gần như không mưa.

"Ưm… đúng là cũng không to lắm."

"Trừ khi mưa rào xối xả, nếu không sẽ không thể nào xói đất lộ ra được nửa lòng bàn chân."

Diệp Quân hỏi vẻ khó hiểu: "Thầy Nghiêm, vậy ý thầy là gì vậy?"

Nghiêm Lương chau đôi lông mày, đứng nguyên tại chỗ suy nghĩ rất lâu, sau đó ông nhìn Diệp Quân bằng ánh mắt vô cùng phức tạp, chậm rãi nói: "Có lẽ, lòng bàn chân là bị người nào đó đào lộ ra."

Diệp Quân càng không hiểu: "Đây là ý gì vậy? Thầy muốn nói lên điều gì? Ai đã đào lên, tại sao phải làm như vậy?"

Nghiêm Lương tỏ vẻ thờ ơ trước câu hỏi của Diệp Quân, ông đi đi lại lại mấy vòng, cuối cùng, ông khẽ nói một câu: "Hình như những vụ án xảy ra trong hai tháng nay, tất cả mọi ngọn nguồn sự

việc mà chúng ta biết được, toàn bộ đều bắt nguồn từ khẩu cung của Chu Triều Dương và cuốn nhật ký của cậu ấy.”

“Đúng vậy, ưm… thầy đang nghi ngờ Chu Triều Dương nói dối ạ?”

Nghiêm Lương đáp với thái độ trung lập: “Tôi không muốn suy đoán bừa.”

“Cậu ấy chỉ là một học sinh cấp hai, đứng trước mặt bao nhiêu cảnh sát như vậy, sẽ không nói dối được đâu.”

“Lúc trước cậu bé đã nói dối rồi.”

Nghiêm Lương suy nghĩ một lúc, nói: “Các anh có tiến hành điều tra xác thực đối với những nội dung trong lời khai và trong nhật ký của cậu bé không?”

“Đương nhiên, bọn tôi cần phải làm hồ sơ vụ án, ngay lập tức đã tiến hành điều tra đối với tất cả những điểm then chốt, mấy hôm tới, kết quả chắc sẽ có cả thôi.” Diệp Quân tự tin lôi ra một tập văn bản, nhìn vào phần ghi chép trong đó, giới thiệu: “Trước tiên nói về Hạ Nguyệt Phổ và Đinh Hạo, chúng tôi đã điều tra ra được thân phận của hai đứa nó, đều chạy trốn từ cô nhi viện XX Bắc Kinh vào tháng 4. Chúng tôi đã liên hệ với cô nhi viện, viện trưởng sau khi biết được việc của hai đứa, đã chứng thực với chúng tôi, Đinh Hạo là vua đấm đá ở trong đó, nhiều lần ăn trộm tiền của người hướng dẫn để trốn ra ngoài chơi game, nhiều lần đánh nhau với những đứa trẻ khác, thậm chí còn đánh những đứa lớn tuổi hơn nó, hai lần đánh cho người ta gãy răng, ba lần đánh người khác bị thương nhẹ, không phục tùng quản giáo, còn dám ra tay với người hướng dẫn. Trên cánh tay trái của thi thể cậu ta, chúng tôi cũng nhìn thấy xăm chữ “nhân vương”, cậu ta muốn làm anh cả của một nhóm xã hội, làm

vua của mọi người. Đồn công an ở quê cậu ta nói cậu ta hồi nhỏ đã bị bắt vì trộm cắp, rồi lại nửa đêm đi đập vỡ cửa kính nhà người ta, bị giải đến đồn công an, sau đó đưa đến cô nhi viện. Một phần tử bạo lực như vậy, nếu như không dạy dỗ uốn nắn, khi ra ngoài chắc chắn sẽ là mối nguy hại cho xã hội. So với Đinh Hạo, Hạ Nguyệt Phổ có vẻ như là tốt hơn nhiều, nhưng thực ra, nó còn tồi tệ hơn Đinh Hạo, những việc xấu xa mà Đinh Hạo gây ra đều là chủ ý của nó. Tính cách nó trước nay vốn rất kỳ quái, thường không hay nói, nhưng từ trong xương tủy lại có sự u tối không tương đồng với lứa tuổi. Khi nó mới đến cô nhi viện, nó nói bố nó bị cảnh sát tử hình oan, điều này gây nên tính cách nóng nảy của nó. Sau khi nó kết thân với Đinh Hạo, hai đứa gọi nhau là anh em, phàm là nó chửi ai, Đinh Hạo cũng đều ra tay đánh người. Con gái sau khi xảy ra xích mích với nó, Đinh Hạo không đánh con gái, nhưng mấy ngày sau, những người đắc tội với Hạ Nguyệt Phổ đều phát hiện ra, trong cốc của mình có phân, nhưng nó lại không chịu thừa nhận. Sau đó, trong cả cô nhi viện, hai đứa này đã trở thành một nhóm nhỏ, không qua lại với những đứa khác, những đứa khác cũng không dám động đến bọn chúng. Cả hai đứa đều thường xuyên đóng chặt cửa, chắc là do đó nên bọn chúng đã nảy sinh suy nghĩ chạy trốn, trước khi chạy trốn, bọn nó còn ăn trộm ví tiền của viện trưởng."

Nghiêm Lương hỏi vẻ ngần ngại: "Vậy thì… bố của Hạ Nguyệt Phổ, thực sự là bị bắn oan sao?"

Diệp Quân nhún vai: "Đây là vụ án xa xưa của vùng khác, không ai biết. Nhưng theo suy nghĩ của tôi, tính bạo lực của Đinh Hạo thì vẫn có thể khống chế được, đứa bé như Hạ Nguyệt Phổ sau khi trưởng thành mới là nguy hiểm nhất. Chúng tôi đã liên hệ được với

đồn công an ở quê nó, cảnh sát khu vực cũng đều chứng thực năm nó 7 tuổi đã đẩy bạn cùng lớp xuống hồ chứa nước khiến bạn chết đuối. Nhưng lúc đó nó không chịu thừa nhận, cảnh sát không tìm được chứng cứ, hơn nữa nó vẫn còn nhỏ, sự việc này đành cho qua. Trong nhật ký của Chu Triều Dương có nhắc đến, Hạ Nguyệt Phổ thừa nhận là nó đẩy người bạn xuống. Mới tí tuổi đầu mà đã như vậy, trong lòng cất giấu bao nhiêu sự việc đây?"

Nghiêm Lương lắc đầu vẻ không tán đồng: "Cũng không thể trách bọn chúng, gia đình, xã hội đều có trách nhiệm."

Diệp Quân nói vẻ tỉnh bơ: "Những đứa trẻ có hoàn cảnh gia đình tương tự, ở trong cô nhi viện của họ còn có rất nhiều, nhưng bao đứa trẻ vẫn ngoan ngoãn sinh sống, dần dần trưởng thành, có thể nhận thấy, những kẻ phạm tội không thể nào đổ hết lỗi cho hoàn cảnh được, điều quan trọng hơn chính là tâm lý từ bỏ con đường đi đúng đắn."

Nghiêm Lương biết Diệp Quân là người cảnh sát ngày ngày phải chiến đấu để truy bắt những kẻ phạm tội, độ khoan dung của anh đối với tội phạm sẽ không giống ông - một phần tử trí thức, nên cũng không muốn phản bác, chỉ khẽ lắc đầu, nói: "Những việc khác thì sao?"

Diệp Quân nói: "Kể lần lượt theo trình tự thời gian nhé, ngày mùng 2 tháng 7, Chu Vĩnh Bình đánh bài với rất nhiều người, những người đó làm chứng, hôm đó Chu Triều Dương đến xưởng gặp mẹ con Vương Giao, Chu Vĩnh Bình bảo cậu bé gọi mình là chú, điều này đã tạo nên mối hận thù tiềm ẩn trong lòng đứa trẻ, dẫn đến việc tìm Chu Tinh Tinh để báo thù ở cung thiếu nhi, kết quả là đã vô tình gây nên bi kịch. Chiều ngày mùng 3, sau khi nhìn thấy Trương Đông

Thăng giết người ở trong đoạn video, Chu Triều Dương chọn cách báo cảnh sát, trong mục nhật ký cuộc gọi của đường dây nóng trung tâm cảnh sát hiển thị, lúc đó Chu Triều Dương vừa mới nói nửa câu, điện thoại đã bị ngắt, cảnh sát gọi lại, thì Hạ Nguyệt Phổ nghe máy, nó nói là ấn nhầm số máy. Ngày mùng 4, Chu Tinh Tinh bị hại, dấu vân tay thu thập được ở trên cửa sổ nhà vệ sinh nam cũng có của Hạ Nguyệt Phổ và Đinh Hạo, DNA lấy được từ tổ chức da và sợi lông trong miệng Chu Tinh Tinh cũng hoàn toàn trùng khớp với Đinh Hạo, chứng minh Đinh Hạo giết người. Việc về sau mấy lần Vương Giao tìm Chu Triều Dương, cũng đều là do tôi tiếp nhận xử lý. Tất cả mọi việc đều hoàn toàn trùng khớp với những gì cậu ấy ghi chép trong cuốn nhật ký."

"Vậy thì…" Nghiêm Lương nói vẻ ngần ngại, "Đã đối chiếu thời gian trong từng sự việc xảy ra được ghi chép trong nhật ký chưa?"

"Hoàn toàn trùng khớp, thậm chí còn kiểm tra cả máy camera giám sát trong hiệu sách Tân Hoa, chứng minh buổi chiều hàng ngày Hạ Nguyệt Phổ và Chu Triều Dương đều hẹn gặp nhau."

Diệp Quân lại nói tiếp: "Còn về sự việc cuối cùng, chúng tôi đã lục soát nhà Trương Đông Thăng rất lâu, cuối cùng tìm được thuốc độc, thật không ngờ anh ta gói trong túi nilon, túi nilon được giấu dưới đáy chai bột tẩy bồn cầu, may mà nhà anh ta không nhiều đồ, nếu không muốn tìm ra được cũng không dễ dàng chút nào. Nguồn gốc của độc dược rất khó điều tra, có thể mua được, không có cách nào điều tra ra được việc buôn bán chất kịch độc ở chợ đen, cũng có thể là anh ta tự điều chế được. Anh ta lợi dụng thân phận là giáo viên đến phòng thí nghiệm của trường để lấy chút sản phẩm hóa học là điều quá dễ dàng."

Nghiêm Lương suy nghĩ giây lát, đột nhiên hỏi: “Đã điều tra xem con dao găm giết chết Trương Đông Thăng có phải là của nhà anh ta hay không chưa?”

Diệp Quân nhìn Nghiêm Lương với vẻ khó hiểu, nhưng vẫn trả lời: “Đương nhiên là của anh ta rồi, tạo hình của con dao găm đó rất đặc biệt, chúng tôi đã hỏi ra được, con dao đó là do bác của Từ Tịnh chuyển về bằng đường hàng không khi đi du lịch Đức, tặng cho nhà mới Trương Đông Thăng và Từ Tịnh để trấn trạch.”

“Ồ…” Nghiêm Lương gật gật đầu vẻ suy tư.

Diệp Quân hỏi vẻ kỳ lạ: “Thầy Nghiêm, rốt cuộc thầy đang nghi ngờ điều gì?”

Nghiêm Lương do dự một lúc, chậm rãi nói: “Tôi vẫn tin chắc là việc nửa bàn chân của thi thể Chu Vĩnh Bình bị lộ ra ngoài đất, quyết không thể nào là sự sơ suất của Trương Đông Thăng. Anh ta không thể nào đã làm hết mọi việc kín kẽ không chút sơ hở mà lại phạm phải thứ sai sót sơ đẳng này được.”

“Ưm… vậy ý của thầy là…”

Nghiêm Lương mím môi: “Tôi có một sự suy đoán hơi bỉ ổi, tôi đang nghĩ, nửa bàn chân đó, liệu có phải là Chu Triều Dương đào lên hay không?”

“Cậu ấy… ồ, tôi nhớ ra rồi, trong nhật ký cậu ấy viết, ngày chủ nhật trong tuần vợ chồng Chu Vĩnh Bình chết, cậu ấy đã đi đến nghĩa trang, có khả năng cậu ấy muốn nhìn thấy thi thể của bố cậu ấy, đào lên để nhìn, nhưng lại lấp lại, kết quả là lộ ra nửa lòng bàn chân. Nếu không, cũng khó có thể phát hiện ra thi thể sớm như vậy được.”

“Nhưng trong nhật ký của cậu bé chỉ nói là cậu bé đi đến nghĩa trang, không nói là cậu bé động vào thi thể.”

“Cậu ấy có phải là đang quay phim đâu, sao cần phải viết hết từng lời nói từng động tác xảy ra trong ngày chứ? Có hôm viết rất dài, có hôm lại chỉ viết có mấy câu ngắn ngủn.”

Nghiêm Lương nói: “Cậu bé bây giờ có ở nhà không?”

“Có đấy, tối qua tôi bảo cậu ấy về nhà nghỉ ngơi trước.”

“Anh có thể gọi cuộc điện thoại hỏi được không?”

“Thầy muốn hỏi cậu ấy gì vậy?”

“Chính là câu hỏi này, hỏi xem cậu bé có đào thi thể lên không?”

“Câu hỏi này rất quan trọng sao?” Diệp Quân hoàn toàn không hiểu nổi.

Nghiêm Lương gật mạnh đầu: “Vô cùng quan trọng!”

Chương 84

Diệp Quân ấn loa, gọi đến số máy điện thoại bàn nhà Chu Triều Dương, Châu Xuân Hồng nhấc máy, nói có việc cần kiểm tra xác minh với con trai cô. Sau khi Chu Triều Dương nhấc máy, hỏi câu hỏi đó.

Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc, rồi mới trả lời: “Cháu… cháu chỉ bới đất ra, nhìn thấy chân, bèn… bèn sợ quá!”

Nghiêm Lương trực tiếp ghé đến trước máy điện thoại, nói: “Tại sao cháu lại bới đất ra?”

“Cháu… cháu muốn nhìn lần cuối.”

“Vậy tại sao hôm đó cháu lại nghĩ đến việc đi đến nghĩa trang?”

“Cháu… cháu muốn nhìn lần cuối… nhìn bố cháu lần cuối.”

“Ngoài điều này ra, có phải là cháu còn có mục đích khác nữa không?”

Ngữ khí của Nghiêm Lương rõ ràng như đang dồn ép, Diệp Quân hướng ánh mắt không mấy thân thiện về phía ông, ý tứ là, sao lại ép hỏi một đứa trẻ vừa mới bị tổn thương tâm lý như vậy chứ?

Đầu dây điện thoại bên kia lại một lần nữa lặng im hồi lâu, rồi mới trả lời: “Không có ạ, cháu chỉ là muốn đi nhìn lần cuối thôi.” Tiếp đó, phía bên kia truyền tới tiếng khóc thút thít.

Rồi Châu Xuân Hồng cầm máy điện thoại, giải thích với cảnh sát là tâm trạng con trai mình không ổn, nếu như vẫn còn câu hỏi nào cần hỏi, tốt nhất là đến gặp mặt trực tiếp, như vậy thì dễ tiếp nhận hơn chút.

Sau khi gác máy, Diệp Quân cười vẻ bất lực, nhìn Nghiêm Lương với vẻ trách móc.

Nghiêm Lương lắc đầu tỏ vẻ ngượng ngùng, nói: “Câu trả lời của cậu bé không có chút sơ hở nào cả, tôi không tìm ra được bất cứ lý do nào để nghi ngờ cậu bé.”

Diệp Quân nói vẻ trách móc: “Rốt cuộc thầy nghi ngờ cậu ấy điều gì?”

Nghiêm Lương cười tự trào: “Tôi có một suy nghĩ rất bỉ ổi, suy nghĩ rất bỉ ổi của một người lớn. Sự tình phát triển đến bước này, gây ra bao vụ án mạng như vậy, nhưng cuối cùng, anh nghĩ xem, ai là người được hưởng lợi lớn nhất?”

Diệp Quân không hiểu: “Ai cơ?”

Nghiêm Lương nói: “Chu Triều Dương. Sau khi Chu Vĩnh Bình chết, Chu Triều Dương chắc chắn có thể được phân chia khá nhiều tài sản.”

“Nhưng Chu Vĩnh Bình không phải là do Chu Triều Dương giết hại mà, cậu ấy cũng không muốn bố mình chết mà.”

Nghiêm Lương nói: “Bất luận trong lòng cậu bé nghĩ như thế nào, nhưng trên phương diện tài sản, cuối cùng cậu bé vẫn là người được hưởng lợi nhiều nhất, điều này thì không sai chút nào.”

“Nhưng việc này thì có liên quan gì đến việc bàn chân của thi thể có lộ ra ngoài hay không?”

Nghiêm Lương nói: “Nếu như bàn chân không bị lộ ra ngoài đất, có khi thi thể của Chu Vĩnh Bình đến giờ vẫn chưa tìm được ấy chứ, có phải vậy không?”

Diệp Quân nghĩ một lát, gật đầu nói: “Khu nghĩa trang thường ngày rất ít người đến, mộ huyệt trống ở phía trên có lẽ phải đợi sau

này khi xây ngôi mộ mới thì mới phát hiện ra trong đó có thi thể."

"Nếu như vậy, vợ chồng Chu Vĩnh Bình chỉ có thể ở trong trạng thái mất tích, không phải là trạng thái tử vong. Không đăng ký tử vong, sao có thể được phân chia tài sản chứ? Sau khi bọn họ mất tích một khoảng thời gian, công xưởng vẫn cứ phải tiếp tục hoạt động, đến lúc đó thì cả nhà Vương Giao sẽ tiếp quản công xưởng, Chu Triều Dương sao có thể được phân chia tài sản?" Trong mắt Nghiêm Lương phát ra ánh mắt sắc bén, nghiêm giọng nói: "Cho nên, chỉ có thể để cho bàn chân của Chu Vĩnh Bình bị lộ ra ngoài, chỉ có để cho người ta sớm phát hiện ra thi thể của anh ta, mới có thể đăng ký tử vong! Chu Triều Dương mới có thể được phân chia tài sản!"

Diệp Quân nghe lời phân tích của Diệp Quân, liền trợn trừng mắt: "Thầy nghi ngờ, Chu Triều Dương sau khi biết được bố cậu ấy bị giết hại, ngày chủ nhật bèn chạy đến nghĩa trang, đào lòng bàn chân lên, mục đích là để cho mọi người sớm phát hiện ra thi thể, cậu ấy mới được phân chia tài sản?"

Nghiêm Lương gật đầu.

Diệp Quân liền lắc đầu quầy quậy: "Điều này không thể nào, một đứa trẻ mới học cấp hai, không nghĩ được sâu xa như vậy chứ?"

Nghiêm Lương xòe hai tay ra: "Tôi cũng chỉ là đoán bừa thế thôi, dù sao nội tâm một người suy nghĩ như thế nào, không có cách nào biết được cả."

"Nhưng cho dù là cậu ấy thực sự có suy nghĩ như vậy về phương diện này, cũng không lạ gì cả, mọi người đều thích tiền cả mà. Bố cậu ấy không phải do cậu ấy giết, sau khi biết được anh ta đã chết, thì cũng không thể nào thay đổi được sự thực, chỉ có thể

nghĩ cách xoay chuyển cục diện để có được lợi ích lớn nhất trong tương lai.”

Nghiêm Lương lắc đầu: “Không đâu, nếu như cậu bé thực sự nghĩ như vậy, tính chất của toàn bộ vụ án đã bị xác định sai lầm!”

Diệp Quân hỏi vẻ khó hiểu: “Sai lầm thế nào?”

“Chúng ta cho rằng cậu bé chỉ mắc tội bao che, nhưng nếu như cậu bé đào lòng bàn chân lên, thì không còn chỉ là đơn thuần muốn nhìn lần cuối nữa, mà là muốn thi thể mau chóng bị phát hiện ra, nhanh chóng được đăng ký tử vong và phân chia tài sản, như vậy thì cậu bé không phải mắc tội bao che, mà là tội cố ý giết người!”

Diệp Quân bật cười: “Thầy Nghiêm, lần này thì thầy nhầm rồi, thầy đã đảo lộn trật tự thời gian. Sau khi vợ chồng Chu Vĩnh Bình bị giết hại, Chu Triều Dương mới chạy đến nghĩa trang, cho dù cậu ấy thực sự nghĩ như vậy, cũng là sau khi Chu Vĩnh Bình chết, mới nghĩ đến việc phân chia tài sản. Chứ không phải là cậu ấy muốn phân chia tài sản, vợ chồng Chu Vĩnh Bình mới bị giết.”

Nghiêm Lương nói: “Nhật ký là viết cho chính cậu bé đọc, sẽ không giữ lại bất cứ suy nghĩ nào cả, tất cả đều viết rõ ràng vào đó. Nếu như mục đích cậu bé đào lòng bàn chân lên để thuận lợi cho việc đăng ký tử vong phân chia tài sản. Nhưng trong nhật ký, cậu bé không viết ra suy nghĩ này, cũng có nghĩa là, trong nhật ký của cậu bé, cậu bé đã cất giấu suy nghĩ thật của mình, vậy thì cũng có nghĩa là, cuốn nhật ký này vốn không phải là viết cho bản thân cậu bé đọc, mà là… đặc biệt viết cho cảnh sát đọc!”

Diệp Quân lập tức lại một lần nữa trợn trừng mắt, câu nói này của Nghiêm Lương khiến toàn thân anh nổi da gà.

Nghiêm Lương nói tiếp: “Trong cuốn nhật ký này có hai điểm nghi vấn. Thứ nhất, thực sự quá tỉ mỉ, tôi là một người chưa từng tiếp xúc với người trong câu chuyện này, sau khi đọc xong cuốn nhật ký, đã nắm rất rõ mối quan hệ giữa các nhân vật trong đó và cả mấy lần phát triển sự việc, hình như tất cả những chi tiết liên quan đến vụ án đều viết ra hết. Thứ hai, những sự việc thường ngày đều viết tỉ mỉ như vậy, nhưng mấy ngày sau khi phát hiện ra thi thể của Chu Vĩnh Bình thì gần như đều viết rất sơ sài, trong đó chỉ viết một câu đến việc phân chia tài sản rồi lướt qua. Rõ ràng, mấy hôm đó, việc phân chia tài sản sẽ trở thành việc lớn nhất trong gia đình. Chỉ viết mỗi một câu rồi lướt qua, có vẻ như quá đơn giản thì phải. Tôi nghĩ, cục diện phân chia tài sản hiện nay, quyền chủ động chắc chắn thuộc về phía nhà họ Chu, họ chắc chắn sẽ được chia nhiều tiền hơn nhà họ Vương. Cụ thể phân chia như thế nào, chia được bao nhiêu tiền, sao lại không viết vào đó chứ? Tôi lại suy đoán một cách bỉ ổi nữa, đó là bởi vì cậu bé lo lắng nếu viết đúng như sự thực, sẽ bị cơ quan công an nhìn thấy thao tác phân chia tài sản không đúng quy tắc.”

Nghiêm Lương hít thở một hơi thật sâu, rồi tiếp tục nói: “Ngoài ra, tôi vẫn còn hai điểm nghi vấn không hợp logic. Một là, tất cả chín mạng người, điểm trung tâm mối liên hệ chính là Chu Triều Dương, nhưng lại đều không có mối quan hệ trực tiếp với cậu bé, điều này có vẻ như rất khó tin. Thứ hai, Trương Đông Thăng là người kín kẽ cẩn mật như vậy, trong bước cuối cùng sắp đi đến thành công, lại bị đứa trẻ anh ta đầu độc đâm chết một cách lãng xẹt. Nhưng, với các anh vốn là người ngoài nhìn vào, thấy đó là điều rất bình thường,

nhưng tôi hiểu Trương Đông Thăng, tôi rất khó có thể tưởng tượng nổi.”

Diệp Quân cúi đầu, trầm mặc một lúc, nói: “Ý thầy là nhật ký của Chu Triều Dương chính là cố ý viết để đó, đợi đưa cho cảnh sát đọc sao?”

“Tôi cũng chỉ là suy đoán, một sự suy đoán bỉ ổi. Bởi vì, câu chuyện diễn biến đến ngày hôm nay, tất cả những nhân vật liên quan đều đã chết, cậu bé nói thế nào, nhật ký viết như thế nào đã trở thành đáp án duy nhất.”

Diệp Quân cầm lấy cuốn nhật ký photo, lật giở, sau đó lắc đầu, nói: “Không thể nào, nhật ký không thể do cậu ấy biên soạn nên được. Thầy nhìn này, trong đây cậu ấy viết, Phổ Phổ nghĩ ra cách nhét sợi len vào khe tủ để thử xem Trương Đông Thăng có nhân lúc bọn nó không ở nhà lẻn vào lục lọi đồ hay không. Nếu là thêu dệt nên câu chuyện, không thể nào có được chi tiết tỉ mỉ đến thế. Những chỗ tương tự cũng xuất hiện rất nhiều trong cuốn nhật ký, chỉ có thực sự trải qua thì mới có thể viết ra được những tiểu tiết này, câu chuyện thêu dệt vốn không thể tường tận tinh tế đến thế.”

Đối với câu hỏi này của Diệp Quân, Nghiêm Lương cũng thể hiện ra ông không có cách nào phản bác được, bởi vì đúng là câu chuyện được thêu dệt nên sẽ không thể nào có được sự đầy đủ chi tiết tỉ mỉ đến thế.

Diệp Quân nói vẻ kiên quyết: “Tất cả những điểm nghi vấn mà thầy nói, thực ra đều chỉ là suy đoán, không thể cấu thành chứng cứ. Nhật ký không thể nào là giả được! Trừ khi Chu Triều Dương có khả năng đoán biết trước tương lai, biết trước được kết quả này. Biết được Trương Đông Thăng sẽ hạ độc giết chết ba đứa; biết

được Trương Đông Thăng sẽ bỏ thuốc độc vào trong Coca, cho nên cậu ấy không uống Coca; biết được Trương Đông Thăng cuối cùng bị Đinh Hạo đâm chết; biết được Đinh Hạo và Hạ Nguyệt Phổ cuối cùng bị đầu độc chết; chỉ còn lại một mình cậu ấy sống sót. Nếu không, bất cứ người nào còn sống đều có thể lật tẩy những điều không đúng thực tế mà cuốn nhật ký của cậu ấy viết ra. Cậu ấy có phải thần tiên đâu, sao có thể biết trước được kết cục chứ? Lấy Trương Đông Thăng làm ví dụ nhé, anh ta muốn giết người diệt khẩu cả ba đứa trẻ, anh ta bỏ thuốc độc vào trong Coca, anh ta không thể nào thông báo trước cho Chu Triều Dương chứ?"

Nghiêm Lương khẽ gật đầu: "Anh nói rất phải, tôi cũng không thể nghĩ ra được sự giải thích nào hợp lý, ít nhất việc Trương Đông Thăng bỏ thuốc độc vào trong Coca không thể nào để cho ba đứa trẻ này biết trước được. Cho nên, tôi cũng chỉ là suy đoán. Tôi tin chắc lúc Trương Đông Thăng xử lý thi thể quyết không mắc phải sai lầm sơ đẳng là để sót bàn chân lộ ra ngoài đất, cho nên mới bảo anh gọi điện thoại hỏi Chu Triều Dương. Nếu như cậu bé phủ nhận, tôi sẽ nảy sinh mối nghi ngờ đối với cậu bé. Nhưng cậu bé lại thừa nhận là cậu ta đào, trên phương diện logic, tôi đã không tìm được lý do để có thể nghi ngờ cậu bé được nữa."

Diệp Quân thở phào, vừa rồi khi nghe thấy Nghiêm Lương nghi ngờ toàn bộ cuốn nhật ký là giả, đặc biệt viết cho cảnh sát đọc, anh cũng bị dọa cho sợ giật nảy mình, một đứa trẻ nếu như có tâm kế như vậy, thật là điều đáng sợ biết nhường nào?

Nghiêm Lương lại nói: "Bản gốc của cuốn nhật ký đó vẫn đang ở đồn công an hay đã trả lại cho Chu Triều Dương rồi?"

“Vẫn để trong đồn, đây là vật chứng, chúng tôi đã trưng cầu ý kiến của Chu Triều Dương, cậu ấy đồng ý giao cho chúng tôi.”

“Có thể để tôi nhìn qua được không?”

Diệp Quân hỏi vẻ khó hiểu: “Thầy cần bản gốc làm gì, bản photo chẳng phải y hệt sao?”

Nghiêm Lương cười ngượng ngùng: “Tôi chỉ muốn xem một chút thôi.”

Diệp Quân nói: “Được rồi, dù sao cũng không phải là vật chứng quan trọng, thầy muốn xem thì xem.”

Anh gọi điện thoại, cấp dưới của anh nhanh chóng đem cuốn nhật ký của Chu Triều Dương đến.

Nghiêm Lương nhận lấy ngắm nghía, quyển sổ rất cũ, vốn là một quyển sổ không dày lắm, bởi vì bên trong viết dày đặc chữ, nên trông rất lỏng lẻo. Ông lật giở mấy trang bên trong, trong đó có chữ viết sai, cũng có chỗ gạch xóa, giống hệt như bản photo, trông đúng là một cuốn nhật ký rất bình thường.

Ông quay lưng lại, cố tình nói to để che giấu âm thanh phát ra từ động tác của ông: “Viết nhiều như vậy, tính ra cũng đến hơn hai mươi nghìn chữ đấy chỉ, ồ, kiên trì viết hơn nửa năm, thứ nghị lực này, những học sinh cấp hai bình thường chắc không có được đâu.”

Diệp Quân tiếp lời: “Đúng vậy, cậu ấy là học sinh đứng thứ nhất trong trường, khả năng tự chủ chắc chắn là tốt hơn hẳn những học sinh bình thường khác rồi.”

“Được rồi, cảm ơn, tôi đã xem rồi, không vấn đề gì.” Ông trả lại cuốn sổ cho người cảnh sát vừa mang tới.

Người cảnh sát vừa cầm lấy cuốn nhật ký liền bước ra ngoài, rùng mình một cái, chợt kêu lên: “Ối, sao cuốn nhật ký này lại bị rách

nửa trang thế?”

Anh ta lật giở trang thứ hai, trong trang thứ hai bị rách một góc.

Nghiêm Lương nói: “Tôi tưởng vốn dĩ đã bị rách rồi.”

Diệp Quân lập tức thét lên với cấp dưới: “Mau tìm ra cho tôi là tên khốn nào xé rách? Dù sao đây cũng là vật chứng, bảo quản cẩu thả như vậy, nếu sau này là hung khí, dấu vân tay làm mất, thì phiền phức to đấy!”

Người cảnh sát rón rén rời khỏi đó, Nghiêm Lương cảm thấy hơi có lỗi với cậu ấy.

Tiếp đó, ông lại nói: “Liệu có thể đưa ra một yêu cầu cuối cùng không, tôi muốn gặp mặt Chu Triều Dương nói chuyện trực tiếp.”

Diệp Quân nhìn ông với vẻ hồ nghi: “Thầy muốn nói chuyện gì với cậu ấy?”

“Anh yên tâm, tôi sẽ không hỏi dồn ép nữa đâu, anh có thể ở bên cạnh, tôi chỉ đơn thuần gặp cậu bé trò chuyện một lát thôi, để tìm hiểu tâm lý của cậu bé.”

Chương 85

Chu Triều Dương đến đồn công an, Châu Xuân Hồng cũng đến cùng, nhưng không phải là để thẩm vấn, nói chỉ là nói chuyện về một số vấn đề khác, không cần có người giám hộ bên cạnh, cho nên bảo cô sang văn phòng bên cạnh ngồi chờ.

Chu Triều Dương bước vào văn phòng của Diệp Quân, nhìn thấy anh, lập tức chào hỏi lễ phép: “Cháu chào chú Diệp!”

Diệp Quân mỉm cười với cậu ta, rót nước cho cậu ta, rõ ràng là rất quý mến cậu bé này.

Sau đó, ánh mắt Chu Triều Dương hướng về một khuôn mặt khác ngồi cạnh đó, ngờ ngợ một lúc, nói: “Thầy là… thầy là người thầy giáo đó, cũng dạy môn Toán phải không ạ?”

Nghiêm Lương gật đầu mỉm cười với cậu ta: “Chúng ta đã gặp nhau một lần, chào anh bạn nhỏ!”

Diệp Quân rất hiếu kỳ, thật không ngờ Nghiêm Lương lại đã từng gặp Chu Triều Dương, Nghiêm Lương giải thích hôm đó đã gặp mặt ở nhà Trương Đông Thăng, nhưng lại không thể ngờ được sau đó lại xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy.

Chu Triều Dương nói: “Thầy siêu toán quá, nhìn một cái đã biết là đề bài sai.”

Nghiêm Lương nói: “Cháu cũng không tồi mà, ta là giáo viên, ngày nào cũng liên quan đến toán học, nhận ra đề bài sai không có gì lạ cả, còn cháu mới chỉ học cấp hai, lại có thể nhận ra sự sai sót của đề toán cấp ba, đồng thời lúc đó còn đóng giả là học sinh của Trương Đông Thăng, đối đáp rất khéo léo, loại bản lĩnh này…”

Ông còn đang muốn nói tiếp, Diệp Quân ho hắng giọng, ý là muốn nhắc nhở ông không nên nói những câu lộ liễu quá như vậy. Nghiêm Lương đành phải mỉm cười dừng lại.

Chu Triều Dương nghe thấy câu nói bỏ lửng của ông, thần sắc khẽ thay đổi, vội chuyển đề tài: “Thầy là giảng viên môn Toán của trường đại học ạ?”

“Đúng rồi!”

“Thầy dạy ở trường đại học nào vậy ạ?”

“Đại học Chiết Giang.” Nghiêm Lương trả lời.

“Đại học Chiết Giang!” Chu Triều Dương ngay lập tức trợn tròn mắt, “Cháu muốn thi vào trường Đại học Chiết Giang nhất, cháu muốn học khoa Toán của trường Đại học Chiết Giang nhất.”

Nghiêm Lương cười nhàn nhạt, nói: “Phải xem kết quả thi tốt nghiệp cấp ba của cháu đã.” Ông ngừng lại một lát, rồi nói: “Phải rồi, ta có một câu hỏi vẫn luôn muốn hỏi cháu, vì ta nghĩ mãi vẫn không sao hiểu nổi. Hạ Nguyệt Phổ đã thuyết phục Trương Đông Thăng như thế nào để anh ta giúp đỡ giết người?”

Diệp Quân lại ho hắng một tiếng, nhưng lần này Nghiêm Lương mặc kệ, cứ nhìn chằm chằm vào mắt Chu Triều Dương.

Chu Triều Dương cúi đầu, hạ giọng nói: “Cháu… cháu đã nói với chú cảnh sát rồi, cháu cũng không biết ạ.”

“Hạ Nguyệt Phổ không nói cho cháu biết sao?”

“Phổ Phổ… sau này Phổ Phổ mới nói cho cháu biết, bố cháu… bố cháu xảy ra chuyện rồi, là nó và Hạo Tử uy hiếp thuyết phục người đó cùng làm, còn nội dung thuyết phục như thế nào thì cháu không biết.”

“Trương Đông Thăng chắc chắn là không muốn tiếp tục giết người, cho dù bọn chúng uy hiếp anh ta, anh ta chắc chắn là sẽ viện được cớ để từ chối. Cách tốt nhất của anh ta chính là trực tiếp nói cho cháu biết kế hoạch của Hạ Nguyệt Phổ và Đinh Hạo, để cháu ngăn cản bọn chúng. Anh ta không đến tìm cháu sao?”

“Ông ta không biết nhà cháu ở đâu.”

Nghiêm Lương mỉm cười: “Câu trả lời này khá lắm.”

Cổ họng Diệp Quân ho hắng đến gần đứt cả họng.

Nhưng Nghiêm Lương vẫn hỏi tiếp: “Bọn họ làm thế nào để bố cháu và Vương Giao trúng độc?”

“Cháu đã nói với chú cảnh sát rồi, cháu không biết, Phổ Phổ không muốn nói chi tiết cụ thể cho cháu.”

Diệp Quân không kìm được ngắt lời: “Thầy Nghiêm, sự việc đều đã được điều tra rõ ràng rồi, không cần hỏi những câu này nữa chứ?”

Chu Triều Dương nhìn Diệp Quân, giọng nói nhỏ và trầm: “Chú Diệp, cháu cũng không muốn nói nữa, cháu muốn làm một người bình thường.”

Diệp Quân càng thúc giục: “Thầy Nghiêm, thầy hỏi xong rồi chứ?”

Nghiêm Lương mặc kệ, nói: “Tôi vẫn còn một câu hỏi…”

Ông vẫn chưa nói xong, Chu Triều Dương đã ngắt lời ông, nhìn Diệp Quân với vẻ nài xin, giọng nghẹn ngào: “Chú Diệp, ngày mai… ngày mai báo danh nhập học, cháu có thể đến trường được không?”

“Cháu yên tâm, cứ đi học bình thường, chúng tôi đã quyết định rồi.”

Chu Triều Dương cúi đầu, ấp úng: “Vậy thì… vậy thì cháu có thể nhờ chú một việc được không ạ?”

“Cháu nói đi!”

“Việc của cháu… việc của cháu, chú có thể đừng để Diệp Trì Mẫn biết, nhất định không được để cho cậu ấy biết.” Cậu lộ ra nét mặt hoảng sợ, “Nếu như cậu ấy biết… nếu như cậu ấy biết, thì cháu thực sự tiêu tùng.”

“Ừm…” Diệp Quân không kìm được thắc mắc: “Sao vậy?”

Chu Triều Dương liền kể lại chuyện xảy ra trước một hôm đợt thi cuối kỳ trước, Diệp Trì Mẫn đã đổ oan cho cậu làm vỡ ống kính máy ảnh, còn tự mình tạt nước lên đầu mình rồi chạy đến chỗ cô giáo để mách tội. Cuối cùng mới biết là để ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu, để cậu không thi tốt được. Còn nói nếu Diệp Trì Mẫn biết được, chắc chắn sẽ làm cho cậu bẽ mặt, cậu không thể nào tiếp tục ở lại trường học được nữa.

Nghiêm Lương đã đọc rất kỹ nhật ký của cậu, biết được sự việc này đã được viết trong nhật ký, nhưng ông vốn không thể nào ngờ được, Diệp Trì Mẫn - người được viết trong nhật ký lại là con gái của Diệp Quân!

Ông nhìn Chu Triều Dương với vẻ kinh ngạc.

Diệp Quân rõ ràng không đọc kĩ những chuyện vụn vặt xảy ra trong trường học ở phần đầu nhật ký, nên không hề hay biết sự việc này.

Anh nghe lời kể của Chu Triều Dương, nghiến chặt răng, đợi cậu kể xong, anh chợt trừng mắt tức giận, đập mạnh bàn đứng dậy, khiến hai người còn lại giật nảy mình.

Anh nhìn Chu Triều Dương với vẻ nghiêm túc, dùng ngữ khí cứng rắn, nói: “Chú thay mặt Tiểu Diệp xin lỗi cháu! Cháu yên tâm, chú sẽ giải quyết việc này giúp cháu. Chú đảm bảo Diệp Trì Mẫn sẽ không còn dám ức hiếp cháu nữa! Việc của cháu, ở trường cũng sẽ không ai hay biết, giáo viên cũng không, cháu yên tâm mà đi học. Bảo vệ trẻ vị thành niên là chức trách của cảnh sát bọn chú, nếu như ngày nào đó có lời ong tiếng ve nào lan truyền, cháu cứ mạnh dạn nói với chú, chắc chắn chú sẽ tóm cổ được cái kẻ phao tin đồn nhảm!”

Nói xong câu này, mặt anh hằm hằm tức giận lao ra ngoài.

Nghiêm Lương gọi giật anh lại: “Anh đi đâu thế?”

“Đi hút thuốc, tan làm về nhà sẽ xử lý con nha đầu chết tiệt!” Anh sải bước lao ra ngoài.

Nghiêm Lương quay đầu nhìn Chu Triều Dương, ánh mắt vô cùng phức tạp, thở dài rồi cười ảo não một tiếng: “Cháu lợi hại như vậy, mẹ cháu có biết không?”

Chu Triều Dương mặt ngơ ngác: “Gì cơ ạ?”

Nghiêm Lương khẽ bật cười, đứng dậy, nói: “Anh bạn nhỏ, ta cũng đi đây, chăm chỉ học tập, ngày càng tiến lên!”

Chương 86

Ngày 1 tháng 9, bắt đầu vào lớp 8.

Hôm nay chỉ là đến điểm danh, vẫn chưa chính thức vào học.

Chu Triều Dương đã đến trường từ sớm, sau đợt nghỉ hè, cả lớp học tràn ngập những tiếng cười vui vẻ được gặp lại giữa các bạn học sinh, và cả tiếng thở than đối với năm học mới. Mọi người đều kể lể về những câu chuyện thú vị trong đợt nghỉ hè, không có ai để tâm đến cậu. Chỉ có cô bạn cùng bàn Phương Lệ Na hỏi xem cậu thế nào, nhưng rõ ràng Phương Lệ Na chỉ biết bố cậu đã chết, chứ không hề hay biết những chuyện khác.

Diệp Trì Mẫn hôm nay đến rất muộn, sau khi bước vào lớp, trừng mắt nhìn Chu Triều Dương một cái, nhưng không nói gì, một mình ngồi vào chỗ và bắt đầu đọc sách.

Phương Lệ Na thì thầm với cậu: “Diệp Trì Mẫn trừng mắt với cậu làm gì thế?”

Chu Triều Dương mặt mơ hồ, nói: “Tớ không biết!”

“Vừa mới khai giảng mà đã muốn gây chuyện với cậu, sau này cậu phải chú ý đề phòng đấy.”

Chu Triều Dương gật đầu: “Tớ lo việc học của tớ, mặc kệ cậu ta.”

Phương Lệ Na cười nói: “Cậu nghĩ thế là phải rồi.”

Một lát sau là đến buổi lễ khai giảng, cô Lục - cô giáo chủ nhiệm bước vào gọi tất cả học sinh đi ra sân vận động.

Chu Triều Dương một mình bước ra khỏi lớp học, phía sau khẽ vang lên giọng nói: “Là chuyện hay ho mà mày làm đấy!”

Cậu quay lại, nhìn thấy khuôn mặt lạnh giá giữa ngày hè tháng chín của Diệp Trì Mẫn. Hai mắt nó sưng vù ửng đỏ, rõ ràng đã khóc. Chu Triều Dương lườm nó một cái: “Có chuyện gì?”

“Hừ, không thừa nhận thì thôi,” Diệp Trì Mẫn ngoảnh mặt, “Sau này tao không động đến mày nữa, chúng ta nước sông không phạm nước hồ!”

“Câu này là cậu nói đấy, tôi chưa bao giờ mạo phạm đến cậu!”

“Hừ!”

Diệp Trì Mẫn bước nhanh hơn, vội vàng lướt đi qua người Triều Dương và rời khỏi đó.

Khi đến sân vận động, đứng giữa các bạn ồn ào náo nhiệt, cậu vẫn cứ cô độc một mình, cậu nhớ đến Nguyệt Phổ, nhớ đến Hạo Tử, nhớ đến cảm giác ấm áp suốt hơn một tháng qua, chiều nào cũng cùng đọc sách với Nguyệt Phổ, cậu không kìm được tiếng thở dài.

Không bao giờ còn có hai người bạn này nữa rồi.

Sau này cũng sẽ không có những người bạn như vậy nữa.

Năm sau, bố Nguyệt Phổ cũng sẽ không còn nhận được ảnh nữa rồi…

Cổ họng cậu nghẹn đắng, ngước đầu lên nhìn, ánh nắng chói chang khiến tâm trạng cậu thoải mái phần nào.

Năm học mới, một ngày mới, mặt trời mới, con người mới.

Ở phía bên ngoài bức tường vây quanh ngôi trường cấp hai này, có một người đàn ông trung niên đeo kính đang đứng, đôi lông mày ông nhíu chặt, ánh mắt phức tạp nhìn những đứa trẻ trên sân vận động, nhìn một bóng hình cô độc đi giữa đoàn người - Chu Triều Dương.

Cậu ta vẫn rất cô độc, vẫn giống như trước đây.

Nghiêm Lương cầm di động, rồi lại nhìn vào máy, trong đó có một tin nhắn: “Thầy Nghiêm, mảnh giấy thầy đưa đã được giám định bút tích, có thể xác định là viết trong vòng một tháng trở lại đây. Còn cụ thể là ngày nào thì do kĩ thuật có hạn, không thể nào đưa ra được kết luận chuẩn xác.”

“Kết quả này đã đủ rồi.” Nghiêm Lương khẽ lẩm nhẩm.

Ông xé trang thứ hai của cuốn nhật ký, cũng chính là tháng mười hai năm ngoái, nhưng kết quả là trang nhật ký này được viết trong một tháng trở lại đây, cũng có nghĩa là tháng vừa mới qua.

Do đó, lời suy đoán bỉ ổi lại trở thành sự thực.

Chu Triều Dương trong khoảng thời gian ngắn đã viết được nhật ký của hơn nửa năm, rõ ràng cuốn nhật ký này không phải viết cho cậu ta đọc, mà là viết cho cảnh sát đọc.

Cuốn nhật ký đó trông rất cũ kĩ, chắc là Chu Triều Dương lấy cuốn sổ từ mấy năm trước ra để viết nhật ký. Thành tích học tập của cậu ta tốt như vậy, hằng năm đều được tặng sổ làm phần thưởng. Lấy cuốn sổ cũ để viết nhật ký, càng có thể thể hiện ra cuốn nhật ký đã viết rất lâu rồi.

Nhưng đứa trẻ này không biết là có thể giám định chữ viết để biết được đại khái khoảng thời gian viết, mặc dù không thể xác định chuẩn xác, nhưng như vậy là đủ rồi.

Vậy thì nội dung cuốn nhật ký là giả sao?

Cũng không phải.

Cảnh sát đã tiến hành điều tra đối chiếu nội dung trong cuốn nhật ký, nhưng kết quả đối chiếu thật không ngờ không có một chi tiết nào sai lệch với nhật ký.

Hạ Nguyệt Phổ và Đinh Hạo, bất luận là ở đồn công an ở quê hai đứa hay ở cô nhi viện, thông tin phản hồi lại đều hoàn toàn nhất quán với nội dung ghi trong nhật ký. Mấy vụ án đó, cũng đều có vật chứng chắc chắn chống đỡ, hoàn toàn không liên quan đến Chu Triều Dương.

Vụ án Chu Tinh Tinh, có dấu vân tay của Nguyệt Phổ và Đinh Hạo, DNA hoàn toàn trùng khớp với Đinh Hạo, nhưng lại không có bất cứ thông tin gì của Chu Triều Dương. Vụ án vợ chồng Chu Vĩnh Bình bị giết hại, Chu Triều Dương đang đi học, tương tự cũng không liên quan. Hai vụ án của nhà Từ Tịnh đều do Trương Đông Thăng gây nên, không liên quan gì đến bọn trẻ. Cuối cùng, ba người Trương Đông Thăng và hai đứa trẻ chết, dấu vân tay, hung khí, thuốc độc và các vật chứng khác đều thể hiện hoàn toàn trùng khớp với khẩu cung của Chu Triều Dương.

Vậy thì sao cậu ta lại phải viết cuốn nhật ký giả, trong cuốn nhật ký đó, rốt cuộc cậu ta cất giấu điều gì?

Nghiêm Lương không biết.

Điều khiến ông kinh ngạc chính là, nếu như cuốn nhật ký là giả, vậy thì cũng chứng thực một việc, Chu Triều Dương đã sớm dự liệu được kết quả cuối cùng. Nhưng cậu ta sao có thể dự liệu được Trương Đông Thăng sẽ hạ độc giết hại ba đứa bọn chúng? Sao lại dự liệu được Trương Đông Thăng sẽ bỏ thuốc độc vào Coca? Sao lại dự liệu được Hạ Nguyệt Phổ và Đinh Hạo đều sẽ bị trúng độc. Sao có thể dự liệu được Trương Đông Thăng sẽ bị Đinh Hạo đâm chết chứ?

Nghiêm Lương vốn không thể nào nghĩ ra được bất cứ lời giải thích nào cả.

Đáp án này, e rằng chỉ có chính bản thân Chu Triều Dương mới có thể giải thích được.

Ông chỉ biết, hiện nay kết quả giám định chữ viết đã đặt ngay trước mắt, đó chính là Chu Triều Dương đã nói dối, cuốn nhật ký là giả!

Không còn nghi ngờ gì nữa, cậu ta đã giấu giếm một số bí mật vô cùng quan trọng, có thể có một số bí mật vĩnh viễn không thể nào chia sẻ cùng với người khác được.

Nhưng chỉ dựa vào việc cuốn nhật ký này chỉ mới được viết trong vòng một tháng, liệu có thể định được tội của Chu Triều Dương không?

Không có bất cứ chứng cứ nào có thể chứng minh cậu ta trực tiếp liên quan đến mấy vụ án mạng này, thậm chí cho dù cậu ta có thực sự trực tiếp liên quan đến mấy vụ án mạng, cậu ta chưa đủ 14 tuổi, cũng không thể làm gì được cậu ta cả.

Nhưng, sau khi bóc trần lời nói dối u ám của một đứa trẻ, cũng có nghĩa là đã đâm thủng tất cả tuyến phòng ngự ngụy trang của nó.

Khi tất cả mọi người bên cạnh sau này đều dùng ánh mắt đề phòng, sợ hãi nhìn vào nó, tâm lý của đứa trẻ này sẽ bị tổn thương ra sao? Sau này nó phải đối diện với cái thế giới này như thế nào?

Lúc này đây, bài hát Quốc ca chợt vang lên, bọn trẻ tập trung đứng xếp hàng ngay ngắn ở sân vận động, đứa nào đứa nấy tinh thần hào hứng sôi nổi.

Ánh sáng rất chói chang rạng rỡ, Chu Triều Dương mặt hướng về phía mặt trời, bọn trẻ như cây con đang dần trưởng thành.

Ngón tay của Nghiêm Lương để trên điện thoại di động, trên màn hình là tên của Diệp Quân, bên trái là nút gọi điện, bên phải là nút

tắt.

Nhìn đứa bé đang đứng giữa trời nắng, ông chợt nhớ lại câu cuối cùng trong nhật ký của Chu Triều Dương: “Thật sự rất muốn làm một con người hoàn toàn mới!”

Câu nói này chắc là thật nhỉ…

Ông rất mâu thuẫn, có lẽ đứa trẻ này đã là một người hoàn toàn mới rồi, ông làm vậy có phải là sẽ hủy hoại cuộc đời của một con người hay không?

Ngón tay ông dừng lại ở vị trí giữa “gọi điện” và “tắt”, chỉ cách một cen-ti-mét.

Một cen-ti-mét này, hướng về bên phải, có thể là một đứa trẻ từ giờ sẽ có được một cuộc sống hoàn toàn mới, chăm chỉ học tập, ngày càng tiến bộ; hướng về bên trái, có thể tất cả mọi hành vi ngụy tạo của cậu ta đều bị lật tẩy, trơ trọi lộ ra trước mặt tất cả mọi người, tâm lý sẽ bị tổn thương nặng nề, thay đổi toàn bộ cả cuộc sống sau này của cậu ta.

Một cen-ti-mét này, sẽ hướng tới hai cuộc sống tương lai hoàn toàn khác biệt.

Một cen-ti-mét này là một cen-ti-mét dài nhất trên thế giới.

Hết

CHÚ THÍCH

[1] Cao huyết áp, cao mỡ máu, cao đường máu.

[2] Tên tiếng Anh: Krabat.

[3] Cyanide: tên gọi loại hóa chất cực độc có ion [C≡N]-, gồm một nguyên tử cacbon và một nguyên tử nitơ.

[4] Nhà toán học người Trung Quốc (12/11/1910 - 12/11/2011), tên tiếng Anh là Hua Luogeng. Ông sinh ra ở tỉnh Giang Tô. Năm 1936, du học ở Anh. Năm 1938, về nước dạy ở Trường Đại học Liên hợp Tây Nam.

MỤC LỤC

Phần dẫn
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24

Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51

Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78

Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86